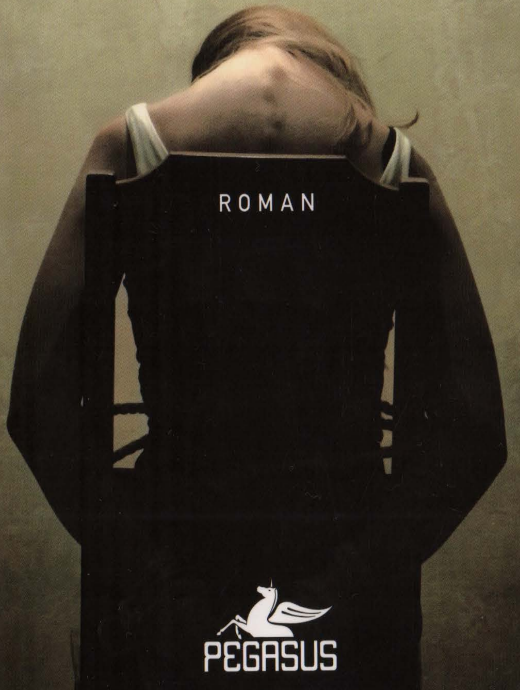
Seni arıyordu. Seni buldu.
Sen doğru kişisin.
Artık seni öldürebilir.

DONATO CARRISI

RUHLAR MAHKEMESİ

ROMAN

PEGASUS

Genç bir doktor olan Monica, acil bir çağrı üzerine gittikleri evde kalp krizi geçirmekte olan adama müdahale eder. Fakat adamın göğsünde "Öldür Beni" yazan bir dövme vardır. Hemen arkasında ise yerde kırmızı bir paten bulunuyordur. Üstelik bu patenler Monica'nın yıllar önce cani bir seri katil tarafından öldürülen ikizine aittir ve yerde yatan bu adam da o caninin ta kendisidir.

www.pegasusyayinlari.com

RUHLAR MAHKEMESİ

Pegasus Yayınları: 2147

Ruhlar Mahkemesi
Donato Carrisi
Özgün Adı: Il tribunale delle anime

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ecem Aycan Öztoplar
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2019
ISBN: 978-605-299-737-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Donato Carrisi, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Donato Carrisi

RUHLAR MAHKEMESİ

İtalyancadan çeviren:
Sema Savaş

PEGASUS YAYINLARI

Hiçbir şey insan kalbindeki vicdandan daha korkunç bir şahit veya daha dehşet verici bir suçlayıcı olamaz.

Polybius

Saat 07.37

Ceset gözlerini açtı.

Bir yatakta sırtüstü yatıyordu. Bembeyaz odayı gün ışığı aydınlatıyordu. Adamın tam karşısındaki duvarda ahşap bir haç asılıydı.

Kar beyazı çarşafların üzerinde iki yanına uzatılmış ellerine baktı. Sanki ona değil, başkasına ait gibiydiler. Sağ elini yüzüne doğru kaldırıp daha iyi inceleyebilmek için burnuna doğru yaklaştırdı. Ancak o zaman başındaki sargıları fark etti. Yaralıydı ama hiç acı hissetmiyordu.

Dönüp pencereye baktı. Camda yüzünün zayıf yansımasını gördü ve o an içini bir korku sardı. Soru canını acıtıyordu. Ama canını bundan daha çok yakansa cevabı bilmediğinin bilincinde olmaktı.

Kimim ben?

BEŞ GÜN ÖNCE

Saat 00.03

Adres şehir dışındaki bir yere aitti. Kötü hava koşulları ve bir türlü yolu bulamayan navigasyon cihazı yüzünden bu ıssız yere yarım saatten fazla gecikmeli varmışlardı. Giriş yolunun başında yanan küçük ışık da olmasa evin terk edilmiş olduğunu düşünebilirlerdi.

Ambulans bakımsız görünen bahçede ağır ağır ilerledi. Yanıp sönen tepe ışığı, yosun kaplı cüce heykelleri ile belli belirsiz gülümsemeleri, zarif ve tamamlanmamış jestleri olan, geçerken onları selamlayan kolsuz Venüs heykellerini karanlıklarından uyandırdı. Hepsi sadece kendileri için hareketsiz bir şekilde dans eder gibiydiler.

Eski bir villa, tıpkı fırtına ortasındaki güvenilir bir liman gibi onları karşıladı. İçeride ışık yoktu ama kapı açıktı.

Ev onları bekliyordu.

Üç kişiydiler: acil serviste o gece nöbetçi olan genç stajyer doktor Monica, acil müdahale konusunda yıllardır tecrübesi olan profesyonel paramedik Tony ve diğer ikisi fırtınaya meydan okuyarak eve doğru koşarken ambulansta kalan şoför. Eşikten içeri girmeden önce yüksek sesle içeriye doğru seslendiler.

Cevap gelmeyince eve girdiler.

Kesif bir koku, koyu renk duvarlar, sarımsı renkli zayıf bir dizi ışık tarafından aydınlatılan uzun bir koridor. Sağda, üst kata çıkan merdivenler.

Koridorun sonundaki kapısı açık odada hareketsiz yatan bedeni fark ettiler.

Yardım etmek amacıyla oraya doğru koştular ve kendilerini eski model bir televizyonun karşısına, odanın tam ortasına yerleştiril-

miş olan yıpranmış koltuk hariç tüm mobilyaların beyaz örtülerle kaplı olduğu bir oturma odasında buldular. Bu odada her şey eski kokuyordu.

Monica güçlükle nefes alan adamın yanına hemen diz çöktü ve Tony'ye seslendi.

"Adam siyanoz belirtileri gösteriyor."

Tüm ekipmanları yanında olan Tony, adamın solunum yollarının açık olduğundan emin olunca ambu balonunu ağzına yerleştirdi. Bu esnada Monica oftalmoskopla onun göz bebeklerini kontrol ediyordu.

Adam en fazla elli yaşında görünüyordu ve bilinci kapalıydı. Çizgili bir pijama, deri ev terlikleri ve sabahlık giymişti. Birkaç günlük sakalı ve darmadağın olmuş seyrek saçlarıyla pejmürde bir görüntüsü vardı. Bir elinde, şiddetli göğüs ağrısı şikâyeti nedeniyle acili aradığı cep telefonunu hâlâ tutuyordu.

En yakın hastane Gemelli'ydi. Nöbetçi doktor kırmızı kodla, hazır bulunan ilk ambulansa koşarak ambulans görevlileriyle buluşurdu.

Monica bu yüzden oradaydı.

Odada ters dönmüş küçük bir masa, kırık bir kâse, her yana yayılmış ve sidikle karışmış olan süt ile bisküvi parçaları dikkat çekiyordu. Adam televizyon izlerken fenalaşmış ve altına işemiş olmalıydı. Monica önce olayın klasik bir durum olabileceğini düşünmüştü: Orta yaşlarda, tek başına yaşayan bir adam enfarktüs geçiriyor ve yardım isteyemiyor, komşular ağır kokuyu duymaya başlayınca ceset bulunuyor. Ama o ıssız villada böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Eğer yakın akrabaları yoksa başına gelenlerin anlaşılması yıllar sürebilirdi. Her halükârda daha önce yaşanmış bir sahne gibiydi. Monica adama acıdı. En azından kalp masajı yapmak için pijamasının önünü açana kadar. Adamın göğsüne şu cümle kazınmıştı:

Öldür beni.

Doktor ve paramedik bunu görmezden geldiler. Onların görevi hayat kurtarmaktı. Ama o dakikadan sonra adamın her hareketini dikkatlice takip etmeye başladılar.

Tony oksimetre değerlerini doğruladıktan sonra, "Satürasyon düşüyor," dedi. Ciğerlere hava gitmiyordu.

"Entübasyon yapmamız gerek, yoksa onu kaybederiz."

Monica çantasından laringoskobu çıkardı ve hastanın başının arkasına geçti. Bu sayede Tony'nin görüş alanını açmış oldu fakat Monica birden Tony'nin gözlerinde garip bir ifade fark etti. Tarif etmesi zor bir hüzün çökmüştü. O, en zor koşullarda çalışacak deneyim ve profesyonelliğe sahip olmasına rağmen bir şey onu allak bullak etmişti. Monica'nın tam arkasındaki bir şey.

Hastanede herkes genç doktor ile kız kardeşinin hikâyesini bilirdi. Hiç kimse kendisine bu konuda tek kelime etmemişti ama Monica, o insanların bu genç kadının böyle bir yükle nasıl yaşadığını içten içe merak ettiklerini, kendisine şefkat ve endişe dolu gözlerle bakmalarından anlıyordu.

O anda paramediğin yüzünde de öyle bir ifade vardı ama bu ifade daha ziyade korkuyla harmanlanmış gibiydi. Bunu gören Monica da bir an dönüp arkasına baktı ve Tony'nin gördüğünü gördü.

Odanın bir köşesine bırakılmış, doğruca cehennemden gelen bir paten.

Altın renk tokası olan kırmızı bir patendi bu. O esnada orada olmayan; başka bir evde, başka bir hayattaki diğer eşinin aynısı, hatta ikizi. Monica onları her zaman biraz zevksiz bulmuştu ama Teresa *vintage* olduklarını savunurdu. Onlar da ikizdi, Monica bu yüzden soğuk bir aralık sabahı kardeşinin cesedi nehrin kıyısında bulunduğunda kendisini gördüğünü zannetmişti.

Teresa sadece yirmi bir yaşındaydı ve boğazı kesilmişti.

İkizlerin aralarında binlerce kilometre uzaklık olsa da aynı şeyleri hissettikleri söylenirdi ama Monica buna inanmıyordu. Teresa bir pazar öğleden sonrasında arkadaşlarıyla birlikte patenden dönerken kaçırıldığında Monica ne korku ne de tehlikeye benzer bir şey hissetmişti. Teresa'nın bedeni bir ay sonra üzerinde kaybolduğu günkü elbiseleriyle bulunmuştu.

Ve ayağında acayip bir protezi andıran o kırmızı patenlerle.

Monica altı sene boyunca kendisine, kardeşinin katilinin kim bilir nerelerde olduğunu ve bir gün onunla karşılaşıp karşılaşmayacağını sorarak Teresa'yı içinde yaşatmıştı. Kaç kez onu katleden kişinin yüzünü hayal etmeye çalışmıştı. Kaç kez yolda tanımadığı insanların yüzünde katili görmeye çalışmıştı. Bir süre sonra bu durum bir oyun halini almıştı.

Şimdi belki de aradığı cevapla karşı karşıyaydı.

Yerde yatan adama baktı. Tombul ve çatlak eller, burun deliklerinden fırlayan kıllar, pantolonun ağındaki sidik lekesi. Hayal ettiği canavara benzeyen bir yanı yoktu. Etten kemikten biriydi – üstelik zayıf bir kalbi olan sıradan bir insan gibi.

Monica, Tony'nin sesiyle daldığı düşüncelerinden sıyrıldı. "Aklından ne geçtiğini biliyorum," dedi Tony. "İstediğin an vazgeçebiliriz ve öylece bekleyebiliriz. Söylemen yeterli, bu aramızda kalacak."

Bu teklifi yapan Tony'nin bizzat kendisiydi, belki de güçlükle nefes alan adamın ağzının üzerinde elindeki laringoskopla, Monica'nın tereddütlü halini görmüştü. Monica tekrar yerde yatan adamın göğsüne baktı.

Öldür beni.

Belki de bir kesim hayvanı gibi boğazı kesilirken kız kardeşinin gözlerinin gördüğü son şey, sıcak bir teselli sözü yerine bu olmuştu. Böylece katili Teresa'yla dalga geçmek istemişti. Ve bununla da mutlu olmuş, keyiflenmişti. Belki de Teresa her şeyin bir an önce bitmesini isteyerek ölmek için dua etmişti. Monica öfke içinde laringoskobun sapını parmak eklemleri bembeyaz olana dek sıkıca kavradı.

Öldür beni.

Korkak herif bu kelimeyi göğsüne dövme yaptırmıştı ama kendisini kötü hissettiği zaman yardım çağırmıştı. O da herkes gibiydi, ölümden korkuyordu.

Monica yeniden düşüncelere daldı. Teresa'yı tanıyan herkes Monica'yı aldatıcı bir kopya, balmumu müzesindeki bir heykel, pişmanlığın bir sureti olarak görüyordu. Kendisine göre o, kız kardeşinin olabileceği ve asla olmayacağı şeyleri temsil ediyordu. Etraftakiler Monica'nın

büyümesini izliyor ve onda Teresa'yı bulmaya çalışıyorlardı. Şimdi kendini göstermek ve içinde yaşayan ikizinin hayaletinden kurtulmak ve onu serbest bırakmak için bir fırsatı vardı. İçinden, *ben bir doktorum*, dedi. Hemen önünde duran insana karşı bir merhamet kıvılcımı duymak veya bir adalet korkusu hissetmek ya da olumlu herhangi bir işaret bulmayı istiyordu. Oysa tam tersine, hiçbir şey hissetmediğini fark etti. O zaman içine umutsuzca bir şüphe salmayı, o adamın Teresa'nın ölümüyle ilgisi olmadığına dair kendisini ikna etmeyi denedi. Ama her ne kadar böyle düşünmeye çalışsa da o patenin orada bulunmasının tek bir nedeni vardı.

Öldür beni.

Ve Monica o kısacık anda kararını çoktan vermiş olduğunun farkına vardı.

Saat 06.19

Yağmur, Roma'nın üzerine hüzünlü bir matem gibi düşüyordu. Uzun gölgeler şehrin tarihî merkezindeki, ağlamaklı sessiz yüzler gibi sıraya dizilmiş binaları örtüyordu. Navona Meydanı'nın bağırsak gibi dolambaçlı dar sokakları ıssızdı. Ama Bramante Manastırı'ndan birkaç adım ötedeki eski Caffè della Pace'nin vitrin ışıkları ıslak yola yansıyordu.

İçeride kırmızı kadife kaplı sandalyeler, gri mermer masalar, Neo-Rönesans dönemine ait heykeller ve her zamanki müdavimler: sanatçılar, özellikle de henüz doğmamış şafaktan dolayı huzursuz ressamlar ve müzisyenler vardı. Bunun yanı sıra cadde boyunca yer alan dükkânlarını açmayı bekleyen esnaf ve antikacılar; tiyatroda prova yaparak geçen uzun gecenin sonunda uyumadan önce bir fincan kahve içmek için kafeye uğrayan birkaç tane de aktör görebilirdiniz. Herkes o berbat sabahta biraz avunmak, birbirleriyle sohbet etmek niyetindeydi. Hiç kimse girişin yanındaki masada oturan siyahlar içindeki iki yabancıyla ilgilenmiyordu.

Daha genç gibi duran, "Baş ağrıların ne durumda?" diye sordu.

Diğeri boş fincanın etrafındaki şeker tanelerini işaret parmağıyla toplamaya başladı ve içgüdüsel olarak sol şakağındaki yarayı okşadı.

"Bazen beni uyutmuyor ama daha iyiyim diyebilirim."

"Hâlâ o rüyayı görüyor musun?"

Adam melankolik bakışlı koyu mavi gözlerini kaldırarak, "Her gece," diye cevap verdi.

"Geçecek."

"Evet, geçecek."

Bu sözleri takip eden sessizliği espresso makinesinin çıkardığı uzun ıslık sesi bozdu.

Daha genç olan, "Marcus, zamanı geldi," dedi.

"Henüz hazır değilim."

"Daha fazla beklenemez. Yukarıdan bana seni sormaya başladılar, hangi noktada olduğunu merak ediyorlar."

"Ama ilerleme kaydediyorum, değil mi?"

"Evet, bu doğru. Her gün biraz daha iyiye gidiyorsun ve inan bana bu durumdan çok memnunum. Ama beklenti yüksek. Pek çok şey sana bağlı."

"İyi de benimle bu kadar çok ilgilenenler kim? Onlarla tanışmak ve konuşmak isterdim. Sadece seni tanıyorum, Clemente."

"Daha önce de bunu tartıştık. Bu mümkün değil."

"Neden?"

"Çünkü bu her zaman böyle oldu."

Marcus kendini huzursuz hissettiği her anda yaptığı gibi elini yeniden yarasına götürdü.

Clemente, Marcus'a doğru eğilerek onu kendisine bakmaya zorladı.

"Senin güvenliğin için."

"Onların güvenliği, demek istiyorsun sanırım."

"Aynı zamanda onların da evet, eğer böyle düşünüyorsan."

"Utanç kaynağına dönüşebilirim. Ve böyle bir şey kesinlikle olmamalı, değil mi?"

Marcus'un alaycı sözleri Clemente'yi rahatsız etmedi. "Senin sorunun ne?"

"Hiç var olmadım sanki." Bunu söylerken sesinde acı bir burukluk vardı.

"Yüzünü sadece benim biliyor olmam seni özgür kılıyor aslında. Bunu anlamıyor musun? Onlar senin sadece ismini biliyorlar, geri kalanı içinse bana güveniyorlar. Böylece senin yetkilerine sınır koyamıyorlar. Kim olduğunu bilmezlerse sana engel de olamazlar."

Marcus güçlükle, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü peşinde olduğumuz şeyler onları bile yoldan çıkarabilir. Eğer diğer tüm tedbirler yeterli olmaz, sınırlar işe yaramaz hale gelirse hâlâ onları kontrol edecek birileri olmalı. Sen onların son korumasısın."

Marcus'un bakışlarında bir meydan okuma parıltısı belirdi. "Yalnızca bir soruya cevap ver. Benim gibi olan başkaları da var mı?"

Kısa bir sessizlikten sonra Clemente cevabına karar verdi: "Bilmiyorum. Bunu bilemem."

"Beni o hastanede bırakmalıydın."

"Böyle söyleme, Marcus. Beni hayalkırıklığına uğratma."

Marcus camdan dışarı, fırtınanın verdiği kısa arada sığındıkları yerden çıkan birkaç kişinin yürüdüğü caddeye doğru baktı. Clemente'ye soracağı daha çok şey vardı – doğrudan doğruya kendisini ilgilendiren ama artık bilmediği şeyler. Karşısında oturan adam onun dünyayla olan tek bağlantısıydı. Hatta Clemente onun tüm dünyasıydı. Marcus asla kimseyle konuşmazdı, arkadaşları yoktu. Bunun yanı sıra, bilmek istemediği şeyleri biliyordu; insanlar ve yaptıkları kötülükler hakkında şeyler. Birilerinin güvenini sarsacak, birilerinin yüreğini sonsuza dek kirletecek kadar korkunç şeyler. Çevresinde bu yükün bilincinde olmadan yaşayan insanlara bakıyor ve onlara imreniyordu. Clemente onu kurtarmıştı. Ama kurtuluşu, gölgeler dünyasının girişiyle kesişmişti.

Dışarıya bakmaya devam ederek, "Neden özellikle ben?" diye sordu.

Clemente gülümsedi. *"Köpekler renk körüdür."* Her zaman kullandığı bir cümleydi bu. "Öyleyse, benimle misin?"

Marcus dönüp hayattaki tek arkadaşına baktı. "Evet, seninleyim."

Clemente başka bir şey söylemeden sandalyenin arkasına asılı yağmurluğunun cebine elini soktu ve çıkardığı zarfı masanın üzerine koyup Marcus'a doğru itti. Marcus zarfı aldı ve her hareketine büyük bir özen göstererek açtı.

Zarfın içinden üç adet fotoğraf çıktı.

İlk fotoğrafta sahilde parti yapan bir grup genç vardı. Kameraya yakın olan kısımda, kamp ateşinin önünde duran mayolu iki genç kız ellerindeki bira şişelerini tokuşturuyorlardı. İkinci fotoğraf saçlarını ensesinde toplamış, güneş gözlükleri takmış tek bir genç kıza aitti; EUR bölgesindeki neoklasik sanatın ikonu olarak bilinen Palazzo della Civiltá Italiana'yı işaret ederek gülümsüyordu. Üçüncü fotoğrafta aynı kız bir adamla bir kadına sarılmıştı, muhtemelen kızın anne babasıydı.

Marcus, "Kim bu kız?" diye sordu.

"Adı Lara. Yirmi üç yaşında. Roma'da okuyor ama oralı değil. Mimarlık, dördüncü sınıf öğrencisi."

"Başına ne gelmiş?"

"İşte sorun da bu. Kimse bilmiyor. Yaklaşık bir ay önce kayboldu."

Marcus etrafındaki sesleri ve diğer her şeyi unutarak Lara'nın yüzüne yoğunlaştı. Büyük şehre taşınmış tipik bir taşralı kızdı. Zarif yüz hatları olan güzel ve makyajsız bir yüz. Marcus, kızın kuaföre verecek parası olmadığı için saçlarını sürekli topladığını tahmin etti. Belki de tutumlu olmak için sadece ailesini ziyaret edeceği zaman kuaföre gidiyordu. Kıyafeti bu çerçeveyle uyumluydu; modaya uymak zorunda kalmamak için bir tişört ve kot giymişti. Kitaplara gömülerek geçen gecelerin ya da aylık bütçesini çoktan aşmış ve anne babasından gelecek yeni harçlığı bekleyen evinden uzak öğrencilerin son kaynağı olan bir kutu ton balığıyla geçiştirilen akşam yemeklerinin izlerini kızın yüzünde görmek mümkündü.

Muhtemelen ilk defa evinden uzaktaydı. Ve genç kızın mimar olma hayaliyle frenleyebildiği bir özlemle mücadele söz konusuydu.

"Neler olduğunu anlat."

Clemente kahve fincanının altına sıkıştırdığı notlarını aldı ve anlatmaya başladı: "Lara kaybolduğu günden önceki akşamı, birkaç arkadaşıyla birlikte bir barda geçirmiş. O akşam yanında olanlar genç kızın gayet sakin göründüğünü söylüyorlar. Her zamanki şeyler üzerine konuşmuşlar ve saat dokuza doğru Lara yorgun olduğunu söyleyerek yatmak için evine dönmek istemiş. Arkadaşlarından ikisi –evli bir çift– arabayla genç kızı evine bırakmış ve Lara içeri girene dek kapıda beklemişler."

"Nerede oturuyor?"

"Şehrin merkezindeki eski bir apartmanda."

"Diğer kiracılar?"

"Yirmi kadar kiracı var. Bina üniversite öğrencilerine kiralık ev bulan bir firmaya ait. Lara'nın dairesi zemin katta. Ağustos ayına kadar evi bir arkadaşıyla paylaşıyormuş ama kız daha sonra taşınmış, Lara da yeni bir ev arkadaşı arayışındaymış."

"Kıza dair elimizdeki son ipucu ne?"

"Daha sonraki saatlerde Lara'nın evde olduğunu doğrulayan iki cep telefonu görüşmesi var; ilki saat 21.27'de, diğeri 22.12'de. İlki annesiyle on dakika süren bir görüşme, diğeriyse en yakın arkadaşıyla. Saat 22.19'da kızın telefonu kapanmış ve bir daha açılmamış."

Genç bir garson kız, fincanları almak için masalarına yaklaştı. Sonra yeni kahve siparişi verilmesini bekler gibi biraz oyalandı. Ancak ikisi de kıza herhangi bir şey demedi. Nitekim yanlarından uzaklaşana dek susmaya devam ettiler.

Marcus, "Kızın kaybolduğu ne zaman bildirildi?"

"Ertesi akşam. Arkadaşları okula gelmediğini görünce onu tüm gün aramışlar ama telesekreter cevap vermiş. Saat sekize doğru gidip kapısını çalmışlar ama kapıyı açan olmamış."

"Polis ne düşünüyor?"

"Kaybolmasından bir gün önce Lara kirayı ödemek için hesabından dört yüz avro çekmiş. Ama bu para yöneticinin eline hiç geçmemiş. Annesine göre dolabında birkaç eşyası ve bir sırt çantası eksik. Ayrıca cep telefonundan iz yok. Bu yüzden polis kendi isteğiyle kaçtığı düşüncesinde."

"Çok mantıklı diyebilirim."

"Bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi? Daha kötüsünden korkmak için bir neden ortaya çıkmazsa bir süre sonra araştırmalar durur ve beklenir."

Marcus, *bir ceset ortaya çıkana dek*, diye düşündü.

"Genç kız sıradan bir hayat sürüyormuş; zamanının büyük bölümünü okulda geçiriyor, her zaman aynı kişilerle görüşüyormuş."

"Arkadaşları ne düşünüyor?"

"Başını belaya sokacak bir tip olmadığını. Son zamanlarda biraz farklı, yorgun ve dalgın görünüyor olsa bile Lara için böyle düşünüyorlar."

"Ya bir sevgili, bir flört?"

"Cep telefonu dökümlerinde tanıdığı kişilerin haricinde yabancı bir numara bulunmadı ve hiç kimse de bir sevgilisi olduğunu söylemedi."

"Peki internet kullanmış mı?"

"Ya bölümündeki kütüphaneden ya da istasyon yakınlarındaki bir internet noktasından bağlanıyormuş. E-postasında şüpheli hiçbir ileti yok."

O sırada yeni bir müşterinin içeri girmesiyle kafenin cam kapısı açıldı. İçeriye güçlü bir esinti doldu. Derin düşüncelere dalmış olan Marcus dışında herkes rahatsız olmuş şekilde dönüp kapıya baktı. "Lara her zamanki gibi eve geliyor. Bir süredir olduğu gibi yine yorgun. Dünyayla son bağlantısı telefonunun kapandığı saat olan 22.19. Sonra telefon da kendisiyle birlikte kayboluyor ve bir daha açılmıyor. O andan sonra olan hiçbir şeyi bilmiyoruz. Kıyafetleri, parası ve bir sırt çantası kayıp, bu yüzden de polis gönüllü bir kaçış olduğunu düşünmeyi yeğliyor. Kız evden çıkıyor ve kayboluyor. Belki tek başına, belki birileriyle. Bunu fark eden kimse yok." Mar-

cus dikkatle Clemente'ye baktı. "Neden kızın başına kötü bir şey geldiğini düşünmek zorundayız? Kısacası, neden biz?"

Clemente'nin bakışları onun adına bu soruya cevap verir gibiydi. Konuya gelmişlerdi. *Anomali,* olağandışı bir şeyler: aslında aradıkları buydu. Olağanlıktaki küçük yırtılmalar. Sıradan bir polis soruşturmasının mantıksal seyri sırasında çıkan küçük engeller. Bu önemsiz eksiklikler çoğunlukla başka bir şeyi saklardı. Farklı ve pek de akla gelmeyecek bir gerçekliğe doğru bir geçiş. Onların görevi de tam burada başlıyordu.

"Lara evden hiç çıkmadı, Marcus. Evin kapısı iç taraftan kilitliydi."

Clemente ve Marcus, Lara'nın evinin bulunduğu semte gittiler. Bina, küçük Cinquecento Kilisesi'nin bulunduğu San Salvatore in Lauro Meydanı'nın iki adım ötesindeki Coronari Caddesi'ndeydi. Zemin kattaki eve girmeleri birkaç saniyelerini aldı – üstelik kimsenin dikkatini çekmeden. Marcus, Lara'nın evine adımını atar atmaz etrafına bakınmaya başladı. İlk iş olarak kırılmış kilide baktı. Polis içeriye girmek için kapıyı kırmak zorunda kalmıştı, memurlar kapının arkasından sürülen ve şu an kapı pervazında sallanan zincir detayına dikkat etmemişlerdi.

Daire en fazla altmış metrekareydi ve iki kattan oluşuyordu. İlki mutfak ve oturma odasından ibaret tek bir bölümdü. Duvara monte edilmiş bir dolap ve elektrikli ocak mutfak bölümünü oluşturuyordu. Mutfak dolabının hemen yanında, üzerinde artık kurumuş bir saksı siklamenin yer aldığı ve yüzeyi magnetlerle dolu bir buzdolabı vardı. Çevresine dört tane sandalye konmuş masanın ortasında, içinde çay için gerekli malzeme ve fincanlar olan bir tepsi bulunuyordu. Köşedeki televizyonun önüne iki tane kanepe yerleştirilmişti. Yeşile boyalı duvarlara normal tablolar ya da posterler yerine, dünyanın dört bir yanındaki ünlü binaların projeleri asılmıştı. Apartmandaki diğer pencereler gibi bu bölümdeki pencere de iç avluya bakıyordu ve demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Oradan birinin girmesi ya da çıkması mümkün değildi.

Marcus her ayrıntıyı bakışlarıyla kaydetti. Tek kelime etmeden istavroz çıkardı ve Clemente de hemen onu taklit etti. Sonra Marcus odada dolaşmaya başladı. Kendini yalnızca etrafa bakmakla kısıtlamıyordu. Eşyalara sanki katille iletişime geçebilirler, bildikleri ya da gördükleri bir şeyi ortaya çıkarabilirlermiş gibi âdeta bir enerji kalıntısı, bir sinyal algılamak istercesine avucunun içiyle dokunuyordu. Yeraltında gizli kalmış katmanın çağrısına uyan bir değnek gibi, Marcus da eşyaların ruhsuz ve derin sessizliğini anlamaya çalışıyordu.

Marcus'un dikkatini dağıtmamak için bir köşeye çekilmiş olan Clemente adamını izliyordu. Onda herhangi bir duraksama fark etmedi, aksine iyice odaklanmış ve işin sorumluluğunu üstlenmiş gibiydi. Bu, her ikisi için de önemli bir sınavdı. Marcus, yetiştirildiği işi yapabilme yetisine yeniden kavuştuğunu ona kanıtlamıştı. Clemente de uyguladığı tedavi yönteminde yanılmadığını görmüştü.

Clemente, Marcus'un küçük bir banyoyu gizleyen kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Floresanla aydınlatılmış banyonun yerleri beyaz karo döşeliydi. Duş teknesi lavabo ile klozetin arasındaydı. Ayrıca burada bir çamaşır makinesi ve deterjanlarla fırçaların olduğu bir de dolap vardı. Kapının arkasında bir takvim asılıydı.

Marcus geri döndü ve oturma odasının sol köşesine yöneldi, burada üst kata çıkan bir merdiven bulunuyordu. Merdivenleri tek başına, üçer üçer çıktı ve kendini iki yatak odasının açıldığı dar bir sahanlıkta buldu.

İlk oda, beklenen yeni ev arkadaşı için hazırlanmıştı. İçeride sadece örtüsüz bir yatak, küçük bir koltuk ve bir de komodin vardı.

Diğeriyse Lara'ya aitti.

Pencerenin panjurları açıktı. Köşedeki masanın üzerinde bir bilgisayar duruyordu ve raflar tıka basa kitap doluydu. Marcus yaklaştı, mimarlık kitaplarının üzerinde parmaklarını gezdirdi. Bir köprünün bitmemiş projesine dokundu. Bir bardağın içindeki kurşun kalemlerden birini eline aldı ve kokladı, sadece kırtasiye malzemelerinin içine işlemiş olan o gizli zevki tadarak aynısını bir silgiye de yaptı.

O koku Lara'nın dünyasının bir parçasıydı, orası genç kızın kendisini mutlu hissettiği yerdi. Onun küçük dünyasıydı.

Dolabın kapaklarını açtı ve askıda asılı olan elbiseleri taradı, askılardan bazıları boştu. Alt rafa üç çift ayakkabı sırayla dizilmişti; iki çift spor, bir çift de özel durumlar için topuklu ayakkabı. Bir çift ayakkabı için de yer ayrılmıştı ama orası şu an boştu.

Yatak tek kişilikti. Yastıkların arasında pelüş bir ayı seçiliyordu. Çocukluğundan beri Lara'nın hayatına tanıklık etmiş olmalıydı. Ancak şimdi tek başına kalmıştı.

Odadaki tek komodinin üzerinde Lara'nın ailesiyle çekilmiş bir fotoğrafı ve içinde küçük safir taşlı bir yüzük, mercan bir bilezik ve birkaç takının daha bulunduğu cilalı bir kutu duruyordu. Marcus fotoğrafa daha yakından baktı. Clemente'nin kafede gösterdiği fotoğraflardan biriydi. Lara boynunda, şu an mücevher kutusunda bulunmayan, altın zincire takılı bir haç taşıyordu.

Clemente, Marcus'u merdivenlerin dibinde bekliyordu ve kısa bir süre sonra adamın aşağı indiğini gördü. "Ee?"

Marcus durdu. "Kaçırılmış olabilir," dedi. Fakat "olabilir" derken bile aslında bunun doğruluğundan çoktan emindi.

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Çok fazla düzenli; tıpkı eksik elbiseler ve bulunmayan cep telefonu gibi bu da bir senaryo. Ancak bunu kim organize etmişse kapıyı içeriden kilitleyen zincir detayını atlamış."

"Ama nasıl oldu da..."

Marcus, "Ona da geleceğiz," diyerek Clemente'nin sözünü kesti. Sonra odaya geri döndü ve olanlar üzerine odaklanmaya çalıştı. Başı fırıl fırıl dönüyordu. Mozaiğin parçaları gözünün önünde birleşmeye başladı. "Lara'nın bir misafiri vardı."

Clemente neler olduğunu biliyordu. Marcus özdeşleştirme sürecine başlıyordu. Onun yeteneği buydu.

Davetsiz misafirlerin gördükleri şeyi görebiliyordu.

"Lara evde yokken o buradaydı. Divana oturdu, kızın yatağının yumuşaklığını test etti, eşyalarının arasında dolaştı. Fotoğraflara

baktı, kızın hatıralarını benimsedi. Lara'nın diş fırçasına dokundu, kızın kokusunu arayarak elbiselerini kokladı. Yıkanmak üzere eviyeye bıraktığı bardağından su içti."

"Seni takip edemiyorum..."

"O, nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Lara hakkında her şeyi, kızın programını, alışkanlıklarını biliyordu."

"Ancak burada kaçırıldığını düşündürecek hiçbir şey yok. Boğuşma izi yok, binada hiç kimse bağırma sesleri ya da birinin yardım istediğini duymamış. Bu kanıya nasıl varıyorsun?"

"Çünkü kızı uykusunda kaçırdı."

Clemente bir şeyler söylemek üzereydi ama Marcus ondan önce davrandı. "Şekeri bulmama yardım et."

Clemente, Marcus'un aklından geçenleri tam olarak anlamasa da ona yardımcı olmaya karar verdi. Mutfaktaki dolaplardan birinde "şeker" yazan bir kavanoz buldu. Bu arada Marcus da masanın ortasında, çay takımının yanında duran şekerliği kontrol ediyordu.

Her ikisi de boştu.

İki adam, onlara çok uzun gelen bir dakika boyunca ellerindeki objelerle birbirlerine baktılar. Aralarında pozitif bir enerji titreşiyordu. Bu yalnızca basit bir rastlantı olmadığı gibi, Marcus'un yaptığı da basit bir tahmin etme işi değildi. Her şeyi doğrulayabilecek bir teorisi vardı.

"Şeker, uyuşturucu saklamak için en ideal yerdir: maddenin tadını gizler, böylece de kurbanın onu düzenli olarak kullanma garantisi olur."

"Ve arkadaşlarının söylediğine göre Lara da son günlerde kendisini sürekli yorgun hissediyormuş." Clemente içini çekti. Bu detay her şeyi değiştiriyordu. Ancak şu an Marcus'a bundan söz edemezdi.

Marcus, "Her şey aşamalı olarak gelişmiş, acelesi yokmuş," dedi ve devam etti: "Bu da bize, kızı kaçıran kişinin o geceden önce burada olduğunu kanıtlıyor. Cep telefonu ve elbiselerle birlikte içinde uyuşturucu bulunan şekeri de yok etmiş."

Clemente, "Ama kapının zincirini unutmuş," diye ekledi. Bu, her teoriyi paramparça eden en uyumsuz detaydı. "Öyleyse nereden girdi, daha önemlisi birlikte nereden çıktılar?"

Marcus yeniden çevresine bakındı. "Neredeyiz?" Roma dünyanın "iskân edilmiş" en büyük arkeolojik yerleşim yeriydi. Şehir, katmanlardan oluşuyordu; daha önceki dönemlerin ve medeniyetlerin izine rastlamak için birkaç metre kazmak yeterliydi. Marcus hayatın, zaman içinde yüzeyde olanı da katmanlaştırdığını çok iyi biliyordu. Her yer çok sayıda hikâye barındırıyordu, üstelik birden fazla varış yeri vardı. "Burası neydi? Şu andan söz etmiyorum, önceden neydi? Binanın yapım tarihinin on sekizinci yüzyıla kadar uzandığını söylemiştin."

"Costaldi markinin konutlarından biriydi."

"Evet. Soylular üst katlarda yaşıyorlardı; bu katlardaysa avluya açılan dükkânlar, depolar ve ahırlar vardı." Marcus sol şakağındaki yara izine dokundu. Bu bilginin aklına nereden yer ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Nasıl oluyor da böyle bir şeyi biliyordu? Bazı bilgiler sonsuza dek aklından uçup gitmişti. Bazılarıysa beklenmedik bir anda, beraberlerinde kaynaklarıyla ilgili o hoşlanmadığı soruyu da getirerek geri dönüyordu. İçinde, belirli şeylerin yer aldığı ama gizli kalan bir yer vardı. Bazen bunlar Marcus'a sisler altında kalmış o yerin varlığını ve onu hiç bulamayacağı gerçeğini hatırlatarak ortaya çıkıyorlardı.

Clemente, "Haklısın," dedi. "Bina uzun süre o haliyle kaldı. Üniversiteye on yıl kadar önce bağış olarak geçmiş ve apartmana çevrilmiş."

Marcus yere diz çöktü. Parkeler masif ahşaptan yapılmıştı. Ahşaplar dardı. Kendi kendine, *hayır, burası değil*, dedi. Vazgeçmeyi düşünmüyordu, banyoya geçti. Clemente de onu takip etti.

Marcus banyodaki kovalardan birini aldı, duşun altına uzatıp yarısına kadar suyla doldurdu. Sonra bir adım geri gitti. Clemente, Marcus'un tam arkasındaydı ve olan biteni hâlâ anlamamıştı. Marcus

yarım kova suyu banyonun zeminine döktü. Ayaklarının altında bir su birikintisi oluştu. İkisi de durup birikintiye baktı.

Birkaç saniye sonra su boşalmaya başladı.

Tıpkı kapısı içeriden kilitli bir evden kaybolan kızın hikâyesi gibi, bu da bir illüzyondu sanki. Ancak bu kez bunun bir açıklaması vardı.

Su, seramiklerin altına sızıyordu.

Bir seramikle diğeri arasında oluşan küçük hava kabarcıkları mükemmel bir kare oluşturuyordu. Her köşenin arası aşağı yukarı bir metreydi.

Marcus dizlerinin üzerine çöktü ve bir çatlak bulmak için seramikleri parmak uçlarıyla takip etti. Bir tane buldu. Levye gibi kullanabileceği bir şey aradı. Rafların birinde gördüğü tırnak makasını aldı. Alet karolardan birinin ucunu kaldırmaya yeterli oldu. Marcus, parmaklarını açılan kenara soktu ve karoyu yukarı doğru çekince ortaya taş bir kapak çıktı.

Clemente, "Bekle, sana yardım edeyim," dedi.

Kapağı kenara doğru kaydırdılar, aşağı doğru inen ve bir koridorla birleşen eski bir traverten merdiven ortaya çıktı.

Marcus, "Saldırgan buradan geçmiş," diye açıkladı. "En azından iki kez; biri içeri girerken, diğeri de Lara'yla birlikte çıkarken." Sonra her zaman yanında taşıdığı küçük el fenerini çıkarıp yaktı ve açıklıktan içeri doğru tuttu.

"Aşağı inmek mi istiyorsun?"

Marcus dönüp Clemente'ye baktı. "Başka seçeneğim var mı?"

Marcus bir elinde tuttuğu küçük feneriyle merdiveni indi. Sonuna vardığında evin altından ilerleyen ve iki farklı yöne açılan bir tünelde bulunduğunu fark etti. Tam ve gerçek anlamda bir yer altı geçidiydi. Nereye gittiği belli olmayan bir tünel.

Yukarıda kalmış olan Clemente, "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Marcus kısa ve öz bir şekilde, "Evet," dedi. Muhtemelen on sekizinci yüzyılda bu tünel tehlikeli durumlarda kaçış yolu olarak

kullanılmak üzere yapılmıştı. İki yönden birini seçmekten başka çaresi yoktu. İçinden yağmur sesi geldiğine inandığı tüneli seçti. Yerin çamurlu olması nedeniyle birkaç kez kayarak en az elli metre kadar ilerledi. Birkaç sıçan, karanlık sığınaklarına kaçmadan önce sıcak ve yumuşak bedenlerini Marcus'a sürerek ayak bileklerinin dibinden geçti. Tiber Nehri'nin son günlerdeki ısrarcı yağmurların coşturduğu gürültüsünü ve zorlu bir koşuya zorlanmış hayvanınkine benzeyen tatlı kokusunu tanıdı. Bu kokuyu ve sesi takip ederek yürümeye devam etti. Biraz sonra arasından gri gün ışığının süzüldüğü geniş bir mazgalla karşılaştı. Oradan geçmek imkânsızdı. Diğer yönü denemek için geri döndü. Tünele geri girer girmez çamurun içinde bir şey parladı.

Marcus eğildi ve parlayan şeyi aldı, ucunda haç sallanan altın bir zincirdi bu.

Bunun Lara'nın komodininin üzerindeki aile fotoğrafında kızın boynunda gördüğü kolye olduğunu hatırladı. Gördükleri şeyler konusunda haklı olduğunun kanıtıydı bu.

Clemente haklıydı. Marcus'un yeteneği buydu.

Bulduğu keşiften çarpılmış gibi kalakalmış olan Marcus o sırada yanına yaklaşan arkadaşını fark etmedi. Clemente'nin varlığını ancak yan yana geldikleri an hissetti.

"Şuna bak..."

Clemente kolyeyi eline alıp dikkatle baktı.

Bulduğu şeyden bayağı etkilenmiş olan Marcus, "Genç kız hâlâ hayatta olabilir," dedi. "Artık yönümüz belli, kim olduğunu bulabiliriz." Ancak Clemente'nin kendisiyle aynı heyecanı paylaşmadığını fark etti, hatta arkadaşı allak bullak olmuş gibiydi.

"Bunu zaten biliyorduk. Sadece bunun doğrulanmasına ihtiyacım vardı. Ne yazık ki onu da bulduk."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şekerin içindeki uyuşturucudan söz ediyorum."

Marcus hâlâ bir şey anlamıyordu. "Öyleyse sorun ne?"

Clemente ciddi bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Sanırım Jeremiah Smith'le tanışmanın zamanı geldi."

Saat 08.40

Sandra Vega'nın öğrendiği ilk ders, evlerin yalan söylemedikleriydi.

İnsanlar, kendileriyle konuşulurken çevrelerine kaçak yapılar inşa etmeyi ve ne yazık ki kendilerini bunlara inandırmayı başarıyorlardı. Fakat yaşamak için seçtikleri yer, onlar hakkında her şeyi kaçınılmaz şekilde anlatıyordu.

Sandra işi gereği pek çok ev ziyaret etmişti. Eşikten içeri adımını atmak üzereyken her zaman izin alması gerekiyormuş gibi gelirdi ona. Oysa yapmaya geldiği şey için kapıyı çalmasına bile gerek yoktu.

Mesleğine başlamadan yıllar önce geceleri trenle yolculuk yapardı ve evlerin ışıklı pencerelerine bakıp kendine o camların arkasında neler yaşandığını sorardı. Kim bilir ne hikâyeler, ne hayatlar vardı. Kimi zaman istemeden ufak tefek kareler yakaladığı da oluyordu: televizyon izleyerek ütü yapan bir kadın; koltuğuna uzanmış, sigarasının dumanından halkalar yapan bir adam; sandalyeye çıkmış, dolaplardan birini karıştıran bir çocuk. Kendi penceresinden izlediği filmin kısa görüntüleri. Sonra tren geçip gidiyordu. O yaşamlar da onun farkında olmadan akıp gitmeye devam ediyorlardı.

Bu keşiflerini sık sık hayalinde uzatmayı denerdi. O insanların en değerli eşyaları arasında görünmeden gezinmek. Tıpkı akvaryumda yaşayan balıklarmış gibi, en sıradan işlerini yaparken onları gözlemlemek.

Sandra oturduğu her evde, kendisi taşınmadan önce duvarlar arasında neler yaşandığını merak ederdi. Kim bilir hangi mutluluklar, yaslar ya da hüzünler tek ses çıkarmadan o duvarların içinde emilip gitmişti. Bazen o ortamda sır gibi korunan dramları ve dehşetleri düşünürdü. Neyse ki evler çabuk unuturdu. Kiracılar değişirdi ve her şeye en baştan başlanırdı.

Gidenler kimi zaman geride izlerini bırakırlardı: Banyo dolabında unutulmuş bir ruj. Rafın üzerinde bir dergi. Ayakkabılıkta bir çift ayakkabı. Çekmecelerden birinin dibinde saklı, üzerinde bir tecavüz ve şiddetle savaş hattının numarasının yazılı olduğu bir not kâğıdı.

Bazı evlerdeki bu küçük işaretler sayesinde birinin hikâyesine geri dönmek mümkün olabiliyordu.

Sandra bu ufak ayrıntıların gün gelip mesleği haline dönüşeceğini asla hayal etmemişti. Ancak şimdi bir fark vardı: o geldiği zaman evler masumiyetlerini sonsuza dek kaybetmiş oluyorlardı.

Sandra polislik mesleğine sınavla adım atmış, eğitimiyse standart bir eğitim olmuştu. Bir beylik tabancası taşıyor ve onu kullanmayı gayet iyi biliyordu. Ama üniforması olay yeri inceleme biriminden verilmiş olan beyaz bir ceketti. Uzmanlık sürecinden sonra olay yeri inceleme fotoğrafçısı olmak istemişti.

Zamanı durdurmanın tek yolu olan fotoğraf makinelerini alıp olay yerine gidiyordu. Her şey flaşın göz kamaştıran ışığında donup kalıyordu. Objektifi tarafından bir an dondurulduktan sonra bir daha hiçbir şeyin değişmesi mümkün değildi.

Sandra Vega'nın öğrendiği ikinci ders ise evlerin de tıpkı insanlar gibi öldükleriydi.

Onun kaderinde de oturanların bir daha ayak basmadıkları zaman o evlerin yaşamlarının son anlarına tanıklık etmek vardı. Bu ağır çöküşün sinyalleri dağınık yataklar, lavabodaki bulaşıklar, döşemenin üzerine terk edilmiş tek çorap olabiliyordu. Sanki ev sakinleri her şeyi darmadağın ortada bırakarak dünyanın ani gelen sonundan kaçmışlardı. Halbuki aslında dünyanın sonu tam da o dört duvarların arasında yaşanmıştı.

Bu yüzden Sandra, Milano'nun kenar mahallelerinden birindeki apartmanlardan birinin beşinci katındaki daireden içeriye adımını atar atmaz burada onları bekleyenin zor unutulacak bir suç olduğunu anladı. Gördüğü ilk şey, Noel'e uzun bir süre olmasına rağmen süslenmiş olan Noel ağacıydı. Bunun nedenini içgüdüsel olarak biliyordu. Kız kardeşi de beş yaşındayken anne babalarının,

Noel geçmiş olmasına rağmen, ağaçtaki süsleri toplamasına engel olmuştu. Bütün öğleden sonra ağlamış, bağırmış ve sonunda anne babaları er ya da geç unutacağını umarak teslim olmuşlardı. Aksine küçük ışıklar ve renkli toplarla süslenmiş plastik ağaç sonraki yaz ve sonbaharda köşesinde kalmıştı. Bu yüzden Sandra'nın midesine sancı girdi.

Artık biliyordu: bu evde bir çocuk vardı.

Onun varlığını evin havasında da sezebiliyordu çünkü öğrendiği üçüncü ders evlerin kokuları olduğuydu. Orada oturanlara ait olan bu koku her zaman değişik ve emsalsizdi. Evde oturan kişiler değiştiğinde o koku da kaybolup yerini yeni gelenlerin kokusuna bırakıyordu. Zaman içinde kimyasal ya da doğal –kahve, çamaşır yumuşatıcısı, okul kitapları, iç mekân bitkileri, döşeme deterjanları ve lahana çorbası gibi– başka kokularla karışarak değişir, o ailenin ve onu oluşturan kişilerin üstlerinde taşıdıkları ancak farkına bile varmadıkları kokularına dönüşürdü.

Ve şimdi bu koku alma hissi önündeki daireyi, dar gelirli ailelerin oturduğu diğer evlerden ayırıyordu. Üç oda ve bir mutfak. Değişik zamanlarda alınmış, ekonomik fiyatlı mobilyalar. Karşılayabildikleri tek şey olan yaptıkları yaz tatillerine ait fotoğrafların yer aldığı çerçeveler. Televizyonun karşısındaki divanın üzerinde ekoseli bir battaniye – uyku izin verdiği sürece her gece birbirleriyle yan yana oturup televizyon programlarını izledikleri yer.

Sandra tüm bu görüntüleri aklında sınıflandırıyordu. Yaşanılacaklara dair hiçbir uyarı işareti yoktu. Olacakları kimse öngörememişti.

Polisler, varlıklarıyla tüm mahremiyeti ihlal ederek beklenmedik misafirler gibi odalarda dolaşıyorlardı. Ancak Sandra kendisini davetsiz misafir gibi görmek duygusunu uzun zaman önce aşmıştı.

Buna benzer cinayet olaylarında insanlar konuşmadan işlerini yaparlardı. Korkunun da kendine özgü kodları vardı. Sessizliğin koreografisinde sözler gereksizdi çünkü herkes tam olarak ne yapması gerektiğini bilirdi. Ama her zaman istisnalar olurdu. Bunlardan biri, dairenin içinde bir yerlerden homurtusu duyulan Fabio Sergi idi.

"Lanet olsun, bu imkânsız!"

Adamın sesini takip etmek Sandra'ya yetmişti, ses dar ve penceresiz bir banyodan geliyordu.

Ekipmanlarının olduğu iki çantayı koridorda bırakıp ayağına galoşlarını giyerken, "Ne oldu?" diye sordu.

Adam, kadına bakmadan alaycı bir ses tonuyla, "Mükemmel bir gün yaşıyoruz," dedi. "Olan bu." Portatif bir gazlı ısıtıcıya vurmayı bırakmadan, "Bu lanet olası şey çalışmıyor!" diye homurdandı.

"Hepimizi havaya uçurmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Sergi kadına ters ters baktı. Sandra başka bir şey söylemedi, meslektaşı çok sinirliydi. Onun yerine başını öne eğdi ve pisuvar ile kapı arasında yatan cesede baktı. Adam tamamen çıplak bir halde, yüzüstü yatıyordu. Sandra adamın kırk yaşlarında olabileceğini düşündü. Doksan kilodan fazlaydı ve boyu da bir seksen civarındaydı. Başı doğal olmayan bir şekilde bükülmüştü ve kafatasında da bir delik vardı. Kan, banyonun siyah beyaz karolarında koyu renk bir göl oluşturmuştu. Adamın elinde de bir silah vardı.

Cesedin yanına, büyük olasılıkla devrilirken çarptığı lavabonun kırılan sol kenarının parçaları yayılmıştı.

Sandra, "O elindeki ne işe yarayacak?" diye sordu.

"Olayı yeniden yaratmam gerekiyor, adam duş alıyordu ve banyoyu ısıtmak için ısıtıcıyı buraya getirdi. Birazdan suyu da açacağım, o yüzden aletlerini bir an önce yerleştirsen iyi olur."

Sandra, Sergi'nin aklından geçenleri anlamıştı: Buhar, zemindeki izleri görünür hale getirecekti. Böylece kurbanın odadaki hareketlerini yeniden yaratmak mümkün olacaktı.

Sergi öfkeli bir şekilde, "Bir tornavidaya ihtiyacım var," dedi. "Hemen döneceğim. Sen de duvarlara yakın yürümeye çalış."

Sandra cevap vermedi, bu tür açıklamalara alışıktı; parmak izi uzmanları sadece kendilerinin bir suç mahallini koruma becerisinde olduklarını düşünürlerdi. Ayrıca bir de kendisinin henüz yirmi dokuz yaşında ve genellikle erkeklere özgü bir alanda çalışan bir kadın olduğu gerçeği vardı; meslektaşlarının benzer ataerkil davranışları

çoğunlukla cinsiyetçi bir önyargıyı gizlerdi. Sergi'yle durum daha da beterdi, birbirleriyle hiç kaynaşamamışlardı ve onunla çalışmak Sandra'nın hiç hoşuna gitmiyordu.

Sandra, çantasından fotoğraf makinesini ve tripodunu çıkararak meslektaşının dışarıda olduğu süreden yararlandı. Aparatın ayaklarına yerde iz bırakmamaları için süngerler taktı. Sonra objektifi yukarı çevrilmiş fotoğraf makinesini yerleştirdi. Amonyağa batırılmış bir bezle buhardan etkilemeyecek hale gelinceye dek iyice sildikten sonra tüm mekânın çepeçevre görüntüsünü 360 derece çekebilecek şekilde panoramik bir optik açı ayarladı.

Genelden başlayıp ayrıntılara inmek – kural buydu.

Makine otomatik çekim sayesinde birbirine eklemeli olarak mekânın tüm görüntüsüne odaklandı. Bu sayede Sandra daha sonra fotoğrafları elle daha çok detaylandırarak kronolojik ilerlemeyi göstermek ve gözlemciyle aralarındaki bağlantıyı yeniden kurmak için standart ölçüde ve numaralanmış notlarla işaretleyerek canlandırmayı bütünleştirecekti.

Sandra banyonun ortasına fotoğraf makinesini henüz yerleştirmişti ki rafların birinde içinde iki tane küçük kaplumbağanın olduğu küçük bir havuz gördü. Birden yüreği sıkıştı. Ailede bu minik hayvanlarla ilgilenen, havuzun hemen yanındaki küçük kutudaki yemle onları besleyen, küçük havuzun içindeki birkaç santim suyu düzenli olarak değiştiren ve kaplumbağaların ortamını küçük taşlar ve plastik bir ağaçla süsleyen kişinin kim olabileceğini düşündü.

Kendi kendine, *yetişkin biri olamaz*, dedi.

O sırada Sergi elinde bir tornavidayla geri döndü ve yeniden portatif gazlı ısıtıcıyla uğraşmaya koyuldu. Birkaç saniye içinde ısıtıcı çalıştı. Adam sevinçli bir şekilde, "Sonunda seni yeneceğimi biliyordum," dedi.

Banyo çok küçüktü ve ceset hemen hemen tüm alanı kaplıyordu. İkisi ve ayaklı makine güç bela sığıyorlardı. Sandra bu şartlarda çalışmanın zor olacağını söyledi. "Nasıl hareket edeceğiz?"

Sergi duşun sıcak musluğunu sonuna kadar açarak, "Ben sıcak suyu açıyorum," dedi. Ve bir süre için kadından kurtulmayı amaçlayarak, "Sen de bu sırada mutfakta çalışabilirsin. Orada da bu durumun bir kopyası var..."

Cinayet mahalleri, doğrudan doğruya suç orijinleri olanlar ile basit anlamda cinayetle bağlantılı olan olayları –örneğin cesedin ya da suç silahının bulunduğu yer gibi– birbirinden ayırt etmek amacıyla birincil ve ikincil olarak ikiye ayrılırdı.

Sandra evde bir başka *kopyanın* olduğunu duyunca Sergi'nin birincil derecede başka bir cinayetten söz ettiğini anlamıştı. Bunun da tek bir anlamı olabilirdi: başka kurbanlar. Sandra küçük kaplumbağaları ve Noel ağacını hatırladı.

Mutfağın eşiğinde hareketsiz durdu. Bu gibi durumlarda kontrolü kaybetmemek için protokolü harfiyen izlemek gerekiyordu. Kaosta düzeni sağlayan küçük kurallar. En azından o an Sandra'nın işine yarayacak ve onu ikna edecek illüzyon buydu.

Aslan Simba, orman sakinleriyle birlikte şarkı söylemeye başlamadan önce televizyondan Sandra'ya göz kırptı. Televizyonu kapatmak istedi ama bunu yapamazdı.

Umursamamaya karar verdi ve tüm süreci kaydedeceği kayıt cihazını belindeki yuvasına yerleştirdi. Kestane rengi uzun saçlarını arkaya attı ve her zaman bileğinde taşıdığı bir tokayla onları ensesinde topladı. Çift kulaklıklı mikrofonu başına taktı, böylece çantasından aldığı fotoğraf makinesini kullanmak için elleri serbest kalmış oluyordu. Makineyi doğrulttu. Elindeki makine önündeki gerçekle arasına güvenli bir mesafe koyuyor gibiydi.

Kayıtlar alışılageldiği üzere sağdan sola, aşağıdan yukarıya oluşmaya devam ediyordu.

Sandra saate göz attı ve kayıt cihazını çalıştırdı. Önce rutin detayları kaydetti; yer, tarih ve sürecin başlatıldığı saat. Daha sonra da eş zamanlı şekilde gördüklerini açıklamaya başladı.

"Masa odanın ortasına yerleştirilmiş. Kahvaltı için hazırlanmış durumda. Sandalyelerden biri yere devrilmiş ve ilk ceset hemen sandalyenin yanında: bir kadın, otuz-kırk yaşlarında."

Kadının üzerinde bacaklarını ve kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru sıyrılmış açık renk bir gecelik vardı. Saçları çiçek şeklindeki bir tokayla gelişigüzel toplanmıştı. Terliklerinden biri ortalıkta yoktu.

"Bedende sayısız kurşun yarası mevcut. Elinde bir kâğıt parçası bulunuyor."

Kadın ölmeden önce alışveriş listesi hazırlıyormuş. Kalem de hâlâ masanın üzerindeydi.

"Bedenin yönü kapıya doğru. Saldırganı görmüş ve onu durdurmayı denemiş olabilir. Masadan kalkmış ama sadece tek bir adım atabilmiş."

Fotoğraf makinesinin art arda çekimleri yeni ve farklı bir düzende devam ediyordu. Sandra tıpkı bir müzisyenin, müziğini metronomun eline bırakması gibi bu sese yoğunlaşmıştı. Aynı zamanda da olayın, yavaş yavaş hem makinesinin hem de kendi hafızasında iz bırakmaya başlayan her detayını özümsüyordu.

"İkinci ceset: erkek, on on iki yaşlarında. Sırtı kapıya dönük şekilde oturuyor."

Çocuk, olanları fark etmemişti. Ama Sandra habersiz ölüm düşüncesinin sadece yaşayanlar için bir rahatlama olduğunu düşünüyordu.

"Üzerinde mavi bir pijama var. Masaya yüzükoyun düşmüş durumda, yüzü bir mısır gevreği kâsesinin içine girmiş. Cesedin ensesinde tek ve derin kurşun yarası var."

Sandra için bu sahnede ölüm kendini, kurşunlar tarafından işkence edilmiş o iki beden aracılığıyla göstermiyordu. Ya da her tarafa sıçrayan ve cesetlerin ayaklarının dibindeki kurumuş kanda da değildi. Görmeden bakan donuk gözlerinde veya dünyadan ayrıldıkları andaki son hareketlerinde de yoktu. Ölüm başka bir yerdeydi. Sandra, ölümün esas becerisinin detaylarda saklanmayı bilmek olduğunu öğrenmişti. Oradaydı; fotoğraf makinesinin her

bir karesinde. Birinin olayın korkunçluğunu anladıktan sonra kapatmayı akıl ettiği kahve makinesinden taşan ve fırının üzerindeki kurumuş kahvedeydi. İçindekilerin tazeliğini korumak için yılmadan çalışmaya devam eden buzdolabının mırıltısındaydı. Şu an neşeli çizgi filmler oynatan ve hâlâ açık olan televizyondaydı. Katliamdan sonra bu yapay yaşam amaçsızca ve bir şeylere aldırış etmeden akıp gitmeye devam etmişti.

"Güne şahane bir başlangıç, değil mi?"

Sandra kayıt cihazını kapatarak dönüp arkasına baktı.

Müfettiş De Michelis kollarını kavuşturmuş, dudağının kenarında yanmayan bir sigarayla eşikte duruyordu.

"Banyoda gördüğün adam bir zırhlı araç şirketinde özel koruma olarak görevliydi. Silahı ruhsatlıydı. Tek bir maaşla geçinmeye çalışıyorlarmış; ev kirası, arabanın taksitleri, ayın sonunu zor getirtecek mali sıkıntılar. Herkesinki gibi."

"Bunu neden yapmış?"

"Komşularla konuşuyoruz. Karı koca sık sık kavga edermiş ama asla polis çağıracak kadar şiddetli değilmiş."

"Yani evliliklerinde sorunlar mı yaşıyorlarmış?"

"Öyle görünüyor. Adam Muay Thai[1] ile ilgileniyormuş, eyalet şampiyonu olmuş ancak doping nedeniyle diskalifiye edilince maçlara çıkmayı bırakmış."

"Kadını dövüyor muymuş?"

"Bunu bize adli tıp söyleyecek. Ama çok kıskanç biri olduğu biliniyor."

Sandra yerde yarı çıplak yatan kadına baktı. Bir ceset için kıskançlık duyulamayacağını düşündü. Bu artık mümkün olamazdı.

"Kadının bir ilişkisi olabileceğini düşünüyor musun?"

"Belki de. Kim bilebilir?" De Michelis omuzlarını silkti ve konuyu değiştirdi. "Banyoda ne durumdasınız?"

1 Tayland'da ortaya çıkan, Tayland boksu da denen bir dövüş sporu. (yay. n.)

"İlk fotoğraf makinesini yerleştirdim, tüm açılardan kayıt yapmaya devam ediyor. Onun bitmesini ya da Sergi'nin beni çağırmasını bekliyorum."

"Olay göründüğü gibi gerçekleşmemiş..."

Sandra, De Michelis'in yüzüne dikkatle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Adam kendini vurmamış. Boş kovanları saydık, hepsi mutfakta."

"Öyleyse ne olmuş?"

De Michelis, dudağının kenarındaki sigarayı alıp odanın içine doğru bir adım attı.

"Adam duş yapıyordu. Çıplak halde banyodan çıktı, kapının girişindeki üniformasından silahını aldı, mutfağa geldi ve aşağı yukarı senin durduğun yerden oğlunu vurdu. Enseye ani ve tek bir kurşun." Müfettiş eliyle ateş eder gibi yaptı. "Sonra silahını eşine doğrulttu. Her şey birkaç saniye içinde oldu. Banyoya geri döndü, yerler ıslak ve kaygandı. Kaydı ve yere düşerken başını lavabonun kenarına çarptı. Öyle sert çarptı ki lavabonun kenarı kırıldı, kendisi de o anda öldü." Müfettiş alaycı bir ifadeyle ekledi. "Tanrı kimi zaman küçük intikamlarda çok cömert olmayı biliyor."

Sandra, çocuğun cesedine bakarak olayın içinde Tanrı'nın en ufak bir işi olmadığını düşündü. Muhtemelen o sabah başka bir tarafa bakıyor olmalıydı.

"Saat yediyi yirmi geçe her şey bitmiş."

Sandra, büyük bir hayalkırıklığıyla banyoya geri döndü. De Michelis'in sözleri onu gerektiğinden fazla sarsmıştı. Kapıyı açar açmaz banyoyu doldurmuş olan buhar etrafını sardı. Sergi duş bataryasını çoktan kapamış ve içinde birtakım kimyasalların olduğu çantanın önünde diz çökmüştü.

"Yaban mersini, sorun her zaman yaban mersinlerinde..."

Sandra onun neden bahsettiğini anlamadı. Adam yaptığı işe iyice odaklanmış gibiydi, bu yüzden Sandra onun tepki vermesinden korkarak fazla kurcalamadı. Fotoğraf makinesinin istediği fotoğraf-

ları çekip çekmediğini kontrol ettikten sonra makineyi tripoddan çıkardı. Dışarı çıkmadan önce yeniden meslektaşına döndü.

"Hafıza kartını değiştirip detaylı çekimlere başlayacağım." Çevresine bakındı. "Burada hiç pencere yok ve ışık bana yetersiz gibi geldi. Bu yüzden birkaç tane düşük enerjili lamba gerekiyor, sen ne dersin?"

Sergi gözlerini Sandra'ya dikti.

"Şu motosikletle gezen hatunlar var ya, onlardan birine tıpkı bir fahişeymiş gibi ara sıra boşalmak çok hoşuma giderdi derim. Evet, cidden çok hoşuma giderdi."

Sergi'nin bu edepsiz sözleri Sandra'yı şaşırttı. Bu bir şakaysa hiçbir şey anlamamıştı. Ama meslektaşının ona bakışlarından Sandra'nın gülmesini beklemediği de anlaşılıyordu. Nitekim bir saniye sonra hiçbir şey olmamış gibi kimyasallarla uğraşmaya devam etti, Sandra da koridora çıktı.

Meslektaşının saçmalıklarını beyninden atmaya çalışıp makinedeki fotoğrafları gözden geçirmeye başladı. 360 derece çekilmiş fotoğraflar oldukça iyiydi. Makine üç dakikalık aralarla altı adet fotoğraf kaydetmişti. Banyodaki buhar, katilin çıplak ayak izlerini ortaya çıkarmıştı ancak izler çok karışıktı. İlk anda Sandra'nın aklına karı kocanın banyoda tartışmış olabilecekleri, kavganın sonunda da katliamın gerçekleştiği geldi. Ama bu durumda yerde kadının terliklerinin de izleri olmalıydı.

Verilmiş olan protokollerden en azından birini uygulamaya çalışıyor, olayı kanıtlamaya yarayacak bir şeyler arıyordu. Bu katliam her ne kadar anlamsız görünse de Sandra olayları objektif bir hale getirmek zorundaydı. Olayın nedenini bulamaması önemli değildi, onun görevi tarafsız kalmaktı.

Ancak son beş aydır bu artarak zorlaşmıştı.

Anlamlı bir şeyler bulmaya çalışarak fotoğrafları, en ince ayrıntıları görebilmek için büyütmeye başladı.

Ekrandaki görüntü: aynanın altındaki rafa bırakılmış bir tıraş bıçağı, üzerinde Winnie the Pooh resmi olan bir duş jeli. Kuruma-

ları için askıya asılmış bir çift kadın çorabı. Günlük rutin, birçok ailede olduğu gibi küçük alışkanlıklar. Korkunç bir şeylere tanıklık etmiş objeler.

Dilsiz değiller, diye düşündü. *Eşyalar bizimle sessizce konuşurlar, onları dinlemeyi bilmek yeterlidir.*

Görüntüler hızla akıp giderken Sandra böylesi bir şiddeti başlatan şeyin ne olabileceğini kendine sorup durmaya devam ediyordu. Başlardaki rahatsızlık duygusu yerini tedirginliğe bırakmıştı, hatta başı garip bir şekilde ağrımaya başlamıştı. Gözlerine bir an için perde inmiş gibi hissetti. Anlamak istiyordu.

Aile içinde bu küçük kıyamet nasıl meydana gelmişti?

Aile saat yediden biraz önce uyanır. Kadın kalkar ve oğluna kahvaltı hazırlamaya gider. Banyoyu ilk kullanan adam olur; çocuğu okula bırakmalı ve sonra da işe gitmelidir. Banyo soğuktur, yanına gazlı ısıtıcıyı da alır.

Peki, adam duş yaparken neler oldu?

Su şakır şakır akarken adamın öfkesi artar. Sandra, *belki de bütün gece uyanıktı*, diye düşündü. Bir şeyler adamı rahatsız ediyordu. Bir düşünce ya da bir takıntı mı? Kıskançlık mı yoksa? Karısının bir ilişkisi olduğunu mu öğrendi? De Michelis sık sık kavga ettiklerini söylemişti.

Ama o sabah bir kavga yaşanmamıştı. Neden?

Adam duştan çıkar, silahını alır ve mutfağa yönelir. Ateş etmeden önce tek bir söz bile söylemez. Kafasını bozan nedir? Dayanılmaz bir anksiyete hissi, sıkıntı ya da panik; kendini kaybetmenin olağan belirtileri.

Ekrandaki görüntü: yan yana asılmış üç bornoz. Büyükten küçüğe doğru. Yan yana. Bir bardak içinde üç adet diş fırçası. Sandra bu sade aile çerçevesinde ufacık bir çatlak bulmaya çalışıyordu. Yıkılışı başlatan küçücük bir çatlak.

Müfettiş saat yediyi yirmi geçe her şeyin olup bittiğini söylemişti. O saatte yan komşular silah seslerini duymuşlar ve polis çağırmışlardı.

Ekrandaki görüntü: İçinde iki küçük kaplumbağanın yaşadığı küçük havuz. Yem kutusu. Plastik palmiye. Küçük taşlar.

Kaplumbağalar, diye tekrarladı içinden.

Sandra her seferinde bu ayrıntıyı yakınlaştırarak bütün panoramik fotoğrafları yeniden inceledi. Her üç dakikada bir fotoğraf; toplamda altı fotoğraf: Sergi sıcak suyu sonuna kadar açmıştı ve ortam buhar içinde kalmıştı... Buna rağmen kaplumbağalar kımıldamamışlardı.

Objeler konuşur. Ölüm detaylarda gizlidir.

Sandra'nın görüşü yeniden bulanıklaştı, bir an için bayılacağını sandı. De Michelis'in yanına yaklaştığını gördü.

"Kötü mü hissediyorsun?"

Sandra o anda her şeyi anladı. "Gazlı ısıtıcı!"

"Ne?"

De Michelis bir şey anlamıyordu. Ancak Sandra'nın açıklama yapacak zamanı yoktu.

"Sergi! Onu hemen oradan çıkarmamız gerek!

Aşağıda, binanın önünde bir itfaiye aracı ile Sergi'yi götürmeye gelen ambulans duruyordu. Olay yeri inceleme görevlisi banyoya girdikleri zaman bilincini kaybetmiş haldeydi. Şansına, tam zamanında yetişmişlerdi. Binanın karşısındaki kaldırımda duran Sandra, olayların sırasını açıklamayı deneyerek ölü kaplumbağaların olduğu küçük havuzun fotoğrafını De Michelis'e gösterdi.

"Vardığımızda Sergi gazlı ısıtıcıyı dışarı çıkarmaya çalışıyordu."

"Aptal herif birkaç dakika içinde geberip gidecekti. Hiç pencere yoktu: gelen itfaiyeciler banyonun karbonmonoksitle dolu olduğunu söylediler."

"Sergi sadece ortamı tekrar yaratmaya çalışıyordu. Bir düşün ama: Aynı şey sabah adam duş yaparken de yaşandı."

De Michelis alnını buruşturdu.

"Kusura bakma ama bir şey anlamıyorum."

"Karbonmonoksit yanıcı bir gazdır. Renksiz, kokusuz ve tatsızdır."

Müfettiş alaycı bir ifadeyle, "Ne olduğunu biliyorum," dedi. "Peki silahları ateşleme gibi bir becerisi de var mıymış?"

"Karbonmonoksit zehirlenmesinin belirtileri nedir, biliyor musun? Baş ağrısı, baş dönmesi ve bazı durumlarda sanrı görme, paranoya... Sergi, kapısı kapalı banyoda gazın etkisi altında kalmaya başladığında sayıklıyordu. Bana yaban mersinlerinden söz etti, saçma sapan şeyler söyledi."

De Michelis garip bir şekilde gülümsedi, bu hikâye hoşuna gitmemişti.

"Bak Sandra, bu şekilde mantık yürüterek nereye varmaya çalıştığını biliyorum ama bir işe yaramaz."

"Baba da ateş açmaya başlamadan önce aynı şekilde, kapılarının kapalı olduğu banyodaydı."

"Kanıtlanması zor."

"Ama bir açıklama sayılır! En azından böyle olmuş olma ihtimalini kabul et: Adam gazı soludu, kafası karıştı, sanrıların ve paranoyanın esiri oldu. Sergi gibi hemen bayılmadı. Aksine banyodan çıktı, silahını aldı ve eşiyle oğlunu öldürdü. Sonra yeniden banyoya döndü, işte o anda oksijen eksikliği yüzünden bilincini kaybetti ve başını lavaboya çarparak yere düştü."

De Michelis kollarını kavuşturdu. Müfettişin tutumu Sandra'yı hepten çileden çıkarıyordu. Ama adamın böyle cesur bir varsayımı kabul etmeyeceğini de biliyordu. Müfettişi yıllardır tanırdı, onun için de bu saçma ölümlerin sorumluluğunun katilin iradesiyle olmasından ziyade, dışarıdan gelen bir olaya yüklenmesinin daha rahatlatıcı olduğundan emindi. Ancak yine de o haklıydı: Ortada hiçbir kanıt yoktu.

"Bunu adli tıp doktoruna bildireceğim, adamın cesedi üzerinde bir toksikolojik analiz yapsınlar."

Sandra, *hiç yoktan iyidir*, diye düşündü. De Michelis vicdanlı, dikkatli ve iyi bir polisti. Sandra onunla çalışmaktan hoşlanıyordu. Adam tam bir sanat âşığıydı ve bu da Sandra için onun duyarlı biri olduğunun işaretiydi. Bildiği kadarıyla çocuğu yoktu, tatillerini

genellikle eşiyle müzeleri dolaşarak geçirirdi. Her eserin tahmin edildiğinden daha fazla anlam taşıdığını ve ona hayranlık duyanların da bu anlamları ortaya çıkarmakla yükümlü olduğunu savunurdu. Bu yüzden ilk izlenimden memnun kalacak polislerden değildi.

"Kimi zaman gerçeğin farklı olmasını isteriz. Ve olanları değiştiremiyorsak onları kendi tarzımızla anlatmayı deneriz. Fakat bu her zaman işe yaramaz."

Sandra, "Evet," dedi ve anında bunu söylediğine pişman oldu. Bu gerçek onu da ilgilendiriyordu ama bunu kendine itiraf edemedi. Dönüp gitmeye yeltendi.

"Bekle, sana söylemek istediğim bir şey var." De Michelis uygun sözleri arıyormuş gibi parmaklarını gri saçlarının arasında gezdirdi. "Başına gelenlerden dolayı çok üzgünüm. Biliyorum, üzerinden altı ay geçti..."

"Beş," diye onu düzeltti.

"Evet, bunu daha önce söylemeliydim ama..."

Sandra güçlükle gülümsemeye çalıştı. "Merak etme, ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Sandra arabasına gitmek üzere arkasını döndü. Hızlı adımlarla, göğsünün altındaki o artık kendisini hiç terk etmeyen, başkalarının da hiç şüphelenmediği o garip hisle yürüyordu. Kaygıydı bu, bir de acıyla karışık öfke. Bir tür yapışkan lastik top. Sandra bu duyguya yeni bir ad vermişti: "o şey."

Kabul etmek istemiyordu ama "o şey" beş aydır yüreğinin yerine geçmişti.

Saat 11.40

Yağmur yeniden bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Marcus ve Clemente karşılaştıkları kişilerin aksine, üniversite hastanesinin geniş yollarında acele etmeden yürüyorlardı. Gemelli şehrin en büyük hastanesiydi.

Clemente, "Ana giriş polis kontrolünde," dedi. "Ayrıca güvenlik kameralarına da yakalanmamalıyız."

Clemente ana yoldan çıkarak sola döndü ve Marcus'u da küçük beyaz bir binanın önüne doğru sürükledi. Geniş bir gölgeliğin altında deterjan varilleri ve kirli çamaşır yüklü servis arabaları duruyordu. Hemen yan taraftaysa metal bir servis merdiveni görünüyordu. Kapı açıktı, buradan içeri girdiler ve kendilerini hastanenin çamaşırlarının biriktiği yerde buldular. İlk kata çıkmak için bir yük asansörünü kullandılar ve asansörden indikten sonra dar koridor boyunca karşılarına güvenlik kapısı çıkana dek yürüdüler. Kapıdan girmeden önce bir çamaşır arabasından aldıkları temizlenmiş önlüklerden üzerlerine birer tane geçirip maske ve galoş da giydiler. Sonra Clemente, Marcus'a manyetik bir kart uzattı. Bu kartları boyunlarına taktıkları zaman kimse onlara soru sormayacaktı. Kartı elektronik kilidi açmak için kullandılar ve sonunda içerideydiler.

Önlerinde duvarları maviye boyalı, zemini alkol ve deterjan kokan uzun bir koridor uzanıyordu.

Diğer bölümlerin aksine, yoğun bakıma derin bir sessizlik hâkimdi. Ortada koşuşturan doktorlar, hemşireler yoktu. Personel koridorlarda telaşsızca ve ses çıkarmadan hareket ediyordu. Duyulan tek ses, hastaları hayatta tutmaya çalışan makinelerin çıkardıkları tiz uğultuydu.

Halbuki huzur dolu görünen bu yerde, ölüm ile yaşam arasındaki en acımasız savaş veriliyordu. Savaşanlardan biri düştüğünde ne çığlıklar atılıyor ne de kargaşa yaşanıyordu. Alarmlar çalmıyordu, olayı bildirmek için kontrol odasından izlenen ve yaşam fonksiyonlarının bittiğini anlatan küçük kırmızı ışığın yanması yetiyordu.

Diğer bölümlerde hayatları kurtarma çabası zamana karşı sürekli yapılan bir mücadele gerektiriyordu. Oysa burada tamamen farklıydı. Zaman hiç yokmuş gibiydi. Hastane jargonunda buraya verilen akronim rastgele düşünülmüş bir şey değildi: YBB, yoğun bakım birimi. Ancak burada çalışanlar için bu bölüm *sınır* olarak anılırdı.

Clemente sınır denmesinin nedenini Marcus'a açıklarken, "Kimileri bu sınırı geçmeyi seçer. Kimileri de geriye dönmeyi," dedi.

Koridoru resusitasyon odalarının birinden ayıran camın önündeydiler. Odada altı yatak vardı ve sadece biri doluydu.

Solunum cihazına bağlanmış, ellili yaşlarında bir erkek. Marcus ona bakarken kendi savaşını verdiği sırada ışığın sonuna doğru giderken, arkadaşının buna benzer bir yatakta onu bulmasını düşündü.

Marcus sınırın içinde kalmayı seçmişti.

Clemente camın arkasından adamı işaret ederek, "Geçen gece bir ambulans, kalp krizi ihbarı üzerine kırmızı kodla şehir dışındaki bir villaya gitti," dedi. "Acil numarasını arayan ve kalp krizi geçiren adamın evinde şu ana dek kimliği tespit edilmemiş bir seri katilin kurbanlarına ait bazı eşyalar bulundu; bir saç bandı, mercan bir bilezik, pembe bir atkı ve bir paten. Adı Jeremiah Smith."

Marcus'un düşündüğü ilk şey Jeremiah'nın çok dinî bir isim olmasıydı, bir seri katile uygun değildi.

Clemente yağmurluğunun iç cebinden, üzerinde sadece bir kod yazılı olan ikiye katlanmış bir kâğıt çıkardı: *c.g. 97-95-6.*

"Altı yıl içinde dört kurban. Hepsinin boğazları kesilmiş. Hepsi kadın ve yaşları on yedi ile yirmi sekiz arasında."

Clemente boş ve yararsız bilgileri sıralarken Marcus adamın yüzüne odaklandı. Kendisinin kandırılmasına izin vermemeliydi; o beden sadece bir maske, fark edilmemenin bir yoluydu.

Clemente, sanki Marcus'un içinden geçenleri anlamış gibi, "Doktorlar komada olduğunu söylüyorlar," dedi. "Yine de kendisini hastaneye getiren ambulansta hemen müdahalesi yapılmış. Bu arada..."

"Ne?"

"Kaderin cilvesine bak ki ambulans ekibinde bir hemşireyle beraber ilk kurbanın kız kardeşi de bulunuyormuş: yirmi yedi yaşında bir doktor."

Marcus şaşırmış görünüyordu. "Peki, kimin hayatını kurtardığını biliyor mu?"

"Adamın evinde, altı sene önce ölen ikiz kardeşine ait patenler olduğunu söyleyen kadının kendisi olmuş. Sıradan bir müdahale olmamasının başka bir nedeni de varmış."

Clemente elindeki küçük dosyadan bir fotoğraf çıkarıp Marcus'a gösterdi. Adamın göğsündeki dövmenin fotoğrafıydı bu: *Öldür beni.* "İnsanların içinde bu dövmeyle dolaşıyordu."

Marcus, "Adamın ikiye bölünmüş doğasının sembolü," diye açıkladı. "Sanki bize dış görünüşün ötesine bakmayı söylüyor gibi çünkü genellikle ilk bakışta bir insanı yargılarken ilk seviyede, yani kıyafet seviyesinde takılı kalırız. Halbuki hakikat deriye yazıldığında herkesin erişebileceği bir şey haline gelir, saklıdır ama yine de çok yakındır. Fakat kimse onu göremez. Jeremiah'nın durumu için de bu geçerliydi; insanlar tehlikeyi hayal bile edemeden yanından geçip gittiler ve kimse ondaki gerçeği göremedi."

"O sözde bir meydan okuma gizliydi; *öldür beni, öldürebilirsen.*"

Marcus dönüp Clemente'ye baktı. "Şimdiki meydan okuma ne peki?"

"Lara."

"Kızın sağ olduğunu nereden biliyoruz?"

"Şeker. Diğer kızlara da uyuşturucu verilmişti. Katil hepsini aynı şekilde kaçırdı: gündüz vakti bir bahaneyle onlarla tanışıp bir içki ısmarlamak istediğini söylüyordu. Her defasında içkilerde GHB (Gama-Hidroksibütrat), yani şu "tecavüz uyuşturucusu" diye bilinen madde vardı. Bu madde muhakeme yeteneğini ve istenci felç eder. Olay yeri inceleme ekibi, Jeremiah'nın ilk kurbanıyla karşılaştığı yerden biraz uzakta bulduğu plastik bardakta GHB izlerine rastladı, aynı şekilde üçüncü kaçırmanın olay mahalline yakın bir yerde de boş bir şişede GHB kalıntısı bulundu. Bu yüzden GHB onun bir imzası, bir çeşit karakteristik şifresi gibi."

Marcus, "Tecavüz uyuşturucusu," diye tekrarladı. "Öyleyse bu suçlara iten şey cinsel nedenler mi?"

Clemente başını hayır anlamında salladı. "Kurbanlarda tecavüze ya da cinsel şiddete dair hiçbir iz yok. Onları bağlıyor, hayatta tutuyor ve bir ay sonra boğazlarını kesiyor."

Marcus, "Ama Lara'yı evinden kaçırmış," dedi. "Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Bazı seri katiller, güdülerini besleyen sadist fantezilerini geliştiren *modus operandi*lerini, yani cinayet yöntemlerini yavaş yavaş mükemmelleştirirler. Ara sıra bir detay, zevklerini artıracak bir şeyler eklerler. Öldürmek zamanla onların işleri haline gelir ve bunu mükemmelleştirmeye özen gösterirler."

Clemente'nin açıklaması mantıklıydı ama Marcus'u tamamen ikna etmemişti. Şimdilik bu detayın üzerinde durmamaya karar verdi. "Bana Jeremiah Smith'in villasından bahsetsene."

"Polisler hâlâ evde araştırmalarına devam ediyorlar, bu yüzden şimdilik oraya gidemeyiz. Ancak görünüşe bakılırsa kurbanlarını evine getirmiyordu, başka bir yeri vardı. Orayı bulursak Lara'yı da buluruz."

"Ama polis henüz Lara'yı aramıyor."

"Belki o evde Lara'yla bağlantı kuracağımız bir şeyler vardır."

"Polisi doğru yola yönlendirmemiz gerekmiyor mu?"

"Hayır."

"Hayır mı? Nasıl yani?" Marcus duyduklarına inanamıyordu.

Clemente kararlı görünmeye çalıştı. "Bizim çalışma yöntemimiz bu değil."

"Lara'nın hayatta kalma şansını artırabilir."

"Polisler sana engel olmak isteyebilirler, oysa senin rahatça hareket edebilmen gerekli."

Marcus, "Bu da ne demek oluyor?" diyerek karşı çıktı. "Ben nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum!"

Clemente, Marcus'un karşısına geçti ve tam gözlerinin içine baktı. "Tüm bunların sana ürkütücü gelmesini anlıyorum çünkü bunların hepsinin sana yeni şeylermiş gibi geldiklerini biliyorum. Ancak bu senin ilk kez yaptığın bir şey değil. Yaptığın işte çok başarılıydın ve

tekrar başarılı olabilirsin. O kızı bulabilecek biri varsa o da sensin. Önce bunu anla, gerisi daha kolay olacaktır çünkü içimden bir ses Lara'nın fazla zamanının kalmadığını söylüyor."

Marcus, Clemente'nin omzunun üzerinden solunum cihazına bağlı olan, sınırda bekleyen hastaya baktı. O sırada cama vuran yüzünün yansıması, optik bir yanılsamayla hastanın görüntüsünün yerine geçti. Marcus huzursuz bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Onu rahatsız eden şey canavarın görüntüsü değildi, sadece aynalara tahammül edemiyordu çünkü henüz kendisini tanımayı başaramamıştı. "Başarısız olursam bana ne olacak?"

"Mesele bu demek ki... Kendin için endişeleniyorsun."

"Artık kim olduğumu bilmiyorum, Clemente."

"Yakında cevaplarını bulacaksın, dostum." Dosyayı Marcus'a uzattı. "Biz sana güveniyoruz. Ancak şu dakikadan sonra tek başınasın."

Saat 20.56

Sandra Vega'nın öğrendiği üçüncü ders, her evin kendine özgü bir kokusu olduğuydu. Orada kim oturuyorsa ona ait olan, her zaman farklı ve tek olan bir koku. Ev sakinleri taşındığı zaman koku da kaybolurdu. Bu yüzden Sandra Vega, Navigli'deki dairesine her girişinde hemen David'in kokusunu arıyordu.

Tıraş losyonu ve anason aromalı sigara kokusu.

Sandra bir gün eve gelip havayı kokladığında er ya da geç o kokuyu duyamayacağını biliyordu. Koku kaybolduğunda David de gerçekten gitmiş olacaktı. Sonsuza dek.

Bu düşünce Sandra'yı ümitsizliğe itiyordu. Kendi kokusunun baskın gelip varlığının eve bulaşmaması için olabildiğince evden uzakta olmaya çalışıyordu.

Aslında önceleri David'in süpermarketten inatla almaya devam ettiği tıraş losyonundan nefret ediyordu. Yoğun ve her yeri saran bir koku gibi geliyordu ona. Sandra birlikte yaşadıkları üç yıl bo-

yunca defalarca bu kokuyu değiştirmeyi denemişti. Her doğum gününde, Noel'de veya yıldönümlerinde aldığı hediyenin yanında bir de yeni bir koku alıyordu. David onu da bir hafta kadar kullanıyor, sonra da banyo dolabındaki diğer losyonların yanına kaldırıyordu. Kendisini savunmak için her zaman aynı cümleyi kullanıyordu: "Üzgünüm, Ginger ama bana uygun değil." Bunu söylerken de göz kırpması Sandra'nın sinirlerini hepten bozuyordu. Ancak bir süre sonra David'in kokusu evden kaybolmasın diye o tıraş losyonundan yirmi şişe alacağını hayal bile etmezdi. Hatta onca şişeyi alırken losyonun piyasadan kaldırılma ihtimalinden de korkuyordu. Elbette o anason aromalı, iğrenç sigaralardan da tedarik etmişti. Odalardaki her kül tablasında yanan bir sigara mutlaka olurdu. Ancak büyülü simya yetersizdi. Bu kokuları kalıcı yapan David'di, onun evdeki varlığıydı. Bu karışımı özel yapan onun teni, nefesi ve ruh haliydi.

Sandra uzun bir iş gününden sonra eve girip kapıyı arkasından kapadığında ışığı yakmadan bir süre bekledi. Sonunda kocasının kokusu gelip Sandra'yı karşıladı. Genç kadın çantalarını girişteki koltuğun kenarına bıraktı. Ekipmanını temizlemesi gerekiyordu ama artık her şeyi erteliyordu. Onlarla yemekten sonra ilgilenecekti. Onun yerine sıcak bir banyo hazırladı ve parmakları buruşana dek suyun içinde kaldı. Mavi bir tişört giyip bir şişe şarap açtı. Sandra'nın kendini unutma yöntemi böyleydi. Artık televizyon izlemiyordu ve okumak için de gerekli konsantrasyonu bulamıyordu. Böylece akşamlarını, koltuğun üzerinde elinde bir kadeh şarapla aklı binlerce hayalin arasında gidip gelerek geçiriyordu.

Henüz yirmi dokuz yaşındaydı ve bir dul olduğunu düşünmekte zorlanıyordu.

Sandra Vega'nın öğrendiği ikinci ders evlerin de tıpkı insanlar gibi öldükleriydi.

David öldüğünden bu yana onun varlığını eşyalarda hiç hissetmemişti. Belki de bunun nedeni, evdeki eşyaların büyük bir bölümünün kendisine ait olmasıydı.

Kocası serbest çalışan bir foto muhabiriydi, işi yüzünden dünyayı dolaşırdı. Sandra'yı tanımadan önce bir eve hiç ihtiyaç duymamıştı, otel odaları veya geçici olarak konaklayabileceği yerler işini görürdü. Hatta bir kez Sandra'ya, Bosna'dayken bir mezarlıkta uyuduğunu anlatmıştı.

David'in sahip olduğu her şey iki yeşil çantaya sığmıştı. Haber için kendisini nereye göndereceklerini bilmediğinden tüm gardırobu bu kadardı; biraz yazlık biraz da kışlık giysiler. Yanından hiç ayırmadığı kırık dökük bilgisayarının yanı sıra çok amaçlı çakılar, cep telefonu pilleri gibi her türlü araç gereci de çantaların içindeydi. Hatta su bulamadığı bir yerde kalması halinde idrarını arıtabileceği bir kit bile mevcuttu.

Sahip olduğu her şeyi en aza indirmişti. Örneğin, hiçbir zaman kitabı olmamıştı. Çok okurdu ama okuduğu kitabı bitirir bitirmez birine hediye ederdi. Bu huyundan ancak Sandra'yla birlikte yaşamaya başlayınca vazgeçmişti. Sandra kendisine kitaplığında bir yer ayırmıştı ve David de zamanla bu koleksiyon işinden hoşlanmaya başlamıştı. Kök salmaya başladığının işaretiydi bu. Cenaze töreninden sonra arkadaşları Sandra'nın yanına gelip David'in kendilerine hediye ettiği kitapları ona vermişlerdi. O kitapların sayfaları arasında notlar, işaret koymak için kıvrılmış sayfa uçları, küçük yanıklar ya da motor yağı lekeleri vardı. Sandra bu sayfaları karıştırırken David'i çölün birinde, bozulan arazi arabasının yanında yardım beklerken kızgın güneşin altında rahat bir şekilde Calvino okurken hayal ediyordu.

Herkes Sandra'ya, David'i baktıkları her yerde görmeye devam edeceklerini ve onun yokluğuna alışmalarının çok zor olacağını söylüyordu. Fakat onun için böyle olmamıştı. David'in ona seslendiğini duyar gibi hiç olmamıştı ya da hiçbir zaman masaya fazladan tabak koymamıştı.

Halbuki Sandra'nın çaresiz bir şekilde özlediği şey günlük rutinleriydi; hayatlarını düzenleyen önemsiz ve küçük anlar.

Pazar günleri genellikle David'den sonra uyanırdı ve onu mutfakta bir anason dumanı içinde üçüncü kahvesini içip gazetesini

okurken bulurdu; bir dirseği masanın üzerinde, parmak uçlarında sarma sigarası, ağzına kadar dolu küllük ve tamamen elindeki gazeteye dalmış bir halde. Sandra her zamanki asık yüzüyle kapının eşiğinde belirir belirmez David o kıvırcık ve dağınık saçlı başını kaldırıp eşine gülümserdi. Sandra kahvaltıyı hazırlamaya başlar ve onu görmezden gelmeye çalışırdı ama David kadın artık kendini tutamayana kadar, sersem bir gülümsemeyle Sandra'yı izlemeyi sürdürürdü. Sandra'nın güldüğü zaman dişlerinde görünen çarpıklık yedi yaşındayken bisikletten düştüğü zamana aitti. Kalın çerçeveli, ortadan bantla tutturulmuş gözlükleriyle yaşlı bir İngiliz kadınını andırıyordu David. Birden gözlerinin önünde David'in kendisini tutup dizlerine oturtması ve boynuna ıslak bir öpücük kondurması canlandı.

Sandra bunu hatırlayınca elindeki şarap kadehini divanın yanındaki sehpaya bıraktı. Elini uzatıp cep telefonunu aldı ve sesli mesaj numarasını tuşladı.

Elektronik ses, ona daha önce dinlenmiş ve beş ay öncesine ait bir mesajın haberini veriyordu.

"Selam, seni defalarca aradım ama sürekli telesekreter çıktı. Fazla zamanım yok, bu yüzden hemen özlediğim şeyleri sıralayacağım: Yatağa girdiğinde hemen benim ayaklarımı arayan soğuk ayaklarını özledim. Buzdolabındaki yiyeceklerin bozulup bozulmadığından emin olmak için bana tattırmanı özledim. Ya da gecenin üçünde ayağına kramp girdiği için bağırarak beni uyandırmanı özledim. Hatta buna inanmayacaksın ama bacaklarındaki tüyleri almak için benim tıraş bıçağımı kullanmanı ve bana bunu asla söylememeni özledim. Her neyse. Burada, Oslo'da zehir gibi bir soğuk var ve geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum Ginger!"

David'in son sözleri mükemmel bir uyumun bireşimiydi; kelebekler, kar taneleri ve çok az sayıdaki step dansçısının.

Sandra telefonu kapadı. "Ben de seni seviyorum, Fred."

Bu mesajı her dinlediğinde hep aynı şeyi hissediyordu. Özlem, acı, şefkat ama aynı zamanda da öfke. O son sözlerde Sandra'nın cevap vermek isteyip istemediğini bilmediği bir soru gizliydi.

Burada, Oslo'da zehir gibi bir soğuk var ve geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

David'in yolculuklarına alışmıştı. Bu onun işi, yaşam tarzıydı; bunun her zaman farkındaydı. Her ne kadar zaman zaman David'e engel olmak istese de sonra aksine, onun gitmesine izin vermek zorunda olduğunu anlamıştı.

Kocasının kendisine geri dönmesini garantiye almanın tek yolu buydu.

Mesleği olan foto muhabirliği David'in sık sık dünyanın en riskli bölgelerine gitmesini gerektiriyordu. Kim bilir kaç defa hayatını tehlikeye atmıştı. Ama David böyle biriydi, karakteri buydu. Her şeyi arada hiçbir filtre olmaksızın kendi gözleriyle görmeli, kendi elleriyle dokunmalıydı. Bir savaşı anlatmak için yangın dumanlarının kokusunu içine çekmeli, kurşunun çarptığı nesneye göre nasıl değişik bir ses çıkardığını duymalıydı. Önemli gazetelerin, hatta kendisini kapmak için uğraşan gazetelerin özel tekliflerini kabul etmeyi asla düşünmemişti. Kendisini birilerinin kontrol etmesi düşüncesine asla dayanamıyordu. Ve Sandra da kötü düşüncelerini, korkularını normal bir şekilde yaşamaya çalışarak ve bir işçi ya da bir memurla evliymiş gibi davranarak aklının derin bir köşesine gömmeyi öğrenmişti.

David'le aralarında kaleme alınmamış bir tür anlaşma vardı. Bir dizi garip kur yapma içeriyordu bu. Onların birbirleriyle iletişim yöntemleri buydu. Kimi zaman David'in Milano'da uzun süre kaldığı da oluyordu, böylece aile hayatları bir dengeye oturuyordu. Sonra bir akşam Sandra eve geldiğinde David'i, en az beş farklı sebzeyle pişirip tuzlu kekle servis yaptığı o meşhur kabak çorbasını yaparken buluyordu. Bu, David'in spesiyalitesiydi. Ve onların ortak kodlarında David'in ertesi gün yola çıkacağı anlamına geliyordu. Böylece her akşam olduğu gibi birlikte akşam yemeğini yer, havadan sudan

konuşurlardı; David onu bol bol güldürürdü ve sonunda sevişirlerdi. Ertesi sabah uyandığında da kendisini yatakta tek başına bulurdu. David'in haftalarca, kimi zamanda aylarca uzakta kaldığı oluyordu. Sonra bir gün kapı çalınıyor ve her şey yeniden başlıyordu.

David eşine nereye gittiğini hiçbir zaman söylememişti, son kez hariç.

Sandra kalan şarabı kadehine boşalttı ve hepsini bir dikişte içti. David'e kötü bir şey olması düşüncesinden her zaman kaçmıştı. Eşi tehlikeden tehlikeye koşuyordu. Günün birinde ölümü, ya araştırdığı suçlulardan birinin elinden ya da girdiği savaşlardan birinde olacaktı. Bu, Sandra'ya çok saçma geliyordu ama diğer türlü de eşinin sıradan bir şekilde ölebileceğini kabul etmekte zorluk çekiyordu.

Cep telefonu çalmaya başladığında bu düşünceler içinde uyuklamaya başlamıştı. Ekrana baktı ancak arayan numarayı tanımıyordu. Saat neredeyse on bir olmuştu.

"David Leoni'nin eşiyle mi görüşüyorum?"

Adamın garip bir Alman aksanı vardı.

"Benim. Siz kimsiniz?"

"İsmim Schalber. İnterpol'de çalışıyorum. Sizinle meslektaşız."

Sandra gözlerini ovuşturarak oturduğu yerde sırtını dikleştirdi.

"Geç bir saatte aradığım için affedin ama numaranız şimdi elime geçti."

"Yarına kadar bekleyemez miydiniz?"

Telefonun diğer ucundan neşeli bir kahkaha geldi. Schalber, kimin nesiyse, küçük bir çocuğun sesine sahipti. "Affedersiniz, elimde değildi; beni rahatsız eden bir soru olduğunda onun cevabını hemen almak isterim. Aksi takdirde gece uyuyamam. Bu sizin de başınıza gelmiyor mu?"

Sandra adamın ses tonunu çözmeyi beceremiyordu; düşmanca mı, yoksa saygısızca mı konuştuğunu anlayamıyordu. Kısa kesmeye karar verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kocanızın ölümüyle ilgili bir dava dosyası açtık ve bazı açıklamalara ihtiyacım var."

Sandra'nın içine bir hüzün çöktü. "Bir kazaydı."

Schalber muhtemelen bu tepkiyi bekliyordu çünkü oldukça sakin bir tonla konuşmaya devam etti. "Polis raporunu okudum. Bir dakika bekleyin..." Sandra, Schalber'nın kendisiyle konuşurken çevirdiği sayfa seslerini duydu. "Burada eşinizin beşinci kattan aşağı düştüğü fakat hayatta kalmayı başardığı, birkaç saat sonra bedenindeki ağır kırıklar ve iç kanama yüzünden öldüğü yazıyor." Okumaya ara verdi. "Sizin için çok zor olmalı, tahmin edebiliyorum. Böyle bir şeyi kabullenmek kolay olmasa gerek."

"Tahmin bile edemezsiniz." Bu cevap Sandra'nın ağzından buz gibi soğuk bir sesle çıkmıştı ve genç kadın bu yüzden kendinden nefret etti.

"Polise göre, Bay Leoni henüz inşaat halinde olan bir binada bulunuyormuş çünkü orada fotoğraf çekmek için mükemmel bir görüş açısı varmış."

"Evet, doğru."

"Peki, siz o binayı gördünüz mü?"

"Hayır," dedi sinirli bir şekilde.

"Ben gördüm."

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

Schalber'nın sessizliği birkaç saniye sürdü. "Kocanızın Canon marka fotoğraf makinesi düşme sırasında parçalandı. Ne yazık ki o fotoğrafı asla göremeyeceğiz." Sesinde alaycı bir tonlama hissediliyordu.

"İnterpol ne zamandır kaza sonucu ölümlerle ilgileniyor?"

"Doğru, aslında bu bizim için bir istisna. Ancak benim merakımı uyandıran kocanızın ölüm şekli değil."

"Öyleyse ne?"

"Olayda karanlık noktalar var. Bay Leoni'nin eşyalarının size teslim edildiğini biliyorum."

"İki çanta." Sandra rahatsız olmaya başlamıştı ancak karşısındaki kişinin amacı da belki buydu.

"Eşyaları görmek istediğimi bildirmiştim ama sanırım bunun için geç kalmıştım."

"Hangi nedenle? Eşimin eşyalarında ilginizi çekebilecek ne olabilir?"

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. "Ben hiç evlenmedim ancak evliliğe birkaç kez çok yaklaştığım oldu."

"Bu beni neden ilgilendiriyor?"

"İlgilendirip ilgilendirmediğini bilmiyorum ama hayatını birine emanet ettiğinde, yani bir eş gibi gerçekten özel birinden söz ediyorum... Bazı soruları sormaktan vazgeçersin. Örneğin, birlikte olmadığınız anlarda eşinizin ne yaptığını kendinize hiç sormazsınız. Kimileri buna *güven* der. Ancak işin aslı kimi zaman bu sadece *korku*dur. Cevapların korkusu."

"Kendime David'le ilgili ne tür sorular sormam gerekiyor sizce?" Oysa Sandra bunların neler olduğunu gayet iyi biliyordu.

Schalber'nın ses tonu ciddileşti. "Hepimizin sırları vardır, Memur Vega."

"David'in hayatını ayrıntılı olarak bilmiyordum belki ama onun nasıl biri olduğunu biliyordum ve bu da benim için yeterli."

"Evet ama size tüm gerçeği söylemediğini düşündüğünüz zamanlar hiç olmadı mı?"

Bu kez Sandra öfkelenmişti. "Bakın, eşim hakkında içime şüphe düşürmeye çalışmanız boşuna."

"Aslında buna çalışmıyorum. Sizin endişeleriniz zaten vardı."

"Siz benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye adama itiraz etti.

"Beş ay önce tarafınıza gönderilen iki çanta hâlâ polis merkezinin deposunda duruyor. Neden gidip onları almadınız?"

Sandra acıyla gülümsedi. "O eşyalara dokunmanın benim için ne kadar zor olduğunu kimseye anlatmak zorunda değilim. Çünkü onları aldığımda her şeyin bittiğini ve David'in asla geri dönmeyeceğini kabul etmek zorunda kalırım!"

"Palavra bunlar! Ve siz de bunun çok iyi farkındasınız."

Adamın nezaketten yoksun oluşu Sandra'yı çileden çıkarmıştı. Bir süre bir şey söyleyemedi. Sonunda toparlanabildi ve öfkeyle, "Canın cehenneme, Schalber!" dedi.

Telefonu kapadı. Öfkeden çıldırmış gibiydi. Eline ilk geçen şey olan boş şarap kadehini alıp duvara fırlattı. O adamın bunu yapmaya hiç hakkı yoktu. Konuşmasına izin vermekle hata etmişti, daha ilk anda telefonu kapamalıydı. Ayağa kalktı ve odada öfke içinde dolaşmaya başladı. O ana dek kabul etmek istememişti ama Schalber haklıydı; korkuyordu. Adamdan gelen telefon onun için sürpriz olmamıştı, sanki içinden bir parça bunu bekliyor gibiydi.

Çılgınlık bu, diye düşündü. *Kazaydı; o bir kazaydı.*

Sonra sakinleşmeye başladı. Etrafına bakındı. David'in kitaplarıyla dolu raflar. Çalışma masasının üzerindeki anason aromalı sigara kutuları. Banyo dolabındaki kalitesiz tıraş losyonu. Pazar sabahları gazetesini okuduğu mutfak köşesi.

Sandra Vega'nın öğrendiği ilk ders evlerin asla yalan söylemediğiydi. *Burada, Oslo'da zehir gibi bir soğuk var ve geri dönmek için sabırsızlanıyorum.* Ancak onun evi belki de yalan söylüyordu çünkü David, Roma'da ölmüştü.

Saat 23.36

Ceset gözlerini açtı.

Adamın etrafı zifirî karanlıktı. Üşüyordu, yolunu kaybetmiş gibiydi ve korkuyordu. Ve bu duygu karmaşası garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Silahın patlamasını, onun kokusunu ve sonra da yanık etin kokusunu hatırlıyordu; aynı anda da kaslarının çözülüp yere düşüşünü... Elini uzatabildiğini fark etti ve uzattı. Bir kan gölünün ortasında olmalıydı ama değildi. Ölmüş olmalıydı ama ölmemişti.

İlk olarak adını hatırlamak istedi.

Kendi kendine, "Benim adım Marcus," dedi.

O anda gerçek, hâlâ yaşıyor olmasının nedenlerini hatırlatarak gözlerinin önüne serildi. Roma'da, evindeydi. Yatağa uzanmıştı ve

az öncesine kadar uyuyordu. Kalp atışları hızlanmıştı ve nasıl yavaşlatacağını bilmiyordu. Ter içindeydi ve güçlükle nefes alıyordu.

Ama bir kez daha o kâbustan sağ salim uyanmıştı.

Panik hissinden kaçınmak için genellikle ışığı açık bırakırdı. Ama bu kez unutmuştu. Uykuya ansızın yenik düşmüş olmalıydı çünkü hâlâ giyinikti. Işığı açıp saate baktı. Yirmi beş dakika kadar uyumuştu yalnızca ama bu bile yeterli olmuştu.

Her zaman yastığın yanında tuttuğu keçeli kalemi aldı ve duvara yazdı: *kırık camlar.*

Kamp yatağının yanındaki duvar onun günlüğüydü. Etrafındaysa bomboş bir oda. Serpenti Caddesi'ndeki bu çatı katı hatırlamak için seçtiği, anıları olmayan bir yerdi. Bir lamba ve yatağın dışında tek bir mobilyası yoktu. Giysileri yerde, bir valizin içindeydi.

Bu rüyadan her uyanışında yeni bir şeyle geri dönerdi; bir görüntü, bir söz, bir ses. Bu sefer de kırılan bir camın sesi duymuştu.

Ama hangi cam?

Her zaman aynı olan bir sahnenin görüntüleri. Her şeyi duvara yazıyordu. Son bir yılda birkaç ayrıntıyı bir araya getirmişti ama bu detaylar henüz o otel odasında yaşananları aydınlatacak kadar yeterli değildi.

Orada olduğundan ve yanında en yakın arkadaşı, onun için bir şeyler yapmış tek insan olan Devok'un da bulunduğundan kesinlikle emindi. Şaşkın ve korkmuş görünüyordu. Neden öyle göründüğünü bilemiyordu ama ciddi bir şey olmuş olmalıydı. Bir tehlike hissini hatırladı. Belki de Devok onu uyarmak istiyordu.

Fakat yalnız değillerdi, yanlarında biri daha vardı.

O henüz belirsiz bir gölgeydi. Tehdit de o adamdan gelmişti. Bir erkek olduğundan emindi. Ama kim olduğunu bilmiyordu. Niçin oradaydı? Yanında bir silah vardı ve bir anda onu çıkarıp ateş etmişti.

Devok vurulmuş, ağır ağır yere çökmüştü. Düşerken Marcus'a çevirdiği gözleri çoktan boş bakmaya başlamıştı. Elleri göğsünde, kalbine yakın bir yerde. Parmaklarının arasında koyu renk kan.

Bir el silah sesi daha duyuldu. Ve hemen hemen aynı anda Marcus bir parlama gördü. Kurşun onu bulmuştu. Kemiğin parçalanışını, o yabancı maddenin ıslak bir parmak gibi beynine girişini, yaranın yağlı ve sıcak kanamasını hissetti.

Kafasındaki o siyah delik her şeyi yutmuştu. Geçmişini, kimliğini, en iyi dostunu. Ama en önemlisi, düşmanının yüzünü.

Bu yüzden Marcus'u gerçek anlamda rahatsız eden, ona zarar veren kişinin görüntüsünü hatırlayamamaktı.

Paradoksal olarak, onu bulmak istiyorsa aramayı bırakmalıydı çünkü adaleti yerine getirmek için bir zamanlar olduğu Marcus'a geri dönmesi şarttı. Ve bunu yapabilmek için Devok'a olanları düşünmemeliydi. En baştan başlamalı, kendini yeniden bulmalıydı.

Bunun da tek yolu Lara'yı bulmaktı.

Kırık camlar. Bu bilgiyi bir kenara bıraktı ve Clemente'nin son sözlerini yeniden düşündü. "Şu dakikadan sonra tek başınasın." Bazen Marcus onlardan başka birilerinin de orada olduğundan şüpheleniyordu. Bilgi aldığı tek insanın kendisini o hastane yatağında –yarı ölü ve hafızası silinmiş halde– bulduğu ve ona kim olduğunu söylediğinde Marcus ona inanmamıştı. Bu düşünceye alışması için bir süre geçmesi gerekmişti.

Her şeyin gerçek olduğuna kendini ikna etmek için, "Köpekler renk körüdür," diye tekrarladı. Sonra Jeremiah Smith dosyasını –*c.g. 97-95-6*– eline aldı, yatağa oturdu ve kayıp kız öğrenciye ait bir iz bulmak amacıyla dosyayı incelemeye başladı.

Önce katilin kendisinden ve onun kısa biyografisinden başladı. Jeremiah elli yaşındaydı ve bekârdı. Varlıklı bir burjuva aileden geliyordu. İtalyan asıllı olan annesi ve İngiliz babası hayatta değildi. Şehirde kendilerine ait beş tane kumaş mağazası vardı ancak bu mekânların ticari faaliyetleri seksenli yılların başında durmuştu. Jeremiah tek çocuktu ve ailenin hiç yakın akrabası da yoktu. Yeterli bir geliri olduğundan hayatı boyunca hiç çalışmamıştı. Buradan sonrası adamın kişisel hikâyesindeki kara bir delikle bölünüyordu.

Son iki satırda Jeremiah'nın Roma tepelerindeki villasında tamamen izole bir halde yaşadığı yazıyordu.

Marcus, adamın hikâyesinde tuhaf olan pek bir şey olmadığına dikkat etti. Bununla birlikte tüm koşullar Jeremiah'nın olduğu şeye neden dönüştüğünü anlatıyordu. Yalnızlık, duygusal olarak olgunlaşmama, etrafındaki insanlarla ilişki kurma yetersizliği.

Bir kadının dikkatini çekmenin tek yolunun onu kaçırmak ve bağlı tutmak olduğunu biliyordun, öyle değil mi? Elbette biliyordun. Amacın neydi? Elde etmek istediğin neydi? Onları seks yapmak için kaçırmıyordun. Onlara işkence yapmıyor, zarar vermiyordun.

O kadınlardan istediğin tek şey bir aile hissiydi.

Bunlar zorla birlikte yaşama girişimleriydi. İşlerin yolunda gitmesini sağlamayı denedin, mükemmel bir eşmişsin gibi seni sevmelerini istedin ancak onlar sana karşılık veremeyecek kadar korkmuşlardı. Her defasında onlarla birlikte olmayı deniyor ama bir ay sonra bunun mümkün olamayacağını anlıyordun. Bunun hastalıklı ve sahte bir eğilim olduğunu ve sadece senin kafanın içinde yaşam bulduğunu fark ediyordun. Ve sonra –hadi dürüst olalım– boğazlarına bir bıçak dayamak için yanıp tutuşuyordun. Sonunda da onları öldürüyordun. Ama senin yaptığın, sadece bir arayıştı... Sevgi arayışı.

Her ne kadar tutarlı görünse de bu düşünce hiç kimse için kabul edilebilir değildi. Oysa Marcus sadece bunu kavramakla kalmamış, kabul etmişti. Kendine bunun nedenini sordu ama bir cevap bulamadı. Bu da mı becerisinin bir parçasıydı? Zaman zaman bu onu korkutuyordu.

Jeremiah'nın yöntemini incelemeye geçti. Altı yıl boyunca hiç rahatsız edilmeden hareket etmiş, dört kurbanı olmuştu. Her olayı sakin ve tatmin olmuş bir dönem izliyordu ki bu süreç de katilin sürekli öldürme içgüdüsünü sakinleştirmek için yeterli oluyordu. Bu tanrısal etki geçtiğinde kendisini başka bir kaçırma olayına götürecek yeni fantezi kâbusları başlıyordu. Bu bir plan değildi, söz konusu olan gerçek bir fizyolojik süreçti.

Jeremiah'nın kurbanları, yaşları on yedi ile yirmi sekiz arasında olan kadınlardı. Onları gündüz vakti buluyordu. Bir bahaneyle yanlarına yaklaşıyor, sonra da –içine mutlaka tecavüz uyuşturucusu olan GHB karıştırdığı– içecek bir şeyler teklif ediyordu. Bir kez sersemlediklerini anlayınca onları peşinden sürüklemek gayet kolay oluyordu.

Paki ama kızlar neden onunla içki içmeyi kabul ediyorlardı?

Marcus'a tuhaf gelen buydu. Jeremiah gibi, orta yaşlı ve kesinlikle yakışıklı olmayan bir adam kurbanlarında, gerçek niyetini belli eden şüpheler uyandırmalıydı. Buna rağmen kızlar Jeremiah'nın kendilerine yaklaşmasına izin veriyorlardı.

Ona güveniyorlardı.

Belki onlara para ya da benzer imkânlar sunuyordu. Manyaklar ve benzerleri arasında en yaygın baştan çıkarma tekniklerinden biri de iş ya da kolay para kazanma teklifleriydi. Veya bir güzellik yarışmasına katılmak ya da televizyon programında, hatta bir sinema filminde rol kapma ümidi vermekti. Bu tür tuzaklar önemli bir sosyalleşme kapasitesi gerektirirdi. Ancak Jeremiah karakteriyle net bir şekilde uyuşanlar asosyallik ve münzevilikti.

Öyleyse kızları hangi yolla kandırıyordu?

Ayrıca kızlara yaklaşırken neden hiç kimse onu görmüyordu? Lara'dan önce halka açık yerlerden dört kız kaçırılmıştı ve tek bir şahit bile yoktu. Halbuki Jeremiah'nın "kur yapma şekli" zaman istiyordu. Ama belki de cevap zaten sorunun içindeydi: Jeremiah Smith başkaları tarafından görünmemek için özellikle bu kadar silik bir deriye sergiliyordu.

İnsanların arasında rahatsız edilmeden dolaşıyordu. Ama kendini güçlü hissediyordu çünkü kimse onu göremiyordu.

Jeremiah'nın göğsündeki dövmeyi düşündü tekrar: *öldür beni*. Clemente'ye, "Sanki bize dış görünüşün ötesine bakmamızı söylüyor gibi," demiş ve eklemişti: "Hakikat deriye yazıldığında herkesin erişebileceği bir şey haline gelir, saklıdır ama yine de çok yakındır. Fakat kimse onu göremez."

Tıpkı parti boyunca yerde koşan bir karafatma gibi, kimse onu fark etmiyor, kimse onunla ilgilenmiyordu. Dikkat edeceği tek şey, üstüne kimsenin basmamasıydı. Ve o da bu konuda çok başarılı oldu. Ama Lara'yla birlikte değişmeye karar verdi. Onu evinden, kendi yatağından kaçırdı.

Genç öğrencinin adını düşünmek bile Marcus'u bir dizi acı verici soruların içine attı. Kız şimdi neredeydi? Şu an hâlâ hayatta mıydı? Ve hayatta olduğunu varsayarsa, acaba neler hissediyordu? Hücresinde su veya yiyecek var mıydı? Ne kadar daha dayanabilirdi? Bilinci yerinde miydi, yoksa uyuşturucunun mu etkisindeydi? Yaralı mıydı? Gardiyanı onu bağlamış mıydı?

Marcus beynini, dikkat dağıtıcı bu duygusallıktan kurtarmaya çalıştı. Özenle ve net bir şekilde düşünmeliydi çünkü Jeremiah Smith'in, Lara için çalışma yöntemini radikal bir şekilde değiştirmesinin mutlaka bir nedeni vardı. Clemente, Jeremiah'ya gönderme yaparak kimi seri katillerin zevklerini artırmak adına bazı detaylar ekleyerek profesyonelleşmeye çalıştıkları tezini savunmuştu. Öyleyse öğrenci kızın kaçırılması bir çeşit "ana konuda değişiklik" olarak düşünülebilirdi. Ancak Marcus buna inanmıyordu; değişiklik çok radikal ve ani olmuştu. Belki de Jeremiah amacına ulaşmak için o karmaşık tuzak zincirini hayata geçirmekten yorulmuştu. Ya da şu baştan çıkarma oyununun fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu, birileri daha önceki kurbanların hikâyelerini duymuş olabilir ve onun maskesini düşürebilirdi. Ünlü olmaya başlamıştı. Risk katlanarak artıyordu.

Hayır. Stratejisini değiştirme nedenin bu değildi. Lara'da diğerlerinden farklı olan neydi?

İşlerin hepten zorlaşması açısından, bir de dört kızın arasında hiçbir ortak nokta bulunmaması durumu vardı; farklı yaşlar ve farklı fiziksel özellikler. Jeremiah'nın kadınlar konusunda net bir zevki yoktu. Marcus'un düşündüğü şey, seçimlerin "rastlantı eseri" olmasıydı. Onları kadere güvenerek seçmişti, aksi takdirde hepsi birbirine benzerdi. Marcus fotoğraflara daha çok baktıkça katilin

kurbanlarını sadece korunmasız oldukları için seçtiğine, böylece onlara kolayca yaklaşmış olabileceğine daha çok ikna oluyordu. Bu yüzden onları gündüz vakti, herkesin gözü önünde kaçırmıştı. Marcus, *onları tanımıyordu*, diye düşündü.

Ama Lara özeldi. Jeremiah onu kaybetme riskine giremezdi. Bu yüzden kızı evinden alıp götürmüştü, üstelik gece vakti.

Marcus bir süre için elindeki dosyayı yere bıraktı, yatağından kalkıp pencereye yaklaştı. Akşam çöktüğü zaman Roma'nın düzensiz çatıları karmakarışık gölgeler denizi gibi olurdu. Günün en sevdiği anı bu saatlerdi. Her yanını garip bir dinginlik sarar ve Marcus kendisini huzurlu bir adammış gibi görürdü. Bu dinginlik sayesinde Marcus nerede hata yaptığını anladı. Lara'nın dairesini gün ışığında ziyaret etmişti, oysa bunu karanlıkta yapmalıydı çünkü saldırgan da böyle hareket etmişti.

Adamın zihinsel sürecini anlamak istiyorsa tam anlamıyla Jeremiah'nın şartlarını oluşturmak zorundaydı. Marcus bunun farkına varır varmaz yağmurluğunu aldı ve çatı katından ayrıldı. Coronari Caddesi'ndeki eve dönmeliydi.

BİR YIL ÖNCE
PARİS

Avcı, zamanın değerini biliyordu. En önemli yeteneği sabırdı. Nasıl beklemesi gerektiğini çok iyi bilir ve bu arada zaferin tadını çıkararak o ana çok iyi hazırlanırdı.

Aniden çıkan esinti yanındaki masanın örtüsünü uçururken üzerindeki bardakları titretti. Avcı, akşamın son ışıklarının keyfini çıkararak bir Fransız içkisi olan Pastis'ini dudaklarına götürdü. Aynı anda da bistronun önünden geçen arabalara bakıyordu. Telaşlı yayalar onun ilgi alanına girmiyordu.

Mavi bir takım elbise, gök mavisi bir gömlek giyiyor ve aynı renkte bir kravat takıyordu. Bu haliyle ofisten henüz çıkıp bir şeyler içmek için bistroya uğramış bir memuru andırıyordu. Yalnız insanların dikkat çektiklerini bildiğinden hemen yanındaki sandalyeye, içinden bir baget ekmeğin ucu, bir demet maydanoz ve bir kutu renkli karamel şekerinin göründüğü kâğıt bir alışveriş torbası bırakmıştı; âdeta bir aile babası gibi görünüyordu. Ayrıca parmağında bir de alyans taşıyordu.

Ama kimsesi yoktu.

Yıllar içinde ihtiyaçlarını minimuma indirmişti ve sade bir hayat yaşıyordu. Bir münzevi gibi sadece kendisini düşünmek hoşuna gidiyordu. Tek amacına yararı olmayacak her türlü tutkusunu, arzusunu dikkatini dağıtmasından kaçınarak söndürmüştü. Sadece tek bir şeye ihtiyacı vardı.

Bir av.

Kendisini bir süre boş yere takip ettikten sonra hakkında çıkan son haberlerden avının o şehre yerleştiğini keşfetmişti. Böylece kendisi de bir an bile düşünmeden aynı şehre taşınmıştı. Yeni

bölgesini tanımaya ihtiyacı vardı. Avının gördüğü şeyleri görmeli, aynı sokaklarda yürümeli, onu tanımasa da her an karşılaşma ihtimalinin verdiği garip duygunun tadını çıkarmalıydı. Her ikisinin de aynı gökyüzü altında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bu onu heyecanlandırıyordu, avını er ya da geç yuvasından çıkaracağına inanmasını sağlıyordu.

Silik bir görüntü sergilemek için her üç haftada bir yer değiştirmiş, şehrin daha geniş bölgelerinde dolaşmak amacıyla daima küçük otelleri ve kiralık odaları seçmişti. Sadece avının onun varlığını fark etmesini umarak etrafa yemler bırakmış, sonra da beklemeye koyulmuştu.

Kısa bir süredir altıncı bölgedeki Saints-Pères Otel'de kalıyordu.

Odasında, bu uzun bekleyiş sırasında biriken o dayanılmaz karanlık ve sessizlik duvarında –zayıf bile olsa– delik açabilecek bir iz arayışıyla, hepsinin altları çizilmiş gazeteleri saklıyordu.

Oraya geleli neredeyse dokuz ay olmuştu ama bir adım bile ilerleyememişti. Güveni sarsılmıştı. Ama sonra, beklenmedik bir anda beklediği olay gerçekleşmişti. Bir işaret. Sadece kendisinin deşifre edebildiği bir şey. Direnmişti, dayattığı kurallara bağlı kalmıştı. Ve şimdi de ödüllendiriliyordu.

Yirmi dört saat önce, Bagnolet'deki Malmaison Caddesi'ndeki inşaat alanında yapılan hafriyat çalışmaları sırasında işçiler bir ceset bulmuşlardı. Erkek, tahminen otuz yaşlarında, çıplak ve üzerinde hiçbir özel eşyası bulunmuyor. Ölüm bir yıldan daha uzun bir süre önce gerçekleşmişti. Otopsi sonuçları beklenirken hiç kimse ceset hakkında fazla soru sormamıştı.

Zaman göz önüne alındığında, polise göre olay faili meçhuldü. Kanıt –varsa ve hâlâ oradaysa– çoktan zayıflamış ya da yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış olmalıydı.

Olayın banliyöde gerçekleşmesi, uyuşturucu trafiğini yöneten çeteler arasında bir hesaplaşma cinayeti olduğunu düşürüyordu. Polisin dikkatini çekmemek için de çeteler cesedi ortadan yok etmek sorumluluğunu üstlenmişlerdi.

Polis bu tür olaylara alışkın olduğundan, onları pek heyecanlandırmamıştı. Ancak daha sonra karşılaştıkları korkunç detay onları kuşkuya düşürmüştü.

Cesedin yüzü yoktu.

Ne basit bir zalimlik eylemi ne de bir düşmanın son öfkesiydi bu. Cesedin yüzündeki tüm kaslar ve kemikler özenli şekilde parçalanmıştı. Böyle bir şeyi yapan kişinin çok güçlü bir nedeni olmalıydı.

Ve bu da avcının dikkat ettiği türden detaylardı.

Şehre geldiğinden beri büyük hastanelerin morglarına getirilenleri kontrol ediyordu. Bu olayı da aynı şekilde keşfetmişti. Bir saat sonra, bir önlük çalıp St. Antoine Hastanesi'nin morguna girmişti bile. Bir tamponla cesedin parmak izlerini almış, otele dönünce de bilgisayarda tarayıp hükümetin veri tabanını hackleyen bir programa yüklemişti. Avcı, internete yüklenen her bilginin bir daha silinmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Tıpkı insan hafızası gibi; unuttuğumuzu sandığımız bir şeyi geri getiren bir zincir sinapsın uyanması için küçük bir detay yeterliydi.

Ağ asla unutmaz.

Avcı yanıtı karanlıkta oturup dua ederek ve oraya kadar nasıl vardığını düşünerek geçirdi. Memphis'te bulunan ilk yüzsüz cesetten bu yana yedi sene geçmişti. Sonra Buenos Aires, Toronto ve Panama. Daha sonra da Avrupa: Torino, Viyana, Budapeşte ve son olarak Paris.

Bunlar en azından tam olarak saptadığı olaylardı. Muhtemelen hiç bulunamayacak daha onlarcası olabilirdi.

Bu cinayetler birbirinden öylesine uzak yerlerde ve farklı zamanlarda gerçekleştirilmişti ki ondan başka hiç kimse hepsini aynı kişiye bağlamamıştı.

Bu kez avı yırtıcı bir hayvandı.

İlk zamanlarda avcı bir "gezgin"le, yani kendi suçlarını gizlemek için sürekli yer değiştiren bir seri katille karşı karşıya olduğunu düşünmüştü. Yapması gereken sadece onun üssünü bulmaktı. Kesinlikle bir Batılı, bir büyük şehir sakini söz konusuydu. Gezginler

sosyal olarak aileleriyle, çocuklarıyla bütünleşmiş ve düzenli yer değiştirmelerine izin verecek düzeyde bir ekonomik birikimi olan kişilerdi. Kurnazdılar, sağduyuluydular ve davranışlarını iş gezileriyle maskelerlerdi.

Ancak bir süre sonra bu suç zincirinde daha önce gözünden kaçırdığı bir özelliği fark etti. Böylece her şey yeni bir bakış açısı kazandı.

Kurbanların yaşı artış gösteriyordu.

O an bir şeyin farkına vardı: Karşısındaki bu suçlunun zihni düşündüğünden çok daha karmaşık ve ürkütücüydü.

Gitmek için öldürmüyordu, kalmak için öldürüyordu.

Bu yüzden Paris iyi bir dönemeç olabilirdi ya da kim bilir kaçıncı yanılgı.

Birkaç saat sonra devletin arşivlerinde istediği cevabı buldu.

Yüzü olmayan ceset sabıkalıydı.

Uyuşturucu satıcısı falan değildi ama gençliğinde bir günaha bulaşmış sıradan bir adamdı; on altı yaşındayken koleksiyonculara hitap eden bir dükkândan, Bugatti marka bir araba çalmıştı. O zamanlarda reşit olmayan suçluların da parmak izleri alınıyordu ama dükkân sahibi şikâyetini geri aldığından dosya kapanmıştı. Dosyası adli sicilinde gözükmese de hükümetin ergenlerin suç nedenleri üzerinde istatistik araştırmalar yapan birimlerinden birinin arşivine gönderilmişti.

Bu kez avı bir hata yapmıştı. Yüzü olmayan cesedin bir adı vardı.

Jean Duez.

O andan sonra işin gerisini keşfetmek kolay olmuştu: yaş otuz üç, bekâr, anne ve babasını bir trafik kazasında kaybetmiş; Avignone'da yaşayan Alzheimer hastası yaşlı bir teyzeden başka hiçbir akrabası yok. İnternet üzerinden yönettiği küçük bir ticari girişimi var; kazancını koleksiyonculara sattığı model arabalardan sağlıyor. İnsan ilişkileri en alt seviyede, hayatında kız ya da erkek hiç arkadaşı olmamış. Tam bir minyatür yarış arabası tutkunu.

Jean Duez idealdi. Hiç kimse onun yokluğunu fark etmemişti. Ama en önemlisi, kimse onu arama zahmetine girmezdi.

Avcı bu profilin, önceki kurbanlarla birebir aynı olduğunu düşündü. Sıradan bir görünüm, spesifik hiçbir özellik yok. Özel yetenek veya beceri istemeyen bir iş. Münzevi bir hayat, tanıdık yok, çok az insanla ilişki, mizantrop ve ayrıca sosyal fobiye yatkınlık. Ne bir akraba ne bir aile.

Avının kurnazlığı avcının hoşuna gitti. Kibri yüzünden günah işliyordu belki ama meydan okuma sınırı yükseldikçe mutlu oluyordu.

Saate baktı, neredeyse yedi olmuştu. Bistroya akşamın ilk müşterileri gelmeye başlamıştı. Garson kızlardan birine işaret ederek hesabı istediğini belirtti. Küçük bir çocuk akşam gazetesinin son baskısını dağıtıyordu. Avcı gazetelerden birini aldı ama Jean Duez'nin cesedinin bulunmasıyla ilgili haberin yarın çıkacağını çok iyi biliyordu. Bundan dolayı avı üzerinde hâlâ bir üstünlüğü vardı. Heyecanlıydı, bekleyiş sonunda bitmişti. Avın en güzel bölümü başlamak üzereydi. Yalnızca bunu doğrulayacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bu yüzden orada, o bistroda oturuyordu.

Hafif bir esinti yeniden caddeyi süpürdü, köşedeki çiçekçinin tezgâhındaki çiçeklerinin polenleri bir bulut halinde havaya uçuştu. Paris'te ilkbaharın hiç bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordu. Ürperdi. Birkaç dakika ve sonra avının, etrafındaki kalabalıkla birlikte metrodan çıktığını gördü. Açık mavi bir ceket, gri kadife pantolon giymişti. Ayağında spor ayakkabılar, başında da siperli bir şapka vardı. Caddenin karşı tarafındaki kaldırımda yürümesini izledi. Başı öne eğikti, ellerini de ceketinin cebine sokmuştu. Birinin kendisini izlediğini hayal bile edemezdi, bu yüzden ne etrafına dikkat ediyor ne de endişeli görünüyordu. Avı rahat bir şekilde Lamarck Caddesi'ndeki yeşil renkli büyük bir kapıya yönelirken avcı da, *mükemmel*, dedi kendi kendine.

Garson kız elindeki hesap fişiyle birlikte yanına yaklaştı. "Pastis hoşunuza gitti mi?"

Avcı gülümseyerek, "Evet, kesinlikle," diye cevap verdi. Elini cebine atıp cüzdanını çıkarırken olan bitenden habersiz olan Jean Duez apartmana giriyordu.

Kendi kendine, *kurbanların yaşı giderek artıyor*, diye tekrarlıyordu. Avcı, avını neredeyse tesadüf eseri bulmuştu; dünya üzerinde ortaya çıkan yüzsüz cesetleri birbirleriyle ilişkilendirerek birinin onların varlığına büründüğünü fark etmişti. Katil yıllar içinde yaşlandıkça bir elbisenin modeli gibi, düzenli şekilde kurbanlarının yaşını da değiştiriyordu.

Av, transformist bir seri katildi.

Henüz o kendine özgü davranışın nedenini bilmiyordu ama yakında –çok yakında– bir açıklama elde edecekti.

Avcı geniş, yeşil kapının birkaç adım ötesine gelip durdu. Alışveriş paketi hâlâ elindeydi ve apartman sakinlerinden birinin eve girmesini ya da çıkmasını beklemeye başladı.

Sonunda ödülünü aldı. Kapıda, elindeki kahverengi cocker cinsi köpeğiyle yaşlı bir adam belirdi. Üzerinde kalın bir palto, geniş kenarlı bir şapka vardı ve gözlüklüydü. Ayrıca kendisini parka doğru sürüklemeye çalışan köpeğine tüm dikkatini vermişti. Avcı eliyle kapıyı tuttu ve yaşlı adam farkına varmadan içeriye süzüldü.

Merdivenler karanlık ve dardı. Durup etrafı dinledi. Apartmanın içindeki sesler ve gürültüler birbirine karışıyordu. Posta kutularına baktı: Jean Duez 3Q'da oturuyordu.

Alışveriş torbasını ilk basamağa bıraktı, ekmeği ve maydanozu çıkardı ve torbanın dibinden, Kudüs'teki bir paralı askerden alınmış ve Amerikan ordusu için bayıltıcı silah olarak uyarlanmış Beretta M92F marka silahını çıkardı. Silahtaki uyuşturucunun anında etkili olması için mutlaka başa, kalbe ya da kasıklara nişan alınmalıydı. Şarjörü boşaltıp yeniden doldurmak için beş saniye gerekiyordu. Çok fazla bir süreydi. Bu, ilk atışın mutlaka hedefini bulması gerektiği anlamına geliyordu. Avının da bir silahının olması muhtemeldi,

üstelik gerçek mermileri olan bir silah. Avcı bunu pek dikkate almıyordu çünkü bayıltıcı silahı yeterli olacaktı.

Avını canlı istiyordu.

Onun alışkanlıklarını incelemeye zamanı olmamıştı. Ancak yıllar içinde kuralının süreklilik olduğunu anlamıştı. Av, kimliğine büründüğü kişinin sergilediği hayat tarzından fazla uzaklaşmazdı. Önceden saptanmış davranışlarını titizlikle tekrarlarsan seni fark etmemeleri açısından büyük bir fırsat yakalamış olursun, ayrıca durumu kontrol edebilirsin: avcı bunu da avından öğrenmişti. Aslında bir bakıma ona örnek olmuştu. Avı ona disiplinin ve özverinin değerini öğretmişti. Tüm koşullara, hatta en düşmanca olanlarına bile alışmıştı; tıpkı okyanusun ışık girmeyen, soğuk ve basıncın bir insanı anında öldürebileceği derinliklerinde yaşayan organizmalar gibi. Oradaki, yaşam olmayan o yerdeki bu yaratıklar bir tehdit oluşturuyorlardı. Av da böyleydi. İleri gitmek için başka bir yol bilmiyordu. Avcı bir anlamda avına hayrandı. Onunki de hayatta kalma savaşı sayılırdı.

Silahını doğrultarak üçüncü kata çıktı. Jean Duez'nin kapısının önüne geldi ve kilidi kolayca açtı. Sessizliğin içinde duyulan tek ses, sarkaçlı saatin tik-taklarıydı. Daire çok geniş değildi, en fazla seksen metrekarelik bir alanda üç oda ve bir banyodan oluşuyordu. Avcının tam önünde kısa bir koridor uzanıyordu.

Kapalı tek kapının altından hafif bir ışık süzülüyordu.

Avcı, gürültü yapmamak için sessiz adımlar atmaya çalışarak eve girdi. İlk odaya vardı. Silahın namlusunu içeri doğru uzatarak çevik bir hareketle eşiği aştı. Burası mutfaktı ve içeride kimse yoktu. Her şey tertemiz ve düzenliydi. Büfedeki porselen takımlar, ekmek kızartma makinesi, fırın kulpuna asılı bulaşık bezi. Avcı, avının küçük dünyasına girip onun küçük ininde bulunmaktan garip bir heyecan duydu. Banyoya yöneldi. Orada da kimse yoktu. Yeşil ve beyaz renklerde kareli fayanslar. Bir diş fırçası. Sık dişli bir tarak. Sonraki odada bir çift kişilik yatak. Saten bir yorgan. Komodinin

üzerinde bir bardak su. Deri ev terlikleri. Ve üzeri minyatür koleksiyon arabalarla dolu bir konsol; Jean Duez'nin tutkusu.

Avcı odadan çıktı ve son olarak kapısı kapalı odanın önüne geldi. İçeriyi dinledi. Diğer taraftan hiçbir ses gelmiyordu. Bakışlarını yere çevirdi. Kapının altındaki aralıktan sızan ışığa baktı. Işığı kıran hiçbir gölge yoktu; içeride birinin olduğunun kanıtıydı. Ancak o sırada yerde daha önce hiç görmediği bir şey fark etti.

Koyu renk lekelerden oluşan bir daire.

Avcı, *kan*, diye düşündü. Ama şu an o ayrıntıyı incelemeye zamanı yoktu. Artık duraksaması ya da dikkatinin dağılması için zaman yoktu. Avı acımasız ve karmaşık biriydi, bunu unutmamalıydı. Her ne kadar ona hayranlık duysa da adamın ruhuna kazınmış uçurumdan kaçış olmadığını biliyordu; burada yaşayan ilginç yaratıkla gırtlak gırtlağa gelmek asla istemezdi.

Tek olasılık, önce hareket etmek ve onu ansızın yakalamaktı. Doğru zamandı. Avlanma birazdan bitecekti. Ancak ondan sonra her şeyin bir anlamı olacaktı.

Bir adım geri gitti. Güçlü bir tekmeyle kapıyı açtı. Hedefini hemen göreceğini umarak silahını doğrulttu. Ama onu görmedi. Hızla çarpan kapı tepki göstererek geri geldi ve avcı kapıyı eliyle tutarak durdurmak zorunda kaldı. Etrafa hızlı bir şekilde göz atarak odaya girdi.

Kimse yoktu.

Bir ütü masası. Üzerinde eski bir radyo ve ışığı açık bir abajur bulunan bir konsol. Birkaç parça giysinin asılı olduğu bir duvar askısı. Avcı askıya yaklaştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Avın eve girerken giydiği kıyafetlerdi bunlar. Açık mavi ceket, gri kadife pantolon, spor ayakkabılar ve siperlikli şapka. Avcı başını yere çevirdi ve kenarda duran mama çanağını gördü.

Çanağın üzerinde *Fedor* yazıyordu. Aklına hemen köpeğini gezdirmek için apartmandan çıkan yaşlı adam geldi.

"Lanet olsun!"

Ancak hemen sonra bu hiledeki kurnazlığı anlayınca kahkahalarla gülmeye başladı. Transformistin arkasını kollamak için düşündüğü sisteme hayran kalmıştı. Adam her akşam evine dönüyor ve köpeğini gezdirmek için yaşlı adam kılığına giriyordu. Hayvanını gezdirdiği parktan da kendi evini gözetliyordu.

Öyleyse bunun tek bir anlamı vardı; Jean Duez –daha doğrusu onun yerini alan iğrenç yaratık– artık avcıdan haberdardı.

DÖRT GÜN ÖNCE

Saat 01.40

Fırtınadan sonra başıboş köpekler, tarihî bölgedeki sokakların patronları olurlardı. Sürüler halinde, sessiz ve duvarlara sürtünerek hareket ederlerdi. Marcus onlarla Coronari Caddesi'nin köşesinde karşılaştı, kendisine doğru geliyorlardı. Sürüyü bir gözü kör, kızıl tüylü kırma bir köpek yönetiyordu. Bir anlığına bakışları karşılaştı ve birbirlerini tanıdılar. Sonra birbirlerini görmezden gelerek her biri kendi yoluna yöneldi.

Birkaç dakika sonra yeniden Lara'nın dairesinden içeri adımını atıyordu.

Bu kez tıpkı Jeremiah Smith gibi karanlıkta gelmişti.

Işığı açmak için elektrik düğmesine elini uzattı ama vazgeçti ve düşündü. Saldırganın yanında büyük olasılıkla el feneri vardı. Bu yüzden o da cebinden kendi el fenerini çıkardı ve odayı incelemeye başladı. Işık huzmesi evin mobilyalarını ve diğer eşyaları gölgelerinden çıkarıyordu. Marcus tam olarak ne aradığını bilmiyordu ama öğrenci genç kız ile Jeremiah arasında bir bağlantı olduğuna emindi. Lara basit bir kurbandan çok daha fazlası, bir arzu objesiydi. İkisinin arasındaki bağlantının ne olduğunu çözmeliydi, ancak bu şekilde genç kızın esir tutulduğu yeri bulabilirdi. Ümitlenmek için sadece karmaşık varsayımlara tutunuyordu ama şu an onları göz önünde bulundurmaktan başka çaresi yoktu.

Uzaktan sokak köpeklerinin havlamaları geliyordu.

Marcus içindeki o karamsarlıkla alt kattan, saldırganın eve girdiği tünel kapağının olduğu banyodan işe başlamaya karar verdi. Duş teknesinin yanında, boylarına göre düzenli bir şekilde sıralanmış

banyo köpüğü, şampuan ve krem şişelerinin bulunduğu bir raf vardı. Aynı düzen çamaşır makinesinin yanındaki deterjan dolabı için de geçerliydi. Lavabonun üstündeki ayna, içinde kozmetik ürünleri ve ilaçlar bulunan küçük bir dolabı gizliyordu. Kapının arkasındaki takvim, içinde oldukları ayın sayfasındaydı.

Dışarıda köpekler yeniden havlamaya ve bir savaşa hazırlanıyorlarmış gibi aralarında hırlaşmaya başlamışlardı.

Marcus içinde mutfak bulunan oturma odasına döndü. Jeremiah Smith bir sonraki seviyeye geçmeden önce uyuşturucunun izlerini yok etmek için masanın üzerindeki şekerliği ve dolapta "şeker" yazan kavanozu boşaltmayı ihmal etmemişti. Her görevi büyük bir soğukkanlılıkla, hiç acele etmeden yerine getirmişti. O an riske girmesi gerekmiyordu. Lara uyuyordu ve kendisinin de yeterince zamanı vardı.

İyisin, hataya mahal vermiyorsun ama atladığın bir şey mutlaka olmalı. Marcus seri katillerin, olağanüstü başarılarını tüm dünyaya göstermek ve toplumun dikkatini sürekli canlı tutmak için yanıp tutuştuklarını, takipçilerine kasıtlı olarak meydan okuduklarının da basının dikkat çekmek için uydurduğu bir hikâye olduğunu biliyordu. Seri katil yaptığı işi sever. Bu yüzden de onu olabildiğince uzun bir süre yapmak ister. Ünlü olmakla ilgilenmez çünkü bu kendisi için bir engeldir. Ama kimi zaman yolunun üzerine bir işaret bırakır. İletişime geçmek için değil, paylaşmak için.

Marcus kendi kendine, *benim için ne bıraktın*, diye mırıldandı.

Feneri mutfak raflarına doğru çevirdi. Raflardan birine yemek kitapları dizilmişti. Lara ailesiyle birlikte otururken büyük olasılıkla kendi yemeğini hazırlamak zorunda kalmamıştı. Ama Roma'ya taşındıktan sonra kendi işini kendi yapmak ve elbette yemesi de gerekmişti. Bunun yanı sıra renkli yemek kitaplarının arasından siyah ciltli bir kitap kendini belli ediyordu. Bu bir İncil'di.

Anomali, diye düşündü Marcus.

İncil'i aldı ve kırmızı saten kurdeleyle işaretlenmiş bölümü açtı. Pavlus'un Selaniklilere yazdığı mektuplardan biriydi.

"Ne var ki Rabb'in günü, gece hırsız nasıl gelirse öyle gelecektir."

Dehşet veren bir ironi ama kesinlikle rastgele değil. Kitabı oraya biri mi koydu? Bu sözler aslında kıyamet gününden bahsediyordu ama diğer yandan da Lara'nın başına gelenleri çok iyi şekilde anlatıyordu. Birisi onu evinden alıp götürmüştü. Hırsız bu defa birini çalmıştı. Genç öğrenci çevresinde gölge gibi dolaşan Jeremiah Smith'in farkına bile varmamıştı. Marcus odaya göz gezdirdi; kanepe, televizyon, masanın üzerinde dergiler, üzerinde çok sayıda magnetin olduğu bir buzdolabı, aşınmış eski parkeler. Bu küçük ev Lara'nın kendisini en çok güvende hissettiği yerdi. Ama bu onu korumaya yetmemişti. Nasıl fark edebilirdi? Nasıl bilebilirdi? Marcus kendi kendine, *insanın doğası onu iyimser olmaya itiyor,* diye mırıldandı. Daha olası tehlikelere yönelip potansiyel olanları önemsememek, türün hayatta kalmasının temeliydi.

Sürekli korkuyla yaşamak mümkün değil.

Pozitif bir bakış açısı, hayatımızı dolduran acılara ve tersliklere rağmen bizi ileriye taşıyan şeydir. Bunun tek dezavantajı genelde kötülüğü görmemizi engellemeye meyli olmasıdır.

O sırada köpeklerin sesi kesildi. Marcus'un ensesinden aşağı buz gibi bir titreme indi çünkü aniden yeni bir ses duymuştu. Döşemeden gelen ve neredeyse güçlükle duyulan bir gıcırtı.

Önce dehlizi değil, daireyi kontrol etmekle büyük hata yaptığının farkına vararak, "Ne var ki Rabb'in günü, gece hırsız nasıl gelirse öyle gelecektir," diye hatırlattı kendine.

"Söndür şunu."

Ses tam arkasındaki merdivenlerden geliyordu ve elindeki feneri kastediyordu. Marcus arkasını dönmeden söyleneni yaptı. Bu her kimse ondan önce eve gelmiş olmalıydı. Etrafını sarmalayan sessizliğe yoğunlaştı. Adam en fazla birkaç metre gerisindeydi. Kim bilir ne zamandır Marcus'u izliyordu.

"Arkanı dön."

Marcus yavaşça döndü. Avlunun ışığı duvarda kafese benzer bir gölge yaratarak zayıf bir şekilde pencerenin demir parmaklığından

içeri süzülüyordu. Bu kafesin içinde, tıpkı vahşi bir hayvan gibi, koyu ve tehditkâr bir gölge hapsolmuştu. Gölgeye kazınmış bir gölge. Adam kendisinden en az yirmi santim daha uzundu ve güçlü bir yapısı vardı. Uzun süre konuşmadan hareketsizce durdular. Sonra ses tekrar karanlığın içinden sıyrıldı.

"Sen misin?"

Ses tonuna bakılırsa küçük bir oğlan çocuğundan biraz daha büyük biri olmalıydı. Marcus o tondaki öfkeyi ve beraberindeki korkuyu anladı.

"Sensin, orospu çocuğu!"

Silahlı olup olmadığını bilemezdi. Onun konuşmaya devam etmesini bekleyerek sustu.

"Senin dün sabah diğer adamla birlikte buraya geldiğini gördüm." Marcus gölgenin Clemente ile eve ilk gelişinden söz ettiğini anladı. "İki gündür burayı gözetliyorum. Benden ne istiyorsunuz?"

Marcus onun söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı ama hâlâ bir şey anlamıyordu. Ve olacakları önceden sezmesinin bir yolu da yoktu.

"Beni dolandırmak mı istiyorsunuz?"

Gölge öne doğru bir adım attı. Marcus onun ellerini gördü, silahsızdı. Bunun üzerine konuşmayı denedi.

"Neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Marcus diyalog kurmayı umarak, "Belki dışarıda, daha sakin bir yerde konuşmamız daha iyi olur," dedi.

"Şimdi konuşacağız."

Marcus bu kez açık konuşmayı denedi. "Kaybolan kız için mi buradasın?"

"Ben kız hakkında bir şey bilmiyorum, ilgim yok. Bana komplo kurmaya mı çalışıyorsun, pislik?"

Samimi gibiydi, Jeremiah Smith'in suç ortağıysa geri dönerek neden riske girmişti?

Marcus yorum yapmadı. Henüz bir cevap bulamadan yabancı hızla üzerine atladı, yakasından tutup duvara yapıştırdı. Bir eliyle Marcus'un kımıldamasına engel olurken diğer elindeki zarfı Marcus'un burnuna doğru salladı. "Bu lanet mektubu bana sen mi yazdın?"

"Ben yazmadım."

"Öyleyse burada işin ne?"

Marcus her şeyden önce bu durumun Lara'nın kaybolmasıyla ilgisi olup olmadığını anlamaya çalıştı. "İstersen şu mektuptan söz edelim."

Ama çocuk sohbetin kontrolünü kaybetmeye pek de niyetli değildi.

"Seni Ranieri mi gönderdi? O serseriye onunla işimin bittiğini söyleyebilirsin."

"Ranieri diye birini tanımıyorum, bana inanmalısın." Çocuğun elinden kurtulmaya çalıştı ama çocuk ona engel oldu. Henüz Marcus'la işi bitmemişti.

"Polis misin?"

"Hayır."

"Peki ya sembol? Sembolden kimsenin haberi yoktu."

"Hangi sembol?"

"Mektuptaki, seni pislik."

Mektup ve sembol; Marcus bu bilgileri aklının bir köşesine kaydetti. Çok fazla bir şey değildi belki ama çocuğun niyetini anlamaya yardımcı olabilirlerdi. Ya da sadece saçmalıyordu. Bu durumun yönetimini eline almalıydı. "Kes şu mektup hikâyesini. Ben bir şey bilmiyorum."

Çocuk ne diyeceğini bilemez gibi biraz oyalandı. "Peki sen neyin nesisin?"

Marcus karşısındakinin sakinleşmesini beklemek için hemen cevap vermedi. Ama aksine birdenbire kendini yerde buldu. Saldırganının tüm ağırlığı üstündeydi. Kendini savunmayı denedi ama genç adam göğsüne bastırıyor ve var gücüyle Marcus'a yumruk atıyordu. Marcus kendini korumak amacıyla kollarını başına götürdü ama yumruklar yüzünden sersemlemişti. Ağzına dolan kanın tadını aldı. Çocuğun

öfkesi geçene kadar tüm duyularını kaybetmiş gibiydi. Bulunduğu yerden, onun dairenin kapısını açtığını gördü. Avlunun ışığında bir an durup arkasına baktığını fark etti. Sonra kapı kapandı. Marcus çocuğun hızla uzaklaşan ayak seslerini duydu.

Ayağa kalkmayı denemeden önce kısa bir süre daha bekledi. Başı dönüyor, kulakları çınlıyordu. Acı hissetmiyordu. Henüz hissetmiyordu. Daha sonra hepsi birden gelecekti, biliyordu, sadece kısa bir süre sonra. Hep böyle olmuştu. Her yanında acı hissedecekti, darbe almayan yerlerinde bile. Bu anının tam olarak geçmişindeki hangi tecrübeden geldiğini hatırlamıyordu ama böyle olacağına emindi.

Kalkıp yere oturdu. Düşüncelerini yeniden toplamaya çalıştı. Çocuğu tutmak için bir yol bulması gerekirken onun kaçmasına izin vermişti. Ama bunu tahmin etmenin mümkün olamayacağını düşünerek kendine anlayışlı davranmaya çalıştı. Yine de ulaştığı bir şey vardı: Boğuşma sırasında mektubu ele geçirmişti. Eliyle yeri yoklayarak az önce elinden düşen fenerini aradı. Bulunca iki üç kez vurarak yaktı ve ışığını mektuba çevirdi.

Gönderen ismi yoktu ama alıcı Raffaele Altieri adında biriydi. Posta damgasının üzerindeki tarih üç gün öncesine aitti. İçindeki mektupta sadece Lara'nın Coronari Caddesi'ndeki evinin adresi vardı. Ancak Marcus'u sarsan şey imza yerine kullanılmış olan semboldü.

Bir üçgen oluşturan üç kırmızı nokta.

Saat 06.00

Uyuyamamıştı. Schalber'nın telefonundan sonra saatlerce yatağın içinde dönüp durmuştu. Sonunda saat beşte radyonun alarmı çalmaya başlamış ve Sandra yataktan çıkmıştı.

Alelacele hazırlanmış ve emniyet müdürlüğüne gitmek için bir taksi çağırmıştı; meslektaşlarından birinin kendi arabasını müdürlükte görmesini istemiyordu. Genç kadından hiçbir açıklama istememişlerdi ama bir süredir diğerlerinin bakışlarından rahatsızlık duyuyordu.

Dul. Ondan böyle mi söz ediyorlardı? Ne olursa olsun onun hakkındaki düşünceleri buydu. Yanından geçerlerken, duydukları üzüntü rahatsız edici bir şekilde yüzüne çarpıyordu. Trajik olansa bazılarının kendilerini bir şeyler söylemek zorunda hissetmeleriydi. Artık aynı tarz, kalıp cümleler biriktirir olmuştu. En sık duyduğu, "Güçlü ol, kocan David senin güçlü olmanı isterdi," oluyordu. Oysa Sandra onların söylediği her sözü, daha sonra tüm dünyaya başkasının acısına umursamazca davranmaktan daha kötü bir şey olduğunu göstermek adına kaydetmek isterdi ki bu da matemi basmakalıp bir şekilde iyileştirmeye çalışmaktı.

Ama Sandra belki de yalnızca aşırı hassas davranıyordu. Bununla birlikte gece nöbetinin değiştiği anda emanetçi deposunda olmak istiyordu.

Gideceği yere ulaşması yirmi dakikasını aldı. Yolunun üzerindeki bir kafeye girdi ve bir kruvasan ile cappucinoyu paket yaptırdı. Sonra evine dönmek için hazırlanan meslektaşının yanına gitti. Bankonun arkasından Sandra'nın gelişini gören memur, "Selam, Vega," dedi. "Bu saatte burada ne işin var?"

Sandra en tatlı gülümsemesini yüzüne yerleştirerek cevapladı. "Sana kahvaltı getirdim."

Adam, sevinç içinde Sandra'nın elinden paketi aldı. "Sen gerçek bir arkadaşsın. Bu gece bayağı hareketliydi, Lambrate İstasyonu'nun önünde uyuşturucu satan bir Kolombiyalı çetesi tutuklandı."

Sandra boş sohbetlerle zaman kaybetmek istemiyordu, hemen konuya girdi. "Beş ay önce buraya bıraktığım çantaları almak istiyorum."

Meslektaşı şaşkın gözlerle Sandra'ya baktı ama hemen sonrasında toparlandı. "Hemen getiriyorum."

Memur bir şeyler mırıldanarak depoya giden uzun koridor boyunca ilerledi. Sandra sabırsızlanıyordu ama kendini kontrol etmeye çalıştı. Son zamanlarda her şeyden rahatsız oluyordu. Kız kardeşi yasın dört aşamasından birinden geçtiğini söylüyordu. Kendisi de aynı açıklamaya bir kitapta rastladığını hatırlıyordu. Hangi aşa-

mada olduğunu ve çabuk geçip geçmeyeceğini bilmiyordu, hatta geçeceğinden bile şüpheliydi ama bu konu hakkında konuşmaktan vazgeçmişti. Bu, ailenin geri kalanı için de geçerliydi, hiç kimse gerçekten onun başına gelenlerle uğraşmak istemiyordu. Duyarsız oldukları için değil ama yirmi dokuz yaşında dul kalmış birine verebilecekleri bir tavsiye bulamadıkları için susuyorlardı. Böylece kimi zaman dergide okudukları bir söyleşiyi ya da uzak bir akrabanın başından geçen bir tecrübeyi Sandra'yla paylaşarak onun acısını paylaştıklarını anlatmaya çalışıyorlardı, neticede Sandra için de tüm bunlar yeterliydi.

Beş dakika sonra meslektaşının elinde David'e ait iki torbayla geldiğini gördü.

Adam torbaları David'in yaptığı gibi omzunda değil, kollarında taşıyordu; bir torba sağ kolunda, bir torba sol kolunda. Bu yüzden sağa sola yalpalıyor gibi yürüyordu.

"Tam yük taşıyan bir eşeğe benziyorsun, Fred."

"Olsun, yine de beni seviyorsun, Ginger."

Sandra torbaları görünce midesinin ortasına yumruk yemiş gibi hissetti. Bu duygudan hep korkmuştu. O torbalarda âdeta David vardı, onun tüm dünyasını oluşturuyorlardı. Sandra'ya kalsaydı düşüncesiz biri tarafından, sahipsiz tüm diğer eşyalarla birlikte geri dönüşüm için kâğıt fabrikasına gönderilene dek o depoda kalırlardı. Ancak David'in kendisine yalan söylediğini anladığı andan itibaren Sandra'nın yüreğine tehlikeli şekilde çökmüş olan şüphe bulutunu bir gece önce Schalber ağırlaştırmış ve ona biçim vermişti. Herhangi birinin, eşine güvensizlik duymasına izin veremezdi. Ama özellikle de kendisinin bile böyle bir şeyi kabul edemeyeceğini anlamıştı.

Meslektaşı çantaları bankonun üzerine bıraktı. "İşte, hepsi bu."

Hiçbir belge imzalamaya gerek yoktu çünkü nasıl olsa o çantaları Sandra'nın ricasıyla depoda tutuyorlardı. Kazadan sonra Roma Emniyet Müdürlüğü'nden gönderilmişlerdi. Sandra aylar önce yapması gereken şeyi şimdi yapıyordu.

"Bir şeyin eksik olup olmadığına bakmak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyi."

Meslektaşı hâlâ üzgün bir ifadeyle Sandra'yı süzmeye devam ediyordu. *Sakın söyleme*, diye düşündü Sandra hemen..

Ama meslektaşı o cümleyi söyledi. "Cesur ol, Vega. Emin ol *Daniel* de güçlü olmanı isterdi."

Sandra, *"Daniel" de kim*, diye içinden sordu. Sonra zorla gülümsemeye çalışarak arkadaşına teşekkür etti ve adamın yanından ayrıldı.

Yarım saat sonra tekrar evindeydi. Çantaları sokak kapısının yanına bıraktı. Bir süre yanlarına yaklaşmadı ama uzaktan onlara bakmaya devam etti. Tıpkı ona sunulan yiyeceğin etrafında güvenli olup olmadığını anlamak için dolaşan sokak köpeği gibiydi. O da kendisinde bu sınavla yüzleşme cesaretini arıyordu. Kalkıp çay yaptı ve oturduğu yerden, elindeki çay fincanıyla oynayarak çantalara bakmaya devam etti. Sonra da ilk kez, ne yaptığının farkına vardı.

David'i eve geri getirmişti.

Belki de tüm bu aylar boyunca bir yanı er ya da geç David'in geri döneceğini umut etmiş, hayal etmiş ve inanmıştı. Bir daha David'le sevişemeyeceğini düşünmek onu çıldırtıyordu. Kimi zaman onun öldüğünü unutuyor ve aklına bir şey geldiği zaman, "Bunu mutlaka David'e söylemeliyim," diye düşünüyordu. Ancak bir saniye sonra gerçek, içindeki derin acıyı yeniden su yüzüne çıkarıyordu.

David asla geri dönmeyecekti, nokta.

Sandra'nın aklına gerçekle yüz yüze geldiği o gün geldi. Tıpkı bugünkü gibi sakin bir sabahta, tam evin eşiğindeyken gerçekleşmişti. İki polis memurunu hâlâ kapının önünde bekletiyordu. Sanki onlar dışarıda kaldıkça, o sınırı geçmedikçe David'in ölüm haberi de gelmeyecekti. Böylece kendisi de eve girmek üzere olan şeyle yüzleşmemiş olacaktı. Şiddetli bir fırtına, hiçbir şeye dokunmadan her şeyi yakıp yıkmıştı. Bunun olabileceğine asla inanmamıştı. Oysa, *işte ben buradayım*, diyordu. Ve eğer Schalber bu çantalarla ilgilenmişse bunun bir nedeni var demekti.

Çay fincanını yere bıraktı ve kararlı bir şekilde çantalara doğru gitti. Önce hafif olanını aldı. İçinde sadece kıyafetler vardı. Çantayı ters çevirdi ve içindekiler yere döküldü; gömlekler, pantolonlar ve kazaklar. David'in kokusu Sandra'yı sarmaladı ama Sandra buna dikkat etmemeye çalıştı.

Tanrım, seni ne çok özledim, Fred.

Ağlamayacaktı. Umutsuz bir tutkuyla kıyafetleri didik didik etmeye başladı. Tüm uğraşına rağmen gözünün önüne David'in bu kıyafetlerle olan görüntüleri geliyordu, birlikte geçirdikleri hayattan anlar. Özlediğini hissetti, ayrıca öfkelendi de.

Bu eşyaların arasında hiçbir şey yoktu. Kıyafetlerin hem iç hem de dış ceplerini kontrol etti; hiçbir şey yoktu.

Tükenmişti. Ama işin zor kısmını da halletmişti. Şimdi sıra diğer çantadaydı. Bunun içindeki eşyalarla hiçbir anısı yoktu. Hatta artık David'in artık yanında olmadığını kanıtlıyorlardı. O yüzden kolay olacaktı.

Bir işe başlamadan önce David'in her zaman bir liste yaptığını hatırladı. David'in çekmecesinde hâlâ duruyor olmalıydı. Bu listeyi, bavullarını hazırladığı zaman yanında götürmesi gerekenleri unutmamak için yapardı. Sandra çekmecede listeyi buldu ve eşyaları listeyle karşılaştırmaya başladı.

Çantadan önce David'in fotoğraf makinesini çıkardı. Diğer makine David düşerken kırılmıştı. Sandra Nikon tercih ederken David genellikle Canon tercih ederdi. Bu konuyla ilgili aile arasında birçok kez tartışmaları bile olmuştu. Makineyi açtı. Hafızası boştu.

Fotoğraf makinesini listeden sildi ve diğerlerine bakmaya başladı. Bazı elektronik aletleri çıkarıp prize taktı çünkü kapalı kaldıkları aylar boyunca şarjları bitmişti. Sonra onları kontrol etmeye başladı. Uydu telefonundaki son arama aylar öncesine aitti, bu yüzden ilgisini çekmedi. Cep telefonunuysa daha önceden, cesedi tanımak için Roma'ya gittiğinde kontrol etmişti. David telefonunu sadece taksi çağırmak ve Sandra'ya mesaj bırakmak için kullanmıştı. *Burada,*

Oslo'da zehir gibi bir soğuk var. Bunun dışında âdeta dünyadan soyutlanmış gibiydi.

Sandra bir şeyler bulacağını umarak bilgisayarı açtı. Ama dizüstü bilgisayarda eski ve anlamsız dosyalar vardı. E-postasında bile yeni ya da ilginç bir şey yoktu. Hiçbir belge ya da e-postada David'in Roma'da bulunma nedeniyle ilgili bir şey bulunmuyordu.

Böylesi bir gizliliğe ne gerek olduğunu kendisine sordu. Bu şüphe bir kez daha beynini ele geçirip tüm gece gözüne uyku girmemesini sağladı.

Kocasının dürüstlüğü hakkında gözünü kırpmadan yemin edebilir miydi, yoksa hikâyede aksayan bir şeyler mi gizliydi?

Canın cehenneme, Schalber, dedi kendi kendine. Aklına bu şüphe tohumlarını ekilmesinin sebebi oydu.

Yeniden çantayı karıştırmaya başladı ve pek ilgisini çekmeyen teleobjektif, çok amaçlı aparatlar gibi şeyleri çıkardı. O sırada eline deri ciltli bir ajanda geçti. Çok eskiydi, kenarları iyice yıpranmıştı. David her sene ajandanın takvimini yeniler ve kullanmaya devam ederdi. Yanından ayıramadığı eşyalarından biriydi bu, tıpkı tabanları yıpranmış kahverengi terlikleri ya da bilgisayarda çalışırken üzerine geçirdiği keçeleşmiş yün kazak gibi. Sandra defalarca o kazağı ortadan yok etmeyi denemişti. David birkaç gün hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yapıyor, sonra her seferinde kazağı Sandra'nın sakladığı yerden bulup giyiyordu.

Sandra bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. David böyle biriydi. Başka bir adam olsa var gücüyle karşı çıkardı ama David, Sandra'nın küçük kötülüklerine asla ses çıkarmazdı.

Sandra ajandayı açtı. David'in Roma'da olduğu dönemlerdeki sayfalara bir ya da birden fazla adres iliştirilmişti. Aynı adresler küçük bir şehir haritasının üzerine de işaretlenmişlerdi. Toplamda hepsi yirmi adres kadardı.

Bu notları anlamaya çalışırken çantada listede olmayan bir eşyanın olduğunu fark etti: CB halk bandı telsizi. Sandra içgüdüsel olarak frekansı kontrol etti; kanal 81. Hiçbir anlamı yoktu.

David'in böyle bir alıcıyla ne ilgisi olabilirdi?

Ayrıca geri kalan eşyaları kontrol ederken aralarında eksik parçalar olduğunu da fark etti. Örneğin, David'in her zaman yanında taşıdığı ve *yedek hafızam* dediği küçük ses kayıt cihazı yoktu. Ölmesine neden olan düşme sırasında da üzerinde değildi. Birçok şekilde kaybolmuş olabilirdi. Sandra yine de bu ayrıntıyı not almaya karar verdi.

Devam etmeden önce çok hızlı şekilde araştırmasındaki başarısını özetledi.

Bir ajanda ve Roma şehir haritası üzerine işaretlenmiş adresler bulmuştu, bir de gizemli bir frekansa ayarlanmış bir telsiz. Ve ayrıca David'in not almak için kullandığı ses kaydedicisi ortada yoktu.

Bunlar üzerinde düşünüp aralarında mantıklı bir bağlantı bulmaya çalışırken birden aklına gelen bir düşünceyle keyfi kaçtı. Kazadan sonra kocasının genellikle çalıştığı haber ajansları olan Reuters ve Associated Press'le görüşmüş ve David'e Roma'da bir görev verip vermediklerini sormuştu. Her iki ajansın da cevabı olumsuz olmuştu. David, Roma'da her ne yapıyorsa tek başına yapıyordu. Elbette ki bir soruşturmaya veya bir işe tek başına gidip sonra onu en iyi teklifi veren ajansa satması ilk kez olan bir durum değildi. Ama bu kez Sandra'nın daha başka gerçeklerin –aslında çözmek istemediği bir şeylerin– söz konusu olduğuna dair garip bir hissi vardı.

Kötü düşünceleri aklından çıkarmak için yeniden çantanın içinde olanlarla ilgilenmeye çalıştı.

Çantanın dibinden Leica marka fotoğraf makinesini çıkardı; 1925'lerde Oskar Barnack'in zekâsının meyvesi ve sonrasında Ernst Leitz'ın dehasının profesyonelleştirdiği harika. Dünyada ilk kez tripodsuz kullanılan fotoğraf makinesiydi ve istenilen yöne kolayca manevra yapabilme özelliği sayesinde savaş fotoğrafçıları için ideal bir model haline gelmişti. Makine mükemmeldi. Yatay mercek kapağı, 1/20'den 1/500 saniyeye varan çekim özelliği, 50 mm sabit objektif. Koleksiyoncular için gerçek anlamda bir mücevher.

Sandra bu makineyi David'e birinci evlilik yıldönümlerinde armağan etmişti. Hediye paketini açtığında David'in yüzünde oluşan

şaşkınlığı hâlâ hatırlıyordu. Kazandıkları parayla böyle bir eşyaya sahip olmaları mümkün değildi. Ancak makine kendisine fotoğraf tutkusunu aşılayan dedesinden Sandra'ya miras kalmıştı. Tam bir aile yadigârıydı ve David onu bir an olsun yanından ayırmıyor ve *benim uğurum*, diyordu.

Sandra, *yine de senin hayatını kurtarmaya yetmedi*, diye düşündü.

Leica, Sandra'nın üzerine DL harflerini yazdırdığı özel deri kılıfındaydı. Kılıfı açtı ve David'in onu her eline alışında bir çocuk gibi ışıldayan gözlerini yeniden hatırlamaya çalışarak makineye uzun süre baktı. Leica'yı tam kenara bırakırken deklanşörü harekete geçiren vidaların –teknik jargonda söylendiği gibi– donatılmış olduğunu fark etti. Makinenin içinde dolu bir film vardı.

David fotoğraf çekmek için bu makineyi kullanmıştı.

Saat 07.10

Buralara "güvenli ev" denirdi; lojistik destek, geçici sığınak veya sadece dinlenmek ve bir şeyler yiyip içmek için kullanılan şehrin her yanında bulunan evlerdendi. Kapı zillerinde genellikle gerçekte var olmayan sıradan şirket isimleri yazılı olurdu.

Marcus, bir kez Clemente ile kaldıkları güvenli evlerden birine girdi. Arkadaşı ona, Roma'da buna benzer sayısız mekân olduğunu açıklamıştı. Anahtar, kapı üzerindeki bir aralığın içine saklanmıştı.

Ağrı, tam tahmin ettiği gibi, şafakla birlikte başladı. Bedeninde hâlâ yediği dayağın izleri vardı. Her nefes alışında kaburgasındaki dün gece olanları hatırlatan birkaç çürüğün haricinde bir dudağı patlamış, elmacık kemiklerinden biri de alnındaki yaraya doğru şişmişti. Şu an yüzüne kim bakarsa baksın garip bir etki bırakacağından emindi.

Güvenli evlerde genellikle yemek, yatak, sıcak su, ilk yardım dolabı, sahte belgeler ve internete bağlanmaya hazır bir bilgisayar bulunurdu. Marcus'un seçtiği evse boştu. Mobilya yoktu ve storlar

kapalıydı. Odalardan birinde döşemenin üzerinde bir telefon duruyordu ve hattı açıktı.

Bu evin amacı o telefonu gizlemekti.

Clemente, kendileri için bir cep telefonuna sahip olmanın uygun olmadığını anlatmıştı. Bu yüzden Marcus da arkasında asla iz bırakmıyordu.

Bir adresi sormak için telefon etmeden önce, *zaten ben hiç var olmadım,* dedi kendi kendine. Kısa bir süre bekledikten sonra operatör ona Lara'nın evindeki saldırganın; Raffaele Altieri'nin adresini ve telefon numarasını verdi. Marcus verilen numarayı aradı. Çocuğun evde olup olmadığını anlamak için uzun süre telefonu çaldırdı. Evde kimsenin olmadığına emin olduğunda da onun bu geceki ziyaretine karşılık vermeye karar verdi.

Bir süre sonra Roma'nın seçkin semtlerinden biri olan Parioli'deki Rubens Caddesi'nde delice yağan yağmurun altında arabasını park edip dört katlı bir apartmanı gözetlemeye başlamıştı.

Apartmanın garajına girmeyi başardı. İlgilendiği daire üçüncü kattaydı. Marcus, o sırada evde gerçekten kimsenin bulunmadığından emin olmak için kulağını kapıya dayadı. Hiç ses yoktu. Risk almaya karar verdi, saldırganının kim olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kilidi zorladı ve içeri girdi.

Onu karşılayan ev genişti. Tam bir zevk örneği olan mobilyalara hatırı sayılır ölçüde para döküldüğü de belliydi. Duvarlarda değerli tablolar, etrafta antika parçalar göze çarpıyordu. Yerler açık renk mermer kaplı, kapılar beyaz cilalıydı. Kaba saba bir hayvanın meskeni gibi görünmesi dışında, etrafta başka ilginç bir şey yoktu.

Marcus araştırmasına başladı. Acele etmeliydi, her an biri gelebilirdi.

Odalardan biri spor salonuna dönüştürülmüştü. Ağırlıkların olduğu bir vücut geliştirme bandı, İsveç duvarı, koşu bandı ve çeşit çeşit jimnastik aletleri. Raffaele Altieri fiziğine çok özen gösteriyordu. Marcus, bu tutkunun izlerini hâlâ üzerinde taşıyordu.

Mutfak çocuğun yalnız yaşadığı izlenimini veriyordu. Buzdolabında sadece kaymağı alınmış süt ve enerji içecekleri vardı, raflardaysa vitamin kutuları ve toz besin takviyeleri duruyordu.

Üçüncü oda çocuğun nasıl bir yaşam sürdürdüğünü gözler önüne seriyordu. Tek kişilik yatak dağınıktı. *Star Wars*'lu nevresim takımı. Karyola başının arkasında bir Bruce Lee posteri. Duvarlarda rock gruplarına ve motosiklet yarışlarına ait posterler. Raflardan birine bir müzik seti yerleştirilmişti. Bir köşede bir elektrogitar duruyordu.

Oda tipik bir genç erkek odasıydı.

Marcus kendisine Raffaele'nin kaç yaşında olabileceğini sordu. Cevap, dördüncü odanın eşiğinden içeri adımını atar atmaz kendiliğinden geldi. Odadaki tek mobilya, bir sandalye ve duvara dayalı bir yazı masasıydı. Bunların karşısındaki duvara gazetelerden kesilmiş haberler yapıştırılmıştı. Kâğıtlar sararmış olsa da iyi korunmuşlardı. Gazete kupürleri on dokuz sene öncesine aitti.

Marcus okumak için duvara yaklaştı. Kupürler tarih sırasında göre, soldan sağa ve aşağı doğru olarak aşırı titiz bir şekilde dizilmişlerdi.

Gazeteler iki kişinin öldürüldüğü bir cinayetten söz ediyorlardı. Kurbanlar, Raffaele'nin annesi Valeria Altieri ve kadının sevgilisiydi.

Marcus olayla ilgili haberlerin ve hatta fotoğrafların üzerinde biraz oyalandı. Bu habere yalnızca gazetelerde değil, magazin dergilerinde de yer verilmişti.

Neticede dedikodu için gerekli tüm malzemeler olayda mevcuttu.

Valeria Altieri güzel, zarif ve pohpohlanmaya alışık bir kadındı. Gösterişli bir hayatı vardı. Eşi Guido Altieri ünlü bir dava avukatıydı ve sık sık yurt dışına çıkıyordu. Zengin, açık fikirli ve çok güçlü biriydi. Marcus adamın, kadının cenazesinde çekilen fotoğrafına dikkatlice baktı. Guido Altieri kendisini allak bullak eden skandala rağmen ciddi ve ağırbaşlı bir şekilde duruyor, o zamanlar üç yaşlarında olan oğlu Raffaele'nin elini tutarken tabuta bakıyordu. Valeria'nın gizli sevgilisi ünlü bir kaptandı ve tekne yarışlarında sayısız birinciliği vardı. Valeria'dan birkaç yaş küçüktü ve bir çeşit jigoloydu.

Cinayet, kurbanların ünlü kişiler olmaları kadar olayın gerçekleşme biçimi açısından da yankı uyandırmıştı. Âşıklar birlikte yataktayken suçüstü yakalanmışlardı. Araştırmalar katillerin en az iki kişi olduklarını kesin olarak ortaya koymuştu. Ancak ne şüpheli biri bulunmuş ne de tutuklanan olmuştu. Olay, faili meçhul olarak kalmıştı.

O sırada Marcus, ilk bakışta gözünden kaçan bir ayrıntıyı yakaladı. Bu vahşi katliam burada, şu an yirmi iki yaşında olan Raffaele'nin hâlâ yaşadığı bu evde olmuştu.

Annesi acımasızca katledilirken o yatağında uyuyordu.

Katiller ya çocuğun farkına varmamışlardı ya da hayatını bağışlamaya karar vermişlerdi. Ertesi sabah çocuk uyanıp annesinin yanına gittiğinde yetmişten fazla bıçak darbesi almış iki cesetle karşılaşmıştı. Marcus, Raffaele'nin o küçük yaşında çözemediği bu görüntü karşısında belki de umutsuzca ağladığını düşündü. Valeria sevgilisiyle baş başa kalabilmek için hizmetkârlara izin vermiş ve cinayet ancak avukat Altieri bir iş gezisi için gittiği Londra'dan döndüğünde gün yüzüne çıkmıştı.

Küçük çocuk tam iki gün boyunca iki cesetle beraber evde tek başına kalmıştı.

Marcus kendini zorlamasına rağmen, bundan daha beter bir kâbusun nasıl yaşanabileceğini hayal dahi edemedi. Hafızasının derinliklerinden bir şeylerin su yüzüne çıktığını hissetti. Bu, yalnızlığa ve terk edilmişliğe benzeyen bir duyguydu. Bunun tohumlarının hafızasına ne zaman ekildiğini bilmiyordu ama şimdi, şu an içinde bulunuyordu. Anne babası hayatta olmadığı için bu anının nereden kaynaklandığını onlara da soramazdı. Onları kaybetmenin verdiği acıyı artık unutmuştu. Ama muhtemelen bu da amnezinin o pozitif yanlarından biriydi.

İşine yoğunlaşmaya çalışarak yazı masasının yanına gitti.

Masanın arkasındaki rafın üzerinde birçok dosya vardı. Marcus oturup sakin bir şekilde tüm evrakları incelemek isterdi ama zamanı yoktu. O evdeki varlığıyla kendini gittikçe daha çok riske atıyordu.

Bunu düşünerek hızlı bir şekilde dosyalara göz attı. Fotoğraflar, polis raporları, kanıtlar ve şüpheli listeleri. Bu evrakların hiçbirinin burada olmaması gerekirdi. Raffaele Altieri'nin bizzat kendi eliyle yazdığı özel yorumlar ve her türlü notla birlikte bazı özel araştırma sonuçları da vardı. Marcus'un dikkatini yazı masasının üzerinde gördüğü bir dedektiflik bürosuna ait kartvizit çekti.

Karttaki ismi okudu: *Ranieri.* O gece Raffaele'nin tekrarladığı isim. *"Seni Ranieri mi gönderdi? O alçağa kendisiyle işimin bittiğini söyleyebilirsin."*

Marcus hatırlatıcı olsun diye kartı cebine attı ve sonra yeniden bakışlarını gazete kupürlerinin yapıştırılmış olduğu duvara çevirdi. Bu kez her şeyi tek bir bakışla anlamaya çalıştı. Kurnaz bir özel dedektif, saplantı halinde tek bir düşünceye –annesinin katillerini bulmak gibi– sahip genç bir çocuktan kim bilir ne kadar para sızdırıyordu.

O gazete kupürleri, o notlar saplantılı bir beynin ürünleriydi. Raffaele çocukluğunu mahveden canavarlarla yüz yüze gelmek istiyordu. Çocukların düşmanları havadan, tozdan, gölgeden olur; ya karanlık adam ya da kötü kurttur. Onlar masallarda yaşarlar ve sadece yaramazlık yaptıkları zaman anne babaları tarafından çağrılırlar. Ama sonra hemen kaybolur ve onları yaratan gölgelere geri dönerler.

Ancak Raffaele'nin canavarları dönmemiş, bu dünyada kalmışlardı.

Marcus'un araştırmak istediği son bir ayrıntı kalmıştı: Lara'nın evinde çocuktan aldığı mektubun altındaki üç kırmızı nokta. Bu sembolün ne olduğunu aydınlatacak bir şeyler aramaya koyuldu.

Raffaele, "Peki ya sembol? Sembolden kimsenin haberi yoktu," demişti.

Marcus dosyaların arasında tam da bundan söz eden bir vekâletname buldu. Ama eksik olan bir şeyler vardı. Bunun açıklaması şöyle olabilirdi: Genellikle soruşturmacılar basından ve kamuoyundan olayla ilgili bazı ayrıntıları gizlerlerdi. Bu, yalancı şahitliklerin veya yalanı hastalık haline getirmiş kişilerin maskelerini düşürmeye yarardı ama aynı zamanda da suçluların polisin elinde hiçbir şey olmadı-

ğına inanmalarını sağlardı. Valeria Altieri'nin cinayet davasında suç mahallinde önemli bir şey olmuştu ve polis, herhangi bir nedenle, bunu açıklamamaya karar vermişti. Marcus bu hikâyenin Jeremiah Smith ve Lara'nın kaybolmasıyla ne ilgisi olduğunu henüz anlayamamıştı. Suç on dokuz yıl öncesine dayanıyordu, adli otoritelerin gözünden kaçmış ipuçları ya da deliller olsa da bunca zaman sonra kurtarılamayacak hale gelmiş olabilirlerdi.

Suç mahalli sonsuza dek yok olmuştu.

Saate baktı; şimdiden yirmi dakika geçmişti ve Raffaele'yle bir kez daha karşılaşmak istemiyordu. Ama Valeria Altieri'nin yatak odasına göz atmaya değer olduğunu düşündü. Kim bilir o odada şimdi neler vardı?

Eşiği atlar atlamaz yanıldığını hemen anladı.

Gördüğü ilk şey kan oldu.

Mavi çarşaflı çift kişilik yatak sırılsıklamdı. Öyle ki katliam sırasında kurbanların pozisyonlarının nasıl olduğu net bir şekilde anlaşılıyordu. Yatak ve yastıklar hâlâ cesetlerin biçimlerini koruyorlardı. Öfkeli katil onlara doğru yaklaşırken yan yana yatan iki beden umutsuz bir şekilde birbirlerine sarılmıştı.

Yataktan taşan kan, tıpkı yanardağdan fışkıran lav gibi bembeyaz halının üzerine taşmıştı. Ağır ağır yayılarak dokuların arasına sızmış ve onları ölüm düşüncesinin tam tersine canlı ve parlak bir kırmızıya boyamıştı.

Bıçak, savunmasız bedenlere girip çıkarken onu tutan elden sıçrayan kanlar duvarlara öfke, hız ve yorgunluk resmetmişlerdi. İlginç olan şeyse kan damlalarının sıralı ve birbirini takip eden bir düzende olmalarıydı; gözü dönmüş bir nefretten kaynaklanan garip bir armoni.

Kanın bir bölümü de yatağın başındaki duvara yazı yazmak için kullanılmıştı. Tek bir İngilizce kelime.

EVIL

Bu kelime İngilizcede "kötülük" anlamına geliyordu.

Artık her şey belirgin ve hareketsizdi. Ve bir o kadar da canlı, bir o kadar da gerçekti. Sanki o odadaki cinayet az önce işlenmiş gibiydi. Sadece odanın kapısını açarak geçmişe doğru bir yolculuk yapmış gibi geldi Marcus'a.

Bu imkânsız, diye düşündü. Tıpkı odanın on dokuz yıl önceki trajik gündeki haliyle korunmasının akla yakın olmaması gibi.

Bunun tek bir açıklaması vardı ve bu açıklama da odanın bir köşesine atılmış boya kovaları ve fırçalarla, Raffaele'nin kim bilir nasıl elde ettiği gerçek olay görüntülerini –o eşikten adımını içeri atan ilk kişinin yüz yüze geldiği gerçeği– anlatan adli polis fotoğraflarıyla onaylanıyordu.

Sakin bir mart sabahı evine geri dönen avukat Guido Altieri'nin karşılaştığı sahne.

Ardından da gerek polisin müdahalesi gerek olay yerini eski durumuna getirmeye ve korkunun etkisini silip yaşantıyı normale döndürmeye çalışarak her yeri hemen temizleyen kişi yüzünden her şey değişmişti.

Marcus, *şiddet içeren her ölümde olan şeyler,* diye düşündü. Cesetler ortadan kaldırılır, kan temizlenir ve insanlar ne yaşandığını bilmeden o mekânlara yeniden gidip gelmeye başlarlar. Hayat normale döner.

Hiç kimse bu anıları saklamak istemez. Marcus, *ben bile istemezdim*, diye geçirdi içinden.

Halbuki Raffaele Altieri büyük bir bağlılıkla, suç anını tüm canlılığıyla korumaya karar vermişti. Saplantısının isteğine uyarak bir korku mabedi yaratmıştı. Kötüyü bu mabedin içine kapamaya çalışırken içeride kendisi tutsak kalmıştı.

Şimdi Marcus bu sadakat sahnesinden, bazı sonuçlar çıkarmak ve şayet varsa işine yarayacak olağandışılıkları bulmak için yararlanabilirdi. Bu düşüncelerle bir istavroz çıkararak kapının eşiğinden içeri adımını attı.

Kutsal bir sunak görüntüsü olan şeye doğru yaklaşırken bu katliamın gerçekleşmesi için en az iki katil olmasının nedenini anladı.

Kurbanların kesinlikle kaçmamaları gerekiyordu.

Uykularında insanlık dışı bir vahşetle bıçaklanan Valeria Altieri ve sevgilisini hayal etmeye çalıştı. Acaba kadın bağırmış mıydı? Yoksa yandaki odada uyuyan oğlunu uyandırmamak için kendini tutmayı başarmış mıydı? Olanları görmesin diye... Onun hayatını kurtarmayı düşünerek susmayı başarmış mıydı?

Yatağın sağ taraftaki ayak ucunda bir kan gölü oluşmuştu, sol taraftaysa Marcus üç küçük yuvarlağa benzeyen işareti fark etti.

Yaklaştı ve yakından görmek için yere eğildi. İşaretler, mükemmel bir üçgen oluşturmuşlardı. Her köşe aşağı yukarı elli santim civarındaydı.

Sembol.

Bir an için başını kaldırıp ilk anda gözünden kaçmış olan şeyi fark edene kadar o işarete olası anlamlar yüklemeye çalışmıştı.

Yerde, çok belirgin şekilde çıplak, minik bir ayağın izleri vardı.

Raffaele'yi düşündü, çocuk yalnızca üç yaşındaydı. Katliamdan sonraki sabah başını annesinin yatak odasından içeri uzatışını... Ne olduğunu anlamadan o korkuyla yüz yüze kalışını... Çıplak ayaklarının kana batmasını fark etmeden yatağa doğru koşuşunu... Acımasız ölümün ne olduğunu bilmeden annesini uyandırmaya çalışmak için sarsışını... Marcus çocuğun kanlı çarşaflar arasındaki küçük bedenini de hayal edebiliyordu, çocuk saatlerce ağladıktan sonra annesinin cesedine sarılmış ve bitkinlikten uyuyakalmış olabilirdi.

Babası eve geri dönüp onu oradan uzaklaştırana dek, iki gün boyunca o evde kalmıştı. İki uzun gece, karanlığın içinden sızanlarla karşı karşıya.

Çocukların anılara ihtiyaçları yoktur, unutarak öğrenirler.

Buna karşın o kırk sekiz saat Raffaele Altieri'nin varlığını sonsuza kadar belirlemeye yeterli olmuştu.

Marcus olduğu yerden kımıldayamıyordu. Panik atak krizi geçirmekten korkarak derin derin nefes alıp vermeye başladı. Onun

yeteneği bu muydu öyleyse? Kötünün etrafa ektiği tohumları anlamak. Ölülerin sessiz seslerini dinlemeyi başarmak. İnsanların kötülüklerine elinden hiçbir şey gelmeden gözetmek.

"Köpekler renk körüdür."

İşte bu yüzden tüm dünyanın Raffaele konusunda görmezden geldiği şeyi sadece Marcus anlıyordu. Üç yaşındaki o çocuk hâlâ kurtarılmayı bekliyordu.

Saat 09.04

"Kendi gözlerinle görmen gereken şeyler vardır, Ginger."

David, riskli bir işi olması üzerine yaptıkları her tartışmada bu sözleri tekrarlıyordu. Sandra'ya göre fotoğraf makinesi, her gün belgelediği şiddetle yüz yüze gelmemek için gerekli bir sığınaktı. David için ise sadece bir araçtı.

Bu fark David'in pek çok kez yaptığına şahit olduğu gibi, evin banyosunda bir karanlık oda hazırlarken Sandra'nın aklına gelmişti. Kapıyı ve pencereyi kapamış, banyo aynasının üzerindeki lambayı değiştirip daha az ışık veren bir ampul takmıştı. Tavandan agrandizörü indirmiş ve negatiflerin banyosu için kullandığı hazneyi almıştı. Gerisi için doğaçlama yapması gerekmişti. İşlem için kullandığı üç küçük leğen, iç çamaşırlarını durulamak için kullandıklarıydı. Mutfaktan kerpeten, makas ve bir de kepçe aldı. Bir kenarda sakladığı kimyasal ürünler ve fotoğraf tab kâğıtlarının son kullanım zamanları henüz gelmemişti, bu nedenle onları kullanmaya karar verdi.

Leica I'de 135-35 mm'lik bir film vardı. Sandra filmi sardı ve yuvasından çıkardı.

Tamamlamak üzere olduğu iş kesinlikle karanlık isteyen bir işti. Eldivenlerini giydikten sonra filmi haznenin makarasına taktı. Hafızasını yoklayarak filmin başlangıç kısmını makasla kesti, kenarlarını sardı ve haznenin içine soktu. Daha önceden hazırladığı banyo sıvısını hazneye boşalttı ve süreyi hesaplamaya başladı. Aynı

işlemi tespit banyosu için de yaptı, sonra hepsini akan suyun altında yıkadı. Sonra hazneye birkaç damla şampuan damlatıp kireçlenmeye engel olması için filmi suda iyice çalkaladı. Sonunda film rulosunu kuruması için banyo haznesinin üzerine astı.

Saatin alarmını ayarladı ve sırtını duvar fayanslarına dayadı. İç çekti. Karanlığın içindeki bu bekleme son derece sinir bozucuydu. Kendisine David'in bu eski makineyle fotoğraf çekmesinin nedenini sorup duruyordu. İçinden bir parça anlamlı hiçbir şey çıkmayacağını ve buna bu kadar önem yüklemesinin, bu anlamsız ölümü kabullenmekte çektiği zorluktan kaynaklandığını umuyordu.

Kendisini aptal gibi hissetmeye bile razıydı.

David, Leica'sını sadece denemek için kullanmış olmalıydı. Fotoğraf her ne kadar ikisinin de tutkusu ve işi olsa da birlikte tek bir kare fotoğrafları yoktu. Sandra sürekli karşı çıkıyordu. Eşi hayattayken bu ona pek de saçma bir şeymiş gibi gelmiyordu. Böyle bir şeye ihtiyaçları olmadığını söylerdi hep. İçinde yaşanılan zaman böylesi yoğun, böylesi canlıysa geçmişe ihtiyaç duyulmazdı. Gün gelip de kendisini yaşama bağlamak için anılar biriktireceği hiç aklına gelmezdi. Ama zaman geçtikçe anıları da zayıflıyordu. David'siz yaşayacağı zamanla kıyaslandığında birlikte çok az zaman geçirmişlerdi. Tüm o günler boyunca onunla neler yapmıştı? David'e hissettiğine benzer bir şeyi tekrar hissetmeyi başarabilecek miydi?

Saatin alarmı onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Sonunda kırmızı ışığı açabilirdi. İlk iş olarak, asmış olduğu film rulosunu aldı ve ışığa karşı tutarak incelemeye başladı.

Leica'yla beş adet fotoğraf çekilmişti.

İçerikleri şimdilik pek seçilemiyordu. Basmak için acele ederek üç farklı hazne hazırladı. İlkinde geliştirme solüsyonu, ikincisinde durdurma işlemi için asetik asit ve su, üçüncüsünde sabitleyici bir solüsyon vardı.

Agrandizör aracılığıyla negatifleri fotoğraf kâğıdına yansıtmaya başladı. Sonra ilk fotoğrafı, içinde solüsyon olan hazneye batırdı. Fotoğrafı hafifçe salladı ve yavaş yavaş görüntü netleşmeye başladı.

Karanlıktı.

Bir an için hata yaptığını düşündü, buna rağmen işlem sırasına devam edip ikinci ve üçüncü solüsyonları da kullandı. Sonra çamaşır mandalıyla fotoğrafı astı.

Aynı işlemleri diğer negatifler için de yaptı.

İkinci fotoğraf David'e aitti. Bir aynanın karşısında çırılçıplak duruyordu. Bir eliyle fotoğraf makinesini tutarken diğeriyle selam veriyordu. Ama gülmüyordu. Hatta son derece ciddiydi. Arkasında bir takvim görünüyordu, öldüğü ayın yaprağı olduğu seçiliyordu. Sandra muhtemelen David'in hayattayken çekilmiş son fotoğrafının bu olduğunu düşündü.

Bir hayaletin veda eden karanlık görüntüsü.

Üçüncü fotoğrafta bir şantiye görünüyordu. İnşaat halindeki bir binanın çıplak sütunları net şekilde fark edilebiliyordu. Binanın henüz duvarları yoktu ve bomboş bir mekândı. Sandra buranın David'in düştüğü bina olmasından şüphelendi. Ancak bu fotoğraf açıkça daha önce çekilmişti.

David'in elinde Leica'sıyla o binada ne işi olabilirdi?

Kaza gece meydana gelmişti. Ama bu fotoğraf gün ışığında çekilmişti. Belki de yerinde incelemek için gittiği bir yerdi.

Dördüncü fotoğraf çok garipti. Fotoğraftaki görüntü, altıncı yüzyıla ait gibi duran bir tabloydu. Ama Sandra tüm tabloda sadece tek bir detayın ölümsüzleştirdiğinden emindi. Tabloda bir çocuk resmedilmişti; bir şeylerden kaçar gibi başı geriye dönüktü. Fakat arkaya dönük olan yüzünde, kendisini hem çeken hem de ürküten şeyden bakışlarını alamamıştı. Allak bullak olmuş yüz ifadesi âdeta donmuş, ağzı da korkudan ardına kadar açılmıştı.

Sandra bu tabloyu daha önce gördüğünden emindi. Ancak nerede gördüğü aklına bir türlü gelmiyordu. De Michelis'in sanata ve resme olan tutkusunu hatırladı, belki de onun fikrini almalıydı.

Emin olduğu bir şey vardı: bu tablo Roma'daydı. Sandra da oraya gitmeliydi.

Mesaisi ikide başlayacaktı ama birkaç gün izin almıştı. İşin aslı David'in ölümünden sonra ailevi nedenler yüzünden izin almamıştı. Hızlı trenlerden birine atlayabilir ve üç saatten önce Roma'ya varabilirdi. David'in her zaman söylediği gibi, kendi gözleriyle görmeliydi. Anlaması gerekiyordu çünkü bir açıklaması olduğundan artık emindi.

Aklında seyahatini planladı. Bu arada film rulosundaki son fotoğrafın baskısıyla uğraşıyordu. İlk dört fotoğraf, o ana dek biriktirdiği gülünç soru işaretlerine yenilerini eklemeye yaramıştı.

En azından belki beşinci fotoğrafta bir cevap bulabilirdi.

Fotoğraf yavaş yavaş belirmeye başladı; açık renk bir fon üzerinde koyu renk bir leke. Tıpkı denizin derinliklerde binlerce yıl mutlak bir karanlık içinde kalan ve şimdi yeniden su yüzüne çıkan bir gemi enkazı gibi her seferinde bir detayı ortaya çıkıyordu.

Sonunda ortaya bir yüz çıktı.

Fotoğrafının çekildiğinden habersiz, objektife aniden yakalanmış profilden bir yüz.

David'in Roma'da yaptığı işle ilgili biri miydi? Yoksa ölümüne karışmış olan biri mi? Sandra bu adamı bulması gerektiğini anladı.

Giydiği kıyafetler gibi kapkara saçlar, melankolik bakan gözler.

Ve şakağında bir yara izi.

Saat 09.56

Marcus, şatonun terasından görünen Roma'nın muhteşem manzarasına dalıp gitmişti. Arkasında, dört başmelekten biri olan Mikâil kanatlarını açmış, kılıcını sallayarak insan denen yaratığa ve onun sınırsız yoksulluğuna göz kulak oluyordu. Bronz heykelin sol tarafındaki merhamet çanı, tok sesiyle günahkârlara ölümü ve Sant'Angelo Kalesi'nin bir zamanlar papalığın hapishanesi olduğunu duyuruyordu.

Bu azap ve umutsuzluk yeri şimdi turistik bir mekân olmuştu. İnsanlar bulutların arasından sıyrılan ve yağmurdan ıslanmış şehri aydınlatan güneşten yararlanarak hatıra fotoğrafları çektiriyorlardı.

Clemente, Marcus'un yanına geldi ve gözlerini manzaradan ayırmadan onun yanında durdu. "Ne oldu?"

Buluşma yerini kararlaştırmak için sesli mesaj kullanıyorlardı. Biri, diğerini görmek istediğinde yeri ve saati bildiren bir mesaj bırakması yeterliydi. Bu buluşmalara gelmezlik asla yapmıyorlardı.

"Valeria Altieri cinayeti."

Clemente cevap vermeden önce Marcus'un şişmiş yüzünü iyice inceledi. "Kim seni bu hale getirdi?"

"Dün gece oğlu Raffaele'yle tanıştım."

Clemente sonrasını tahmin etmişti, sadece başını sallamakla yetindi. "Üzücü bir hikâye. Cinayet faili meçhul olarak kaldı."

Clemente'nin sanki olaya şahit olmuş gibi konuşması Marcus'un garibine gitti. Oysa cinayetin işlendiği yılda Clemente on yaşlarında olmalıydı. Öyleyse bunun tek bir açıklaması olabilirdi: onlar da olayı araştırmışlardı. "Arşivde olayla ilgili neler var?"

Clemente böyle şeyleri ulu orta konuşmaktan hoşlanmıyordu. Marcus'u uyarmak istedi. "Dikkatli ol biraz."

"Bir şey varsa bilmeliyim, bu çok önemli. Sen neler biliyorsun?"

"İki olasılık var. Her ikisinde de Guido Altieri işin içinde. Zina yapan bir kadın öldürüldüğünde ilk şüpheli daima kocasıdır. Ama avukatın şüpheli olmamak ve hiçbir suçlama almadan olaydan paçasını kurtarmak için yeterli maddi gücü ve her türden çok fazla tanıdığı vardı."

Eğer Guido Altieri suçluysa cinayetin işlendiği sırada başka yerde olduğu iddiasını güçlendirmek için oğlunu iki gün boyunca cesetlerle yalnız bıraktı demekti bu. Marcus buna inanamıyordu.

"Ya ikinci olasılık?"

"Altieri epey önemi biridir ve o dönemde önemli bir ortaklık sözleşmesi yapmak için Londra'daydı. Halbuki bu toplantı birtakım karanlık işleri saklamak için organize edilmişti. Ortada petrol ve silah trafiği vardı, en tepedekilerin çıkarlarını gözeten oyunlardı bunlar. Yatağın üzerindeki İngilizce kelime *evil* avukata bir mesaj niteliğinde olabilir."

"Bir tehdit."

"Öyle. Sonuç olarak katillerin oğlunun hayatını bağışladıklarını düşünürsek..."

Marcus, yanından koşarak geçen çocuklara, dünya üzerindeki hafifliklerine imrenerek baktı. "Nasıl oluyor da iki varsayımdan da bir sonuç çıkmıyor?"

"İlkine baktığımızda, Guido ile Valeria Altieri boşanmak üzereydi. Kadının son derece özgür bir hayatı vardı ve kaptan sadece uzun bir listenin en sonundaki adamdı. Avukatın da olaydan birkaç ay sonra evlendiğine bakılırsa karısının kaybına pek üzüldüğü düşünülemez. Artık yeni bir ailesi; eşi ve çocukları var. Ayrıca şunu da kabul etmek lazım ki Altieri gibi bir adam karısını öldürmek isteseydi daha az kanlı bir yöntem seçerdi."

"Ya Raffaele?"

"Yıllardır babasıyla konuşmuyor. Bildiğim kadarıyla çocuğun psikolojik sorunları var, sürekli psikiyatri kliniklerine yatıp çıkıyor. Olanların tüm suçunu babasına yüklüyor."

"Kamu davası açılmadı mı?"

"Açıldı, bir süre de devam etti. Ama delil yetersizliğinden dava düştü."

"Olay yerinde parmak izi ya da herhangi bir ipucu bulunamadı mı?"

"Tam bir katliam gibi görünse de katiller son derece temiz çalışmışlar, ne yaptıklarını biliyorlarmış."

Öyle olmamış bile olsa Marcus cinayetin olduğu dönemlerde araştırmaların eski yöntemlerle yapıldığını göz önünde bulundurdu. DNA analizleri olay yeri inceleme yöntemlerinin arasına zaman içinde girmişti. Bunun haricinde, suç mahalli kırk sekiz saat boyunca küçük çocuğun varlığıyla "kirletilmiş" ve sonrasında da her şeyin izi sonsuza dek silinmişti. Raffaele Altieri'nin cevap bulma umuduyla yarattığı kopyayı düşündü. On dokuz yıl önce, faillerin hemen tespit edilememesi geri dönülmez bir şekilde soruşturmanın

sonucunu tehlikeye sokmuştu. Bu yüzden geçmişe uzanarak bir neden bulmak daha zor hale gelmişti.

"Üçüncü bir olasılık daha vardı, değil mi?"

Marcus böyle bir şey olabileceğini düşünmüştü, geçmişte onların da bu olayla ilgilenmelerinin nedeni buydu. Ancak arkadaşının bunu neden kabul etmediğini anlayamıyordu. Gerçekten de Clemente konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bunun Jeremiah Smith ve Lara'nın kaybolmasıyla ilgisi ne?"

"Henüz bilmiyorum. Raffaele Altieri geçen gece kızın dairesine gelmişti, birisi ona mesaj gönderip oraya gitmesini istemiş."

"Birisi mi? Kim?"

"Hiçbir fikrim yok ama Lara'nın mutfağındaki raflardan birinde İncil duruyordu. İlk araştırmam sırasında bu gariplik gözümden kaçmıştı. Bazen bir şeyleri iyi görebilmek için karanlığa ihtiyaç duyulur. Bu yüzden aynı gece apartmana geri döndüm. Jeremiah'nın o evdeyken içinde bulunduğu koşulların aynısını sağlamaya çalıştım."

"İncil mi?" Clemente hiçbir şey anlamamıştı.

"Pavlus'un Selaniklilere yazdığı mektuplardan birinin olduğu sayfa işaretlenmişti: *Ne var ki Rabb'in günü, gece hırsız nasıl gelirse öyle gelecektir*. Saçma olmasaydı, birinin bize Raffaele Altieri'yle karşılaşmamız için bir mesaj bıraktığını söyleyebilirdim."

Clemente irkildi. "Bizi hiç kimse bilmiyor."

"Doğru..." dedi Marcus ve buruk bir şekilde, "Hiç kimse," diye tekrarladı.

Clemente, Marcus'u sıkıştırmaya çalışarak, "Lara'yı kurtarmak için fazla zamanımız kalmadı, bunu biliyorsun," dedi.

"Bana içgüdülerimle hareket etmemi ve sadece benim onu bulabileceğimi söylemiştin. Yaptığım şey de bu." Marcus'un avını bırakmaya pek niyeti yoktu. "Şimdi bana diğer olasılıktan söz et. Olay yerinde, *evil* kelimesi haricinde kurbanların kanıyla yazılmış üç kırmızı leke vardı ve şekil olarak bir üçgen oluşturuyorlardı."

Clemente az sonra söyleyecekleri için yardım istermiş gibi bronz heykele döndü. "O, gizli bir semboldür."

Marcus eğer bu detay polis kayıtlarından çıkarılmışsa kesinlikle şaşırmayacağını düşündü. Polisler tecrübeli kişilerdi, bir soruşturmanın gizemli dünyaya dokunup yolunu değiştirmesinden hoşlanmazlardı. Bunlar mahkeme salonunda kolay kolay kullanılamayacak ve aksine, olası suçlulara akli dengesinin bozuk olması gibi bir kaçış yolu sağlayacak türden kanıtlardı. Üstelik her zaman çok kötü izlenimleri bile değiştirme riskleri vardı.

Bunların dışında Clemente bu varsayımı ciddi bir şekilde göz önünde bulunduruyordu. "Bazı kişilere göre, o yatak odasında bir ayin yapıldı."

Ritüel içeren suçlar, genel olarak uğraştıkları *anomaliler* arasında yer alıyordu. Bunlarda hedonizm ve seks iç içeydi. Marcus bir yandan Clemente'nin devlet arşivinden Altieri olayıyla ilgili dosyayı getirmesini beklerken diğer yandan da üçgen sembolün ne anlama geldiğini öğrenmek için acele ediyordu. Bu yüzden cevap bulabileceği tek yere gitti.

Angelica Kütüphanesi'nin ana binası, Sant'Agostino Meydanı'ndaki Augustin tarikatının eski manastırıydı. On yedinci yüzyıldan itibaren rahipler –antik ve modern– 200.000 adet değerli kitabı toplamak, listelerini hazırlamak ve korumakla uğraşmışlardı. Avrupa'daki halka açık ilk kütüphaneydi.

Marcus tıka basa kitap dolu raflarla çevrili olan okuma salonundaki –on sekizinci yüzyılda restorasyonunu yapan mimarın adıyla anılan Vaso Vanvitelliano salonu– masalardan birinde oturuyordu. Buraya kataloglarda yer alan ünlü akademisyenlerin tablolarıyla dekore edilmiş bir giriş holü aracılığıyla giriliyordu. Biraz ileride çok değerli minyatürlerin bulunduğu, demir bir kapıyla korunan bir oda vardı.

Yüzyıllar boyunca Angelica Kütüphanesi, barındırdığı sayısız yasak metinler yüzünden çeşitli dinî görüş ayrılıklarının başrol oyuncusu olmuştu. Marcus'un ilgilendikleriyse sembolizm üzerine bilgi alabileceği kitaplardı.

Sayfaları çevirmek için beyaz keten bir eldiven giymek zorunda kalmıştı çünkü kâğıt derideki asitle buluştuğunda sayfaların zarar görmesi olasıydı. Salondaki tek ses kelebeklerin kanatlarının çarpmasını andıran sayfa çevirme sesiydi. Engizisyon zamanında olsa Marcus bu bilgileri sadece öğrenmenin bile bedelini hayatıyla ödeyebilirdi. Bir saatlik araştırma sonunda üçgen sembolün kaynağını bulmayı başardı.

Sembol, Hristiyan haçına karşı bir obje olarak doğmuş ve kısa bir süre sonra satanist bazı dinlerin simgesi haline gelmişti. Doğuşu, İmparator Konstantin'in Hristiyanlığı kabul edişine kadar uzanıyordu. Hristiyanlar gizli ibadet ettikleri yeraltı dehlizlerini terk etmiş ve onlara yapılan zulme son verilmişti. Buna karşın paganlar için durum zorlaşmış ve gizlenmek zorunda kalmışlardı.

Marcus modern satanizmin, eski paganizmden doğduğunu öğrendiğinde çok şaşırdı. Yüzyıllar geçtikçe Şeytan figürü diğer tüm tanrısal varlıkların yerine geçmişti çünkü Hristiyanların Tanrı'sına en büyük rakip Şeytan'dı. Bu kültlerin müritleri yasadışı kişiler gibi kabul edilmeye başlanmıştı. Issız yerlerde, genellikle de açık alanlarda toplanıyorlardı. Bir bastonla bulundukları yerin çevresini çiziyor, böylece o an ki mabetlerini oluşturmuş oluyorlardı. Beklenmedik bir durumla karşılaştıklarında bu duvarı silmek çok kolay oluyordu. Masumların katli, müritler arasındaki kan anlaşmalarını imzalamak sayılıyordu. Ama bu, törensel bir amaç edinmekten öte, içlerindeki usta katillerin de gizli kalmasına yarıyordu.

Birine birini öldürttüğüm takdirde, onu kendime sonsuza dek bağlamış oluyorum, diye düşündü Marcus. Tarikatı terk edenlerse kendi ölüm fermanlarını imzalamış oluyorlardı.

Marcus kütüphane kataloglarının arasında bu ustaların modern çağa dek uzanan gelişimleriyle ilgili kitaplar da bulmuştu. Bunlar modern yayınlar olduğu için eldivenlerini çıkarıp kriminoloji üzerine yazılmış bir eserin sayfaları arasına daldı.

Satanist olgu birçok suçta yer alıyordu. Ama çoğu kez sadece seksüel dürtüleri dışa vurmak için bir bahaneydi. Bazı psikopat ka-

tiller, kendilerinden daha üstün bir varlığın onlarla iletişime geçmek istediğine körü körüne inanıyorlardı. Kanlı bir ritüele inanmak, çağrıya cevap vermenin bir şekliydi. Cesetler de habercilerdi.

En bilinen olay, yetmişli yılların sonlarında New York'ta terör estirmiş bir seri katil olan David Richard Berkowitz –ya da daha bilinen ismiyle "Sam'in Oğlu"– ile ilgiliydi. Adamı yakaladıklarında şeytani bir varlığın, komşunun köpeği aracılığıyla kendisine öldürmesi için emirler verdiğini polise anlatmıştı.

Marcus, Valeria Altieri olayında patolojik bir suçun karşısında olduklarını kabul etmiyordu. Cinayeti gerçekleştirenler birden fazla kişiydi ki bu bile katillerin zihinsel kapasitelerinin tam kontrollerinde olduklarını kanıtlıyordu.

Bununla birlikte grup olarak işlenen cinayetler satanizm olaylarının değişmezlerinden biriydi çünkü ancak birkaç kişiyle gerçekleştirilen cinayetlerde bireyler tek başlarına asla cesaret edemeyecekleri eylemleri yapma cesaretini bulabiliyorlardı. Başkalarıyla birlikte hareket etme, yasalar yüzünden kendilerini frenleme gereğini aşmalarına yardım ediyor ve sorumluluğun bölünmesi de suçluluk duygusunu ortadan kaldırıyordu.

Bunların içlerinde bir grup vardı ki bunlar kendilerini daha rahat hissedebilmek için kalabalık uyuşturucu partileri düzenliyorlardı. Tanınmaları gayet kolaydı çünkü sürekli siyah renk ve satanizm simgelerini taşıyan kıyafetler giyiyorlardı. İlhamlarını, kutsal metinlerden ziyade heavy metal müzikten alıyorlardı.

Marcus, Valeria Altieri'nin yatak odasının duvarına yazılmış *evil* sözcüğünün bu grup tarafından yazılmış olabileceğini düşündü. Ancak bu grupların insan katletmeleri son derece ender görülen bir şeydi, onlar sık sık gizli ayinler yapar ve zavallı hayvanları katlederlerdi. Marcus'a göre gerçek satanizm bu kadar basit değildi. Daha salt bir gizeme dayanıyordu. Varlığıyla ilgili, yanıltıcı ve şüpheye düşüren bazı ipuçlarından başka delil yoktu. Gerçekten fanatiklere ve akıl hastalarına yüklenemeyecek satanist suçlar çok azdı. Bunların

arasında bilinen en ünlü olay İtalya'da gerçekleşmişti ve "Floransa Canavarı davası" adını almıştı.

Marcus, olayın özetini dikkatlice okudu. 1974-1985 yılları arasında gerçekleşen, her birinde iki kişinin öldürüldüğü sekiz cinayetin, tek bir kişinin elinden değil de birkaç seri katil tarafından işlendiği çok daha sonraları anlaşılmıştı. Soruşturma sonucunda suçlular tutuklanmış ancak bundan daha öteye gidilmemişti ve esas ürkütücü olansa hiç ortaya çıkmamış ve büyücülük gibi sapkınlıkları olan bir tarikata bağlı birkaç azmettiricinin varlığıydı. Varsayımlara göre, ayinlerde kullanılacak vücut parçalarını elde etmek adına bu cinayetler işlenmişti.

Marcus yararlı olabileceğini düşünerek raporun bir bölümünde bir yeri işaretledi. Bu, Floransa Canavarı'nın sürekli ıssız yerlerde bulunan genç çiftleri öldürmesinin gerekçesiyle ilgili olan bölümdü. En uygun ölüm, orgazm sırasında gelendi ki aynı zamanda *mors justi* adı verilirdi. İnanışa göre, o belirli anda şeytani bir ritüelin etkilerini artıracak ve güçlendirecek özel enerjiler yayılıyordu.

Spesifik bazı olaylarda cinayetler belirli bir takvim sırasında işleniyordu; örneğin, özellikle yeni ayın olduğu Hristiyan bayramları gibi.

Marcus, Valeria Altieri cinayetinin işlendiği tarihi kontrol etti, Beşaret Bayramı'nın arifesi olan 24 Mart gecesiydi. İncil'e göre melek Cebrail'in, İsa'ya hamile kaldığını Bakire Meryem'e müjdelediği geceydi bu. Ve cinayet gecesinde de yeni ay vardı.

Bunlar satanist bir cinayet için gereken tüm ögelerdi. Şimdi mesele yaklaşık yirmi sene önce kapanmış olan davayı bu doğrultuda tekrar açmaktı. Çok şey bilen birinin, geçen bu yıllar boyunca susmayı tercih ettiğine neredeyse adı kadar emindi Marcus. Ceplerini karıştırdı ve Raffaele Altieri'nin yazı masasından aldığı kartviziti çıkardı.

İşe özel dedektiften başlayacaktı.

Ranieri'nin ofisi Prati Mahallesi'ndeki bir binanın en üst katındaydı. Marcus adamın yeşil bir Subaru'dan indiğini gördü. İnternetteki fotoğraflarından çok daha yaşlıydı. Sır saklama esasına dayalı bir

mesleği yapanlar kendilerinin de ünlü olmalarına engel olamıyorlardı. Ama bu muhtemelen Ranieri'nin pek umurunda değildi.

Marcus adamın peşinden binaya girmeden önce arabasının çamur içinde olduğunu fark etti. Son saatlerde aralıksız yağan yağmura rağmen arabanın Roma'da böylesine çamurlanması mümkün değildi. Muhtemelen dedektif şehir dışına çıkmıştı.

Bina görevlisi gazete okumaya dalmıştı ve Marcus adamı rahatsız etmeden önünden geçti. Ranieri asansörü beklemeden merdivenlere yöneldi. Acelesi var gibiydi. Ofisine girdi. Marcus ise birinci katta durdu ve saklanabileceği bir girinti bulup huzursuz bir şekilde adamın ofisinden çıkmasını beklemeye koyuldu. Sonra dedektifin ofisine girecek ve onun bu telaşının nedenini bulacaktı.

Marcus o sabah kütüphanedeki araştırmalarını sürdürürken Clemente de söz verdiği gibi olayla ilgili *c.g. 796-74-8* kodlu dosyayı ele geçirmişti. Dosyada olayın tüm kahramanlarına ait bir liste yer alıyordu. Clemente mektubu, güvenli evlerde mektup trafiği için kullandıkları dairenin bir odasındaki çekmecelerden birine bırakmıştı.

Marcus, Ranieri'yi beklerken bu dosyadaki bilgilere göz atmak için epey zamanı olmuştu.

Özel dedektifin pek iyi bir nama sahip olduğu söylenemezdi. Fakat bunda şaşılacak bir şey yoktu. Hatalı davranışları nedeniyle barodan uzaklaştırılmıştı. Görünüşe bakılırsa tek uğraşı da bu değildi; geçmişte birçok hileli işlere bulaşmış, sonunda marifetlerini sahte çek kullanmaya kadar vardırmıştı. En iyi müşterisi Raffaele Altieri'ydi ve geçen yıllar boyunca çocuktan hatırı sayılır miktarda para koparmıştı. Nitekim ilişkileri kötü bir şekilde bitmişti. Prati Mahallesi'ndeki ofis, sömürülecek masum müşterileri çekmek için bir paravandı. Adamın bir sekreteri bile yoktu.

Marcus tüm bu ayrıntıları aklında değerlendirirken merdiven boşluğunda bir kadın çığlığı yankılandı. Ses en üst kattan geliyor gibiydi.

Aldığı eğitim açıktı: Bu tür olaylarda gözünü kırpmadan olay yerinden uzaklaşacaktı. Emin bir yerde olduktan sonra da hemen

güvenlik birimlerine haber verecekti. En önemli konu bilinmez kalmaktı ve Marcus bedeli ne olursa olsun bunu korumalıydı.

Kendi kendine, *ben aslında hiç var olmadım*, dedi.

Binada birilerinin duyup duymadığını anlamak için kulak kabarttı. Ama merdivenlere çıkan kimse olmadı. Marcus kendini tutamıyordu, eğer bir kadın gerçekten tehlikedeyse ona yardıma koşmadığı takdirde kendini asla affedemezdi. Tam gizlendiği noktadan çıkmak üzereyken ofisin kapısı açıldı ve Ranieri merdivenleri inmeye başladı. Marcus iyice saklandı ve adam kendisini fark etmeden önünden geçip gitti. Bu kez yanında deri bir çanta vardı.

Özel dedektifin binadan çıktığına emin olunca Marcus yerinden fırladı ve tam zamanında yetişmeyi umarak merdivenlere koştu.

Üst kata varır varmaz ofisin kapısını bir tekmeyle açıp içeri girdi. Şimdi dar bir bekleme salonundaydı. Koridorun sonunda tek bir oda vardı. Marcus odaya yöneldi. Kapının eşiğine geldiğinde durup bekledi. Kulağına darbe sesleri geliyordu. Dikkatli bir şekilde odaya girdi ve açık kalmış bir pencerenin rüzgârın etkisiyle çarptığını gördü.

Odada kimse yoktu; ne bir kadın ne de başka biri.

Ancak kapalı bir kapı daha vardı. Marcus yeniden dikkat kesildi. Elini kapının koluna koydu ve karşısında tüyler ürperten bir manzara bulacağından emin bir şekilde tek hamlede kapıyı açtı. Burası küçük bir banyoydu ve boştu.

Az önce çığlıklarını duyduğu kadın neredeydi?

Doktorlar kendisine yüksek sesli sanrılardan söz etmişti, hafıza kaybının yan etkilerinden biriydi bu. Daha önce de başına gelmişti. Bir kez, Serpenti Caddesi'deki çatı katında da ısrarla çalan bir telefon sesi duymuştu. Halbuki telefonu yoktu. Bir kez de Devok'un kendisine seslendiğini duymuştu. Duyduğu tam olarak Devok'un sesi miydi, bilmiyordu. Ama tüm bunlar Marcus için günün birinde anılarının geri döneceğine dair bir ümitti. Ama doktorlar ona bunun mümkün olmadığını söylüyorlardı. Beynin gördüğü hasar yüzünden başlayan amnezilerde geri dönüş imkânsızdı ve Marcus'unki

de psikolojik bir durum değildi. Buna rağmen gizli ve geçmişe ait bir hafıza oluşturma olasılığı vardı.

Derin bir nefes aldı ve kadın çığlığını yeniden hatırlamaya çalıştı. O odada neler olup bittiğini anlamalıydı.

Açık pencereye yaklaştı ve aşağı baktı; Ranieri'nin Subaru'sunu park ettiği yer boştu. Arabasını aldığına göre demek ki dedektif hemen geri dönmeyecekti. Bu yüzden biraz daha zamanı vardı.

Asfaltın üzerindeki yağ lekesi dikkatini çekti. Arabanın karoserindeki çamur detayına bu yağ lekesini de ekledi. Özel dedektif o sabah engebeli bir yere gitmiş ve aracını hem çamur içinde bırakmış hem de ona zarar vermişti.

Pencereyi kapadı ve odaya göz gezdirmeye başladı. Ranieri ofisinde on dakikadan az kalmıştı. O arada ne yapmış olabilirdi?

Bunu bilmenin bir yolu vardı; Marcus, Clemente'nin derslerinden birini hatırladı. Suç bilimi ve görüntü uzmanları bunu, "boş oda enigması" diye adlandırıyorlardı. "Her olay, en anlamsız olanı bile zaman içinde gizliliğini kaybeden izler bırakır" kuramından yola çıkılıyordu. Bu nedenle o mekân boş gibi duruyor olsa da aslında boş değildi. Aksine bir sürü bilgiyle doluydu. Ancak Marcus'un bunları ortaya çıkarmak ve olayı yeniden kurmak için çok az zamanı vardı.

İlk girişimi görsel açıdan olmalıydı Bu yüzden etrafına bakınmaya başladı. Balistik dergileri ve yasalarla ilgili metinlerin yer aldığı, yarı boş bir kitaplık. Üzerindeki toza bakılırsa sadece görüntü için oradaydı. Yıpranmış bir koltuk, döner sandalyeli bir çalışma masasının önüne yerleştirilmiş bir çift sandalye.

Plazma bir televizyonla bir videoteybin uyumsuz kombinasyonu Marcus'un dikkatini çekti. Bu zımbırtının artık kullanılmadığını sanıyordu. Ancak kendisini daha çok şaşırtan odada hiç videokaset olmamasıydı. Bu detayı da aklının bir köşesine kaydetti. Duvarlarda adamın dedektiflik teknikleriyle ilgili programlara katıldığını belgeleyen sertifikalar asılıydı; bir de çerçevesi kırık, süresi dolmuş bir lisans. Marcus çerçeveyi yerinden çıkarınca arkasından duvara gömme, küçük bir kasa çıktı. Kasanın kapağı aralıktı. Marcus kasayı

açtı, içi boştu. Ranieri'nin ofisten çıkarken elinde taşıdığı deri çanta geldi aklına. Dedektif çantada ne taşıyordu? Para mı? Kaçmayı mı planlıyordu? Kimden ya da neden?

Sonra ofisin durumunu sorgulamaya başladı. İçeri girdiğinde pencere açıktı. Özel dedektif neden pencereyi açık bırakmıştı?

Odayı havalandırmak için, diye düşündü. Hemen koklama duygusunu güçlendirmeye çalıştı; evet, odada hafif ama yanık kokusu olduğu çok belirgin bir koku vardı.

Klorofil. Hemen çöp sepetine eğildi. İçinde yanmış tek bir kâğıt vardı.

Ranieri sadece ofisten bir şey almamış, aynı zamanda gitmeden önce bir şeyleri yok etmeye çalışmıştı. Marcus kâğıttan kalanları çöp sepetinden topladı. Özenli bir şekilde yazı masasının üzerine yaydı. Sonra banyoya gitti, sıvı sabunun üzerindeki etiketi kontrol etti ve alıp ofise döndü. Parmağının ucunu sıvı sabuna soktu ve elinden geldiğince kâğıdı açıp en koyu görünen yerine sabunu sürdü. Sonra masanın üzerindeki kibrit kutusunu –ki büyük bir ihtimalle az önce Ranieri de kullanmıştı– aldı. Ancak daha önce bir süre durup yaptığı şeye odaklanmaya çalıştı. Elinde sadece tek bir deneme şansı vardı, sonra her şey sonsuza dek yok olup gidecekti.

Sürekli gelen migrenler, duyduğu sanrılar ve kaybolmuşluk duygusuna rağmen hafızasını kaybetmek ona en azından bir avantaj sağlamıştı; artık belleği hatırı sayılır derecede önemli bir ezberleme özelliği kazanmıştı. Marcus çabuk öğrenme becerisinin kafasındaki boşluktan kaynaklandığına inanıyordu. Fark ettiği diğer bir şeyse mükemmel bir fotoğrafik hafızaya sahipti.

Umarım işe yarar, diye düşündü.

Kibriti yaktı, kâğıdı eline aldı ve okunabilir bir şeyler gördüğü bölümün altından geçirip soldan sağa doğru kaydırdı. Mürekkep, sabunun içindeki gliserine tepki göstermeye başladı. Ağır ağır yanarak bir çeşit tezat yarattı. Bir el yazısının harfleri belli belirsiz görünmeye başladı. Marcus'un gözleri kâğıtta beliren rakam ve harfleri kaçırmamak için onları aceleyle okumaya çalışıyordu. Sabunun

etkisi, ardında gri bir duman bırakarak birkaç saniye için kayboldu. Marcus cevabını almıştı. Kâğıda bir adres yazılmıştı: Delle Comete Caddesi, 19. Ancak tüm kâğıt yanıp kül olmadan önce Marcus bir üçgen oluşturan üç kırmızı noktayı da fark edebilmişti.

Belirtilen konumun dışında Raffaele Altieri'den aldığı mektubun aynısıydı.

Saat 14.00

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

De Michelis telefonda gayet açık konuşmuştu. Sandra onu işin içine soktuğu için neredeyse pişman olmuştu. Roma trafiği yağmur yüzünden iyice yavaşlamıştı ve istasyondan bindiği taksi sarsılarak ilerliyordu.

Müfettiş kendisine yardım etmeye niyetliydi ama oraya kadar gitmesinin neden gerekli olduğunu anlamıyordu. "Doğru şeyi yaptığından emin misin?"

Sandra yola çıkarken birkaç gün kendisine yetecek, ihtiyaç duyabileceği eşyaları koyduğu bir valiz hazırlamıştı. Ayrıca yanına David'in telsizini, Leica'dan çıkardığı fotoğrafları, kocasının o garip adresleri not ettiği ajandasını da almıştı.

"David tehlikeli bir iş yapıyordu. Aramızda anlaşmıştık, ona hiçbir zaman nereye gittiğini sormazdım." Kocası, Sandra'yı *eş korkusu* dediği şeyden korumaya çalıştığını savurdu hep. "Öyleyse telesekreterdeki mesajda neden bana o yalanı söyledi? Oslo'da olduğunu vurgulamasının anlamı neydi? Bunu çok düşündüm; ne kadar aptalmışım. O benden bir şeyleri gizlemek istemiyordu, aksine dikkatimi çekmek istiyordu."

"Tamam, belki bir şeyler bulmuştu ve seni korumak istiyordu. Ama sen de şimdi tek başına kendini tehlikeye atıyorsun."

"Sanmıyorum. David risk aldığı zamanı bilirdi ve bir şeyler olduğunda o olayı mutlaka araştırmak isterdi. Bu yüzden bana takip edebileceğim izler bıraktı."

"Şu eski fotoğraf makinesindekilerden mi söz ediyorsun?"

"Konusu gelmişken, şu bir şeylerden kaçıyor gibi resmedilmiş olan çocuğun hangi tabloya ait olduğunu bulabildin mi?"

"Bu tariften bir şey anlayamam. Fotoğrafı görmem lazım."

"Sana e-posta gönderdim."

"Bilirsin o zımbırtılarla ben pek... Her neyse, bizim çocuklardan birinden yardım isterim. Sana olabildiğince çabuk haber vereceğim."

Sandra adama güvenebileceğini biliyordu. David için başsağlığı dilemesi beş ayını almıştı ama sonuç olarak De Michelis iyi bir adamdı.

"Müfettiş..."

"Evet?"

"Kaç yıllık evlisin?"

De Michelis güldü. "Yirmi beş. Neden sordun?"

Sandra'nın aklına Schalber'nın sözleri geldi. "Özel olduğunu biliyorum ama... Ama hiç eşinden şüphelendiğin oldu mu?"

Müfettiş boğazını temizledi. "Barbara bana bir öğleden sonra bir arkadaşıyla buluşacağını söylemişti. Bana yalan söylediğini hissettim. Biz polislerin altıncı hissini bilir misin?"

"Evet, sanırım." Sandra bu hikâyenin devamını öğrenmek istediğinden pek emin değildi. "Bana bunları anlatmak zorunda değilsin."

De Michelis onu duymazlıktan gelip anlatmaya devam etti. "Normal bir şüpheliymiş gibi onu gizlice takip etmeye karar verdim. Barbara hiçbir şeyin farkında değildi. Ancak bir noktada durdum ve ne yaptığımı düşündüm. Ve geri dönmeye karar verdim. İstersen sen buna korku diyebilirsin. Ben ne olduğunu biliyorum. Aslında bana yalan söyleyip söylemediği umurumda değildi. Eğer arkadaşıyla buluştuğunu görseydim bu kez ben onu aldatmışım gibi hissedecektim. Nasıl ki ben sadık bir eş hak ediyorsam Barbara da ona güvenen bir eşi hak ediyordu."

Sandra, yaşlı meslektaşının muhtemelen o güne dek kimseyle paylaşmadığı bir sırrını şu an kendisiyle paylaştığını anladı. Bunun üzerine cesaretini topladı ve müfettişe, "De Michelis," dedi. "Senden bir iyilik daha isteyeceğim."

"Daha ne var?" De Michelis rahatsız olmuş gibi bir tonla söylemişti bunu.

"Dün gece beni İnterpol'den Schalber diye biri aradı. David'in karanlık işlere bulaştığına inanıyor ve bana da baş belası biri gibi geldi."

"Anladım, bu adam hakkında bilgi toplayacağım. Hepsi bu mu?"

"Evet, teşekkür ederim." Sandra rahatlamıştı.

Ancak De Michelis henüz bitirmemişti. "Merakımı affet ama şimdi nereye gidiyorsun?"

Sandra, *her şeyin bittiği yer*, demek isterdi. "David'in düştüğü inşaata."

David'le aynı evde yaşamak Sandra'nın fikriydi. Ama David de bunu memnuniyetle karşılamıştı. En azından Sandra böyle olduğuna inanmıştı. Birkaç aydır tanışıyorlardı ve Sandra henüz sevdiği adamın hareketlerini nasıl yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. Kimi zaman David gerçekten de zor biri olabiliyordu. Sandra'nın aksine duygularında net olmayı asla başaramıyordu. Tartıştıkları zaman sesini yükselten ve küsen taraf hep Sandra oluyordu. David belli belirsiz uzlaştırıcı bir durum sergiliyor, her şeyden öte dalgınlaşıyordu. Hatta Sandra tek başına kavga ediyor bile denilebilirdi. David için ilgisiz diyemezdi ama net bir strateji uyguluyor gibiydi; önce Sandra'nın öfkesini dışa vurmasına izin veriyor, sonra öfkelenme nedenlerinden vazgeçmesini sağlıyordu.

Teorisinin kanıtı David onun evine taşındıktan bir ay sonra gerçekleşmişti.

Bir haftadır David garip bir ruh hali içindeydi. Doğru dürüst konuşmuyordu bile. Sandra, David'in kendisinden uzak kalmaya çalıştığına inanmaya başladı, özellikle de ikisi evde yalnızken. O

sıralarda çalışmıyor olsa da sürekli yapacak bir şey buluyordu. Ya bütün gün stüdyosuna kapanıyor ya bozuk bir prizi onarıyor ya da tıkanmış boruları açıyordu. Sandra bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı ama bunu sormaktan korkuyordu. David'e zaman vermesi gerektiğini söylüyordu kendi kendine. David ev denilen bir yerde yaşamaya alışık olmadığı gibi, bir çift olarak yaşama konusunda da tecrübesizdi. Ancak onu kaybetme korkusuyla birlikte David'in bu kaçak davranışı Sandra'yı öfkelendiriyordu. Patlamak üzereydi.

Bir gece olan oldu. Birlikte uyudukları sırada David'in kendisini uyandırmak için sarstığını hissetti. Uykusunun arasında, saatin üç olduğunu fark edince öfkeyle ne istediğini sordu. David ışığı açtı ve yatağın içinde doğrulup oturdu. Bir süredir aklını karıştıran şeyi Sandra'ya açıklamak için uygun sözleri bulmaya çalışırken boş gözlerle etrafına bakınıyordu. Bu şekilde devam edemezlerdi çünkü gittikçe kendisini daha rahatsız hissediyor ve bu sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen durum yüzünden kalbi sıkışıyordu.

Sandra, David'in söylediklerini anlamak için kendisini zorluyordu ama aklına gelen tek açıklama vardı: *Bu pislik benden ayrılacak*. Gururu incinmişti, David'in bunları söylemek için sabahı bile beklememesi karşısında şaşkın bir halde yataktan kalktı ve David'e öfkeyle bağırmaya, ağza alınmayacak sözler söyleyerek küfür etmeye başladı. Bu arada eline geçen her şeyi yere fırlatıyordu. Bunların arasında televizyonun uzaktan kumandası da vardı ki yere düşer düşmez televizyon açıldı. O saatte sadece eski siyah-beyaz filmler oynatılıyordu. O anda da Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın başrollerini paylaştıkları *Top Hat* adlı müzikal gösteriliyordu.

Filmin tatlı melodisi ile Sandra'nın histeri krizi sürreal bir görüntü oluşturuyordu.

Durumu daha da kötüleştirense David'in tepki göstermeden başı önüne eğik halde hakaretlere katlanması ve tek kelime etmemesiydi. Öfkesi artık doymak bilmez bir hale geldiğinde Sandra, David'in elini yastığın altına sokup mavi kadife bir kutu çıkardığını gördü. David sinsi bir gülümsemeyle kutuyu yatağın kenarına doğru uzattı.

Sandra dili tutulmuş bir halde, ne anlama geldiğini çok iyi bildiği kutucuğa bakakaldı. Kendisini tam bir gerizekâlı gibi hissediyordu ve şaşkınlıktan bir karış açılmış ağzından tek kelime çıkmıyordu.

David, "Ben de tam bunu söylemek üzereydim," diye konuşmaya başladı. "Bu şekilde devam edemeyiz ve benim naçizane fikrimi soracak olursan, evlenmeliyiz. Evlenmeliyiz çünkü seni seviyorum, Ginger."

David ilk kez Sandra'ya olan duygularını açıklıyor ve ona "Ginger" diye sesleniyordu. Bu arada Fred *Cheek to cheek* adlı şarkısını söylemeye başlamıştı.

Heaven, I'm in Heaven,
And my heart beats so that I can hardly speak;
And I seem to find the happiness I seek
When we're out together dancing, cheek to cheek.

Sandra, kendi bile nasıl olduğunu anlamadan ağlamaya başladı. Kendini David'in kollarına attı çünkü o an ona olabildiğince yakın olmak istiyordu. Sevdiği adamın göğsünde hıçkırıklar içinde ağlarken bir yandan da deli gibi onunla sevişmek arzusuyla soyunmaya başladı. Gün ağarana dek seviştiler. O gece hissettiklerini anlatmaya yetecek sözleri bulamıyordu, sadece mutluydu.

O anlarda David'le sıradan bir ilişkisi olmayacağını, her ikisinin de çılgınca yaşamaya ihtiyaçları olduğunu anlamıştı. Ancak Sandra'nın içinde büyüyen bir korku vardı ve bu yüzden her şey çok çabuk yanıp kül olabilirdi.

Ve öyle de oldu.

Tekrarı mümkün olmayan o geceden üç yıl, beş ay ve birkaç gün sonra Sandra, inşaat halindeki bir binanın terk edilmiş şantiyesinde tam David'in –biricik David'inin!– düştüğü noktada duruyordu. Yerde artık kan yoktu, yağmurlar temizlemişti. Aslında bir çiçek getirmek isterdi ama duygu yoğunluğu içinde kaybolup gitmek istemiyordu. Buraya neler olduğunu anlamak için gelmişti her şeyden evvel.

David düştükten sonra tüm gece betonun üzerinde can çekişmişti. Sabah, tesadüfen oradan geçen bisikletli bir adam ilgililere haber vermişti ama çok geçti. David hastanede hayatını kaybetmişti.

Roma'daki iş arkadaşları kazayla ilgili raporu gönderdiklerinde Sandra fazla soru sormamıştı. Örneğin, tüm o süre boyunca bilincinin açık olup olmadığını sormamıştı. Sandra, David'in düştükten sonra anında hayatını kaybettiğini, bedeninde fazla kırık olmadığını ya da iç kanamadan ölmediğini düşünmeyi tercih ediyordu. Ama her şeyden çok, aklındaki en korkunç soruları dışa vurmaktan korkmuştu.

O bisikletli adamdan önce başka biri David'i fark etseydi acaba şu an yaşıyor olabilir miydi?

Onun uzun süre can çekişmesi kaza varsayımlarını ve işin bir kiralık katil başarısı olduğuna dair ortaya atılan saçmalığı güçlendiriyordu.

Sandra sağ tarafında bir merdiven olduğunu fark etti. Bavulunu yere bıraktı ve korkulukları olmayan merdivenleri dikkatli adımlarla çıkmaya başladı. Beşinci katta bölme duvarları yoktu. Sadece çatı arasını ayıran sütunlar vardı. David'in aşağı kaydığı parmaklığa yaklaştı. Buraya gece gelmişti. Sandra, önceki gece Schalber'yla yaptığı telefon konuşmasını düşündü.

"Polise göre, henüz inşaat halinde olan bir binada bulunuyormuş çünkü orada fotoğraf çekmek için mükemmel bir görüş açısı varmış. Peki, siz o binayı gördünüz mü?"

Sandra huzursuz bir şekilde, "Hayır," demişti.

"Ben gördüm."

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

Schalber alaycı bir ifadeyle eklemişti: "Kocanızın Canon marka fotoğraf makinesi düşme sırasında parçalandı. Ne yazık ki o fotoğrafı asla göremeyeceğiz."

Sandra, o gece David'in gözünün önündeki manzarayı görünce İnterpol memurunun kinayeli sözlerini daha iyi anladı. İnşaatın önünde, etrafı binalarla çevrili olan asfaltlanmış dev bir alan vardı.

Sandra kendisine David'in burada fotoğrafını çekecek ne bulmuş olabileceğini sordu. Üstelik gecenin o karanlığında.

Yanında Leica'dan çıkardığı rulodan bastığı fotoğrafları da getirmişti. Yanılmıyordu, David'in bulunduğu yer burasıydı ama fotoğraf gündüz çekilmişti. Sandra fotoğrafı tab eder etmez David'in yeri incelemek için orada bulunmuş olabileceğini düşünmüştü. Etrafına bakındı, bir nedeni olmalıydı. Şantiye çok önceden terk edilmişti, önemli olabilecek bir şey yoktu, en azından ilk bakışta.

O halde David'in burada ne işi vardı?

Polis kolejindeki eğitmeninin söylediği gibi ateşi kurcalamalı, yani diğer olasılıkları da iyice düşünüp taşınmalıydı.

Kendi kendine, *gerçek ayrıntılarda gizlidir*, diye mırıldandı.

Cevapları araması gereken yer detaylardaydı. Böylece suç mahallerinde fotoğraf makinesiyle yaptığı gibi hazırlanmaya başladı. Tüm sahneyi okumalıydı. Aşağıdan yukarı. Genelden özele. David'in Leica'sıyla çektiği fotoğrafla yüzleşir gibi.

Fotoğrafta bulunan görüntüleri incelemeliyim.

Tıpkı iki resim arasındaki farkın arandığı o gizemli oyunlar gibi.

Fotoğraf karesinin sınırlarını göz önünde bulundurarak işe yerden başladı. Yerin her metrekaresine iyice baktı. Sonra başını tavana çevirdi. Bir işaret arıyordu, betona bırakılmış ya da kazınmış herhangi bir iz. Ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Sütunların tahtalarını tek tek gözden geçirdi. Kimilerinde henüz üstleri sıvanmadığı için, geçen beş ay boyunca küçük zararlar olmuştu.

En sol köşede, korkuluğa doğru olan sütunda fotoğraftakine oranla bir farklılık gözüne çarptı. Çok küçük bir ayrıntıydı ama bir anlamı olabilirdi. David yeri incelemeye geldiğinde sütunda tabana doğru yatay bir yarık bulunuyordu. Ama şimdi o küçük yarık kapalıydı.

Sandra daha iyi görebilmek için eğildi. Gerçekten de yarığı tıkayan bir şey vardı. Kıvrılmış bir mukavva parçası özellikle yarığı kapamak için sokulmuşa benziyordu. Sandra mukavva parçasını çıkardı ve gördüğü şey karşısında donakaldı.

Yarığın içinde David'in ses kaydedicisi duruyordu, David'in valizini yaparken hazırladığı listede olan ancak eşyalarının arasından çıkmayan şu ses kayıt cihazı.

Sandra cihazı aldı ve üzerindeki tozu üfledi. Cihaz, birkaç santim uzunluğunda, ince ve dijital hafızası olan bir aparattı. Bu model eski, kasetli olanların yerini almıştı.

Sandra avucunda duran cihaza bakarken korktuğunu hissetti. Kim bilir içinde ne vardı. David cihazı buraya saklamış ve güvende olması için de çektiği fotoğrafla yerini belli etmişti. Sonra almak için geri gelmiş ama binadan aşağı düşmüştü. Ya da tam burada cihaza bir şeyler kaydetmişti. Belki de aynı gece ölmüştü. Sandra cihazın uzaktan çalıştırılabiliyor olduğunu hatırladı. En ufak bir gürültü cihazın otomatik olarak kaydetmeye başlamasını sağlayabiliyordu.

Kararını vermeliydi, daha fazla bekleyemezdi. Ama bu kararsızlığı, duyduğu şeyin David'in bir kaza kurbanı olduğu gerçeğini sonsuza dek değiştireceğinin farkında olmasından kaynaklanıyordu. Bunun sonucu da gerçeği arayıp durmaktan kendisini alıkoyamaması olurdu. Riskse onu asla bulamamaktı.

Daha fazla oyalanmadan cihazı çalıştırdı ve beklemeye başladı.

Üst üste iki öksürük. Kesinlikle uzaktan kaydı başlatmak için yapılmış bir yöntemdi bu. Sonra David'in soğuk, uzak, hışırtılara karışmış sesi duyuldu.

"... yalnız olmak... o zamandan beri bekliyordum..."

David'in ses tonu sakindi. Sandra ise uzun zamandan sonra eşinin sesini duymaktan biraz rahatsız olmuştu. David'in artık konuşamayacağına kendisini alıştırmıştı. Şimdi bu duygusal sarsıntının onu alaşağı etmesinden korkuyordu. Oysa şu an zihninin çok açık olması gerekiyordu.

Bunun sadece olaya ilişkin bir ipucu olduğuna ve profesyonelce tutumunu koruması gerektiğine inandırmaya kendini zorladı.

"... yoktu... hayal etmem gerekti... düş kırıklığı..."

Kırık dökük kelimeler yüzünden konunun ne olduğunu anlamak mümkün değildi.

"...biliyorum... her şey... tüm bu zaman... mümkün değil..."

Sandra için bu sözlerin hiçbir anlamı yoktu. Ama sonra net bir cümle duydu.

"...çok aradım ve sonunda buldum..."

David kiminle konuşuyordu? Neden söz ediyordu? Bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu.

Kaydı kopyalayıp bir ses uzmanına dinletmeyi ve kayıttaki hışırtıları temizletmeyi düşündü. Şu an yapılacak tek şey bu gibi duruyordu. Tam cihazı kapatmak üzereyken başka bir ses duydu.

"... evet, benim..."

Sandra'nın sırtından aşağı buz gibi bir titreme indi. Artık emindi; David burada yalnız değildi. Bu yüzden o konuşmayı kaydetmek istemişti. Daha sonraki konuşmalar öfkeliydi, herhangi bir nedenden ötürü durum değişmişti. Şimdi kocasının ses tonu ürkmüş geliyordu.

"... bekle... imkânsız... gerçekten inan... ben, hayır... yapabildiğim... hayır... hayır... hayır!"

Boğuşma sesleri. Yere düşen bedenlerin çıkardığı gürültü.

"... Bekle... Bekle! ... Bekle! ..."

Sonra uzayarak uzaklaşan ve sessizliğin içinde son bulan, umutsuz, canhıraş bir çığlık.

Cihaz, ellerinin arasından yere düştü ve Sandra avuçlarını betona dayadı. Midesinden yükselen kuru bir kusma isteği tüm bedenini sarstı ve kusmaya başladı.

David öldürülmüştü. Birisi onu aşağı itmişti.

Sandra bağırmak istedi. O an orada olmamak istedi. Ne David'i tanımak ne de onun hakkında tek şey bilmek istedi. Ona âşık olmamış olmamayı istedi. Düşünmesi bile korkunçtu ama gerçek buydu.

Yaklaşan ayak sesleri.

Sandra kaydediciye döndü. Cihazın henüz onunla işi bitmemişti ve hâlâ onun dikkatini üzerine çekiyordu. Sanki katil mikrofonun yerini biliyor gibiydi.

Ayak sesleri durdu.

Birkaç saniye geçti ve sonra yeniden o ses duyuldu. Ancak bu kez konuşmuyor, şarkı söylüyordu.

Heaven, I'm in Heaven,
And my heart beats so that I can hardly speak;
And I seem to find the happiness I seek
When we're out together dancing, cheek to cheek.

Saat 15.00

Delle Comete Caddesi şehrin dışında kalıyordu. Marcus'un toplu taşıma araçlarıyla buraya varması biraz zaman aldı. Biraz uzak bir durakta otobüsten inmişti. İki yüz metre kadar yürüdü. Etrafında ekilmemiş tarlalar ve ambarlar vardı. Apartmanlar beton bir küme oluşturacak şekilde, âdeta üst üste dizilmişlerdi. Ortalarında, şehrin göbeğini asırlardır süsleyen kiliselerin çekiciliğinden uzak, modern tarzda bir kilise yükseliyordu. Geniş caddelerdeki yoğun trafik zaman zaman trafik ışıklarının etkisiyle seyrekleşiyordu.

19 numaralı bina terk edilmiş gibi görünen bir hangardı. Marcus, Ranieri'nin ofisinde bulduğu ve üzerinde üçgen sembolü olan yanık kâğıttaki adreste ne olduğunu görmek için binaya girmeden önce durup çevreyi kontrol etti. Risk almak istemiyordu. Yolun karşı tarafında bir benzin istasyonu ve sürekli bir müşteri akışı olan bir bar bulunuyordu. Kimsenin fabrikayla ilgilendiği yoktu. Marcus sanki geç kalmış birini bekliyormuş gibi benzin istasyonuna adım adım yaklaştı. Yarım saat kadar bu şekilde çevreyi gözetledi. Sonunda mekânı gözetleyen birilerinin olmadığına ikna oldu.

Hangarın önünde, yağmur nedeniyle balçık çukuru haline gelmiş toprak bir alan vardı. Lastik izlerini görmek hâlâ mümkündü. Marcus, kaportasının çamur içinde olduğunu hatırlayınca bunların yeşil Subaru'nun izleri olabileceğini düşündü hemen.

Özel dedektif buraya gelmişti. Sonra adres yazılı notu yok etmek için aceleyle ofisine dönmüştü. Hemen ardından kasasını boşaltmış ve çıkıp gitmişti.

Marcus tabloyu tamamlamak için tüm parçaları birleştirmeye çalıştı. Ama aklına gelen ilk şey Ranieri'nin telaşıydı.

Korkan bir adamın bu tür yollara başvurabileceğini düşündü. Ranieri bu kadar korkacak ne görmüş olabilirdi?

Hangarın ana girişini kullanmaktan vazgeçip başka bir giriş aramaya karar verdi. Dikdörtgen biçimindeki alçak binayı çevreleyen dikenlerin arasına daldı. Arka tarafta bir yangın çıkışı vardı. Belki Ranieri de içeriye buradan girmişti. Biraz uğraşarak ve iki eliyle birden zorlayarak kapıyı girebileceği kadar aralamayı başardı.

İçeride tozlu bir gün ışığı, birkaç makine parçası ve tavandan sallanan makaralar dışında hemen hemen boş sayılacak bir alanı aydınlatıyordu. Çatılardan giren yağmur, yer yer koyu birikintiler oluşturmuştu.

Etrafa bakınarak ilerleyen Marcus'un ayak sesleri yankı yapıyordu. Mekânın dibinde, asma kat gibi bir bölüme yapılmış küçük ofise çıkan demir merdivenler vardı. Marcus merdivenlere yaklaştı ve hemen bir detay dikkatini çekti; merdiven tırabzanlarında hiç toz yoktu. Birileri tırabzanları temizleme –belki de kendi parmak izlerini silme– zahmetine girmişti.

Eğer bu yer bir şey saklıyorsa o üst katta olmalıydı.

Bastığı yere dikkat ederek basamakları çıkmaya başladı. Merdivenlerin ortasındayken kokuyu aldı. Çok belirgindi. Böyle bir kokuyu bir kez duymuşsan nerede duyarsan duy tanırdın. Marcus ilk kez nerede ve ne zaman bu kötü kokuyla tanıştığını hatırlayamadı. Ancak içinde gizli bir yerlerde unutmadığı kesindi. Amnezinin şakalarından biriydi. Güllerin ya da anne göğsünün kokusunu hatırlayabilirdi ancak onun hatırladığı ceset kokusuydu.

Yağmurluğunun koluyla ağzını ve burnunu kapadı, son basamakları çıktı. Ofisin kapısında yan yana iki ceset vardı; biri sırtüstü,

diğeri yüzüstü duruyordu. İkisinin de başına birer kurşun sıkılmıştı. Marcus, *kusursuz bir infaz*, diye düşündü.

Durumu daha da kötüleştirmek için cesetler yakılmaya çalışılmıştı. Birileri alkol ya da benzin dökerek bedenleri ateşe vermiş ama alevler sadece üst kısımları yakmış, gövdelerin alt kısmı kalmıştı. Bunu kim yapmışsa neticede onları tanınmayacak hale getirmeyi başarmıştı. Marcus bir detayı fark edince söz konusu kişilerin sabıkalı olduklarını anladı, aksi takdirde kim birilerinin ellerini kesme zahmetine girerdi ki?

Daha iyi inceleyebilmek için cesetlere biraz daha yaklaştı.

Eller bilek hizasından kesilmişti ve dokular parçalanmış gibiydi ama kemiklerde düzgün kesikler vardı. Bu genellikle testere gibi dişli bir aletin bırakabileceği türden izlerdi.

Cesetlerden birinin pantolon paçasını bileğine kadar sıyırdı. O noktadaki deride yanık yoktu ve oluşan morluğa bakılırsa adamlar bir haftadan kısa bir süre önce öldürülmüşlerdi. Cesetler şişmişti ama bedenlerinde yer yer çökmeler de olmuştu. Fizyonomilere bakıldığında elli yaşını aşmış kişilerdi.

Marcus onların kim olduklarını bilmiyordu, muhtemelen hiçbir zaman da bilemeyecekti. Büyük bir ihtimalle önündeki cesetler Valeria Altieri ve sevgilisinin katilleriydi.

Şimdi mesele, onları kimin ve neden bunca zaman sonra öldürdüğüydü.

Nasıl ki Raffaele bir mektupla Lara'nın dairesine çağrılmışsa aynı şekilde Ranieri de bu fabrikaya Marcus'un dedektifin ofisinde bulduğu notla çağrılmıştı.

Özel dedektif muhtemelen benzer bir yöntemle buraya çağrılmış olan adamlarla karşılaşmış ve onları öldürmüştü.

Hayır, bu çok mantıksızdı.

Ranieri birkaç saat önce oraya gelmişti. Adamlar bir hafta önce öldürülmüşlerse ne yapmak için geri dönmüştü? Onları yakmak, ellerini kesmek ya da sadece durumu kontrol etmek için mi? Peki

ama niçin bu kadar büyük bir riske girmişti? Ayrıca neden korku içindeydi? Neden ve kimden kaçıyordu?

Hayır, onları başka biri öldürmüştü. Ve eğer cesetleri tamamen ortadan kaldırmamışsa onların bulunmasını istemişti. O iki suçlunun pek önemi yoktu. Belki de sadece iki infazcıydılar. Marcus'un aklına Altieri cinayetinin bir azmettiricisi olduğu düşüncesi geldi. Belki de birden fazla. Her ne kadar göz önünde bulundurmasa da bu son seçenek Marcus'un hiç hoşuna gitmedi. Yatak odasında gerçekleştirilen ayin nedeniyle, yine akıllara bu cinayetin bir tarikat işi olduğu geliyordu. Kendi üyelerinden ikisinin öldürülmesinin bedeli dâhil kimliklerini ortaya çıkarabilecek her bağlantıyı ortadan kaldırma gücü olan gizli bir grup.

Marcus o sırada bu grubun birbiriyle tamamen zıt ve çelişkili iki yönde çalıştıklarını sezdi. Biri imzasız mektuplar yoluyla gizemi ortaya çıkarmak, diğeriyse kendi görünmezliklerini ve amaçlarını gizli tutmaya çalışmak.

Bunların birleşme noktası Ranieri olmalıydı.

Özel dedektif bir şeylerin farkındaydı. Marcus buna emindi, tıpkı sonunda Jeremiah Smith ile kayıp Lara'nın arasında bağı bulacağına inandığı gibi. Garip ve karanlık güçler iş başındaydı. Ve Marcus o anda kendisini olayların elindeki bir piyon gibi hissediyordu. Halbuki kendi rolünü yine kendi tanımlamalıydı ve bu yüzden Ranieri'yle yüz yüze gelmesi gerekiyordu.

İçine yeterince ceset kokusu çektiğine karar verdi. Oradan ayrılmadan önce istavroz çıkarmak istedi ama kendine engel oldu. Muhtemelen o ikisi bunu hak etmiyorlardı.

Ranieri hangara imzasız bir notla çağrılmıştı. O sabah buraya gelmiş ve cesetlerle karşılaşmıştı. Sonra mesajı yok etmek için ofisine geri dönmüştü. Sonra da kasasında sakladığı bir şeyleri yanına almış ve koşarak ofisten çıkmıştı.

Marcus kafasında bu olaylar zinciri üzerine iyice kafa yoruyordu. Ama temel bir noktanın hâlâ eksik olduğunu hissediyordu.

Bu arada yeniden yağmur yağmaya başladı. Hangardan ayrıldı ve hangarın önündeki alan boyunca yürümeye başladı. Çamurun, bir yerine sürünmemesi için olabildiğince dikkatli ilerlerken daha önce fark etmediği bir şey dikkatini çekti.

Yerde koyu renkli bir leke vardı, az ileride bir tane daha. Bu sabah Ranieri'nin ofisinin altında, yeşil Subaru'nun park ettiği yerde gördüğü lekeleri andırıyordu.

Eğer yağan onca yağmur lekeleri temizlemeye yetmemişse muhtemelen yağlı bir maddeydi. Marcus düşüncesini doğrulamak için yere eğildi ve gerçekten bunların motor yağı olduğunu gördü.

Belli ki araba terk edilmiş hangarın önünde durmuştu. Ama bunu daha önce, arabanın karoserindeki çamuru gördüğünde de anlamıştı. İlk anda Marcus, Ranieri'nin aracın altını vurduğu yer ile çamura girdiği yerin aynı olduğunu sanmıştı. Ancak şimdi etrafına bakındığında arabaya zarar verecek ne taş ne de hendek olduğunu gördü. Demek ki araç başka bir yerde ve daha önceden hasar almıştı.

Öyleyse Ranieri buraya gelmeden önce nereye gitmişti?

Marcus bir elini şakağındaki yara izine götürdü. Beyni zonklamaya başlamıştı, yeni bir migren krizi gelmek üzereydi. Ağrı kesici alması ve bir şeyler yemesi gerekiyordu. Çıkmaz sokağa girmişti ve buradan çıkmanın yolunu bulmalıydı.

Otobüsünün durağa yaklaştığını görünce yetişmek için hızlandı. Bindikten sonra arka koltuklardan birine, kucağında alışveriş torbalarıyla oturan ve Raffaele Altieri'nin saldırısının meyveleri olan şişmiş elmacık kemiğine ve patlamış dudağına pürdikkat bakan yaşlı bir kadının yanına oturdu. Marcus kadının meraklı bakışlarını görmezden gelip ayaklarını önündeki koltuğun altına uzattı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini kapadı ve kafasının içine durmadan inen çekiç seslerini unutmaya çalıştı. Etrafındaki sesler ve gürültüler yarı uykulu halini devam ettirmesine izin veriyor ama rüya görmesine engel oluyorlardı. Kaç kez bir otobüse veya metroya böyle binmiş ve bu şekilde uyumuştu? Son durakların arasında bir ileri bir geri ve amaçsız bir halde giderek ya da sürekli Devok ile

birlikte öldüğünü gördüğü rüyalardan kaçıp dinlenmeye çalışarak kaç kez şehri turlamıştı? Ağır ağır giden otobüsün sallantısında, görünmeyen bir gücün onunla ilgilendiğini düşünerek güvende hissetti.

Birden gözlerini açtı çünkü birkaç dakikadır o tatlı yalpalamaları duymuyordu. Çevresindeki yolcular aniden tedirginleşmişlerdi.

Otobüs durmuştu ve içlerinden bazıları zaman kaybediyor olduklarından şikâyet ediyorlardı. Marcus nerede olduklarını anlamak için camdan dışarı baktı. Çevre yolunun kenarındaki, birbirinin tıpatıp kopyası olan apartmanları tanıdı. Yerinden kalktı ve yolcuları yararak sürücünün yanına kadar gitti. Adam motoru kapatmamıştı, kollarını göğsünde birleştirmişti.

Marcus, "Ne oldu?" diye sordu.

Sürücü fazla detaya girmeden, "Kaza olmuş," demekle yetindi. "Sanırım biraz bekleyeceğiz."

Marcus öndeki araçlara baktı. Kaza yerinin hemen yanında açılmış bir aralıktan tek tek geçiyorlardı.

Otobüs homurdanarak hareket etti. Sıra onlara geldiğinde bir polis memuru elindeki işaret levhasıyla acele etmelerini işaret etti. Sürücü dar aralığa girdi. Marcus yanmış ve deforme olmuş arabanın yanından geçerlerken sürücünün yanında duruyordu. İtfaiyeciler hâlâ yangını söndürmeye çalışıyorlardı.

Arabanın yanmamış bir parçasından Ranieri'nin yeşil Subaru'sunu tanıdı. İçindeki sürücünün üzerine bir örtü örtmüşlerdi.

Marcus, özel dedektifin arabasından akan yağ lekelerinin nedenini şimdi anlıyordu. Yanılmıştı, araba Ranieri'nin gittiği bir yerde hasar almamıştı. Biri arabanın frenlerini kurcalamıştı.

Bu kaza yalnızca bir kaza değildi.

Saat 17.07

Şarkı onun içindi. Açık ve net bir mesajdı. Unut gitsin. Kurcalama. Senin için böylesi daha iyi. Ya da tam tersi: Gel, beni bul.

Duştan akan su ensesinden aşağı iniyordu. Sandra duşun altında, gözleri kapalı, ellerini fayanslara dayamış hareketsiz duruyordu. Kafasının içinde *Cheek to Cheek*'in melodisi David'in son sözleriyle karışarak yankılanıp duruyordu.

"Bekle! ... Bekle! ... Bekle!"

Bu hikâyenin sonuna dek ağlamayacağına dair söz vermişti. Korkuyordu ama geri adım atmayacaktı.

Artık biliyordu.

Kocasının ölümüne birileri karışmıştı.

Bir eşin kırık kalbi bu keşfi kesin bir çareye benzetebilirdi. Bir şeyler yapabilme düşüncesi, en azından saçma ve haksızca bir kaybın biraz olsun telafi edilebilmesi garip bir şekilde Sandra'yı avutuyordu.

Termini İstasyonu'nun yakınlarındaki, daha ziyade kutsal yerleri ziyaret etmeye gelen hacıların tercih ettiği tek yıldızlı, mütevazı bir otele yerleşmişti. Burası aynı zamanda David'in Roma'dayken kaldığı oteldi. Sandra kocasının kaldığı odayı istemişti ve şans eseri oda boştu. Araştırmasında ilerleyebilmek için David'le aynı koşulları sağlaması gerekiyordu.

Peki ama ses kaydediciyi bulduktan sonra neden hemen polise gitmemiş ve olanları anlatmamıştı? Bu, meslektaşlarına karşı bir güvensizlikti. Oysa içlerinden birinin kocası öldürüldüğünde önceliği ona verirlerdi. Aralarındaki kâğıda dökülmemiş bir anlaşma, bir tür onur kuralı gibi bir şeydi bu. En azından De Michelis'e anlatabilirdi. Kendi kendine onların işlerini kolaylaştırmak için yeterince delil bulmaya çalıştığını tekrarlayıp duruyordu. Ancak esas neden –her ne kadar kabul etmek istemese de– başkaydı.

Duştan çıktı ve banyo havlusuna sarındı. Vücudundan damlalar akarak odaya döndü, valizini yatağın üzerine koydu ve aradığı şeyi –beylik silahını– bulana dek içini boşalttı. Silahın emniyetini

kontrol etti ve komodinin üzerine bıraktı. O andan itibaren silahı artık hep yanında olacaktı.

Sadece iç çamaşırlarını giyip kalan eşyalarını yeniden valize yerleştirdi. Sonra küçük televizyonu bulunduğu sehpadan alıp yere koydu ve sehpanın üzerine telsizi, David'in o garip adresleri not ettiği ajandasını ve ses kayıt cihazını yerleştirdi. Leica'dan çıkardığı beş adet fotoğrafı duvara yapıştırdı. İlk fotoğraf şantiyeye ait olandı ve onu kullanmıştı. Sonra tamamen karanlık olan fotoğraf vardı ama onu da atmamaya karar verdi. Diğer fotoğraf şakağında yara izi olan adama aitti. Dördüncüsü kaçan çocuk tablosu ve sonuncusu da kocasının çıplak bir şekilde selam vererek aynadaki aksini çektiği fotoğraftı.

Sandra banyoya yöneldi. Bu son fotoğraf tam da burada, bu banyoda çekilmişti.

İlk bakışta bu da kocasının esprili fotoğraflarından birine benziyordu; tıpkı şu Borneo'da kızarmış anakonda yerken ya da Avustralya bataklıklarında her yanını sülükler sarmışken çektiği fotoğraflar gibi.

Ama bu kez, diğer fotoğrafların aksine, bu fotoğrafta David gülmüyordu.

Bu yüzden Sandra'ya ilk bakışta bir hayaletin hüzünlü selamı gibi gelmişti, kendisine gönderilen hüzünlü bir mesaj. Belki Sandra'nın bu odayı araştırmasını istemişti, buraya bir şey saklamıştı ve onu Sandra'nın bulmasını istiyordu.

Sandra bu düşüncelerle odayı incelemeye başladı. Mobilyaları çekti, yatağın altına, dolabın içine baktı. Yatağı ve yastıkları kokladı. Telefonu ve televizyonu söküp içlerine bir şey yerleştirilip yerleştirilmediği kontrol etti. Yerdeki parkeleri ve süpürgelikleri dikkatli bir şekilde inceledi. Son olarak banyoyu gözden geçirdi.

Yetersiz bir temizlik kalıntılarından başka bir şey bulamadı.

Aradan beş ay geçmişti. Belki bir şeyler yer değiştirmiş ya da taşınmıştı. Bir kez daha David'in torbalarına daha önce bakmadığı için kendisine küfretti. Sadece iç çamaşırlarıyla yerde otururken birden üşüdüğünü fark etti. Rengi atmış yatak örtüsünü üzerine

çekti ve olaylar üzerindeki düşüncelerini yeniden toparlamaya çalıştı. Tam o sırada cep telefonu çalmaya başladı.

"Tavsiyelerime uyuyor musunuz, Memur Vega?"

Sandra'nın bu rahatsız edici ses tonuna eşlik eden Alman aksanının sahibini tanıması için kısa bir süre geçmesi gerekti.

"Schalber, şu an konuşmak istediğim tek kişi de sizdiniz!"

"Kocanızın eşyaları hâlâ polisin deposunda mı ya da onlara bir göz atabilir miyim?"

"Açmak istediğiniz bir soruşturma varsa gidip bu konuda talepte bulunun."

"İnterpol'ün yerel güvenlik güçlerine sadece destek verme yetkisi olduğunu benden daha iyi bilirsiniz. Meslektaşlarınızı rahatsız etmek istemem ama siz onları kolaylıkla atlatabilirsiniz."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok." Bu adamda sinirlerini bir anda tepesine çıkaracak bir güç vardı.

"Şu an neredesiniz, Sandra? Size Sandra diyebilirim, değil mi?"

"Hayır ve nerede olduğum sizi hiç ilgilendirmez."

"Ben Milano'dayım. Dilerseniz birlikte bir kahve içebiliriz ya da siz ne arzu ederseniz."

Adamın, kendisinin Roma'da olduğunu kesinlikle anlamaması gerektiğine karar verdi.

"Neden olmasın. Yarın öğleden sonrasına ne dersiniz? En azından şu hikâyeyi netleştirmiş oluruz."

Schalber bir kahkaha attı. "Sanırım anlaşmaya başlıyoruz."

"Kendinizi kandırmayın. Tarzınız hiç hoşuma gitmiyor."

"Sanırım üstlerinizden birinden, benim hakkımda bilgi almasını istediniz."

Sandra cevap vermedi.

"İyi yapmışsınız. Size çabuk pes eden biri olmadığımı söyleyebilirim."

Bu cümle Sandra'ya bir tehdit gibi geldi. Buna göz yumamazdı. "Söylesenize Schalber, İnterpol'e nasıl girdiniz?"

"Viyana'da polis memuru olarak görev yapıyordum. Cinayet çeteleri, anti-terörizm, uyuşturucuyla savaş; yani her şeyden bir parça. Sonra dikkatlerini çekmiş olmalıyım ki İnterpol beni çağırdı."

"Onlar adına neler yapıyorsunuz?"

Schalber söyleyeceği şeyin etkili olması için bir ara verdi, sesindeki şakacı ton da kaybolmuştu. "Yalancılarla uğraşıyorum."

Sandra eğlenmeye başlamıştı. "Biliyor musunuz? Telefonu yüzünüze kapatmalıyım ama bana söyleyeceklerinizi merak ediyorum."

"Size bir hikâye anlatmak istiyorum."

"Çok gerekli görüyorsanız, buyurun."

"Viyana'dayken bir meslektaşım vardı. Slav bir kaçakçı çetesinin peşindeydik ama dostumun, bildiklerini kimseyle paylaşmamak gibi kötü bir huyu vardı çünkü kariyerinde ilerlemek için yanıp tutuşuyordu. Sonra bir gün yıllık iznini aldı ve bana da eşiyle birlikte bir gemi seyahatine çıkacaklarını söyledi. Aslında çetenin içine sızmıştı ama adamlar kısa sürede onun gerçek kimliğini öğrenmiştiler. Ona üç gün üç gece işkence ettiler. Tabii ki kimsenin haberi olmadığı için arayan soran da olmadı. Sonrasında da onu öldürdüler. Eğer bize güvenmiş olsaydı belki şu an yaşıyor olacaktı."

"Güzel hikâye. Bahse varım bir kadını etkilemek istediğiniz zaman bu hikâyenizi anlatıyorsunuzdur."

"Dediklerimi düşünün, hepimizin birilerine ihtiyacı vardır. Yarın kahve içmek için sizi arayacağım."

Telefon kapandı. Sandra adamın son söylediği cümleye takılmıştı. İhtiyacı olan tek kişi artık hayatta değildi. Ya David? Onun kime ihtiyacı vardı? Gitmeden önce her yere ektiği ipuçlarının alıcısı gerçekten Sandra mıydı?

Hayattayken Sandra'ya içinde bulunduğu tehlikeli işler konusunda hiçbir ipucu vermemişti. Acaba Roma'dayken yalnız mıydı? David'in cep telefonunda bilinmeyen numaralardan gelen arama yoktu. David de bilinmeyen bir numarayı aramamıştı. Görünüşe göre kimseyle bağlantı içinde değildi. Peki ya başka bir şekilde yardım aldıysa?

Bu şüphe, bakışları telsize değince daha çok elle tutulur hale geldi. Kendisine David'in bu cihazla ne yaptığını sordu. Birileriyle haberleşmek için kullanmış olabilir miydi?

Kalkıp sehpanın yanına gitti. Telsizi eline aldı ve farklı gözlerle bakmaya başladı. 81. kanala ayarlanmıştı. Belki de onu açık bırakmalıydı, belki de birileri kendisiyle bağlantı kurmaya çalışırdı.

Telsizin düğmesini çevirdi ve sesini iyice açtı. Aslında bir şey duyacağını da pek sanmıyordu. Cihazı yeniden sehpanın üzerine bıraktı ve giyeceklerini almak için valizinin başına gitti.

O anda bir yayın başladı.

Soğuk ve monoton bir kadın sesi Nomentana Caddesi'nde uyuşturucu satıcılarıyla bir çatışma olduğunu ve bölgedeki devriyelerin hemen oraya gitmelerini bildiriyordu.

Sandra telsize bakmak için arkasını döndü. Roma Polis Merkezi'nin çevik kuvvetlerle iletişim kurduğu frekansa ayarlanmıştı.

İşte o an Sandra, David'in ajandasındaki o garip adreslerin ne anlama geldiğini kavradı.

Saat 19.47

Marcus, Serpenti Caddesi'ndeki çatı katına döndü. Işığı açmadan ve üzerindeki yağmurluğu çıkarmadan yatağa uzandı. Sonra ayaklarını karnına çekerek yatağın içinde büzüldü. Uykusuz geçen gecelerin yorgunluğu kendini göstermeye başlamıştı ve yeni bir migren krizinin habercilerini hissedebiliyordu.

Özel dedektifin ölümü, araştırmasını çıkmaz bir noktaya getirmişti. Bütün o yorgunluk bir hiç içindi. Ranieri o sabah ofisinin kasasından ne almıştı?

Aldığı şey her neyse muhtemelen Subaru yanarken yok olmuştu. Yağmurluğun cebinden *c.g. 796-74-8* numaralı dava dosyasını çıkardı. Artık hiçbir işine yaramazdı. Fırlatıp attı ve içindeki kâğıtlar yere dağıldı. Ay ışığı neredeyse yirmi yıllık bir cinayete karışanla-

rın yüzlerini aydınlattı. Marcus, *gerçeğe ulaşmak için çok uzun bir zaman*, diye düşündü. Sonunda adaletin yerini bulması Marcus'a yeterdi. Oysa şimdi bir kez daha en baştan başlaması gerekiyordu. Önceliği Lara'ydı.

Valeria Altieri, bir magazin dergisi kupüründen Marcus'a bakıyordu. Bir yılbaşı gecesinde, son derece şık, gülümsüyordu. Sapsarı saçları ve giydiği kıyafetinin kesiminden belli olan kusursuz beden ölçüleri. Bakışları eşsiz bir çekicilikle donatılmış.

Çok güzel bir kadındı ve bu güzelliğin bedelini hayatıyla ödemişti.

Daha az gösterişli bir kadın olsaydı belki de ölümüyle kimse ilgilenmeyecekti.

Marcus katillerin kadını seçmelerindeki nedenleri düşünmeye başladı farkında olmadan. Tıpkı Lara'nın da karanlık bir neden yüzünden Jeremiah Smith tarafından seçilmesi gibi.

O ana dek Valeria'yı Raffaele'nin annesi olarak düşünmüştü. Yatak odasının yer karolarında minik ve kanlı ayak izlerini gördükten sonra sadece Raffaele'ye odaklanmayı başaramamıştı bir türlü.

Başkalarının dikkatini üzerimize çekmemizin her zaman bir nedeni vardır, diye düşündü. Onun başına gelmiyordu çünkü o zaten görünmez biriydi. Ama Valeria gözler önünde olan bir kadındı.

Yatağın arkasındaki duvara yazılmış *evil* kelimesi. Kurbanların bedenlerindeki sayısız bıçak darbesi. Evin dört duvarı arasında gerçekleştirilen cinayet. Bunların hepsi dikkat çekmek içindi. Cinayet, yalnızca yüksek sosyete mensubu birinin başına geldiği için ses getirmemişti. Aynı zamanda işlenme şekli de dikkat çekiciydi.

Her ne kadar hiçbir sosyete fotoğrafçısı cinayet mahallini ölümsüzleştirmeyi başaramamış olsa da cinayet, skandal dergileri için bilerek sahnelenmiş gibiydi.

Bir korku gösterisi.

Marcus kalkıp yatağın içine oturdu. Beyninin içinde bir şeyler filizlenir gibiydi. *Anomali.* Işığı açtı ve yerden Valeria Altieri'yle ilgili gazete parçasını aldı. Bu gösterişli soyadı kocasına aitti. Valeria'nın kızlık soyadı Colmetti'ydi; jet sosyeteye girmek için pek de uygun

olmayan bir isim. Orta halli bir aileden geliyordu, babası memurdu. Öğretmen okulunda okumuştu ama gerçek yeteneği, güzelliğiydi. Erkeklerin aklını başından alacak kadar doğal bir güzellik. Yirmili yaşlarındayken film artisti olmayı denemiş, ancak birkaç filmde figüran olarak rol alabilmişti. Kim bilir kaç kişi önemli bir rol vaadiyle onu yatağa atmayı denemişti. Aslında başlangıçta bazıları bunu başarmıştı. Rüyasını gerçekleştirmek için kim bilir kaç tane anlamsız iltifata dayanmak, kaç kere mıncıklanmak, kaç kere istemeden seks yapmak zorunda kalmıştı.

Sonra bir gün hayatına Guido Altieri girmişti. Kendisinden birkaç yaş büyük, yakışıklı bir adam. Ünlü ve saygı gören bir ailenin oğlu. Geleceğin avukatı. Valeria tek bir adama âşık olacak kapasitede olmadığını biliyordu. Guido ise o kadının bir kişiye ait olamayacak kadar bencil ve bir o kadar da güzel olduğunu içten içe hissediyordu. Buna rağmen Valeria'ya evlenme teklif etti.

Marcus, kâğıt-kalem bulup aklındakileri not almak için yataktan kalkarken, *her şey böylece başlamış oldu*, diye düşündü. Düğün, mutlu ve imrenilecek ama aynı zamanda yatak odasındaki katliama gidecek olaylar zincirinin ilk halkasıydı.

Marcus bir not defteri buldu. İlk sayfaya üçgen sembolü çizdi. İkincisine de *evil* yazdı.

Valeria Altieri tüm insanların istedikleri ama sahip olamadıkları her şeyi temsil ediyordu. Arzu özellikle kontrol edilemediği zaman bize, yapabileceğimize inanmadığımız hareketleri yaptırır. Baştan çıkarır, yıpratır ve kimi zaman öldürmek için neden olur; özellikle de tehlikeli bir şeye dönüştüğünde.

Marcus, Raffaele Altieri'ye acı veren arzuyu düşününce, *saplantı*, diye geçirdi içinden.

Eğer çocuk henüz tanıdığı bir anne düşüncesinden yola çıkmışsa o zaman belki başka biri de aynı duyguyu yaşamıştı. Öyleyse bu tip olaylardaki tek çözüm neydi? Marcus cevap vermekten korkuyordu. Alçak sesle, tek bir kelime mırıldandı:

"Yok etme."

Saplantı yaratan objeyi ortadan kaldırma, onu kendisini artık yaralamayacak hale getirme. Ve bunun sonsuza dek geçerli olacağını garantileme. Bazı durumlarda amaca ulaşmak için ölüm bile yeterli olmayabilirdi.

Marcus, yazdığı sayfaları kopardı. İkisini de ellerinin arasında tutup gizemin kilidini açacak anahtarı bulma umuduyla bakışlarını birinden diğerine kaydırmaya başladı.

Aniden arkasından birinin onu izlediğine dair bir his uyandı içinde. Dönüp baktı ve kendisini izleyeni gördü; pencerenin camına yansıyan aksiydi. Ancak aynada kendi aksine bakmaktan nefret eden adam bu kez kımıldamadı.

Elindeki kâğıtta yazan yazıyı camdaki aksinden yeniden okudu ama bu kez tersten. *LIVE*.

Kendi kendine, *bir korku gösterisi*, diye tekrarladı. Ve o anda Ranieri'nin ofisinden geldiğini sandığı kadın çığlığının bir sanrı olmadığını anladı. O çığlık gerçekti.

Kırmızı tuğlalı büyük villa, yeşillikler ve Olgiata Mahallesi'nin saygın huzuru içinde kaybolmuş gibiydi. Etrafını, havuzlu ve İngiliz çimi ekilmiş bakımlı bir bahçe çevreliyordu. İki katlı ev ışıklar içindeydi.

Marcus giriş yolunda ilerledi. Çok az insanın bu konutun bahçe kapısından içeri girme ayrıcalığı vardı. Ama Marcus için zor olmadı. Ne bir alarm çalmış ne de özel bir güvenlik görevlisi yolunu kesmişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: konutta olan birileri misafir bekliyordu.

Cam kapı açıktı. Eşikten içeri adımını attı ve kendini geniş bir oturma odasında buldu. Ne bir ses ne bir gürültü. Sağ tarafında bir merdiven vardı. Basamakları çıkmaya başladı. O noktadan sonra ışıklar kapalıydı ama koridorun ucundaki bir odadan yanan ateşin ölgün pırıltısı görülüyordu. Koridorun sonunda aradığını bulacağından emin olan Marcus yürümeye devam etti.

Adam, çalışma odasındaydı. Elinde konyak kadehi, sırtı kapıya dönük halde deri bir koltuğun içine gömülmüştü. Hemen yanında

küçük bir şömine yanıyordu. Tam önünde –bir kez daha, tıpkı Ranieri'nin ofisinde olduğu gibi– bir plazma televizyonla bir video-teyp kombinasyonu duruyordu.

Yalnız olduğunu hissettiğinde, "Herkesi gönderdim," dedi. "Evde başka kimse yok." Avukat Guido Altieri, yazgısıyla yüzleşmeyi bekler gibiydi. "Ne kadar istiyorsunuz?"

"Para istemiyorum."

Avukat arkasını dönmeye yeltendi. "Siz de kimsiniz?"

Marcus adama engel oldu. "Sizce sakıncası yoksa yüzüme bakmamanızı tercih ederim."

Altieri itaat etti. "Bana kim olduğunuzu söylemek istemiyorsunuz, para için de gelmediniz. Öyleyse sizi buraya kadar getiren şey nedir?"

"Anlamak istiyorum."

"Buraya kadar geldiğinize göre her şeyi çoktan anlamış olmalısınız."

"Henüz değil. Bana yardım etmeye niyetiniz var mı?"

"Niçin?"

"Çünkü sizin hayatınız haricinde, masumun birinin daha hayatını kurtarabilirsiniz."

"Sizi dinliyorum."

"Siz de imzasız bir mektup aldınız, değil mi? Ranieri öldü, iki kiralık katil önce kurşunlanıp sonra yakıldılar. Ve şimdi kendinize, tüm o imzasız mektupları gönderenin ben olup olmadığımı soruyorsunuz."

"Aldığım mektupta bu gece ziyaret edileceğim yazılıydı."

"Ben değildim. Buraya size zarar vermek için gelmedim."

Altieri'nin elindeki kristal kadeh şöminenin ateşini yansıtıyordu. "Zina yapan bir kadın öldürüldüğünde ilk şüpheli daima kocası olur." Marcus ilk anda böyle bir nedeni her ne kadar acemice bulmuş olsa da Clemente'nin sözlerini tekrarladı. "Cinayet dinî bayram arifelerinde ve yeni ayın olduğu gece işlendi. Hepsi bir rastlantıydı halbuki." Marcus, insanların kimi zaman batıl inançlar tarafından yönetilmek istediklerini düşündü. Şüphenin bıraktığı boşluğu doldurmak için herhangi bir şeye inanmaya hazırdılar.

"Ne bir ayin ne de bir tarikat. *Evil* kelimesi bir tehdit değildi ama bir vaatti. Tersten okunduğu zaman 'yaşamak' anlamına geliyordu. Bu belki bir şakaydı, belki de değildi. Londra'ya, yani o an sizin bulunduğunuz şehre kadar ulaşması gereken bir mesajdı: Görev istediğiniz şekilde yerine getirildi, eve dönebilirdiniz. Yerdeki gizemli üçgen işareti bir sembol değildi. Yatağın yanındaki kan gölüne bir şeyler konulmuş, sonra da diğer köşeye taşınmıştı. Ne olabilirdi? Üç ayaklı ve tek gözlü bir şey. Tripodun üzerinde duran bir kamera."

Marcus, Ranieri'nin ofisinden geldiğine inandığı kadın çığlığını düşündü. Bu bir ses sanrısı değildi. Çığlık, Valeria Altieri'ye aitti. Özel dedektifin kasasında sakladığı ve deri çantasına atıp ofisten koşar adım çıkmadan önce izlediği videokasetten geliyordu.

"Cinayeti Ranieri ayarladı, sizse ona emri verdiniz. Ama imzasız mektuplardan ve o iki cesetten sonra Ranieri gerçeği bilen başkaları da olduğunu anladı. İzlendiğini ve kendisini öldürmek istediklerini düşünmeye başladı, paranoyaklaştı. Aceleyle ofisine döndü ve notu yaktı. Eğer biri yirmi yıl sonra o iki kiralık katilin izini bulmuşsa kasadaki videokasetten de haberi var demekti. Söyleyin, avukat; özel dedektifin elindeki kaset orijinal mi, yoksa kopya mıydı?"

"Bunu neden bana soruyorsunuz?"

"Çünkü dedektifin arabasında çıkan yangında kaset yok oldu. Ve o kaset olmadan adalet asla yerini bulamayacak."

Altieri alaycı bir ifadeyle, "Kaderin kötü bir oyunu," dedi.

Marcus hâlâ plazma televizyonun altındaki videoteybe bakıyordu. "Bu, sizin talebinizdi, değil mi? Siz eşinizin ölümüyle hoşnut olacak biri değilsiniz. Hayır, öldürülüşünü gözlerinizle görmek istediniz. Millete maskara olma pahasına bunu istediniz; bir iş seyahati nedeniyle şehir dışında olan koca kendi evinde, kendi yatağında, eşi tarafından aldatıldı. Herkes sizinle alay edecek ve eğlenecekti ama siz intikamınızı almış olacaktınız."

"Anlamanız mümkün değil."

"Sizi şaşırtabilirim. Valeria sizin için bir saplantıydı. Boşanmak yeterli olmayacaktı. Onu unutamayacaktınız.

"Aklınızı başınızdan alan kadınlardan biriydi. Kimi erkekler böyle insanların esiri olurlar. Sonunda kendi kendilerini yok edeceklerini bile bile hem de... Sevimlidirler, sevgi doludurlar, dikkatinizi çekene kadar uğraşırlar. Bir an gelir, hâlâ kurtulma şansınızın olduğunu anlarsınız; yanınızda sizi gerçekten sevebilecek başka bir kadın, çocuklar ve bir aile. Ancak o noktada seçim yapmanız gerekir; ya siz ya o.

"Ama neden cinayeti görmek istediniz?"

"Çünkü sanki kendim öldürmüş gibi olacaktım. Bunu hissetmek istedim."

Marcus, *çünkü hoşunuza giden bir anı, kahreden bir özlem gibi kalmasını istemediniz*, diye geçirdi içinden.

"Böylece şimdiki gibi evde yalnız olduğunuz zamanlarda bu güzel koltuğa oturuyor, bir kadehe konyak dolduruyor ve kaseti izliyordunuz."

"Saplantılar, dindirilmesi zor olan şeylerdir."

"Onu her izleyişinizde ne hissediyorsunuz? Haz mı?"

Guido Altieri başını önüne eğdi. "Her izleyişimde pişmanlık duyuyorum... Kendim yapmadığım için."

Marcus başını iki yana salladı. Öfkelenmeye başlamıştı ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. "Ranieri iki katili kiraladı, muhtemelen sıradan suçlar işleyen adamlardı bunlar. Kanla yazılan yazı tam bir amatör işiydi ama yerdeki sembol tam bir şans olmuştu. Video kameranın varlığını ispatlayacak bir hata beklenmedik bir avantaja dönmüştü."

Marcus, aslında gerçeğin bu kadar sıradan olmasına rağmen araştırmaları sırasında satanistlerle bağlantı kurmaya çalışmasına bıyık altından güldü.

"Ama siz her şeyi çözdünüz."

"Köpekler renk körüdür, bunu biliyor muydunuz?"

"Elbette ama konuyla ilgisi ne?"

"Bir köpek gökkuşağını göremez. Ve hiç kimse ona gökkuşağındaki renkleri anlatamaz. Ancak siz kırmızı, sarı veya mavinin var olduğunu en az benim kadar biliyorsunuz. Bunun insanlar için de

geçerli olmadığını bize kim söyleyebilir? Belki bizim de göremediğimiz şeyler vardır, kötülük gibi. Kötülük başımıza geldiği zaman ki o an iş işten geçmiştir, ne olduğunu anlarız."

"Siz kötü nedir, bilir misiniz?"

"Ben insanları bilirim ve işaretleri görürüm."

"Hangi işaretleri?"

"Kanda yürüyen çıplak çocuk ayaklarını..."

"O gece Raffaele'nin orada olmaması gerekiyordu." Şu an Altieri'nin sesinde öfke vardı. "Valeria'nın annesine gitmesi gerekiyordu fakat kadın hastalanmıştı ve ben bunu bilmiyordum."

"Ama çocuk oradaydı, evdeydi. Ve iki gün boyunca evde kaldı. Tek başına."

Avukat cevap vermedi. Marcus, gerçeğin adamın canını yaktığının farkındaydı. Altieri'nin en azından içinde bir yerlerde insani duygular beslediğini görmekten mutlu olmuştu.

"Geçen onca yıl boyunca Ranieri, hâlâ annesinin ölümünü araştıran oğlunuzun kanını emmeye devam etti. Ancak bir anda Raffaele kendisine gerçeği vadeden imzasız mektuplar almaya başladı." Bu hikâyeye nasıl karıştığını hâlâ anlayamayan Marcus içinden, *oğlunuzu o mektuplardan biri bana getirdi,* diye geçirdi. "Oğlunuz ilk önce Ranieri'nin işine son verdi. Bir hafta önce katilleri bulmayı başarmıştı. Onları ıssız bir fabrikaya çekti ve her ikisini de öldürdü. Aynı şeyi arabasını sabote ederek Ranieri'ye de yapmış olmalı. Anlayacağınız bu gece buraya gelecek kişi oğlunuz. Ben sadece ondan önce geldim."

"Siz değilseniz tüm bunları kim tezgâhladı?"

"Bilmiyorum. Ancak yirmi dört saat kadar önce Jeremiah Smith adında bir seri katil evinde ölmek üzereyken bulundu. Göğsünde bir dövme vardı: *öldür beni.* Ambulanstaki sağlık görevlilerinden biri, katilin kurbanlarından birinin ablasıydı. Adaleti o an kendisi yerine getirebilirdi. Raffaele'ye de buna benzer bir fırsatın sunulduğunu düşünüyorum."

"Hayatımı kurtarmakla neden bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Sadece sizinkini değil. Bu seri katil, Lara adında bir öğrenciyi kaçırdı ve bir yerlerde alıkoyuyor. Adam komada olduğu için onunla konuşamıyoruz."

"Az önce sözünü ettiğiniz masum kişi o kız mı?"

"Tüm bunları kimin yaptığını bulursam Lara'yı da kurtarabilirim."

Avukat Altieri konyak kadehini dudaklarına götürdü. "Size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Raffaele birazdan burada olur. Büyük ihtimalle de intikamını almak isteyecektir. Polis çağırın ve teslim olun. Ben oğlunuzu bekleyeceğim ve onu benimle konuşmaya ikna etmeye çalışacağım. Belki de bana yararı olacak bir şeyler biliyordur."

"Polise her şeyi itiraf etmemi mi istiyorsunuz?" Avukatın alaycı ses tonundan buna pek niyeti olmadığı belliydi. "Siz kimsiniz? Kendinizi tanıtmazsanız size nasıl güvenebilirim?"

Marcus cevap vermeye yeltendi. Eğer tek yol buysa kurallarında biraz esneklik yapabilirdi. Silah patladığında tam cevap vermek üzereydi. Dönüp arkasına baktı. Raffaele, namlusu babasının oturduğu koltuğa çevrilmiş silahıyla tam arkasında duruyordu. Kurşun, koltuğun derisini delip geçmişti. Altieri'nin kadehi elinden kaydı ve bedeni öne doğru düştü.

Marcus neden ateş ettiğini çocuğa sormak istedi ama Raffaele'nin adalet yerine intikamı seçtiğini hemen anladı.

"Onu konuşturduğun için teşekkürler."

Raffaele'nin sözleri üzerine Marcus bu hikâyedeki rolünün ne olduğunu anladı. Birilerinin, Lara'nın evinde ikisini karşı karşıya getirmesinin nedeni buydu.

Eksik taşı yerine oturtmalıydı: babanın itirafını.

Marcus, bu yirmi yıllık hikâyeyle Jeremiah Smith ile Lara arasında bir bağlantı kurabileceğini umarak bir şeyler sormaya yeltendi. Ancak tam o sırada uzaktan gelen siren seslerini duydu. Raffaele, Marcus'a gülümsedi. Polisi o çağırmıştı ama yerinden kımıldamıyordu. Bu kez sonuna kadar adalet kazanacaktı. Raffaele bir kez daha babasından farklı olmak istemişti.

Marcus birkaç dakikası kaldığının farkındaydı. Kafasında yüzlerce soru işareti vardı ama gitmeliydi. Onu o evde bulmamalılardı. Varlığından kimsenin haberi olmamalıydı.

Saat 20.35

Sandra, işine yarayacak şeyleri çantasına attıktan sonra Giolitti Caddesi yakınlarında bir taksiye bindi. Sürücüye adresi verdi ve arka koltuğa geçip titizlikle hazırladığı planının üzerinden bir kez daha geçti. Büyük bir tehlikeye doğru koşmaktaydı. Gerçek amacını anlarlarsa kesinlikle görevden alınırdı.

Taksi, Repubblica Meydanı'nı geçip Nazionale Caddesi'ne döndü. Sandra, Roma'yı pek bilmiyordu. Onun gibi kuzeyde doğmuş ve yaşamış biri için bu şehir belirsizliği betimliyordu. Belki de çok fazla güzelliği... Nüfusu genelde turistlerden oluşuyor gibi görünen Venedik gibiydi biraz. Bu şehirlerde insanların normal bir yaşam sürdürdüklerini, çevredeki onca ihtişam karşısında şaşkınlıkla vakit geçirmek yerine çalıştıklarını, alışveriş yaptıklarını ya da çocuklarını okula götürdüklerini düşünmek zordu.

Taksi San Vitale Caddesi'ne döndü. Sandra emniyet müdürlüğünün önünde taksiden indi.

Her şey yolunda gidecek, dedi kendi kendine.

Nöbetçi kulübesindeki görevliye gidip kendisini tanıttı ve arşivden sorumlu bir meslektaşıyla görüşmek istediğini söyledi. İlgili kişiyi telefonla ararlarken Sandra'ya da bekleme salonunda dinlenmesini söylediler. Birkaç dakika sonra kızıl saçlı, ceketsiz, ağzı dolu bir memur yanına geldi.

Ağzındakini çiğnemeye devam ederek, "Size nasıl yardımcı olabilirim, Memur Vega?" diye sordu. Gömleğindeki kırıntılara bakılırsa sandviç yiyordu.

Sandra en içten gülümsemesiyle, "Geç olduğunu biliyorum," dedi. "Roma'ya ancak bugün öğleden sonra gelebildim. Size önceden haber vermem gerektiğini biliyorum ama hiç zamanım olmadı."

Kızıl saçlı meslektaş pek de umursamaz bir ifadeyle, "Tamam, tamam," dedi. "Nedir söz konusu olan?"

"Bir araştırma."

"Spesifik bir olay mı, yoksa..."

Sandra bir solukta, "Milano ile Roma arasındaki yaklaşım farklılıklarını da dikkate alarak, sosyal yapıdaki şiddet suçlarının oranı ve polis güçlerinin müdahale yeterliliği konusunda istatiksel bir çalışma," dedi.

Adam kaşlarını çattı. Bir yandan Sandra'ya imrenir gibi bir hali yoktu; üstlerinden birinin sıkı baskısı altında olan ya da bir ceza almaktan çekinen tipik memur tiplerinden biri gibi duruyordu. Diğer yandan da böyle bir araştırmanın amacını anlamaya çalışıyordu.

"İyi de böyle bir şeyle kim ilgilenir?"

"Bilemem, ancak sanırım emniyet müdürü birkaç gün sonra yapılacak bir konferansa katılacak. Muhtemelen orada kullanılacaktır."

Polis memuru bunun uzun bir iş olacağını anlamıştı. Ve sakin geçirmek istediği gece nöbetinin böylesi sıkıcı bir işle mahvolmasını istemiyordu. Sandra adamın düşüncelerini yüzünden okudu. "Görev emrinizi görebilir miyim, Memur Vega?"

Memur, işi geri çevirme isteğine giriş yapmak istercesine bürokratik ve otoriter bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı. Ancak Sandra bunu önceden tahmin etmişti. Adama güven duyan bir tavırla yanına yaklaştı ve alçak sesle, "Bak arkadaşım, diyeceklerim aramızda kalsın: sadece o gerizekâlı amirim De Michelis'i memnun etmek için tüm geceyi arşivde geçirmek benim de hiç hoşuma gitmiyor," dedi. De Michelis hakkında söylediklerinden hemen suçluluk duydu ancak bir izin belgesi olmadığı için mutlaka üstlerinden biri hakkında yalan söylemesi gerekiyordu. "Şöyle yapalım o zaman; size aranacakların bir listesini bırakayım, siz de sakin sakin bunları araştırıp bana bildirin."

Sandra'nın elinde bir belge vardı. Aslında bu, otelin kapıcısından aldığı ve şehrin turistik yerlerini gösteren bir broşürdü. Meslektaşının her tür engellemeden vazgeçmesi için elindeki listenin uzunluğunu görmesinin yeterli olacağını biliyordu.

Nitekim polis memuru, Sandra'nın elindeki listeye göz ucuyla bakıp, "Bir dakika bekle," dedi. O da Sandra'ya "sen" demeye başlamıştı. "Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum. Anladığıma göre hassas bir araştırma bu. Sanki sen bu durumlara daha alışıksın."

Sandra itiraz etti. "Ama ben sizin sisteminizi hiç bilmiyorum."

"Hiç sorun değil, ben sana nasıl olduğunu anlatırım, çok kolaydır."

Sandra son derece rahatsız olmuş gibi bakışlarını tavana çevirdi, başını iki yana salladı. "Peki ama yarın sabah erkenden Milano'ya dönmeliyim, en geç öğleden sonra. Bu yüzden eğer sakıncası yoksa hemen başlamak istiyorum."

Polis memuru aniden işbirliği yapmaya hevesli birine dönüştü. "Elbette, elbette. Beni takip et."

Fresklerle süslenmiş, yüksek tavanı damasko deseni işlemeli salonda çalışma masaları ve onlarla eşit sayıda bilgisayarlar bulunuyordu. Müdürlüğün arşivi burasıydı. Eski kartoteks sistemi tamamıyla, şu an binanın iki kat altında bulunan bir sunucuya transfer edilmişti.

Bina on dokuzuncu yüzyılda inşa edilmişti. Burada çalışmak, bir sanat eserinin parçası olmak gibiydi. Sandra tavanları incelerken, *Roma'nın avantajlarından biri*, diye düşündü.

Çalışma masalarından birine oturmuştu, diğer masalarsa boştu. Çevresinde hoş bir alacakaranlık yaratan tek ışık hemen yanındaki masa lambasından geliyordu. Bu yoğun sessizlikte en ufak bir gürültü bile duvarların arasında yayılıyordu. O esnada dışarıdan yeni başlayan bir fırtınanın gürüldemeleri geliyordu.

Önündeki bilgisayara yoğunlaşmaya çalıştı. Kızıl saçlı meslektaşının sistemin nasıl çalıştığını anlatması birkaç dakika sürmüştü. Adam güvenlik şifrelerini de verdikten hemen sonra oradan uzaklaşmıştı.

Sandra çantasından David'in deri kaplı eski ajandasını çıkardı. Kocası Roma'da üç hafta kalmıştı ve o dönemdeki ajanda sayfalarında önce buraya not alınmış, sonra da şehir haritasının üzerinde işaretlenmiş yirmiden fazla adres vardı. David bunun için polis kanalına ayarlı bir telsizden yararlanıyordu. Merkezden devriyelere bildirilen her cinayet olayında David de büyük olasılıkla olay yerine gidiyordu.

Ama neden? Ne arıyordu?

Sandra ajandadaki ilk adresi arama motoruna yazdı. Aradığı cevap birkaç saniye sonra ekrandaydı.

"Erode Attico Caddesi. Birlikte yaşadığı adam tarafından öldürülen kadın cinayeti."

Sayfayı açtı ve hızlı bir şekilde olayın ayrıntılarını okudu. Birlikte yaşayan bir çiftin yozlaşmış ilişkileri sırasında yaptıkları kavgada İtalyan adam, Perulu sevgilisini bıçaklayıp sırra kadem basmıştı. Hâlâ da kayıptı. David'in bu olayla neden ilgilendiğini anlamadan Sandra arama motoruna bir sonraki adresi ve tarihini yazdı.

"Dell'Assunzione Caddesi. Soygun ve kasıtsız cinayet."

Yaşlı bir kadın evinde saldırıya uğramıştı. Hırsızlar soygun için eve girdiklerinde kadının ellerini ve ağzını bağlamışlardı. Nefes alamayan kadın havasızlıktan ölmüştü.

Sandra her ne kadar uğraşsa da bu iki olay arasında bir bağlantı kuramadı. Yerler ve olayın kahramanları farklıydı, ölüm nedenleri de. Başka bir adres daha araştırmaya karar verdi.

"Corso Trieste. Kavga sonucu işlenen cinayet."

Olay gece yarısı bir otobüs durağında gerçekleşmişti. Yabancı uyruklu iki kişi basit bir nedenle kavgaya başlamış, sonra adamlardan biri bıçağını çekmişti.

Sandra giderek sinirlenmeye başladı.

Bunun ne ilgisi var şimdi, diye merak etti, gittikçe hayal kırıklığına uğruyordu.

Üç olay arasında hiçbir bağlantı yoktu. Daha sonra incelediği olaylarda da ortak bir nokta bulamadı. Hepsi bir ya da birden fazla

kurbanı olan kanlı olaylardı. Garip bir suç haritası. Kimileri çözülmüş, kimileriyse hâlâ çözülememişti.

Ancak olayların tümü fotoğraflarla da belgeliydi. Sandra'nın mesleği de olay mahallini görüntü bazında anlamaktı, bu yüzden yazılı evraklar üzerinde çalışmak ve böylece olayı çözmek konusunda pek başarılı değildi. Her zaman görsel belgeleri incelemeyi tercih ederdi ki bu olayların bazılarında da yeterli fotoğraf olduğunu görünce meslektaşlarının arşivlediği fotoğraflara odaklanmaya karar verdi.

Yapacağı iş kolay değildi. Yirmi cinayet, yüzlerce fotoğraf anlamına geliyordu. Yine de ekranda fotoğrafları incelemeye başladı. Gözünü kırpmadan hepsine bakmaya kalkışsa günlerce oturduğu yerden kalkmaması gerekirdi ve David de kendisine başka bir ipucu bırakmamıştı.

Lanet olsun, Fred! Tüm bu gizeme ne gerek vardı? Bana her şeyi anlatan bir mektup yazamaz mıydın? Çok mu zor olurdu bu, canım sevgilim?

Sandra gergindi, acıkmıştı, yirmi dört saati aşkın bir süredir uykusuzdu ve binaya girdiği andan beri tuvaleti vardı. Bir gün önce bir İnterpol ajanı kocasına duyduğu güveni yerle bir etmişti, David'in bir kazada ölmediğini ama öldürüldüğünü keşfetmişti ve katili de hayatının en güzel anısı olan şarkıyı bir cenaze ilahisine çevirerek kendisini tehdit etmişti.

Gerçekten de bir gün için bu kadarı çok fazlaydı.

Dışarıda yeniden yağmur yağmaya başlamıştı. Sandra başını masanın üzerine koydu. Gözlerini kapadı ve bir an için düşünmekten vazgeçti. Üzerinde büyük bir sorumluluğun ağırlığını hissediyordu. Adaleti yerine getirmek hiçbir zaman kolay bir iş olmamıştı ve Sandra mesleğini bu yüzden seçmişti. Bu aynı zamanda düzenin bir parçası olmak, yaptığı işle mesleğine katkı sağlamaktı. Ama sonucun sadece kendisini ilgilendirmesi başka bir konuydu.

O anda cep telefonu çalmaya başladı. Sandra boş salonda yankılanan telefonun sesiyle yerinden sıçradı.

"Benim, De Michelis. Her şeyi öğrendim."

Sandra bir an için amirinin adını gereksiz yere kullandığını ve orada resmî bir görevi olmaksızın bulunduğunu öğrenmesinden korktu. Hemen, "Açıklayabilirim," dedi.

"Neyi? Bekle, önce ben anlatayım. Tabloyu buldum!"

Müfettişin sesindeki mutluluk ve neşe Sandra'yı sakinleştirdi. "Korkuyla kaçan çocuk, Caravaggio'nun *Aziz Matta'nın Şehit Edilişi* tablosundan bir karakter."

Sandra bu detayın kendisine bir şeyler anlatmasını beklemişti, hatta daha fazlasını bekliyordu. Ancak De Michelis'in heyecanını söndürmeye cesaret edemedi.

"1600-1601 yılları arasında yapılmış. Önce fresk olarak sipariş edilmiş ama sonra sanatçı seçimini yağlıboya tabloya çevirmiş. *Aziz Matta ve Melek*, *Aziz Matta'ya Çağrı* adlı tablolarla birlikte Aziz Matta'ya ithaf edilen serinin üçüncü tablosu. Her üç tablo da Roma'daki San Luigi dei Francesi Kilisesi'nin Contarelli Şapeli'nde bulunuyor."

Tüm bunlar Sandra'ya ne yardım ediyor ne de yeterli geliyordu. Daha fazlasını bilmeye ihtiyacı vardı. Bilgisayara döndü ve tabloyu internette arattı.

Tablo ekranda göründü.

Aziz Matta'nın öldürülüşü resmedilmişti. Katili, bıçağını elinde sallayarak kin dolu gözlerle kurbanına bakıyordu. Aziz yerde yatıyordu. Bir eliyle katilini durdurmaya çalışırken diğer elini şahadetini kabul eder gibi yanına uzatmıştı. Etrafında başka insanlar ve olaya korkuyla şahitlik eden bir çocuk da vardı.

De Michelis, "Tablodaki gariplik," dedi ve devam etti, "olaya şahitlik edenlerin arasına Caravaggio'nun kendisini de çizmiş oluşu."

Sandra, tablonun sol üst köşesindeki kişinin sanatçının kendisi olduğunu fark etti. Birden aklına bir şey geldi.

Tablo bir suç mahallini gösteriyordu.

"De Michelis, şimdi kapatmalıyım."

"Nasıl yani? Bana ne tür ilerlemeler kaydettiğini anlatmayacak mısın?"

"Her şey yolunda, merak etme."

Müfettiş bir şeyler homurdandı.

"Seni yarın arayacağım. Ve çok teşekkürler, sen gerçek bir dostsun."

Sandra, adamın cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı. Bu, çok önemliydi. Şimdi neyi araması gerektiğini biliyordu.

Adli tıp fotoğraf tespit yöntemi, işlenen suçun görüntüsünün haricinde diğer konumları da ölümsüzleştirmeyi sağlıyordu. Suç mahallinin çevresindeki meraklı kalabalık, özellikle de suçlunun henüz adalete teslim edilmediği olaylarda genellikle polis kordonunun gerisinde toplanırdı. Bazı durumlarda suçu işleyen kişi olayların akışını kontrol etmek için kalabalığın arasına karışarak suç mahallinde bulunurdu.

Katilin her zaman cinayeti işlediği yere döndüğü varsayımı kimi zaman gerçek olabiliyordu. Bu şekilde yakalanan bir sürü suçlu olmuştu.

Sandra, David'in not aldığı yirmi cinayetin fotoğraflarını yeniden gözden geçirdi ve özellikle meraklıların arasında belirgin bir yüz aramaya başladı. Caravaggio'nun tablosunda olduğu gibi kalabalığın arasından kendi kimliğini gizlemeye çalışan birine bakınıyordu.

Bir fahişenin cinayetiyle ilgili fotoğrafın üzerinde biraz oyalandı. Fotoğraf, cesedin EUR bölgesindeki bir göletten çıkarıldığı ana aitti. Görevliler kadının bedenini kıyıya çekiyorlardı. Kadının renkli ve dekolte kıyafetleri bir tabaka gibi derisini çoktan sarmış olan ölümün gri rengiyle hiç uyuşmuyordu. Sandra'ya kadının yüzündeki ifadede, günün acımasız ışığının sergilediği görüntüsü ve izleyicilerin bakışları yüzünden tasa ve utanç varmış gibi geldi. Sandra onların acımasız yorumlarını tahmin edebiliyordu: kendisi bela aramıştır, başka bir hayat seçseydi sonu böyle olmazdı.

Sonra onu gördü. Diğerlerine göre biraz daha geride duran adamı. Kaldırımda duruyordu ve bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Morg görevlileri cesedi araca taşımaya çalışırlarken o, olayın tam orta yerinde ama ifadesiz bir şekildeydi.

Sandra o yüzü hemen tanıdı. Leica'dan çıkan beşinci fotoğraftaki adamdı. Koyu renk elbise ve şakağındaki yara izi.

Sen misin, orospu çocuğu? David'imi boşluğa iten sen miydin?

Diğer olaylara ait fotoğraflarda da adamı aramaya başladı. Gerçekten diğer üç olayda da adam suç mahallindeydi. Daima insanların arasında, daima bir kenarda.

David kanlı bir olay olan her yerde adamı yakalamayı ummuştu. Buradan, polis frekansına ayarlanmış telsizden, ajandadaki adreslerden ve şehir haritasından. Neden onun üzerine yoğunlaşmıştı? Kimdi bu adam? Tüm o kanlı olaylara ne şekilde bulaşmış olabilirdi? Ya David'in cinayeti?

Sandra ne yapması gerektiğini biliyordu; adamı bulmalıydı. Ama nerede? Belki o da David'in yöntemini kullanmalıydı: polis merkezinin telsizini dinlemek ve olay yerlerine gitmek.

Birdenbire aklına daha önce hiç dikkate almadığı bir ayrıntı takıldı. Şu an belki o soruyu sormanın bir anlamı yoktu ama ne olursa olsun cevap gerektiren bir şüpheydi.

David, Caravaggio'nun tüm tablosunun değil, sadece bir ayrıntısının fotoğrafını çekmişti. Bunun hiçbir anlamı yoktu; eğer Sandra'yı bir şeye yöneltmek istiyorsa, ona hayatı neden bu kadar zorlaştırıyordu?

Sandra bilgisayarda tabloyu bulup tam ekran haline getirdi. David de tabloyu internetten bulup ekranın fotoğrafını çekebilirdi. Oysa sadece korkan çocuk ayrıntısını çekerek Sandra'ya, "Ben de oradaydım," demek istemişti.

"Kendi gözlerinle görmen gereken şeyler vardır, Ginger."

Sandra, De Michelis'in dediklerini hatırladı. Tablo Roma'da, San Luigi dei Francesi Kilisesi'ndeydi.

Saat 23.39

Clemente ile ilk kez bulundukları cinayet mahalli bizzat Roma'da, EUR bölgesindeydi. İlk kez gözlerine baktığı kurbansa göletten çıkarılmış bir fahişenin cesediydi. O günden sonra birçok cesetle

daha karşılaşmıştı. Onların gözlerinde aynı soruyu soran ortak bir bakış vardı.

Neden ben?

Hepsinin bakışlarında aynı şaşkınlık ve aynı korku vardı. Geri dönme, o çizgiyi aşma ve ikinci bir şans daha elde etme arzusunun eşlik ettiği o aynı inanmazlık.

Marcus şaşkınlığın ölümle ilgili olmadığına emindi. Onu yaratan, ölümden geri dönüş olmayacağı sezgisiydi. O kurbanlar asla şunu düşünmediler: "Lanet olsun, ölüyorum." Bunun yerine akıllarından şu geçiyordu: "Lanet olsun, ölüyorum ve bunu engellemek için elimden gelen bir şey yok."

Belki bu düşünce Prag'daki bir otel odasında vurulduğu zaman kendisinde de oluşmuştu. Korkmuş muydu, yoksa olacak olanları engelleyemeyeceğinin hissini mi yaşamıştı? Amnezi, bu son anıyı ve ondan önceki her şeyi silmişti. Yeni hafızasına yer eden ilk görüntü hastanedeki yatağının önündeki beyaz duvarda asılı olan ahşap haçtı. Etrafında olan biteni anlamaya çalışarak günlerce o haça bakıp durmuştu. Kurşun, beynin konuşma ve hareket etme merkezine zarar vermemişti. Bu yüzden yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu. Ancak ne diyeceğini ve nereye gideceğini bilmiyordu. Sonra birden Clemente'nin gülümsemesi belirmişti; o genç ve tüysüz yüzü, koyu renk saçları ve güzel bakan gözleri.

Clemente'nin ilk sözleri, "Seni buldum, Marcus," olmuştu. Bir umut ve kendi ismi.

Clemente, Marcus'u yüzünden tanımamıştı çünkü daha önce onu hiç görmemişti. Sadece Devok onun kim olduğunu bilirdi, kural buydu. Clemente sadece Prag'a kadar Marcus'un izini sürmüştü. Marcus'un arkadaşı ve mentoru olan Devok, ölü bir adam olarak bile, onun hayatını kurtarmıştı. Marcus'un anlaması gereken en acı haber bu olmuştu. Hayatının diğer bölümü gibi, Devok hakkında da bir şey hatırlamıyordu. Ancak şimdi vurulmuş olduğunu öğrenmişti. Bu durum karşısında Marcus, acının herhangi bir anıya bağlanmadan yaşanabilen tek insani duygu olduğunu anladı. Bir

evlat, o doğmadan ya da ölümün ne olduğunu bilmeyecek kadar küçük yaştayken ölseler bile, kaybettiği anne babasının ardından daima hüzün hissederdi. Bunun en güzel örneği Raffaele Altieri idi.

Marcus, *hafızamıza sadece mutlu olmak için ihtiyacımız var*, diye düşündü.

Clemente, Marcus'a karşı büyük sabır göstermişti. Kendini toparlayana kadar beklemiş, sonra da onu Roma'ya geri götürmüştü. Daha sonraki aylarda Marcus hakkında bildiği birkaç şeyi ona anlatmaya çalışmıştı. Doğduğu yer Arjantin'di, anne babası hayatta değildi ve İtalya'da *görev* gereği bulunuyordu. Clemente yaptıkları şeye asla *iş* demezdi.

Tıpkı yıllar önce Devok'a yaptığı gibi Marcus'u da eğitmişti. Bu çok zor olmamıştı, zaten Marcus'ta var olan belirli şeyleri yeniden su yüzüne çıkarmasına ve anlamasına yardım etmişti.

"Senin yeteneğin bu, Marcus."

Kimi zaman Marcus eskisi gibi olmak istememiş, yaşamını normal biri gibi sürdürmek istemişti. Ancak bunun hiçbir zaman mümkün olmayacağını anlaması için aynaya bakması yeterli oluyordu. Bu yüzden Marcus bu düşünceden uzak durmaya başlamıştı. Şakağındaki yara ölümsüz bir anıydı. Onu kim öldürmek istemişse, ölümün unutulmayacak tek şey olduğunu daima hatırlasın diye şakağına bu hediyeyi bırakmıştı. Marcus, karşılaştığı her kurbanın kendisiyle aynı durumda olduğunu biliyordu. Kendisini onlar gibi hissediyordu; onlarla aynı yalnızlığı çekmeye mahkûm edilmişti.

Göletten çıkarılan fahişe kaçmak istediği şeyin bir aynası gibiydi.

Marcus'a Caravaggio'nun bir tablosunu hatırlatmıştı; *Meryem'in Ölümü*. Bu tabloda, morg masasına benzer bir şeyin üzerine yatırılmış Meryem'in cansız bedeni resmedilmişti. Çevresinde dinî simgeler bulunuyordu ve başının etrafında da mistik bir hare yoktu. Yarı insan yarı tanrı özellikleri arasında asılı kalmış ve alışılagelmiş tasvirlerin aksine Meryem şişmiş karnı, solgun benziyle ruhu bedenden ayrılmış bir cesetti. Sanatçının gölden çıkarılan bir fahişeden esinlenerek bu

tabloyu yaptığı ve bu yüzden dinî çevreler tarafından reddedildiği söyleniliyordu.

Caravaggio sıradan bir ölüm sahnesini alıp bize kutsal bir anlam çağrıştırmasını sağlamayı severdi. Karakterlere değişik bir rol vererek onları aziz ya da ölümlü bakirelere dönüştürürdü.

Clemente onu ilk kez San Luigi dei Francesi Kilisesi'ne götürdüğü zaman *Aziz Matta'nın Şehit Edilişi* tablosunu incelemesini söylemişti. Sonra tablodaki tüm karakterleri büründükleri o kutsal görüntüden sıyırıp suç mahallindeki sıradan insanlar gibi görmesini istemişti.

"Şimdi ne görüyorsun?"

"Bir cinayet."

Bu, Marcus'un ilk dersi olmuştu. Onun gibi olanlar için eğitim daima o tablonun önünde başlıyordu.

Öğretmeni bu kez, "Köpekler renk körüdür," diye açıklamıştı. "Oysa biz bir sürü renk görürüz. Hepsini sil aklından, sadece siyah ve beyazı bırak. Kötü ve iyi."

Ancak kısa bir süre sonra Marcus diğer renk tonlarını gördüğünü de fark etti; köpeklerin de insanların da görmediği tonları. İşte onun gerçek yeteneği buydu.

Şu an o günleri düşünürken aniden içinde bir özlem hissetti. Aslında ne için özlem duyduğunu bilmiyordu. Ama bazen hiçbir nedeni olmayan duygular hissedebiliyordu.

Geç olmuştu ama eve dönmek istemiyordu. Uyumak ve kendisini öldüğü ana, Prag'a geri götüren o kâbusu tekrar görmek istemiyordu.

Kendine, *neden ben her gece ölüyorum,* diye sordu.

Orada kalmak istiyordu, artık gizli sığınağı haline gelmiş olan o kilisede.

O gece yalnız değildi. Yağmurun dinmesini bekleyen bir grup insanla birlikte bekliyordu. Kilisedeki keman konçertosu az önce bitmişti ama papazlar ve kapı görevlileri içeride kalan birkaç kişiyi kapı önüne koymayı düşünmemişlerdi. Böylece müzisyenler, akşamın beklenmedik keyfini uzatmak için yeniden çalmaya başlamışlardı. Bir yandan fırtına içeridekileri sığınaklarından çıkarmaya çalışırken

notalar orada bulunanların arasına neşe yayarak gök gürültülerine karşı çıkıyorlardı.

Marcus her zaman olduğu gibi bir kenara çekilmişti. Onun için San Luigi dei Francesi'deki esas gösteri Caravaggio'nun başyapıtıydı: *Aziz Matta'nın Şehit Edilişi*. Tabloya bir an için normal insanların olduğu bir suç mahalli gibi bakmaya çalıştı. O küçük şapelin loşluğunda bir şeyi fark etti, sahneyi aydınlatan ışık tablonun içindeydi. Caravaggio'nun yeteneğine imrendi, diğer insanlar karanlığı görürken ışığı yaratmak. Kendi yeteneğinin tam tersi.

Tam bu sezgisinin yarattığı etkinin keyfini çıkarırken bakışları gayriihtiyari sol tarafına kaydı. Kilisenin sahanlığının dip tarafında, yağmurdan sırılsıklam olmuş genç bir kadın ona bakıyordu.

O an içinden bir şeyler koptu, ilk kez biri onun görünmezliğini ihlal ediyordu.

Bakışlarını kaçırdı ve kutsal eşyaların saklandığı odaya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Kadın da peşinden ilerledi. Marcus onu atlatması gerektiğini düşündü. O tarafta ikinci bir çıkış olmalıydı. Adımlarını iyice hızlandırdı ama kadının da ona yetişmek için hızlandığını mermer zemindeki ayak seslerinden anlıyordu. O sırada şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Bu kadın kendisinden ne istiyor olabilirdi? Kilisenin arka tarafına giden hole girdi ve kapıyı gördü. Hızla adımlara kapıya yanaşıp açtı. Kadın ona seslendiğinde yağmurun altında kaybolmaya hazırdı.

"Dur!"

Kadın bağırmamıştı. Aksine ses tonu gayet soğuktu.

Marcus durdu.

"Şimdi bana dön."

Marcus itaat etti. Tek ışık, yol boyunca uzanan sokak lambalarının sarımsı ışıklarıydı. Ancak kadının elindeki tabancanın yansımasını görmeye yetmişti.

"Beni tanıyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?"

Marcus bir an düşünüp cevap verdi: "Hayır."

"Ya eşimi? Onu tanıyor muydun?" Kadının sesinde öfke yoktu. "Onu sen mi vurdun?" Öfke yoktu ama umutsuzluk çok belirgindi. "Bildiğin bir şey varsa söyle. Yoksa yemin ederim, seni vururum." Ciddi görünüyordu.

Marcus sesini çıkarmadı. Kollarını iki yanına indirmiş bir şekilde hareketsiz duruyordu. Bakışları kadınınkilerle karşılaştı ama ondan korkmuyordu. Daha ziyade acıma hissediyordu.

Kadının gözleri doldu. "Kimsin sen?"

O sırada çok yakınlarda çakan bir şimşeğin arkasından diğerlerinden daha güçlü, âdeta kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu. Sokak lambaları bir an için titreyip söndüler. Yol ve şapelin arka girişi karanlığa büründü. Ama Marcus hemen kaçmadı

"Ben bir rahibim."

Sokak lambaları yeniden yandığında Sandra adamın ortadan kaybolmuş olduğunu gördü.

BİR YIL ÖNCE
MEXICO CITY

Taksi, trafiğin en yoğun olduğu bir saatte ağır ağır ilerliyordu. Radyoda çalan Latin müziği, sıcak yüzünden camlarını sonuna kadar açmış diğer taksilerin radyolarında çalan müzikle karışıyordu. Sonuç dayanılmaz bir kakofoniydi ancak avcı sürücülerin kendi radyolarından çıkan müziği rahatlıkla ayırt edebildiklerini fark etti. Bindiği taksinin şoföründen klimayı açmasını istemiş ancak adam klimanın bozuk olduğunu söylemişti.

Mexico City'de sıcaklık otuz dereceydi ve nem oranı yüzünden o gece daha da çok artacaktı. Ayrıca metropolü örten sis tabakası yüzünden hava iyice ağırlaşacaktı. Bu yüzden avcının şehirde çok fazla kalmaya niyeti yoktu. İşinin son etabına gelmişti ve hemen sonrasında buradan ayrılmak istiyordu. Ama tüm bu rahatsızlık verici durumlara rağmen bu şehirde bulunma düşüncesi onu heyecanlandırıyordu.

Kendi gözleriyle görmeliydi.

Avı Paris'te elinden kaçmıştı ve tahmin edileceği üzere ardında hiçbir iz bırakmamıştı. Ama bu şehirde avcı için bir umut vardı. Ava yeniden başlamak istiyorsa kiminle dans ettiğini iyice anlamalıydı.

Taksi onu Santa Lucia Bakımevi'nin önünde bıraktı. Avcı başını kaldırıp yıkılmak üzere olan beş katlı beyaz binaya baktı. Her ne kadar kolonlu mimarisiyle hoş bir görünüm sergilese de pencerelerindeki demir parmaklıklar binanın kullanımı konusunda en ufak bir şüpheye yer vermiyordu.

Avcı, psikiyatri kliniğinde tedavi olanların en sonunda kaderlerinin hep bunun gibi yerler olduğunu düşündü. Buraya girenin bir daha çıkması mümkün değildi.

Doktor Florinda Valdés kabul bankosunda kendisini karşıladı. Avcı hayatında ilk kez sahte bir kimlik kullanarak –Cambridge Üniversitesi, psikoloji bölümü öğretim üyelerinden birinin adını kullanmıştı– doktorla birkaç kez haberleşmişti.

Valdés, "Merhaba, Doktor Foster," diye gülümseyerek elini uzattı.

"İyi günler, Florinda... Birbirimize 'sen' diye hitap etsek mi?" Avcı, kadınla irtibat kurmadan önce hakkında biraz araştırma yapmıştı. Bu kırk yaşlarında, yuvarlak hatlı kadın, doktorun hoş ve etkileyici tarzına kanacak biriydi çünkü –başka bir nedeni yoksa eğer– hâlâ koca aramaktaydı.

"Pekâlâ, yolculuğun nasıl geçti?"

"Mexico City'ye gelmeyi her zaman istemişimdir."

"Ah, bu konuda hiç meraklanma. Hafta sonu için mükemmel bir plan düşündüm."

Avcı, heyecanlanmış gibi yaparak, "Mükemmel!" diye bağırdı. "Öyleyse bir an önce işe koyulalım, böylece planına ayıracak zamanımız olsun."

Olacaklardan habersiz olan kadın, "Ah, evet, elbette," diye heyecanla cevapladı. "Sana yolu göstereyim, bu taraftan."

Avcı, Florinda Valdés'le internette kişilik bozuklukları hakkında araştırma yaparken karşılaşmış ve Miami'deki bir psikiyatri konferansında yaptığı konuşmayı YouTube'da izledikten sonra iletişime girmişti. Onu sonunda amacına ulaşacağına ve özverisinin karşılığını alacağına inandıran şeyler bu şanslı rastlantılardı.

Valdés'in konferanstaki konuşmasının başlığı, "Aynadaki Kız Olayı" idi.

Hastanenin koridorlarında ilerlerken Valdés, "Tabii ki kimsenin onu görmesine izin vermiyoruz," dedi. Bu sözleriyle sanki karşısındakinden aynı eşitlikle bir karşılık beklediğini anlatmak istiyordu.

"Biliyor musun, çalışma merakım yüzünden bavullarımı otele bırakıp hemen buraya koştum. Sence sakıncası yoksa akşam yemekten önce otele birlikte gidebilir miyiz?"

"Bir sakıncası yok, elbette gidebiliriz." Kadın o an gecenin nasıl ilerleyeceğine dair hayaller kurmuş olmalı ki kıpkırmızı oldu. Oysa avcı hiçbir otelde yer ayırtmamıştı. Uçağı akşam sekizde kalkıyordu.

Kadının neşesi, hastane odalarından gelen inlemelerle hiç uyuşmuyordu. Odaların önünden geçerken avcı göz ucuyla içeri bakıyordu. Odalarda bulunanlara "insan" demek pek mantıklı olmazdı. Giydikleri pijamalar gibi sapsarı benizler ve bit yüzünden sıfıra vurulmuş kafalar, aldıkları sakinleştiricilerin etkisinde çorapsız ve birbirlerine çarparak odanın içinde dolaşıyorlardı. Her biri yükleri kendi korkuları ve bedenlerindeki zehir olan, rotasından çıkmış enkazlar gibiydiler. Bazıları deri kayışlarla yatağa bağlanmışlardı. Şeytani sesleriyle bağırarak sallanıp duruyorlardı. Ya da hiç kımıldamadan acımasız ve gecikmiş bir ölümü bekliyorlardı. Küçük çocuklara benzeyen yaşlılar veya çok çabuk yaşlanan çocuklar da vardı.

Avcı cehennemlerinden geçerken onları kendi iç dünyalarına hapseden hain karanlık fal taşı gibi açılmış gözlerinin aracılığıyla avcıyı inceliyordu.

Sonunda Valdés'in "özel koğuş" dediği yere vardılar. Burası diğer odalardan ayrılmış, en fazla iki hastanın kaldığı odalar bulunan bir bölümdü.

Psikiyatr gururlu bir ifadeyle, "Burada şiddete meyilli olanları ya da ilginç klinik vakaları tutuyoruz," dedi. "Angelina da bunlardan biri."

Hücre kapısını andıran demir bir kapının önüne geldiklerinde Valdés bir hastabakıcıya kapıyı açmasını işaret etti. İçerisi karanlıktı ve sadece tavandaki küçük bir pencereden odaya biraz aydınlık süzülüyordu. Avcının, duvar ile yatak arasındaki bir köşeye büzülmüş olan çöp gibi ince bedeni seçmesi biraz zaman aldı. Genç kız en fazla yirmi yaşında olmalıydı. Acıdan sertleşmiş yüz hatlarındaki çekicilik hâlâ belirgindi.

Doktor, sanki sirkte gösteriye çıkarılan garip bir yaratıkmış gibi kaba bir şekilde kızı işaret etti. "İşte, bu Angelina."

Avcı, kendisini buralara kadar sürükleyen nedenle yüz yüze gelmenin verdiği merakla kıza doğru birkaç adım attı. Ancak hasta onları fark etmemiş gibiydi.

"Polis, Tijuana yakınlarındaki bir köye yaptığı baskın sırasında onu bulmuş. Aslında bir uyuşturucu kaçakçısını arıyorlarmış ama Angelina'yı görmüşler. Hem annesi hem babası alkolik. Adam, Angelina beş yaşını doldurur doldurmaz kızını bir fuhuş çetesine satmış."

Başlarda çok kıymetli olmalıydı, diye düşündü Avcı, *özellikle de sapkınlıkları için para ödemeye hazır müşteriler için.*

"Büyüdükçe eski gördüğü ilgiyi görmemiş ve erkekler birkaç peso vererek ona sahip olmaya devam etmişler. Sınırdaki bir evde çiftçiler ve kamyon şoförleri için tutuluyormuş. Muhtemelen günde onlarce erkekle ilişkiye girmeye zorlanıyordu."

"Bir köle."

"O evden dışarı hiç çıkmamış, sürekli gözaltındaymış. Kızdan sorumlu olan bir kadın varmış ve ona çok kötü davranmış. Kız hiç konuşmamış. Etrafında olup bitenler hakkında bir fikri olduğundan şüpheliyim. Sanki katatonik bir durumda gibi."

Avcı, "O yoldan çıkmışların en berbat dürtülerini dışa vurmaları için mükemmel bir yol," demek üzereyken vazgeçti. Onunki tam anlamıyla profesyonel bir ilgi olmalıydı.

"Bana onun... onun yeteneğini ne zaman fark ettiğinizi anlat."

"Onu buraya getirdikleri zaman odasını yaşlı bir hastayla paylaşıyordu. Onları aynı odaya koymayı düşünmemizin nedeni ikisinin de dünyadan kopuk olmalarıydı. Kısacası, aralarında hiçbir iletişim olmuyordu."

Avcı, bakışlarını kızdan ayırıp Valdés'le göz göze geldi. "Sonra ne oldu?"

"Başlangıçta Angelina garip motor semptomlar geliştirdi. Eklem yerleri sertleşmişti, güçlükle ve acı çekerek hareket ediyordu. Bir tür artrit olduğunu düşündük. Ama sonra dişleri dökülmeye başladı."

"Dişleri mi?"

"Sadece o da değil. Kendisine birtakım tetkikler yaptık ve iç organlarının aşırı derecede yorgun olduklarını tespit ettik."

"Sonuç olarak, tam anlamıyla neler olduğunu ne zaman anladınız?"

Florinda Valdés'in bakışlarından bir gölge geçti. "Saçları beyazlamaya başlayınca..."

Avcı dönüp hastaya baktı. Odanın o loş ışığında bile kızın tıraşlanmış kafasındaki saç diplerinin simsiyah olduğunu fark edebiliyordu.

"Semptomların durması için kızı yaşlı kadının odasından almamız yeterli oldu."

Avcı, ifadesiz gözlerinde insani bir şeyler bulmak umuduyla hâlâ kızı inceliyordu. "Bukalemun etkisi," diye mırıldandı.

Angelina uzun yıllar boyunca kendisine şiddet uygulayan adamların onu olmaya zorladıkları şeye dönüşmüştü; bir zevk objesi, başka bir şey değil. O da buna adapte olmuştu. Sonuç, o ilişkilerin içinde kendi benliğini yitirmesi olmuştu. Her seferinde bir parçasını alıp götürmüşlerdi. Yıllar boyunca süren kötü muameleler bu kızdan kimliğiyle ilgili her izi silip götürmüştü. Bu yüzden etrafındaki insanların kimliklerini ödünç alıyordu.

Valdés, "Burada söz konusu olan çoklu kişilik bozukluğu gibi bir şey ya da karikatürlerde gördüğümüz, kişinin kendisini Napolyon ya da İngiltere kraliçesi sanmasına yol açan psikolojik bir rahatsızlık değil," dedi ve güldü. "Bukalemun etkisinden muzdarip hastalar karşılarındaki kişi kim olursa olsun, onları kusursuz biçimde taklit edebilirler; sanki ayna karşısında duruyorlarmış gibi. Bir doktorun karşısında doktora dönüşürler, bir aşçıyla karşılaştıklarında yemek yapmayı bildiklerini söylerler. Profesyonellikleri sorgulandığında, ayrıntılara girmeden ama uygun ve doğru bir şekilde cevap verirler."

Avcı, kardiyoloğuyla özdeşleşen bir hasta hakkında okuduklarını hatırladı. Adam kalp düzensizliğiyle ilgili tuzak bir soruya, klinik tetkikler yapılmadan cevap veremeyeceğini söylemişti.

Doktor, "Ancak Angelina'nınki taklit etme davranışı değil," diye belirtti. "Kendisinden daha yaşlı bir kadınla irtibat içindeydi

ve somut bir şekilde yaşlanmaya başladı. Beyni fiziksel olarak bir değişim oluşturmaktaydı."

Buna uyan doğru tanımı gayet iyi bilen avcı, *bir transformist*, dedi kendi kendine. "Başka belirtileri de var mı?"

"Birkaç tane daha var... Ancak anlamsız ve birkaç dakika süren belirtiler. Bundan muzdarip hastalar böyle semptomlar gösterirler çünkü beyinleri zarar görmüştür ya da Angelina'nın durumunda olduğu gibi, aynı etkiyi yaratan bir şok yaşamışlardır."

Avcı hem çok sarsılmış hem de kızın yeteneğine hayran kalmıştı. Bu, kendi kendisine onca zaman yanılmadığını gösterecek en büyük kanıttı. Avıyla ilgili kurduğu teorilerin şimdi bir de ispatı vardı.

Avcı tüm seri katillerin, bir kimlik krizinin yarattığı dürtüyle hareket ettiklerini biliyordu: öldürdükleri anda kurbanlarına kendilerini yansıtırlar ve onu yakından tanırlardı, sonrasındaysa rol yapmalarına gerek kalmazdı. Cinayet süresi boyunca içlerindeki canavar yüzlerinde kendini gösterirdi. Ancak peşinde olduğu adam –avı– bundan çok daha fazlasıydı. Onun gerçek bir benliği yoktu ve bu yüzden sürekli başkalarınınkileri ödünç alıyordu. Bu çok özgün bir durumdu, çok nadir görülebilecek pskiyatrik bir vaka.

Bir transformist seri katil.

Birtakım davranışları taklit etmekle kalmıyor, aynı zamanda kendisini dönüştürüyordu. Bu yüzden –avcının dışında– hiç kimse onun kimliğini ortaya çıkaramıyordu. Doğasının amacı birinin yerine geçmek değil, o *kişiye dönüşmekti.*

Hareketlerini daha önceden tahmin etmek mümkün değildi. Transformistin sıra dışı bir öğrenme yeteneği vardı, özellikle de yabancı dilleri ve aksanları. Yıllar geçtikçe yöntemini kusursuzlaştırıyordu. İlk iş olarak uygun kişiyi seçiyordu. Görünüş olarak kendisine benzeyen biri; sıradan yüz hatları, aynı boy uzunluğu, kolayca taklit edilebilir özel izler. Tam da Paris'teki Jean Duez gibi. Ancak hepsinden önemlisi seçilen kişinin bir geçmişi olmamalıydı. Fazla bağlantısı olmayan, rutin ve düzenli bir hayat yaşayıp tercihen evde çalışan biri.

Böylece seçtiği kişinin hayatına transformist yeni bir beden kazandırırdı.

Modus operandi her zaman aynıydı. Adamını öldürüyor ve yüzünü tahrip ediyordu. Sanki güçlü olmanın en temel kuralını uygulayarak sonsuza dek adamın kimliğini yok ediyordu.

Ancak Angelina sadece bir doğrulamayı temsil etmiyordu. İkinci örnekti. Avcı ona bakarken, bunca zamandır yanılmadığını anladı. Fakat bir kanıta daha ihtiyacı vardı çünkü daha zahmet verici olan zorluk bu değil, başka bir şeydi.

Cinayet dürtüsüyle birleşmiş benzer bir yeteneği hayal etmeyi denemek...

Bu sırada Florinda Valdés'in cep telefonu çalmaya başladı. Doktor avcıdan özür diledi ve aramaya cevap vermek için dışarı çıktı. Avcının beklediği fırsat da buydu.

Buraya gelmeden önce pek çok araştırma yapmıştı. Angelina'nın kendisinden daha küçük bir erkek kardeşi vardı. Kız beş yaşında satıldığına göre çok az birlikte yaşamış olmalıydılar. Ama belki bu kısa süre kızda etki bırakacak kadar yeterli olmuştu. Avcı için Angelina'nın beynine girmenin anahtarı buydu.

Kızla baş başa kaldıklarında ona iyice yaklaştı ve yüzüne daha iyi bakabilmek için dizlerinin üzerine oturdu. Sonra alçak sesle konuşmaya başladı.

"Angelina, şimdi beni çok iyi dinlemeni istiyorum. Kardeşin elimde. Küçük Pedro'yu hatırlıyor musun? Çok sevimli bir çocuk ama ben onu öldüreceğim."

Kız tepki göstermedi.

"Ne dediğimi duydun mu? Onu öldüreceğim, Angelina. Kalbini göğsünden koparıp avuçlarıma alacağım ve atması durana kadar bekleyeceğim." Avcı avucunu açarak kıza doğru uzattı. "Duyuyor musun, bak nasıl atıyor... Pedro ölmek üzere. Ve artık kimse onu kurtaramaz. Ona çok acı çektireceğim. Ölecek ama önce en kötü şekilde acı çekecek."

Ansızın kız öne doğru fırladı ve avcının ona doğru uzattığı elini yakalayıp ısırdı. Beklenmedik bu durum karşısında her ikisi de yere devrildiler. Angelina sıçrayıp avcının göğsüne oturdu. Ağır değildi ve avcı elini kurtarıp kızı üzerinden itti. Angelina sürünerek köşesine çekildi. Kan içinde kalmış dudaklarının arasından sertleşmiş dişetleri belli belirsiz görülüyordu. Kız, dişsiz olmasına rağmen adamın elinde derin bir yara açmayı başarmıştı.

Doktor Valdés odaya döndü ve manzarayla yüz yüze geldi. Angelina sakin bir şekilde köşesinde otururken misafiri gömleğinin ucuyla elindeki yaraya tampon yapmaya çalışıyordu.

Panik içinde, "Ne oldu?" diye bağırdı.

Avcı aceleyle, "Bana saldırdı," dedi. "Ama önemli bir şey yok, sadece birkaç dikiş atılması gerekecek."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onunla konuşmak için biraz yanına yaklaşmıştım sadece."

Florinda Valdés cevaptan tatmin olmuş görünüyordu. Belki de sevgili Doktor Foster'la geçireceği aşk dolu geceyi kaybetmemek adına fazla kurcalamak istememişti. Oysa avcının orada kalmak için bir nedeni kalmamıştı, kızı kışkırtarak aradığı cevabı bulmuştu.

Duyduğu acıyı abartarak yüzünü buruşturdu. "Sanırım bir doktora görünsem iyi olacak."

Doktor telaşlanmıştı. Avcının böylece çıkıp gitmesine izin vermek istemiyor ama onu nasıl durduracağını da bilmiyordu. Acile kadar kendisine eşlik etmeyi teklif etti ama doktor kibarca kadını geri çevirdi. Bu beklenmedik hayal kırıklığıyla ağzından bazı şeyler kaçtı.

"Sana diğer vakadan da söz etmeliyim..."

Sözleri beklediği etkiyi göstermişti. Avcı olduğu yerde kalakaldı. "Hangi vaka?"

Doktor Valdés bile bile üstü kapalı cevap verdi. "Yıllar önce Ukrayna'da yaşanmış bir olay. Dima adında küçük bir oğlan çocuğu."

ÜÇ GÜN ÖNCE

Saat 03.27

Ceset bağırmaya başladı.

Ancak ciğerleri tamamen boşalıp nefes almakta zorlandığında rüya gördüğünü anladı. Devok yine vurulmuştu. Daha kaç kez onun sonunu görmek zorunda kalacaktı? En eski anısı sürekli, uyumak için gözlerini kapadığı an tekrarlanan bir ölüm sahnesiydi.

Marcus elini yastığın altına sokup keçeli kalemini aradı. Sonra yatağın yanındaki duvara, "üç el silah sesi" diye yazdı.

Geçmişinden zayıf bir ışık daha. Ancak bu detay çok şeyi değiştiriyordu. Tıpkı geçen gece kırılan camlar gibi bu kez de işitsel bir algıydı. Ama bu kez bunun gerçekten önemli olduğuna emindi. Üç ayrı patlama duymuştu. O ana dek hep iki el silah sesi saymıştı. Biri kendine, diğeri Devok'a. Ama rüyasının bu versiyonunda üç kez ateş edilmişti.

Prag'daki otelde yaşanan olayı keyfine göre değiştiren şey bilinçaltının bir oyunu da olabilirdi. Bazen rüyasına olmayacak ya da hiçbir şeyle bağlantı kuramadığı sesler ve jukebox gibi nesnelerin de eklendiği oluyordu. Marcus bu gariplikleri kontrol edecek durumda değildi.

Ama bu defa sanki başından beri biliyor gibiydi.

Üçüncü silah sesi, tablonun eksik bir parçasını tamamlamıştı. Bu ayrıntının da her şeyden önce olayların gidişatını çözmesine, akıl hocasını vuran ve kendi kimliğini unutmasına neden olan adamın yüzünü yeniden görmesine yardımcı olacağından emindi.

Üç el silah sesi.

Henüz birkaç saat önce Marcus bir kez daha silahla tehdit edilmişti. Ama bu kez farklıydı. Korkmamıştı. San Luigi dei Francesi'deki kadının tetiği çekeceğinden emindi. Ama bakışlarında nefret yoktu, sadece umutsuzdu. Bir anlık karanlık Marcus'u kadının kararlılığından kurtarmıştı. O an hemen oradan uzaklaşması gerekiyordu ancak Marcus durup kadına kendini göstermişti.

Ben bir rahibim.

Bunu neden yapmıştı? Neden kadına böyle bir şey söyleme gereği duymuştu? Kadının acısına merhamet mi göstermek istemişti? Kimliği Marcus'un en büyük sırrıydı ve bu sırrı hayatı pahasına korumalıydı. Dünya bilmemeliydi. Clemente'nin ilk günden beri ona dua gibi tekrarlattığı nakarat buydu. Ve Marcus neredeyse bu önemli görevi unutacaktı, hem de bir yabancı karşısında. O kadın, her kimse, Marcus'u öldürmek için bir nedeni vardı; âşık olduğu adamın katilinin Marcus olduğuna inanıyordu. Marcus yine de kadını bir düşman gibi görmeyi beceremiyordu.

Kimdi bu kadın? O ve kocası ne şekilde önceki hayatının bir parçası olmuşlardı? Ya kadının Marcus'un geçmişine dair cevapları varsa...

Belki de onu aramalıyım, diye düşündü. *Belki de onunla konuşmalıyım.*

Ancak çok da ihtiyatlı bir şey olmazdı bu. Kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Clemente'ye bir şey söylememişti. Onun, bu içgüdüsel kararını onaylamayacağı kesindi. Her ikisi de kutsal bir yeminin hizmetindeydiler ama değişik şekillerde. Genç dostu sadık ve sofu bir rahipti, Marcus'un ruhundaysa anlayacak durumda olmadığı ruhlar dolaşıp duruyordu.

Saate baktı. Clemente'ye, her zamanki mesaj kutusuna bir mesaj bırakmıştı. Şafaktan önce buluşmaları gerekiyordu. Polis birkaç saat önce Jeremiah Smith'in villasındaki araştırmasını bitirmişti.

Evi ziyaret etme sırası şimdi onlardaydı.

Yol, Roma'nın batısındaki tepeler arasına sinsice girmiş gibi dolanarak ilerliyordu. Birkaç kilometre uzaklıkta, Tiber'in coşkun sularının denizle birleştiği yerde Fiumicino sahilleri başlıyordu. Eski Fiat Panda, yokuşu sarsılarak çıkıyor ve zayıf farları yolun ancak bir bölümünü aydınlatıyordu. Çevredeki kırlar, şafağın ilk ışıklarına uyanmaya başlamışlardı.

Yolu daha iyi görebilmek için direksiyona iyice eğilmiş olan Clemente sık sık gürültülü bir şekilde vites değiştiriyordu. Marcus, Milvio Köprüsü yakınlarında arabaya bindiğinde önceki akşam Guido Altieri'nin evinde olanları arkadaşına anlatmıştı. Clemente, her ne kadar televizyondaki haberlerde ünlü avukatın oğlu tarafından öldürüldüğü sırada üçüncü bir şahsın varlığından söz edilmemiş olsa da çok telaşlanmıştı. Demek ki en azından şimdilik sırları güvendeydi.

Marcus arkadaşına, San Luigi dei Francesi Kilisesi'ndeki silahlı kadınla ilgili bir şey elbette söylememişti. Onun yerine son saatlerdeki bazı olayları genç Lara'nın kaybolmasıyla nasıl ilişkilendirdiğini anlattı.

"Jeremiah Smith kalp krizi geçirmedi. Zehirlendi."

"Toksikolojik testlerde şüpheli hiçbir bulguya rastlanmadı."

"Ama ben böyle olduğundan eminim. Başka bir açıklaması yok."

"Öyleyse göğsündeki dövmeyi birileri ciddiye almış olmalı."

Marcus, *öldür beni*, diye geçirdi aklından. Gölgelere sığınarak hareket eden biri vardı ve Jeremiah Smith'in ilk kurbanının ablası Monica'ya ve Raffaele Altieri'ye zorlu yaslarının karşılığını alma fırsatı sunuyordu.

"Adaletin artık mümkün olmadığı durumlarda sadece tek bir seçenek kalır," dedi ve ekledi Clemente: "Bağışlama ya da intikam. Göze göz, dişe diş."

"Evet ama daha fazlası da var." Marcus, aklında dün gece oluşmaya başlayan bir düşünceyi toparlamaya çalışmak için biraz bekledi. "Birisi, bizim işe karışmamızı bekliyordu. Lara'nın evinde bulduğum, kırmızı saten ayraçlı İncil'i hatırlıyor musun?"

"Pavlus'un Selaniklilere yazdığı mektubun olduğu sayfa. *Ne var ki Rabb'in günü, gece hırsızın gelmesi gibi gelecektir.*"

Marcus, çok emin bir şekilde, "Biri bizden haberdar, Clemente. Düşün bir: Bu kişi Raffaele'ye imzasız bir mektup gönderdi, bizim için kutsal bir metin seçti. Din adamlarına uygun bir mesaj. Ben bu işe bir sebepten ötürü dâhil edildim. Ve bu sebep de Raffaele'nin Lara'nın dairesine çağırılmasının sebebi. Sonuç olarak, onu babasıyla ilgili gerçeğe götüren ben oldum. Avukat Altieri'nin öldürülmesi benim suçum."

Clemente, bir an dönüp Marcus'a baktı. "Tüm bunları kim planlamış olabilir?"

"Bilmiyorum. Kurbanları cellatlarıyla bir araya getirmeye ve aynı zamanda da işin içine bizi sokmaya çalışıyor."

Clemente, Marcus'un boş bir varsayımdan söz etmediğini biliyordu, bu yüzden iyice rahatsız oldu. O an Jeremiah Smith'in villasına yapılan bu ziyaret çok daha önemli bir hal almıştı. Burada kendilerini labirentin bir sonraki seviyesine çıkaracak bir işaret bulacaklarından emindiler. Her şey, Lara'yı hâlâ kurtarma ümidiyle yapılıyordu. Böyle bir hedefleri olmasa pek fazla nedenleri de olmazdı. Ve bu bilmecenin ustası bunu biliyordu, bu yüzden de genç öğrencinin hayatını ödül olarak ortaya koymuştu.

Giriş kapısının önünde bir devriye arabası bekliyordu. Ama mülk her yanı kollanamayacak kadar genişti. Clemente, arabasını bir kilometre kadar gerideki küçük bir yola park etti. Sonra arabadan inip gecenin karanlığına sığınarak yürümeye başladılar.

Clemente engebeli zeminde adımlarını hızlandırırken, "Acele etmeliyiz," dedi. "Birkaç saat içinde adli tıp ekibi geri gelip araştırmalarına devam edecek."

Villaya, arka pencerelerden birinin mührünü kırarak girdiler. Yanlarında sahte mühürler de vardı, çıkarken yerine koyacaklardı. Hiç kimse o pencereden içeri birinin girdiğini anlayamazdı. Ayaklarına galoşlarını giyip ellerine eldivenlerini taktılar. Yanlarında getirdik-

leri fenerlerin düğmesine bastılar ve dışarıdan fark edilmemek için fenerin ışığına elleriyle siper yaptılar.

Evin tarzı birkaç modern değişiklikle yeniden düzenlenmiş gibiydi. Girdikleri yer, maun bir çalışma masası ve büyük bir kitaplığın bulunduğu bir çalışma odasıydı. Mobilyalar varlıklı bir geçmişe şahitlik etmişlerdi. Jeremiah burjuva bir ailede büyümüştü; anne babası, yaptıkları kumaş ticareti sayesinde oldukça büyük bir fırsat yakalamışlardı. Buna rağmen işlerine olan aşırı düşkünlükleri başka evlat sahibi olmalarına engel olmuştu. Belki de tek oğullarının, şirketi daha iyi bir seviyeye taşıyacağına ve namuslu Smith adını koruyacağını ummuşlardı. Ancak çok kısa bir süre sonra tek vârislerinin emeklerini takdir etmek ve kendilerini gururlandırmak gibi bir beceriye sahip olmadığını anlamışlardı.

Marcus elindeki fenerin ışığını, meşe bir masanın üzerine düzenli bir şekilde sıralanmış bir dizi fotoğraf çerçevesine çevirdi. Ailenin tüm hikâyesi o sararmış fotoğraflarda özetlenmişti. Kırda yapılan bir piknik sırasında Jeremiah kendisine koruyucu bir ifadeyle sarılmış anne babasının kucağında. Villanın tenis kortunda, tertemiz tenis kıyafetleriyle raket sallayan Jeremiah. Geçmiş bir Noel akşamında, süslenmiş Noel ağacının önünde kırmızı kıyafetleriyle poz veren Smith ailesi.

Başka bir çağa ait hayaletler gibi makinenin deklanşörüne basıldığı an ile otomatik çekim arasındaki gergin bekleyiş.

Ancak bir noktada fotoğraflar kahramanlarından birini kaybediyordu; yeniyetme Jeremiah ile annesi objektife üzgün tebessümlerle bakıyorlardı. Baba, kısa bir hastalık sürecinden sonra aralarından ayrılmış ve onlar da kendilerinden ölümün gölgesini uzaklaştırmaya yarayacak bir panzehirmiş gibi bu geleneği sürdürmüşlerdi.

Bu arada Marcus'un ilgisini, biraz da ürkütücü bir poz olması nedeniyle özel bir görüntü çekti. Ana oğul üzerinde, artık hayatta olmayan babanın sert bir ifadeyle poz verdiği yağlıboya tablonun asılı olduğu taş şöminenin iki ucunda ayakta duruyorlardı.

Clemente, Marcus'un omzunun arkasından, "Jeremiah Smith'i Lara ile ilişkilendirecek hiçbir şey bulamadılar," dedi.

Odada polis tarafından yapılan araştırmanın işaretleri apaçık ortadaydı – didik didik edilmiş eşyalar, yerinden oynatılmış mobilyalar.

"Çünkü Lara'yı kaçıranın Jeremiah olduğunu henüz bilmiyorlar. Kimse Jeremiah Smith'i aramıyor."

"Kes şunu." Clemente'nin ses tonu aniden sertleşmişti.

Marcus şaşırdı, bu Clemente değildi.

"Hâlâ anlamamış olman inanılır gibi değil. Sen dedektif değilsin, müdahale etmene müsaade yok. Yaptığın şeyi icra edebilmek üzere eğitildin, hepsi bu. Gerçeği söylememi ister misin? Kızın bu işin sonunda ölme ihtimali çok yüksek. Hatta en yüksek ihtimal bu bile diyebilirim. Ancak bunun nedeni, bizim yapacağımız ya da yapmayacağımız şeyler değil. Bu yüzden kendini suçlamaktan vazgeç."

Marcus yeniden Jeremiah'nın, babasının portresinin altındaki ciddi ve yirmi yaşına rağmen üzgün şekilde poz verdiği fotoğrafına odaklandı.

Clemente, "Pekâlâ, nereden başlamak istiyorsun?" diye sordu.

"Onu can çekişirken buldukları odadan."

Oturma odasında adli tıp ekibinin izleri vardı. Olay yerini aydınlatmak için yerleştirilmiş halojen lambalı üçayak abajurlar, organik kimyasal artıkları ve her yere dağılmış ayak izleri, fotoğrafları çekildikten sonra dosyalanan bulguların yerlerini gösteren alfa nümerik tabelalar.

Odada Jeremiah'nın dört kurbanına ait mavi bir kurdele, mercan bir bilezik, pembe bir yün atkı, kırmızı tekerlekli bir paten bulunmuştu. O fetişler Jeremiah'nın işin içinde olduğunun su götürmez kanıtlarıydı, onları orada saklamak büyük riskti.

Marcus katilin bu zafer ödüllerini her okşayışında neler hissettiğini hayal edebiliyordu. Onun en iyi başardığı şeyin, yani adam öldürmenin sembolleriydi bunlar. Onlara sahip olmak ve o karanlık enerjiyi yeniden hissetmek; tıpkı zorlu ölümün onu dağıtmak isteyeni

yeniden güçlendirme gücü varmış gibi yaşamsal bir şok. Gizemli bir zevkin ürpertisi.

Hepsi oturma odasında bulunuyordu çünkü Jeremiah onların yanında olmalarını istiyordu. Böylece o genç kızlar da daima yanındaymış gibi olacaktı. Jeremiah ile birlikte o eve hapsedilmiş ızdırap çeken ruhlar.

Fakat eşyaların arasında Lara'ya ait hiçbir şey yoktu.

Clemente kapıda beklerken Marcus odaya girdi. Odanın ortasındaki eski televizyonun karşısına yerleştirilmiş koltuk dışındaki eşyaların üzerine beyaz örtüler serilmişti. Bir sehpa yere devrilmişti ve yerde de kırık kâse parçaları, artık kurumuş açık renk bir leke ve parçalanmış bisküviler vardı.

Marcus, Jeremiah'nın kendisini kötü hissettiğinde onları da yere düşürdüğünü düşündü. Akşam televizyon karşısında bisküvi ve sütle karnını doyuruyordu. Bu görüntü Jeremiah'nın yalnızlığını gözler önüne seriyordu. Canavar bunu gizlemiyordu. Onun en iyi sığınağı diğerlerinden farklı olmasıydı. Eğer dünya ona biraz olsun dikkat etseydi belki de daha önce durdurabilirdi.

"Jeremiah Smith asosyaldi, buna rağmen avlarını tuzağa düşürmek için başka birine dönüşebiliyordu." Marcus kendine, *Lara hariç tüm kurbanlarını gündüz kaçırdı*, diye hatırlattı. Kızlara yaklaşmayı ve onlarda güven uyandırmayı nasıl beceriyordu? İnandırıcıydı, kızlar ondan korkmuyorlardı. Neden aynı yöntemleri kızlarla arkadaş olmak için uygulamıyordu? Onu harekete geçiren tek şey cinayetti. Marcus, *demek ki önemli olan şey kötülük*, diye düşündü. Çünkü kötülük Jeremiah'yı iyi bir adam, güven duyulacak biri haline getirebiliyordu. Ama Jeremiah Smith'in tahmin etmediği bir şey vardı; o da her şeyin mutlaka bir bedeli olduğuydu. Her insanın, hatta en münzevi bir hayat süren kişinin bile en büyük korkusu ölmek değil, yalnız ölmekti. Arada büyük bir fark vardı. Ve yalnızca başa geldiği zaman önemi anlaşılan bir şeydi.

Hiç kimsenin arkanızdan ağlamaması, eksikliğinizi hissetmemesi ya da sizi hatırlamaması. Marcus, *bana olan da bu*, diye düşündü.

Odada, ambulans personelinin adama ilk yardım prosedürünü uyguladığı noktaya pürdikkat bakıyordu; steril eldivenler, gazlı bezler, şırıngalar ve serum hortumları dört bir yana yayılmıştı. Her şey o korkunç dakikalar gibi âdeta taşlaşıp kalmıştı.

Marcus, Jeremiah Smith'in zehirlendiğini fark etmeye başlamasından önceki anları aklında canlandırmaya çalıştı. "Ona bunu yapan her kimse, Jeremiah'yı tanıyordu. Jeremiah'ya tıpkı onun Lara'ya davrandığı gibi davrandı; hayatına dâhil oldu, onu izlemek için evine girdi. Uyuşturucuyu gizlemek için şekeri seçmedi ama belki de süte bir şeyler karıştırdı. Yaptığı, bir tür misillemeydi."

Clemente, Marcus sakin bir şekilde tüm olayları tezgâhlayan kişinin ruhuna inerken dikkatle öğrencisini izliyordu. "Bu yüzden Jeremiah kendisini kötü hissetti ve acili aradı."

"Gemelli en yakın hastaneydi ve acil çağrıya o hastaneden ilk yardım gönderilmesi çok normaldi. Jeremiah Smith'e bunu yapan kişi geçen gece nöbetçi doktorun ilk kurbanın kardeşi olan Monica olduğunu çok iyi biliyordu. Kırmızı kod çağrısına ilk koşan ekibin onun ekibi olacağı elbette kesindi." Marcus, bu intikam fırsatını değerlendiren kişinin becerisinden etkilenmiş gibiydi. "Gelişigüzel hareket etmeyen, tam tersine her şeyi kılı kırk yaran biri." Cinayet sahnesini parça parça toparlamıştı. Gizli kalmış entrikayı, yapılan sihirbazlık numarasını gün ışığına çıkarmıştı. Sanki düşmanı karşısındaymış gibi, "Tamam," dedi ve devam etti, "çok yeteneklisin, kabul. Ve şimdi de bizden neler sakladığını görelim..."

"Lara'nın esir tutulduğu yere ait ipuçları bulacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, o çok kurnaz biri. Elinde ipuçları olsa da hepsini yok etmiş olmalı. Genç kız bir ödül, bunu sakın unutma. Bizim de onu hak etmemiz gerekiyor."

Marcus, gözünden kaçan bir şeyler olduğundan emin bir ifadeyle odanın içinde dolaşmaya başladı.

Clemente, "Aramamız gereken şey ne sence?" diye sordu.

"Bütüne uymayan herhangi bir şey. Polisin anlamayacağı, yalnızca bizim anlayabileceğimiz bir işaret bırakmış olmalı."

Marcus, cinayet sahnesini başlatmak için kesin noktayı bulmak zorundaydı. Anomalinin orada başlayacağından emindi. Clemente'ye, "Panjurlar," dedi ve evin arka tarafına bakan iki pencereyi kapamaya gitti. Sonra da elini fenerin önünden çekti. Eşyaların gölgeleri, itaatkâr askerler gibi sırayla kayboldular: divanlar, büfe, yemek masası, koltuk, üzerinde bir lale tablosu asılı olan şömine. Marcus bir an için dejavu yaşadığını sandı. Şömineye döndü ve feneriyle orada asılı duran lale tablosunu aydınlattı.

"Bunun burada olmaması gerekirdi."

Clemente anlayamıyordu. Ama Marcus o taş şömineyi çok iyi hatırlıyordu çünkü çalışma odasındaki fotoğraflardan birinde görmüştü. Ancak bu kez Jeremiah ve annesinin altında poz verdikleri babalarına ait tablo yerinde yoktu. "Yeri değişmiş."

Ancak tabloya odanın hiçbir yerinde rastlayamadılar. Marcus laleli tabloya yaklaştı, çerçeveyi kaldırdı ve duvardaki izin tabloyla aynı ölçüde olmadığını fark etti. Çerçeveyi tam yerine geri asacakken arkasında, sol köşede yazılı olan rakam dikkatini çekti: "1"

Bu sırada Clemente'nin koridordan gelen sesiyle dikkati dağıldı. "Buldum."

Marcus arkadaşının yanına gitti ve Jeremiah'nın babasının tablosunu kapının yanında asılı buldu.

"Tabloların yerleri değiştirilmiş."

Bu tabloyu da kontrol etmek için duvardan aldı ve arkasını çevirdi. Bu kez rakam "2" idi. İkisi de aynı düşünceyle etraflarına bakındılar. Sonra ayrıldılar ve duvarlardaki her tabloyu indirerek "3" rakamını bulmak için arkasına bakmaya başladılar.

Clemente, "Buldum!" diye bağırdı. 3 numaralı tabloda bir kır kasabası tasvir ediliyordu ve yukarı çıkan merdivenlere giden koridorun sonundaki duvarda asılıydı. Basamakları çıkmaya başladılar ve merdivenin ortasında dördüncü tabloyu da bulunca doğru yolu izlediklerinden emin oldular.

Marcus, "Bize yol gösteriyor..." dedi ama her ikisi de kendilerini neyin beklediğini tahmin edemiyordu.

İkinci katın sahanlığında beşinci tabloyu buldular. Altıncı tablo küçük bir kilerde, yedinciyse yatak odalarının açıldığı koridordaydı. Sekizinci tablo oldukça küçüktü. Suluboya tabloda, Salgari'nin masallarından fırlamışa benzeyen bir Hint kaplanı resmedilmişti. Muhtemelen Jeremiah Smith'in çocukluğunu geçirdiği yatak odasının kapısının yanına asılmıştı. Odadaki raflardan birine bir tabur kurşun asker dizilmişti. Odada ayrıca bir kutu Meccano yapı oyuncak seti, bir sapan ve bir de sallanan tahta at vardı.

Marcus çoğu zaman canavarların da bir zamanlar çocuk olduklarının unutulduğunu düşündü. Çocukluktan günümüze taşıdığımız şeyler vardır. Kim bilir öldürme ihtiyacının başlangıcı nereye dayanıyordu.

Clemente odanın yanındaki küçük kapıyı açtı ve muhtemelen çatı arasına çıkan dik bir merdiven ortaya çıktı.

"Belki de polisler henüz yukarıya yeterince bakmamışlardır."

Her ikisi de dokuzuncu tablonun serinin sonuncusu olduğundan emindiler. Dikkatli bir şekilde biçimsiz merdivenleri çıktılar. Tavan o kadar alçaktı ki eğilerek ilerlemek zorunda kaldılar. Dar bir taş koridorun sonunda içi eski eşyalar, kitaplar ve bavullarla dolu genişçe bir oda bulunuyordu. Tavan arasındaki bazı kirişlerin arasına kuşlar yuva yapmışlardı. Gelenlerin varlığından rahatsız olunca etrafta kanat çırpmaya ve bir kaçış yolu aramaya başladılar. Sonunda açık kalmış bir çatı penceresi buldular.

Clemente saati kontrol ettikten sonra Marcus'u sıkıştırmaya başladı. "Burada fazla kalamayız, birazdan şafak sökecek."

İkisi birden son tabloyu aramaya koyuldular. Değişik ölçülerde bir sürü tuval odanın bir köşesine yığılmıştı. Clemente yaklaşıp hepsini kontrol etti. Az sonra kıyafetindeki tozları silkeleyerek, "Burada bir şey yok," dedi.

O esnada bir kanepenin arkasına asılmış, madalya şeklinde dekoratif bir süs Marcus'un dikkatini çekti. Süsü duvardan aldığında

ortaya zengin süslemeli bir çerçevesi olan bir resim çıktı. Dokuzuncu tablo olup olmadığını kontrol etmek için arkasını çevirmeye gerek yoktu. Resmin içeriği o hazine avının son noktasına varıldığını anlatmaya yetecek kadar olağandışıydı.

Küçük bir çocuğun çizdiği resim.

Bir defter sayfasına renkli kalemlerle çizilmiş olan resim bu şatafatlı çerçeveye sadece gözlemcinin dikkatini çekmek için yerleştirilmişti.

Resim, canlı doğaya gülümseyen gözlerle göz kulak olan güneşiyle bir yaz ya da bahar gününü betimliyordu. Ağaçlar, kırlangıçlar, çiçekler ve küçük bir dere. Resmin kahramanları iki küçük çocuktu; kırmızı puanlı bir elbise giyen küçük bir kız ile elinde bir şey sıkan bir erkek çocuğu. Renklerin neşesine ve ortamın salt masumiyetine karşın Marcus resme baktıkça garip bir hisse kapıldı.

Bu resimde kötü olan bir şeyler vardı.

Daha iyi bakabilmek için bir adım geriye gitti. İşte o zaman küçük kızın elbisesindeki kırmızılığın puantiye değil de kan lekeleri olduğunu fark etti. Ve küçük erkek çocuğun elindeki de makastı.

Resmin kenarındaki tarihi okudu; yirmi yıl öncesine aitti. Jeremiah Smith bu *eserin* sanatçısı olamayacak kadar büyüktü. Öyleyse resim başka bir hastalıklı hayal gücünün ürünüydü. Aklına Caravaggio'nun *Aziz Matta'nın Şehit Edilişi* tablosu geldi: şu an karşısında gördüğü resim de bir cinayet sahnesiydi. Ama gerçekleştiğinde o korku hâlâ devam ediyor olmalıydı.

Marcus kendi kendine, *canavarlar da bir zamanlar çocuk oldular*, diye tekrarladı. Bu resimdeki çocuk da zaman içinde büyümüştü ve Marcus onu mutlaka bulması gerektiğini anladı.

Saat 06.04

Adli tıptaki ilk gün bir cinayet olayında rastlantıların olmadığı öğretilir. Ve şans eseri bir kez dahi olsa unutmaman için bu her fırsatta tekrarlamaya devam edilir. Rastlantıların sadece aldatıcı

olmadıklarını, aynı zamanda olumsuz ve zararlı olabilecekleri de anlatılır. Sonra da araştırmaları geri dönülmeyecek şekilde riske sokan çeşitli olaylardan söz edilir.

Bu anlayış tarzı nedeniyle Sandra rastlantılara pek itibar etmiyordu. Ama gerçek hayatta olaylar arasındaki o rastlantısal bağlantıların, en azından başka türlü göremeyeceğimiz şeylere dikkatimizi çekmek açısından kimi zaman yararlı olduğunu kabul edebiliyordu.

Bazı rastlantıların bizim için çok az önemi olduğu sonucuna varmıştı. Gerçekten de bunlar genellikle "basit rastlantılar" olarak kabul edilebilir. Oysa bazıları, hayatımıza değişiklik gücü aşılamaya yönlendirilmiş gibidir. O durumda biz de onlara farklı bir isim veririz: "işaretler." Çoğu zaman onların sanki evren ya da üstün bir varlık tarafından seçilmişiz gibi özel bir mesaj olduklarını sanırız. Başka bir deyişle, bu tür rastlantılar kendimizi özel hissetmemizi sağlarlar.

Sandra, Carl Gustav Jung'un bu tür rastlantılara üç temel özellik yüklediğini ve onları *eşzamanlılık* olarak tanımladığını hatırladı. Kesinlikle nedensiz olmalıydılar, yani hiçbir neden-sonuç ilişkisiyle bağlantıları olmamalıydı. Derin bir duygusal deneyimle uyuşmalıydılar. Ve son olarak, güçlü bir sembolik değere sahip olmalıydılar.

Jung bazı kişilerin varoluşlarını, başlarına gelen her sıra dışı olaya derin bir anlam arayarak sürdürdüklerini savunuyordu.

Sandra öyle değildi. Ancak bu kez fikrini değiştirmek zorunda kalmıştı. David'in hikâyesini, onları karşılaştıran sıra dışı olaylar zincirine bağlıyordu.

Yaz tatiline iki gün kalmıştı ve David o sırada Berlin'deydi. Bazı arkadaşlarıyla Mikonos'ta buluşacaktı ve programları, hep birlikte bir yelkenliyle denize açılmak ve Yunan adalarını gezmekti. Ancak o sabah saatin alarmı çalmamış ve David geç uyanmıştı. Buna rağmen tam check-in işlemleri kapanmak üzereyken havalimanına yetişmeyi başarmıştı. *Ne büyük şans,* diye düşünmüştü. Başına geleceklerden haberdar değildi elbette.

Gideceğe yere varması için Roma'dan aktarma yapması gerekiyordu. İkinci uçuşu için uçağa binmeden önce hava şirketi, bavulunun yanlışlıkla Berlin'de kaldığını bildirmişti.

Yolculuktan vazgeçmeyi bir an olsun aklına getirmeden havalimanındaki mağazalardan alelacele bir bavul ve yeni kıyafetler alıp son anda Atina uçağına check-in yaptırmak için bankoların önüne gelmişti. Ancak o esnada aşırı tatil trafiği yüzünden *çifte rezervasyon* yapıldığını öğrenmişti.

O gece saat on birde üç direkli bir yelkenlide, iki hafta önce Milano'da tanıştığı Hintli bir modelle birlikte buz gibi soğutulmuş *uzo*sunu yudumluyor olmalıydı. Oysa turist kaynayan bir yolcu salonunda oturmuş, bagajının tazmini için gereken sigorta formlarını dolduruyordu.

Yarını bekleyebilir ve ilk uçakla Yunanistan'a uçabilirdi ama buna dayanacak gücünün kalmadığını hissediyordu. Bu yüzden Brindisi Limanı'na gidip oradan bir feribotla Yunanistan'a geçmek için bir araba kiralamıştı.

Tüm gece boyunca yaklaşık olarak beş yüz kilometre araba kullandıktan sonra güneşin Puglia kıyılarından yükseldiğini görmüştü. Yoldaki tabelalar yolun yarısını geçtiğini işaret ediyorlardı ama bu sırada arabadan da garip sesler gelmeye başlamıştı. Motor çekiş gücünü giderek kaybediyordu.

Sonunda araba, karayolunun kenarında David'i kaderine terk ederek durmuştu. David, kötü şansına lanet okumak yerine çevresine bakınmaya başlamıştı. Sağ tarafında bir platoya yerleşmiş bembeyaz bir şehir, diğer tarafında birkaç yüz metre ötesinde başlayan deniz.

Sabahın o saatinde ıssız olan kumsala yürümüştü. Denizin tam ayaklarına ulaştığı noktada durup anasonlu sigaralarından birini dudaklarına götürmüş ve güneşin doğuşunu izlemeye koyulmuştu.

O sırada ıslak kumdaki mükemmel şekilde simetrik, küçük ayak izleri dikkatini çekmişti. İçgüdüsel olarak yüreği bu ayakların sahilde spor yapan bir kadına ait olduğunu söyledi ona. Durduğu noktada kıyı bir koya doğru kıvrılıyordu ve bu izlerin sahibi her kimse, çoktan

gözden kaybolmuştu. Ancak kesin olan bir şey vardı ki üzerinden çok zaman geçmemişti, aksi takdirde dalga geri çekilirken her şeyi silmiş olurdu.

Daha sonra bu hikâyeyi anlatırken o anda aklından geçenleri kelimelere dökmekte ciddi anlamda zorlanmıştı. Aniden içinden gelen bir dürtüyle o izleri izlemesi gerektiğini düşünmüş ve koşmaya başlamıştı.

Hikâyenin bu noktasında Sandra, David'e daima izlerin bir kadına ait olduğunu nasıl anladığını sorardı.

"Bilmiyordum. Sadece öyle olmasını umuyordum. Düşünsene, ya karşıma ufacık bir çocuk ya da kısa boylu bir adam çıksaydı?"

Açıklama Sandra'yı hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin etmiyordu. Onu daha fazla soru sormaya iten, polislik içgüdüsüydü. "Peki, sabah sporu yapan biri olduğunu nereden anlamıştın?"

Ama David buna da hazırlıklıydı. "Kumdaki ayak izleri parmak uçlarına doğru daha derindi, demek ki koşuyordu."

"Tamam, ikna oldum."

Sonra David hikâyeyi kaldığı yerden anlatmaya devam ediyordu.

Aşağı yukarı yüz metre koştuktan sonra bir kum tepesinin arkasında bir kadın silueti belirmişti. Kısa bir şort, bedenini saran bir atlet giymişti ve ayaklarında da spor ayakkabılar vardı. Sarı saçlarını atkuyruğu halinde ensesinde toplamıştı. David kadının yüzünü göremiyordu ama içinden gelen o aynı dürtüyle kadına seslenmek istemişti. Adını bilmediğine göre, bu oldukça saçma bir düşünceydi.

Yine de adımlarını hızlandırmıştı.

Yanına vardığı zaman kadına ne söylemeyi düşünüyordu? Aptal durumuna düşmemek için doğru cümleler bulması gerektiğinin farkındaydı. Fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Güçlükle kadının yanına yaklaşmıştı. Kadın çok güzeldi. Sandra bu sözü her duyduğunda gülümsüyordu. David özür dileyerek ondan durmasını rica etmişti. Yabancı kadın, güçlükle nefes almaya çalışan bu deliyi tepeden tırnağa süzdü. İlk bakışta genç kadına pek de çekici görünmemesi normaldi. Yirmi dört saattir aynı elbiseleri

giyiyordu, uykusuz bir gece geçirmişti, koşmaktan ter içinde kalmıştı ve güzel bir koku yaymadığının da farkındaydı.

Yine de genç kadına elini uzatmıştı. "Merhaba, adım David."

Kadın sanki David az önce kendisine kokmuş bir balık uzatmış gibi genç adama tiksinerek bakmış ve elini uzatmamıştı. David sözlerine devam etmişti: "Carl Gustav Jung'un rastlantılarla ilgili görüşünü biliyor musunuz?"

Sonra ortada belli bir neden olmaksızın önceki gün Berlin'den yola çıktığından beri başına gelenleri teker teker anlatmaya başlamıştı. Genç kadın tek kelime etmeden David'i dinlemişti, belki de bu tek taraflı sohbeti nerede bölmesi gerektiğini hesaplıyordu.

Buna rağmen David'in sözlerini bitirmesini beklemişti. Sonra da bunun kesinlikle rastlantı olarak adlandırılmayacağını söylemişti çünkü o sabah David'i o kumsala getiren onca olaya rağmen, ayak izlerini takip ederek kızın peşinden gitmeye karar veren David olmuştu. Öyleyse bu bir rastlantı olamazdı.

"Kim diyor bunun böyle olduğunu?"

"Jung'un ta kendisi."

David bu cevabı mükemmel bir reddetme olarak almış ve susmuştu. Bunun üzerine ne diyeceğini bilemeyip kadını selamlayıp geri dönmüştü. Tüm yol boyunca o genç kadının özel biri, hayatının kadını olmasının ne kadar güzel bir şey olacağını düşünmüştü. Ona âşık olmak ve bir sürü şanssızlığın büyük bir aşk destanına dönüştüğü bu hikâyeyi yıllar boyunca anlatmak mükemmel bir duygu olabilirdi. Her şey kayıp bir bavul yüzünden başlamıştı.

Genç kız düşüncesini değiştirdiğini söylemek için dönüp arkasından gelmemişti. David kızın adını bile bilmiyordu.

David havayolu şirketinin bavulunu bulmasını bir ay kadar bekledikten sonra Milano Emniyet Müdürlüğü'ne gidip hırsızlık şikâyetinde bulunmaya karar vermişti. Ve orada, bir kahve makinesi önünde ilk kez Sandra'yla karşılaşmıştı. Birkaç kelime konuştular, birbirlerinden hoşlanmışlar ve birkaç hafta sonra birlikte yaşamaya karar vermişlerdi.

Sandra şimdi Roma'daki otel odasında ruhunda bir ağırlıkla uyandığında, David'in vurulmuş olduğunu henüz öğrenmişken ve onun katilini bulmak zorunda olduğunu bilmesine rağmen o günleri düşününce gülümsemeden edemedi.

David bu hikâyeyi ne zaman yeni birine anlatsa karşısındaki kumsaldaki kızın Sandra olduğunu sanıyordu. Halbuki tüm hikâyenin en olağanüstü noktası, hayatın bize en büyük fırsatı sunmak için sıradan süreçleri kullanmasıydı çünkü bir kadının ya da bir erkeğin kalbinin "işaretler" toplamaya ihtiyacı yoktu.

Milyarlarca insanın içinde birbirini bulmak bazen yeterdi.

O kahve makinesinin önünde Sandra'nın beş avroluk kâğıt parası ve David'in de onu bozacak bozuk parası olmasaydı belki de konuşmak için bir nedenleri olmayacaktı. Her ikisi de kendi içeceklerini aldıktan sonra iki yabancı gibi birbirlerinin yanından geçip gidecekti. Böylece yaşayacakları aşktan habersiz ve işin daha ilginç yanı, bu yüzden asla pişman olmadan yaşamlarını sürdüreceklerdi.

Günde kim bilir kaç kez aynı şey yaşanıyor ve biz bunu bilmiyorduk acaba? Kim bilir kaç kişi rastlantı eseri karşılaşıyor ve birbirleri için mükemmel olduklarını bilmeden kendi yollarına gidiyordu?

Bu yüzden David artık hayatta olmasa bile Sandra kendisini ayrıcalıklı hissediyordu.

Peki ya dün gece olanlar neydi? Şakağında yara izi olan adamla karşılaşması hâlâ etkisinden kurtulamadığı bir şeydi. Karşısında bir katil bulacağını sanırken bir papazla yüz yüze gelmişti. Adamın samimi olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Sokağın bürüdüğü anlık bir karanlıktan kaçmak için yararlanmak yerine durup Sandra'ya kim olduğunu açıklamıştı. Sandra bu beklenmedik itiraf karşısında tetiği çekme cesaretini kaybetmişti. Sanki annesinin, "Sandra, hayatım, bir papaza ateş edemezsin. Yapamazsın," diyen sesini duymuş gibiydi. Çok saçmaydı.

Rastlantılar.

Ama David ile o arasında bir ilişki olduğunu gösterecek bir şey yoktu. Sandra yataktan kalktı ve Leica'dan çıkan fotoğrafların

içinden adama ait olanı aldı. Bir papazın soruşturmada ne işi olabilirdi? Bu görüntü, bir şeyleri aydınlatmak yerine her şeyi daha çok çıkmaza sokuyordu.

Midesi guruldadı, ayrıca kendini çok bitkin hissediyordu. Saatlerdir ağzına bir şey koymamıştı ve ateşi de vardı. O gece otele yağmurdan sırılsıklam olmuş bir halde dönmüştü.

Ama o gece, San Luigi dei Francesi Kilisesi'nde aradığının sadece adalet olmadığını fark etmişti. Tatmin etmesi gereken anlaşılmaz bir istek vardı içinde. Acı garip etkiler üretiyordu. İnsanı güçsüz bırakıyor ve daha kırılgan yapıyordu. Fakat aynı zamanda da kontrol altında tutabileceğini sandığı bir arzuyu güçlendiriyordu: intikamın, kendi acını dindirmenin tek yolu olduğuna inanarak başkalarına da aynı acıyı zorla yaşatma arzusu.

Sandra, kendinde var olduğuna inanmadığı o karanlık kısmı da hesaba katması gerektiğini anladı. *Böyle olmak istemiyorum*, dedi kendi kendine. Ancak yine de bir şeylerin kaçınılmaz şekilde değişmesinden korkuyordu. Şakağında yara izi olan papazın fotoğrafını kenara bıraktı ve çözmesi gereken diğer iki fotoğrafa yoğunlaşmaya çalıştı; biri karanlık olan, diğeri de David'in üzgün bir şekilde asker selamı verdiği fotoğraf.

Her ikisini de aralarında bir ilişki kurabilecekmiş gibi, yan yana tutuyor ve bakışları sürekli ikisinin üzerinde gidip geliyordu. Ama ona hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Bir ara fotoğrafları tutan elini aşağı doğru indirdiğinde donakaldı. Kapının altında bir kâğıt parçası vardı.

Birkaç saniye hareketsiz bir halde kâğıdı inceledi. Sonra âdeta korku içinde, aceleyle yerinden fırlayıp kâğıdı aldı. Gece birkaç saatlik uyuklaması sırasında birileri kâğıdı kapının altından atmış olmalıydı. Bu, bir Dominikan papazının resmiydi.

San Raimondo di Peñafort.

İsim, Latince bir duayla birlikte kartın arkasına yazılmıştı. Bazı kelimeler okunmuyordu çünkü Sandra'nın tüylerinin diken diken olmasına neden olan kırmızı mürekkeple yazılmıştı. Tek bir isim. Bir imza.

Fred.

Saat 07.00

Ona kalabalık bir yer gerekiyordu. Spagna Meydanı'ndaki McDonald's sabahın o saatinde bunun için en ideal yerdi. Oradaki müşterilerin çoğu, güzel İtalyan kahvaltısının eksikliğinin ne demek olduğunu bilmeyen yabancı turistlerdi.

Marcus'un bu yeri seçmesindeki neden çevresindeki diğer insanların varlığını hissetmek, her gün şahit olduğu korkunç şeylere rağmen dünyanın dönmeye devam ettiğini görmekti. Çevresini saran ailelerin –çocuk doğurarak, onları sevgiyle ve gelecekte davranmaları istedikleri şekilde eğiterek– insan türünün kurtuluşu için yarattıklarını görmek ve bu savaşta yalnız olmadığından emin olmak istiyordu.

Bu düşünceyle henüz elini bile sürmediği kahvesini masanın bir kenarına itti ve yarım saat önce eline geçen –Clemente'nin bilgi alış-verişi için kullandıkları en güvenilir yerlerden biri olan bir günah çıkarma hücresine gizlediği– dosyayı masanın ortasına koydu.

Jeremiah Smith'in çatı arasında buldukları, elinde makas olan çocuk resmi Clemente'nin aklına üç yıl önceki bir olayı getirmişti. Villayı araştırdıkları sırada Marcus'a özet olarak bu olayı anlatmıştı. Ama evden çıktıktan sonra hemen arşive koşup konuyu yeniden gündeme getirmişti. Dosyanın üzerindeki kod *c.g. 554-33-1* idi ama herkes tarafından basında yer aldığı şekilde, "Figaro olayı" olarak bilinirdi.

Marcus dosyayı açtı ve raporu okumaya başladı.

Bir cuma akşamı, Nuovo Salario'daki bir villada polislerin gözleri önüne serilen olay tüyler ürperticiydi. Yirmi yedi yaşında bir delikanlı evin üst katına çıkan merdivenlerin hemen önünde, kendi kusmuğunun içinde yarı baygın bir halde bulunmuş. Az ötesindeyse hareket etmesini sağlayan tekerlekli sandalyesi yere devrilmiş bir halde duruyormuş. Federico Noni belden aşağısı felçli bir delikanlıymış. Zaten polisler olay yerine geldiklerinde ilk akıllarına gelen

delikanlının feci şekilde merdivenlerden düşmüş olmasıymış. Ancak ikinci kata çıktıklarında esas korkunç olan olayı görmüşler.

Yatak odalarından birinde kız kardeşi Giorgia Noni'nin parçalanmış cesedi bulunuyormuş. Yirmi beş yaşındaki genç kız çırılçıplakmış ve bütün bedeninde derin kesik izleri varmış. Ancak ölümcül olan darbeyi karnından almış.

Bulguların incelemesini yapan adli tıp ekibi, cinayet silahının makas olduğunu saptamıştı. Clemente, Marcus'a polis güçlerinin bu cinayet silahını görmesiyle alarma geçtiklerini çünkü daha önce de üç kadın bir manyak tarafından aynı aletle saldırıya uğramıştı – polisler de ona Figaro[2] adını takmışlardı. O kadınların hayatları kurtulmuştu. Ama görünüşe bakılırsa saldırgan bu kez, katile dönüşerek yeteneğinde nitelikli bir adım atmak istemişti. Marcus, *manyak kelimesi az bile,* diye düşündü çünkü o yaratık bundan çok daha fazlasıydı. Sapkın ve hastalıklı hayal dünyasında makas kullanmak zevk alması için gerekliydi. Kurbanlarının yaralarından akan kan kokusuna karışan korkunun kokusunu duymak istiyordu.

Marcus bir anlığına başını elindeki dosyadan kaldırdı, normal bir soluk almaya ihtiyacı vardı. Birkaç masa ötesinde, gözleri heyecanla parlayarak diliyle dudağını yalayan küçük kızın özenle bir çocuk menüsü kutusunu açmasını izledi. Kendisine, *ne zaman değişmeye başlıyoruz,* diye sordu. Her birimizin hayat hikâyesi ne zaman geri dönülmez bir şekilde değişiyordu? Bu her zaman olmuyordu gerçi. Bazen her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu.

Küçük kızın görüntüsü insanlığa olan güveninin biraz da olsa geri gelmesine yetmişti. Önündeki dosyanın uçurumlarına dalmaya devam edebilirdi. Olayın meydana gelişiyle ilgili polis raporunu okumaya koyuldu.

Katil, Giorgia Noni'nin market alışverişinden döndüğünde dikkatsizce açık bıraktığı ön kapıdan içeri girmişti. Figaro'nun kurbanlarını süpermarketlerde seçmek ve sonrasında da evlerine kadar

2 Mozart'ın bir operasındaki mesleği berber olan karakterin ismi. (yay. n.)

takip etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Ancak diğer kadınlar saldırı sırasında evde yalnızdılar. Ama Giorgia'nın evinde birlikte yaşadığı bir erkek kardeşi de vardı. Federico gelecek vadeden bir atletti fakat talihsiz bir motor kazasıyla kariyerini noktaladığı gibi, yürüme becerisini de kaybetmişti. Çocuğun ifadesine göre, Figaro kendisine arkasından yaklaşmıştı. Tekerlekli sandalyesini devirerek yüzükoyun yere düşmesine ve bilincini kaybetmesine neden olmuştu. Sonra saldırgan, tüm kadınlarına yaptığı gibi zor kullanarak Giorgia'yı üst kata sürüklemişti.

Federico kendine geldiğinde tekerlekli sandalyesinin parçalandığını görmüştü. Ablasının çığlıklarından üst katta korkunç bir şeyler yaşandığını anlamıştı. Yardım çağırmaya çalıştıktan sonra güvenlik güçleriyle merdivenleri çıkmayı denemişti. Ama bedeni eskisi gibi işlemediği ve henüz az önceki saldırının etkisi geçmediği için bunu başaramamıştı.

Federico dünyada en çok sevdiği insana, onunla tüm sevgisiyle ilgilenen ve büyük olasılıkla hayatı boyunca da ilgilenecek olan ablasına yardım edemeden onun korkunç çığlıklarını dinlemek zorunda kalmıştı. Çaresiz ve öfkeli bir halde, o lanet olası merdivenlerin dibinde kusmaya başlamıştı.

Evden gelen çığlıkları duyan komşulardan biri polis çağırmıştı. Sirenleri duyan katil arka bahçeye açılan kapıdan kaçmayı başarmıştı. Ayak izlerine bir çiçek tarhının gübreli toprağında rastlanmıştı.

Marcus okumayı bitirdiğinde çocuk menüsü meraklısı küçük kızın, anne babasının müşfik bakışları altında elindeki çikolatalı dilim keki büyük bir özenle ikiye bölüp erkek kardeşine uzattığını gördü. *Kuşkular bu ideal aile tablosunun görüşünü buğulandıracaklar.*

Bu kez intikam almak için seçilmiş kurban Federico Noni mi olacaktı? Birileri ablasının cezalandırılmamış katilini bulmasına yardımcı oluyor muydu? Marcus'un görevi bu çocuğu durdurmak mıydı?

Marcus kendine bu soruları sorarken dosyanın arkasındaki notu fark etti. Muhtemelen arkadaşı Clemente'nin de bilmediği bir detaydı

bu. Aksi takdirde henüz Jeremiah Smith'in villasındayken anlattığı hikâyede bu detaydan söz ederdi.

Hiç kimsenin intikam peşinde olduğu yoktu çünkü Figaro'nun bir adı vardı. Ve dava katilin tutuklanmasıyla kapanmıştı.

Saat 07.26

Fred imzalı aziz resmine en az yirmi dakika bakakaldı. Önceleri kocasıyla aşklarının sembolü olan şarkının terk edilmiş şantiyede bulduğu kayıt cihazında, David'i öldüren adamın sesiyle yapılmış o korkunç kaydı vardı. Şimdiyse mahremiyetlerinin başka bir parçası lekelenmişti. David'i çağırdığı o sevgi dolu takma ad sadece kendisine ait değildi. Kocasının katili de kapının altından attığı notta bu adı kullanmıştı. *Burada olduğumu biliyor. Benden ne istiyor?*

Sandra oteldeki odasında içini rahatlatacak bir açıklama bulmaya uğraşıyordu. San Raimondo di Peñafort'a ait kartta, duayla birlikte Dominikan papazına adanmış olan yerden de bahsediliyordu.

Santa Maria sopra Minerva Bazilikası'nın içindeki bir şapel.

Sandra bilgi almak için De Michelis'i aramaya karar verdi. Eline cep telefonunu aldığında şarjının bitmek üzere olduğunu fark etti. Telefonu şarja taktı ve odadaki telefona uzandı. Ancak numarayı çevirmeden önce bir an durdu ve elindeki ahizeye baktı.

David'in hassas bir araştırma için Roma'ya geldiğini öğrendiği zaman şehirde geçirdiği süre içinde eşinin kendisine herhangi şekilde destek verebilecek birileriyle bağlantıya girip girmediğini düşünüp durmuştu. Ancak David'in ne not defterinde ne de telefon hafızasında bu süre içinde yapılmış bir görüşme ya da yazışma vardı. Bu soyutlanma Sandra'ya garip görünüyordu.

O esnada otel telefonunu kontrol etmediğini hatırladı.

Teknolojinin aşırılığına o kadar çok alışmışız ki en bariz şeyleri bile düşünmeyi bilmiyoruz, dedi kendi kendine.

Telefonu yeniden eline aldı ve resepsiyonla konuşmak için dokuzu çevirdi. Yöneticiyle görüşmek istediğini söyledi ve adamdan David'in otelde konakladığı sırada yaptığı telefon konuşmalarının bir listesini istedi. Bir kez daha haksız yere polis kimliğini kullanmış ve eşinin ölümüyle ilgili bir soruşturma yürüttüğünü uydurmuştu. Yönetici, her ne kadar buna körü körüne inanmasa da Sandra'nın isteğini yerine getirdi. Kısa bir süre sonra uyanık bakışlı bir otel görevlisi ona sadece tek bir numaranın bulunduğu bir kâğıt uzattı.

0039 328 39 56 7 XXX

Doğru görmüştü: David bir cep telefonu abonesiyle defalarca konuşmuştu. Sandra telefona kimin cevap verdiğini duymak istiyordu ancak son üç numara sadece X olarak belirtilmişti.

Kişisel gizlilik nedeniyle otel yönetiminin otele giriş ve çıkışlarda yapılan aramaları eksiksiz şekilde kaydetmemesi normaldi. Sonuçta bu sistem, müşterilerinin hesaplarına yazılacak olan görüşmelerin kanıtlanması için kullanılıyordu.

Her şeye rağmen eğer David o numarayı oteldeki odasından aramaya karar vermişse demek ki karşı taraftakinden korkusu yoktu. Öyleyse Sandra niçin korkacaktı?

Fred imzalı aziz kartına yeniden göz attı. Ya onu gönderen kişi kocasının katili değilse? Ya gizemli bir işbirlikçinin işiyse bu? Bu varsayım çok çarpıcıydı. Peşinde olan her kimse, David'in başına gelenlerden sonra Sandra da kendisini tehlikede hissetmeliydi. Bu yüzden tedbirli olması gayet normaldi. Belki de kapının altında bulduğu kart Santa Maria sopra Minerva Bazilikası'na gitmesi için bir davetti, belki de orada kendisine yardımı olacak bir şeyler bulacaktı. Kartı Fred adıyla imzalayan kişi belki de David'i tanıdığını belli ederek Sandra'yı rahatlatmak isteyen biriydi. Sonuçta, ona kötülük yapmak isteyen biri Sandra'ya mesaj göndermek yerine gölgede kalmayı ve onu arkadan vurmayı yeğlerdi.

Sandra bazı şeylerin açık olmadığını biliyordu ama başka soru işaretlerine eklenenler sadece kuşkulardı. Bir yol ayrımına geldiğini anladı. İlk trene bir bilet alıp bu hikâyeyi unutmaya çabalayarak Milano'ya dönebilirdi. Ya da devam etmeyi seçecek ve her ne pahasına olursa olsun bunu çözecekti. Devam etmeye karar verdi. Ancak öncesinde kendisini San Raimondo di Peñafort Şapeli'nde neyin beklediğini görmeliydi.

Santa Maria sopra Minerva Bazilikası Pantheon'dan birkaç adım ileride, Minerva Chalcidica'ya adanmış antik tapınağın yakınlarındaydı ve 1280 yılında inşa edilmişti.

Sandra bir taksiyle antik meydana geldi. Meydanın tam ortasında Bernini'nin bir fil üzerine yerleştirdiği küçük bir Mısır dikilitaşı vardı. Bir rivayete göre papalık mimarının bu taş hayvanın arkasını, papazların kalın kafalılıklarıyla alay etmek için hemen yakındaki Dominikan papazlarına ait manastıra dönük olarak yerleştirmek istediği söylenir.

Sandra kot pantolon ve olası bir yağmurda başına çekmek için kapüşonu olan bir hırka giymişti. Bir gece önceki fırtına sanki rüyada yaşanmış gibiydi. Sıcak hava bütün yolları kurutmuştu. Genç kadını getiren taksici, Roma'nın daima güneşli olduğunu söyleyerek bitmek tükenmek bilmeyen kötü havalar yüzünden Sandra'dan özür dileme gereği duymuştu. Ama kara bulutlar tıpkı kangren gibi, ışıl ışıl parıldayan gökyüzüne yeniden yayılmaya başlamışlardı.

Sandra Rönesans tarzı ana kapıdan içeri girdi ve mekânın içinde, birkaç barok tarzı restorasyon dışında beklenmedik bir gotik tarzı gizlendiğini gördü. Birkaç saniye boyunca mavi freskleri, havari, peygamber ve kilisenin ileri gelenlerine ait figürleri inceledi.

Bazilika müminlere kapılarını yeni açmıştı. Girişte asılı duran takvime göre ilk sabah ayini saat onda yapılacaktı. Ana mihraptaki çiçekleri düzenleyen bir rahibenin dışında Sandra mekândaki tek ziyaretçiydi. Dindar kadının varlığı, kendisini daha huzurlu hissetmesini sağlamıştı.

San Raimondo di Peñafort'a ait kartı çıkardı ve o muhteşem sessizlikte azizin resmini aramaya başladı. Kilisenin avlusunda hepsi birbirinden görkemli, damarlı ve donuk akik taşlarıyla süslenmiş yirmiye yakın küçük şapel vardı. Şapelleri oluşturan renkli mermerler kimi zaman bir kumaş gibi dökümlü iniyor kimi zamansa pürüzsüz ve kaygan fil dişi birer deriymiş gibi heykelleri sarıp sarmalıyordu.

İlgilendiği şapel avlunun dibinde, sağ taraftaki son şapeldi ve diğerlerine göre oldukça perişan haldeydi.

En fazla on beş metrekarelik, hiçbir süslemesi olmayan yapı karanlık bir köşeye âdeta atılmış gibiydi. İsten kapkara olmuş çıplak duvarları değerli mermerlerden yoksundu. Görünen sadece birkaç tane mezar anıtıydı.

Sandra elinde profesyonel makinesi varmış gibi, şapelin fotoğraflarını çekmek için cep telefonunu çıkardı. Genelden detaya, aşağıdan yukarıya ilerleyerek fotoğraf çekmeye başladı. Şapelde bulunan eserlere özel bir dikkat gösteriyordu.

Dominikan kıyafeti içinde, San Paolo ile birlikte betimlenen San Raimondo di Peñafort'un heykeli mihraba tepeden bakıyordu. Sol tarafta Santa Lucia ve Sant'Agata'nın yağlıboya bir tablosu asılıydı. Ama Sandra özellikle şapelin sağ tarafındaki freskten çok etkilenmişti.

İki melek arasında duran yargıç Mesih.

Altında sayısız adak mumları yakılmıştı. En ufak bir esintiyle uyumlu bir şekilde dans eden küçük alevler, daracık ortama pembemsi bir renk katıyorlardı.

Sandra, tıpkı San Luigi dei Francesi Kilisesi'ndeki *Aziz Matta'nın Şehit Edilmesi* tablosunda olduğu gibi, ona verdikleri sözü yerine getirmeleri umuduyla bu eserlerin fotoğraflarını çekiyordu. Ekibiyle birlikte bir suç mahalline gittiğinde olduğu gibi, objektifin filtresinden her şeyin daha açık görüneceğinden emindi. Oysa bir türlü bilmeceyi çözemiyordu. Bu sabah aynı şey ikinci kez başına geliyordu; otelin santralinde kayıtlı telefon numarasının son rakamlarını bilemediği gibi şimdi de bu şapeldeki gizemi çözemiyordu.

Gerçeğe bu kadar yakın olup o son ve kesin adımı atamamak onu yıldırıyordu.

David'in fotoğrafları arasında bu yerle ilgili bir fotoğraf olmaması mümkün müydü?

Elinde kalan son iki fotoğrafı düşündü. Karanlık olanı bir kenara bıraktı ve diğerine odaklandı. Çıplak bedeniyle odasındaki aynanın önünde poz veren David. Bir eliyle kendi fotoğrafını çekiyor, diğeriyle objektife selam veriyordu. Neşeli bir poz gibi görünebilirdi ama yüzündeki ciddi ifade yüzünden görüntüde komik olan bir durum yoktu.

Bunları düşünürken fotoğraf çekmeyi bırakıp elindekilere yoğunlaştı. Cep telefonu ve fotoğraf; şu an dek onları yan yana hiç düşünmemişti. Fotoğraf ve cep telefonu. Aniden sezgilerin en saçmasıyla vurulmuş gibi, "Hayır!" dedi. "Hayır, olamaz." Cevap ellerinin arasındaydı ve Sandra bunu daha önce anlamamıştı. Çantasını karıştırıp otelin verdiği telefon konuşma listesini çıkardı.

0039 328 39 56 7 XXX

David aynaya bakarak selam vermiyordu. Aksine, kaldırdığı eliyle Sandra'ya bir sayıyı işaret ediyordu; hem de telefon numarasındaki eksik olan sayıyı. Sandra, numaranın son bölümünü maskeleyen X yerine bulduğu numarayı koydu: 555

Ve numarayı aradı.

Bekledi.

Dışarıda hava yeniden kapamıştı. İsli bir gün ışığı, bazilikanın vitraylarından sinsice süzülüyordu. Kirişlerin arasından sürünerek her köşeyi, her kuytu yeri doldurmuştu.

Hattın diğer ucundaki numara çalıyordu.

Bir saniye sonra kilisenin içinde bir telefon sesinin çınladığını duydu.

Beklenmedik bir eşzamanlılık söz konusu olamazdı. Oradaydı. Ve genç kadını izliyordu.

Telefon üç kere çaldıktan sonra sesi kesildi ve aynı anda da hat düştü. Sandra az önce gördüğü rahibenin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için ana mihraba döndü. Ancak kadın yoktu. Bunun üzerine birinin varlığını fark edebilmek için etrafına bakınmaya başladı. Hiçbir şey. Başının üzerinden bir ıslık sesinin geçip kurşunun arkasındaki duvara çarptığını görmeden bir saniye önce tehlikede olduğunu anlamıştı. Susturucu takılı bir silahla ateş edildiğini anlar anlamaz yere diz çöktü ve elini belindeki silahına götürdü. Tüm duyuları alarma geçmişti ancak kalbinin korku içinde çarpmasına engel olamıyordu. İkinci kurşun birkaç metre ötesine isabet etti. Ateş edenin yerini tespit edecek durumda değildi ama bulunduğu yerden onu vuramayacağından emindi. Bununla birlikte ateş eden kişinin görünmediğini düşününce daha iyi nişan almak için yerini değiştireceği kesindi.

Oradan uzaklaşmalıydı.

Silahını sıkıca tutup ellerini öne doğru uzattı ve kendisine polis akademisinde öğrettikleri gibi topuklarının üzerinde dönerek çevresini kontrol etmeye başladı. Bulunduğu yerden birkaç metre uzakta başka bir çıkış olduğunu fark etti. Oraya varmak için salonun kolonları arasından yapılan atışlardan sakınması gerekiyordu.

Aziz kartına güvenerek hata yapmıştı. David'in katili hâlâ ortalıktayken nasıl bu kadar düşüncesizce hareket edebilmişti?

Çıkışa varmak için on saniye kadar bekledi. Bir yandan saymaya başlarken diğer yandan ileri doğru fırladı. Bir – ateş eden yok. İki – şimdiden birkaç metre avantajlıydı. Üç – bir vitraydan sızan zayıf gün ışığı Sandra'ya çarptı. Dört – yeniden bir gölgenin sığınağındaydı. Beş – sadece birkaç adım kalmıştı, düşündüğünden daha kısa bir süre sonra çıkıştaydı. Altı ve yedi – omuzlarından kavrandığını hissetti, şapellerin birinden çıkan birisi Sandra'yı kendine doğru çekti. Sekiz, dokuz ve on – ani bir hareketti ve genç kadın direnme gücünü kendinde bulamadı. On bir, on iki ve on üç – kendisini tutan kollardan kurtulmak için savaşmaya ve çırpınmaya başladı. On dört – biraz olsun başarmıştı. Silahı elinden yere düştü

ve Sandra umutsuz bir hareketle silahını almaya çalışırken kaydı. On beş – başını mermer zemine vuracağını hissetti ve bir tür altıncı hisle henüz yere düşmeden acı hissetti. Düşüşünü hafifletmek için kollarını öne uzattı ama bu boşunaydı. Yapabildiği tek şey, çarpmayı yüzüstü değil de yan taraftan karşılayabilsin diye yüzünü yana çevirmekti. Bir saniye içinde alev alev yanmaya başlayan elmacık kemiği soğuk zemine çarptı. Bıçak gibi bir ağrı, elektrik çarpmış gibi tüm bedenini dolaştı. On altı – gözleri açıktı ama duyularını çoktan kaybetmiş olduğunu hissetti. Garip bir durumdu, aynı anda hem kendindeydi hem de değildi. On yedi – iki elin omuzlarını kavradığını fark etti.

Sonra saymayı bıraktı ve her yer karardı.

Saat 09.00

Önceleri Regina Coeli Hapishanesi bir manastırdı. İnşası on yedinci yüzyılın ikinci yarısına kadar uzanıyordu. 1881 yılında hapishane binasına dönüştürülmüştü. Ancak eski amacına bağlı olarak ve Aziz Meryem'e saygıdan adı hâlâ korunuyordu.

Bina, suçlarına göre çeşitli bölümlere ayrılmış olan dokuz yüz tutukluyu barındırabiliyordu. Sekiz numaralı bölümde "*borderline*" olarak adlandırılan tutuklular toplanmıştı. Söz konusu olanlar, uzun yıllar boyunca normal birer insan gibi yaşamış, çalışmış, dostlar edinmiş ve hatta kimi zaman aile kurmuş fakat aniden ruh sağlıkları üzerinde şüphelere yol açacak şekilde ve belli bir neden olmaksızın acımasızca suç işlemiş kişilerdi. Herhangi bir akıl hastalığının bilinen belirtilerini sergilemiyorlardı, anormallikleri sadece suç işleyecekleri sırada ortaya çıkıyor ve hiçbir obsesif davranış göstermiyorlardı; bu tip olaylardaki obsesif olan tek şey suçun kendisiydi. Anlayış ve istek kapasiteleri konusunda karar verebilecek bir mahkeme beklerken hapishanenin diğer nüfusuna göre farklı bir muamelenin tadını çıkarıyorlardı.

Bir yıldan fazla bir süredir sekiz numaralı bölüm Nicola Costa'nın, diğer adıyla Figaro'nun eviydi.

Marcus rutin kontrollerden geçtikten sonra geniş giriş kapısından içeri girdi. Hapishanenin kalbine giden girişe sanki cehenneme doğru giden bir yolmuş gibi görünen ve parmaklıklarla bölünmüş olan uzun bir koridoru geçti.

Duruma uygun olması açısından rahip kıyafeti giymişti. Ne boğazını sıkan beyaz yakaya ne de yürürken bacaklarına dolanan uzun cübbeye alışıktı. Marcus için bu sadece bir kılık değiştirmeydi ki aslında hiçbir zaman rahip kıyafetleriyle dolaşmamıştı.

Birkaç saat önce seri katilin parmaklıklar arkasında güvende olduğunu öğrendikten sonra Clemente ile görüşmüştü ve birlikte katille tanışmak için böyle bir taktik uygulamaya karar vermişlerdi. Nicola Costa, bir yargıcın suçunu cezaevinde çekmeye devam etmesi ya da bir psikiyatri hastanesine yatırılmasına dair vereceği kararı beklemekteydi. Bu sırada da tövbe etmek ve dine dönmek gibi girişimleri olmuştu. Her sabah binanın içindeki küçük kiliseye gardiyanlar eşliğinde geliyor, günah çıkarıyor ve büyük bir sessizlik içinde sabah ayinini izliyordu. Ancak o gün papaz, belli olmayan bir nedenden ötürü acilen Vatikan'a toplantıya çağrılmıştı. Böyle bir toplantının aslında olmadığını anlaması ise zaman almıştı. Clemente her şeyi ayarlamayı başarmış ve Marcus'a geçici olarak bir izin çıkarttırmıştı. Böylece Marcus fazla soru sorulmadan Regina Coeli'ye ulaşabilecekti.

Bu elbette kendi gizlilikleri için büyük bir riskti ama Jeremiah Smith'in tavan arasında buldukları resim belki de farklı bir gerçeği anlatıyordu. Figaro davasının tümüyle kapanmamış olma olasılığı vardı ve Marcus bunu çözmek için oradaydı.

O taş geçidi ardında bıraktıktan sonra yukarı doğru yükselerek hücrelerin bulunduğu üç katın oluştuğu sekizgen bir salona girdi. Galeriler, herhangi bir suçlunun aşağı atlayarak intihara teşebbüs etmesine engel olmak amacıyla tavana dek çelik ağlarla kapatılmışlardı.

Görevlinin biri Marcus'a küçük kiliseye kadar eşlik etti ve dinî görevine hazırlanması için kendisini yalnız bıraktı. Papazlık görev-

lerinden biri de Efkaristiya'yı[3] kutlamaktı; din adamları her gün dualarını okumak zorundaydılar. Marcus bakanlıktan verilen özel bir izinle bu görevden muaf tutulanlardan biriydi. Prag'daki olaylardan sonra dinî törenlere yeniden alışması açısından Clemente'nin rehberliğinde birkaç ayine katılmıştı. Bu yüzden hazır sayılırdı.

Karşılaşmak üzere olduğu adamın karakteri hakkında derinlemesine çalışma fırsatı olmamıştı, özellikle de psikolojik durumu hakkında. Ama "borderline"ın açıklaması, insanları kötüden ayırmak için incecik bir sınır olduğu yönündeydi. Kimi zaman o sınır esnek olur, karanlık köşeye her zaman geri dönme olasılığını garantileyerek kısacık baskınlara izin verirdi. Kimi zamansa o bariyer zorlandığında, bazı kişilerin kolayca geçebildikleri tehlikeli bir yolu açık bırakarak kırılırdı. Böyle kişiler tamamen normal görünürlerdi ama diğer tarafa bir adım atmaları yeterli olurdu ve o an kuşku yaratmayan ama öldürücü bir şeye dönüşebilirlerdi.

Psikiyatrlara göre Nicola Costa o çözülemeyen kategoriye dâhildi.

Marcus ıssız kilisede dua için hazırlanıyordu. Onun gelişini ayak bileklerindeki kelepçelerin çıngırtısından anladı. Costa iki gardiyanın eşliğinde hantal adımlarla kiliseye girdi. Üzerinde kot pantolon ve boğazına kadar iliklenmiş beyaz bir gömlek vardı. Kendisine garip bir görüntü veren, kafatasının birkaç yerinden fırlayan tutamlar dışında tamamıyla dazlaktı. Ama adamın yüzüne kim bakarsa baksın onu en çok etkileyecek şey dudaklarını sürekli sol tarafa doğru gülümsemeye zorlayan belirgin cheilosis[4] idi.

Tutuklu banklardan birine kadar ayaklarını sürükleyerek geldi. Görevliler, kollarından tutarak adamın oturmasına yardım ettiler, sonra da dışarı çıktılar. O dakikaların kişiselliğine karışmamak için kapıda bekleyeceklerdi.

Marcus birkaç saniye daha bekledi, sonra adamın gözlerindeki şaşkınlığı okuyarak döndü.

---

3 İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki gece havarileriyle yediği *Son Akşam Yemeği*'nin anıldığı ayin. Ekmek-Şarap Ayini olarak da bilinir. (ç. n.)

4 Özellikle riboflavin vitamini eksikliğine bağlı olarak gelişen dudak köşelerinin çatlayıp yarılmasıyla belirginleşen durumdur. (ç. n.)

Tutuklu şaşkın bir ifadeyle, "Papaz nerede?" diye sordu.

"Biraz rahatsız."

Costa başka bir şey söylemeden sadece başını sallamakla yetindi. Parmaklarının arasında bir tespih vardı ve alçak sesle anlaşılmayan bir duayı tekrarlayıp duruyordu. Sık sık gömleğinin cebinden bir mendil çıkarıp dudağındaki yarıktan akan salyasını silmek zorunda kalıyordu.

"Ayinden önce günah çıkarmak ister misin?"

"Diğer pederle bir çeşit dinî yolculuğa başlamıştım. Ben ona korkularımdan, endişelerimden söz ediyordum, o da bana İncil ışığında cevaplar veriyordu. Sanırım onun dönmesini beklesem daha iyi olur."

Marcus adamın bir melek kadar yumuşak başlı olduğunu düşündü. Ya da rolünü çok güzel oynuyordu. Yeniden adama sırtını dönerek, "Kusura bakma," dedi. "Hoşuna gider sanmıştım."

Kafası karışan Costa, "Ne?" diye sordu.

"Suçlarını itiraf etmek."

Bu kelimeler doğal olarak adamı sinirlendirdi. "Neler oluyor? Anlamıyorum."

"Sakin ol, bir şey yok."

Adam sakinleşmiş gibiydi, yeniden dua etmeye başladı. Marcus başlamak için ayin atkısını boynuna yerleştirdi. "Sanırım senin gibi biri kurbanları için asla gözyaşı dökmez. Gerçekten bu biçimsiz suratla çok komik olurdu."

Bu sözler üzerine Costa yumruk yemiş gibi oldu ama dayanmaya çalıştı. "Papazların kibar insanlar olduğunu düşünürdüm."

Marcus adamın yüzüne birkaç santim kalana dek yaklaştı. "Nasıl olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

Costa'nın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Yüzündeki zoraki gülümseme bakışlarının soğukluğuyla uyuşmuyordu. "Suçlarımı itiraf ettim ve cezamı çekmeye razıyım. Bana minnettarlık duyulmasını beklemiyorum, yaptığımın ne kadar kötü bir şey olduğunu biliyorum. Ancak biraz saygı..."

Marcus alaycı bir ifadeyle, "Doğru," dedi. "Giorgia Noni cinayeti ve diğer saldırılar için detaylı bir itirafta bulundun." Bunu genellikle herhangi bir olayı çözmek için yeterli kanıtın olmasının inandırıcı olmadığını anlatmak için söylemiş gibiydi. "Ama saldırıya uğrayan kurbanların hiçbiri suçtan önce senin hakkında tek bir detay veremedi."

Costa âdeta suçluluğunu kuvvetlendirmeye çalışmak istermiş gibi, "Sürekli bir başlık takıyordum," dedi. "Ayrıca Giorgia Noni'nin erkek kardeşi beni teşhis etti."

Marcus bu yanıtı bekliyormuş gibi, "Sadece sesini tanıdı," dedi hazır cevap şekilde.

"Saldırganın konuşma bozukluğu olduğunu söyledi."

"O çocuk şoktaydı..."

"Bu doğru değil, benim şeyim yüzünden..." Costa cümlesini tamamlamadı.

Marcus adamı sıkıştırdı. "Senin neyin? Tavşan dudağım mı demek istiyorsun?"

Adam, "Evet," dedi ama büyük bir güçlükle. Birilerinin eksikliğinden bu şekilde incitici şekilde söz etmesinden hoşlanmıyor olabilirdi.

"Her zaman aynı hikâye, değil mi Nicola? Çocukluğundan bu yana hiçbir şey değişmedi. Okuldaki arkadaşların sana nasıl sesleniyorlardı? Bir takma adın vardı, doğru mu?"

Costa oturduğu yerde kımıldandı ve gülmeye benzer bir ses çıkardı. Eğleniyordu sanki. "Tavşan surat. Çok da önemli değildi, üzerine daha çok düşünmeleri gerekirdi."

Marcus adamı kışkırtmaya niyetliydi. "Haklısın, Figaro daha iyi."

Tutuklu rahatsız olmuştu, yeniden mendiliyle ağzını temizledi. "Benden ne istiyorsun?"

"Uydurma günahların için seni bağışlamayacağım, Costa."

"Buradan gitmek istiyorum." Gardiyanları çağırmak için başını çevirdi. Ama Marcus yeniden yaklaştı ve bir elini Costa'nın omzuna koyarak gözlerine dik dik baktı. "Eğer sana sürekli canavar deniyorsa bu düşünceye alışmak kolaylaşır. Zamanla anlarsın ki aslında seni

gerçekten özel yapan tek şeydir bu, artık bir hiç değilsindir. Yüzün her gün gazetelerdedir. Mahkeme salonunda otururken millet bakışlarını sana diker. Gerçek, kimsenin senden hoşlanmıyor oluşudur ama bir diğer gerçek de onları korkuttuğundur. Seni umursamamalarına ya da hor görmelerine alışıksındır ama şimdi hepsi sana bakmak zorundadır. Bakışlarını başka yöne çevirmezler çünkü en çok korktukları şeye bakma ihtiyacı hissederler. Korktukları sen değilsindir aslında, sana benzemekten korkarlar. Ve seni inceledikçe kendilerini daha farklı hissederler. Sen onların kendilerini daha iyi hissetmeleri için gereken gerekçesin. Anlayacağın, canavarlar bu işe yararlar."

Marcus cebinden tavan arasında bulduğu resmi çıkardı. Katlarını özenle açıp Nicola Costa'nın önündeki bankın arkasına astı, yemyeşil doğanın ortasında gülümseyerek bakan bir kız ve erkek çocuğu, kız kanla lekelenmiş elbisesi, çocuk elindeki makasıyla.

Tutuklu, "Kim yaptı bu resmi?" diye sordu.

"Gerçek Figaro."

"Tek Figaro benim."

"Hayır, sen yalancının tekisin. Suçu sadece donuk ve can sıkıcı varlığına bir anlam kazandırmak için üzerine aldın. Çok başarılısın, tüm ayrıntıları iyi öğrenmişsin. Bu dine düşkünlük düşüncen de güzel, seni daha inanılır hale getiriyor. Ve sanırım ellerinde patlayacak bir olayın bu şekilde sonuçlanması polislerin de işlerine gelir. Düşünsene, saldırıya uğramış üç kadın, öldürülen başka bir kadın daha ve ortalarda suçlu yok."

Costa kendi yararına çok önemli bir noktayı yakaladığına inanarak, "Öyleyse benim tutuklanmamdan sonra başka kurbanlar olmayışını nasıl açıklıyorsun?" diye atladı.

Marcus adamın bu şekilde karşı çıkacağını tahmin etmişti. "Henüz yalnızca bir sene geçti, sadece bir zamanlama sorunu. Yakında öldürmeye başlayacaktır. Şimdilik senin içeride olmanın rahatlığını yaşıyor. Bahse varım öldürmekten vazgeçmeyi bile düşünmüştür ama bunun uzun sürmeyeceğinin farkında değil daha."

Nicola Costa, bakışlarını huzursuz bir şekilde kilisenin içinde dolaştırıp duruyordu. Burnunu çekti. "Kim olduğunu bilmiyorum, peder. Buraya neden geldiğini de. Ama bil ki kimse sana inanmayacak."

"Kabul et, canavar olmak için gereken cesaretin yok. Başka birinin meziyetlerini alıyorsun."

Costa sakinliğini kaybetmek üzereydi. "Sana bunu kim söylüyor? Resimdeki çocuk neden ben olmayayım?"

Marcus adama yaklaştı. "Gülümsemesine bak, anlarsın."

Nicola Costa bakışlarını resme çevirdi ve küçük erkek çocuğunun yüzünde hiçbir sakatlık olmadığını gördü. Zor duyulur bir sesle, "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Marcus. "Ama benim için yeterli."

Saat 10.04

Sol elmacık kemiğinde büyük bir acı hissederek uyandı. Neredeyse bir şeylerin görmesine engel olacağından korkarak gözlerini yavaşça açtı.

Bir yatakta yatıyordu. Altında kırmızı renkte yumuşak bir örtü vardı. Etrafında son derece sıradan mobilyalar ve panjurları kapalı bir pencere gördü. Panjurların arasından gün ışığı süzüldüğüne göre hâlâ gündüz olmalıydı.

Beklediği gibi bağlı değildi. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetleri vardı ama birisi ayağındaki spor ayakkabılarını çıkarmıştı.

Odanın dip tarafında bir kapı olduğunu fark etti. Aralık duruyordu. Kibarca bir davranıştı, onu rahatsız etmemek için yapmış olmalıydılar.

İlk iş olarak silahı kontrol etti ama silah kılıfı boştu.

Oturmaya çalıştı ancak hemen başı dönmeye başladı. Kendini yatağa attı ve mobilyalar etrafında dönmekten vazgeçene dek gözlerini tavana dikti.

Buradan gitmeliyim.

Bacaklarını yatağın kenara kadar itti ve bir bacağını yataktan aşağı kaydırdı, sonra da diğerini. Şimdi zemini hissediyordu. Her iki ayağının da yere bastığından emin olunca yana dönüp kolunun üzerinde kalkmaya çalıştı. Dengesini kaybetmemek için gözlerini açık tutmalıydı. Bunu denedi ve yatağın kenarına oturmayı başardı. Duvara tutunmak için ellerini uzattı ve gereken hamleyi yapmak için önce bir komodinin kenarına tutundu. Ayaktaydı. Ama fazla uzun sürmedi. Sanki görünmeyen bir dalga tüm bedenini sarsarak gelmiş ve dizleri bu gücün etkisine teslim olmuştu. Boş yere bu hisse karşı koymaya çalıştı. Gözlerini kapadı ve tam yere yığılmak üzereyken birinin onu arkasından yakalayıp yeniden yatağa yatırdığını hissetti.

"Henüz erken," dedi adam.

Sandra o güçlü kollara tutundu. Her kimse, parfümü çok güzel kokuyordu. Kendini yastıkların üstüne attı. "Bırak gideyim," diye mırıldandı.

"Henüz hazır değilsin. Ne zamandır yemek yemiyorsun?"

Sandra döndü. Gözleri henüz iki çatlak gibi açılabiliyordu sadece ama yine de bir erkek yüzü olduğunu seçebildi. Omuzlara inen kül sarısı saçlar. Buna rağmen erkeksi ve sevimli yüz hatları. Göz bebeklerinin yeşil olduğundan emindi çünkü tıpkı kediler gibi kendine özgü bir ışık saçıyordu. Onun bir melek olup olmadığını sormak üzereyken o dayanılmaz çocuksu ses tonunu ve Alman aksanını tanıyormuş gibi geldi ona.

Adamın o dingin gülümsemesine karşın duyduğu düş kırıklığıyla, "Schalber," dedi.

"Özür dilerim ama seni tutamadım ve kayıp yüzünü yere çarptın."

"Kahretsin, öyleyse sen de kilisedeydin!"

"Sana söylemeye çalıştım ama tekme atıyordun."

"Tekme mi atıyordum?" Öfkesi yüzünden rahatsızlığını unutmuştu.

"Ben müdahale etmeseydim ateş eden kişinin hedefine girmiştin, tam önüne doğru yürüyordun. Kısacası onun mükemmel bir hedef olacaktın."

"Kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben seni izliyordum."

Sandra bir anda öfkeden delirmek üzere geldi. "Ne yapıyordum dedin? Ne zamandır beni izliyordun?"

"Şehre dün akşam geldim. Seni orada bulacağımdan kesinlikle emin olduğum için bu sabah doğruca David'in kaldığı otele gittim. O sırada senin otelden çıkıp taksiye bindiğini gördüm."

"Öyleyse bugün Milano'daki kafede verdiğin randevu..."

"... blöftü. Roma'da olduğunu biliyordum."

"Israrlı telefonlar, David'in eşyalarını kontrol etmem için yaptığın baskılar bu yüzdendi... Onca zaman boyunca benimle dalga geçtin."

Schalber, Sandra'nın yanına oturdu ve içini çekti. "Mecbur kaldım."

Sandra, Schalber'nın İnterpol'de çalıştığını hatırladı, bir anlamda İnterpol tarafından kullanılmış oluyordu.

"Bunun altında nasıl bir iş var?"

"Onu anlatmadan önce sana birkaç soru sormalıyım."

"Hayır. Sen şimdi, hemen bana olanları anlatacaksın."

"Anlatacağıma söz veriyorum ama önce tehlikede olup olmadığımızı anlamalıyım."

Sandra etrafına bakındı ve bir koltuğun kolunda –kendisine ait olmayan– bir sütyen görünce, "Bir saniye," dedi. "Ben neredeyim? Burası ne?"

Schalber, Sandra'nın bakışlarını izledi ve hemen kalkıp iç çamaşırını koltuğun kolundan aldı. "Dağınıklığın kusuruna bakma. Burası İnterpol'e ait olan evlerden biri. Konukevi gibi kullanıyoruz. Sürekli birileri gelir, gider. Ama merak etme, güvendeyiz."

"Buraya nasıl geldik?"

"Birkaç el ateş ettim ama nişancıyı vurduğumdan emin değilim. Buna rağmen kiliseden sağ salim çıkmayı başardık. Seni sırtımda taşımak hayli zor oldu. Şans eseri bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve kimsenin dikkatini çekmeden seni arabaya kadar taşıyabildim. Aksi takdirde bir polise ya da trafik polisine açıklama yapmak sıkıntılı olacaktı."

Sandra, "Ah, tek sıkıntın bu muydu?" diye sordu ve ekledi: "Bir dakika, neden hâlâ tehlikede olduğumuzu düşünüyorsun?"

"Çünkü seni vurmak isteyen kişi bunu mutlaka yeniden deneyecektir."

"Biri oteldeki odamın kapısının altından üzerinde aziz resmi bulunan bir kart attı. San Raimondo di Peñafort Şapeli'nde bu kadar önemli olan ne vardı?"

"Hiçbir şey. Sadece bir tuzaktı."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"David sana bıraktığı ipuçlarını bize de göndermişti."

Bu açıklama, Sandra'nın karşı çıkma gücünü frenlemeye yetmişti. Şaşkındı hatta. "David'in araştırmalarından haberdar mıydın?"

"Çok şey biliyorum ama hepsi sırası gelince."

Schalber kalktı ve diğer odaya geçti. Sandra adamın tabak-çanaklarla boğuşmasını dinledi. Az sonra Schalber elinde bir tepsiyle geri döndü; tepside sahanda yumurta, marmelat, tost ve dumanı tüten bir fincan kahve vardı.

"Bir şeyler yemelisin, yoksa ayağa kalkamayacaksın."

Gerçekten yirmi dört saatten fazladır bir şey yememişti. Tepsidekilerin görüntüsü iştahını kabarttı. Schalber oturmasına yardım etti ve sırtına birkaç yastık koydu. Sonra da tepsiyi genç kadının kucağına bıraktı. Sandra yemeğini yerken o da yatağa, kadının yanına oturdu, ayaklarını uzattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Birkaç saat öncesine kadar ilişkileri resmîydi, şimdiyse sıkı fıkı olmuş gibiydiler. Bu adamın özel hayatına karışması Sandra'yı aslında rahatsız ediyordu ama bir şey söylemek istemedi.

"Bu sabah büyük bir riske girdin. Seni kurtaran, cep telefonumun sesinin nişancıyı sinirlendirmesi oldu.

Sandra dolu ağzıyla, "Öyleyse o sendin..." dedi.

"O numarayı nasıl buldun? Seni daima değişik numaralardan aradım."

"David'in seni otelden aradığını düşündüm, böylece numarayı bulmam kolaylaştı."

"Kocan dikkafalının tekiydi ve kendisinden zere kadar hoşlanmazdım."

Sandra adamın eşinden bu şekilde söz etmesine öfkelendi. "Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun."

Adam ısrarla devam etti. "Can sıkıcı herifin tekiydi. Beni dinleseydi hâlâ yaşıyor olacaktı."

Sandra sinir içinde tepsiyi kenara itti ve ayağa kalkmaya çalıştı. Öfkesi yüzünden baş dönmesini unutmuştu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir yabancının böyle konuşmasına tahammül edemem." Hâlâ sallanarak yatağın etrafında dolaşıp spor ayakkabılarını aradı.

Schalber kapıyı işaret ederek, "Tamam," dedi. "Gitmekte özgürsün. Ama önce David'in sana bıraktığı ipuçlarını ver."

Sandra şaşkın bir ifadeyle adama baktı. "Artık sana hiçbir şey vermem!"

"David birini ortaya çıkarmıştı, bu yüzden öldürüldü."

"Sanırım onunla karşılaştım."

Schalber ayağa kalktı ve genç kadına yaklaşarak kendisine bakmaya zorladı. "Ne demek bu? Onunla karşılaşmak ne demek?"

Sandra ayakkabılarını bağlarken durdu. "Dün akşam."

"Nerede?"

"Nasıl soru bu! Bir rahiple en kolay karşılaşabileceğin yer kilisedir."

"O adam basit bir rahip değil." Schalber bu açıklamadan sonra tüm dikkatini toparladı. "O, bir *penitenziere*."

Schalber pencereye yaklaştı ve panjurları ardına kadar açtı. Kapkara bulutlar yeniden Roma'yı istila etmeye hazırlanıyorlardı. "Dünyadaki en büyük kriminal arşiv hangisidir, biliyor musun?"

Sandra şaşırmıştı. "Bilemiyorum... Sanırım İnterpol'ünkidir."

Schalber keyifle gülümsedi. "Yanlış."

"FBI mı?"

"O da değil. İtalya'da, daha net söylemek gerekirse Vatikan'da."

Sandra hâlâ bir şey anlamıyordu. Ama ifadesinden bunun kendi suçu olduğu anlaşılıyordu. "Katolik Kilisesi'nin neden bir kriminal arşivine ihtiyacı olsun?"

Schalber, söyleyeceği kelimeleri toparlamaya çalışırken Sandra'dan oturmasını rica etti. "Katolik dini, günah çıkarmayı öngören tek inançtır; insanlar Tanrı'nın bir elçisi önünde tüm günahlarını söyleyerek bağışlanmayı isterler. Kimi zaman itiraf edilen suç o kadar büyüktür ki sıradan bir papaz bu günahı bağışlayamaz. Bunlar 'ölümcül günahlar' diye adlandırılır; bunlar kişinin kasıtlı ve bilinçli olarak işlediği suçlar gibi, ciddi olaylardır."

"Cinayet işlemek gibi."

"Kesinlikle. Bu gibi durumlarda papaz itirafı bir metin halinde yazar ve onu bir üst yetkiliye, Roma'da bu tür konular üzerinde yargılama hakkı olan yüksek rütbeli bir başka papaza gönderir."

Sandra duyduklarına inanamıyordu. "İnsanların günahlarını yargılayan bir mahkeme."

"Ruhlar Mahkemesi."

Sandra bu isimden bile görevin büyüklüğünü anlamanın mümkün olduğunu düşündü. Kim bilir o kurumdan ne sırlar geçmişti. Sonunda David'in ilgilendiği şeyi ve onun tüm bunları araştırma nedenini anlamıştı.

Schalber sözlerine devam etti. "On ikinci yüzyılda *Paenitentiaria Apostolica* adıyla kuruldu ve küçük bir amacı vardı; o devirde dinî mabetleri ziyaret etmek ama aynı zamanda da günahlarının bağışlanması için Roma'ya akın eden hacılara destek veriyordu."

"Endüljans dönemi zamanlar."

"Öyle. Sadece Kilise'nin yüksek otoriteleri tarafından kabul edilen hibeler ve bağışlar olduğu gibi, yine sadece Papa tarafından saklanan sansürler vardı. Ancak bu, Papa için aşırı büyük bir görevdi. Böylece bu işi bazı kardinallere dağıtmaya başladı ki kısa bir süre sonra konuyla ilgili bir bakanlık kuruldu."

"Bu işin günümüz yaşantısına nasıl bağlandığını anlamıyorum..."

"Başlangıçta mahkeme görüşünü bildirdikten sonra itirafların yazıldığı metinler yakılıyordu. Ancak birkaç yıl sonra bu kilise mahkemesinin rahipleri, yani *penitenziereler* gizli bir arşiv oluşturmaya karar verdiler... Ve yarattıkları bu eserlerin önü alınamadı."

Sandra bu olağanüstü girişimin önemini anlamaya başlıyordu.

Schalber, "Neredeyse binlerce yıldır," diye devam etti. "O arşivde insanlığın işlediği en kötü günahlar saklandı. Kimi zaman hiç kimsenin asla farkına varmadığı suçlar söz konusu oldu. Bu noktada eklemem gereken bir şey var ki günah çıkarmak kışkırtılarak yapılan bir hareket değildir, günah çıkaranın kendiliğinden içinden dökülen sözlerdir ve bu yüzden her zaman samimidir. Sonuç olarak *Paenitentiaria Apostolica* dünyanın herhangi bir yerindeki polis merkezinde bulabileceğin türden olayların sıralanarak katalogu yapılmış basit bir veri tabanı değil."

"Ne öyleyse?"

Schalber'nın yeşil gözleri parladı. "Kötülüğün en geniş ve en güncel arşivi."

Sandra iyice kuşku içindeydi. "Şeytanla alakalı bir şey mi? Öyleyse o üfürükçüler, o rahipler kimler?"

"Hayır, yanılıyorsun." Schalber genç kadını düzeltmek için acele eder gibi cevap verdi. "Penitenziereler şeytanın varlığıyla ilgilenmezler. Olaya bilimsel bir şekilde yaklaşırlar, onlar gerçek ve kendilerine özgü bir tür profil uzmanlarıdırlar. Yıllar içinde ve arşivin sayesinde tecrübeleri iyice arttı, uzmanlaştılar. Zamanla günahkârların itiraflarının haricinde, tüm kriminal olaylarla ilgili detaylı bir arşiv tutmaya başladılar. O suçlar üzerinde çalıştılar, analizler yaptılar ve modern bir kriminoloğun yapacağı gibi deşifre etmek için uğraştılar."

"Olayları çözdüklerini mi söylemek istiyorsun?"

"Kimi zaman bu da oluyor."

"Ve polisin tüm bunlardan haberi yok..."

"Sırlarını korumakta son derece başarılılar, sonuç olarak asırlardır gizli kalabildiler."

Sandra, kahvaltı tepsisine uzandı ve kahve fincanını aldı. "Nasıl çalışıyorlar?"

"Bir sırrın çözümünü bulduklarında üst düzeydeki kişilerle anonim bir yöntem şekli bularak bilgiyi onlara ulaştırıyorlar. Bazı zamanlarsa doğrudan doğruya olaya müdahale ediyorlar."

Schalber kalkıp odanın bir köşesinde duran evrak çantasını aldı ve açıp içinde bir şeyler aramaya başladı. Sandra'nın aklına, David'in polis telsizinden dinleyerek topladığı ve ajandasına not ettiği adresler geldi; demek ki kocasının suç mahallerinde o rahibi aramasının nedeni buydu.

İnterpol görevlisi elinde bir dosya sallayarak, "İşte buldum," dedi. "Torino'daki küçük Matteo Ginestra olayı. Çocuk ortadan kaybolmuştu ve annesi onu kaçıran kişinin babası olduğuna inanıyordu. Boşanmışlardı ve koca, hâkimin belirlediği nafakayı vermek istemiyordu. Adam önceleri bulunamadı ama sonra ortaya çıkıp annenin suçlamalarını yalanladı ve oğlunu kaçırmadığını söyledi."

"Öyleyse kim kaçırmıştı?"

"Polisler bu ipucu üzerinde uğraşırlarken çocuk aniden ortaya çıktı. Kaçıranların Matteo'dan birkaç yaş büyük ve hepsi iyi aile çocuğu olan bir grup genç olduğu ortaya çıktı. Çocuğu terk edilmiş bir binada tutuyorlardı ve ya eğlence olsun diye ya da merak yüzünden onu öldürmeye niyetliydiler. Çocuk kendisini kurtaranın eve gizlice giren biri olduğunu anlattı."

"Rahip kılıklı biri söz konusu olabilir mi?"

"Çocuğun bulunduğu yerden biraz ileride, olan biteni anlatan bir metnin yazılı olduğu kâğıtlar bulundu. Gruptaki çocuklardan biri duyduğu vicdan azabı yüzünden mahalledeki kiliseye gidip günah çıkarmıştı. O kâğıtlarda yazılanlar bir itiraf metniydi ve birileri onları yanlışlıkla kaybetmişti." Schalber elindeki dosyayı Sandra'ya uzattı. "Kenarında yazılanları oku."

"Bu bir kod: *c.g. 764-9-44*... Nedir bu?"

"Penitenzierelerin dosyalama metotları. Numaraların sıradan olduklarını düşünüyorum ama o harflerin anlamı *culpa gravis,* yani büyük günah olmalı."

"Hiç anlamıyorum... David'in bunlarla ilgili araştırma yapmak nereden aklına gelmiş olabilir?"

"Reuters olayla ilgili bir görev için David'i Torino'ya göndermişti. Fotoğraf çektiği sırada sözünü ettiğim belgeleri bulan o oldu. Ve her şey o andan sonra başladı."

"Peki ya İnterpol? Onunla ne ilgisi var?"

"Sana iyi bir şey gibi görünüyor olsa da ruhlar mahkemesinin yaptığı işler yasal değil. Eylemlerinin ne sınırı var ne de kuralı."

Sandra gidip bir fincan kahve daha aldı ve Schalber'yı izleyerek kahvesini yudumlamaya başladı. Galiba Schalber da onun bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Size bilgileri taşıyan David'di, değil mi?"

"Yıllar önce Viyana'da tanışmıştık; o bir haber peşindeydi, ben de ona bazı taktikler veriyordum. Penitenziereler üzerinde araştırmalara başladığında eylemlerinin İtalya sınırlarını aştığını fark etti, bu yüzden İnterpol'ün olayla ilgileneceğini düşündü. Beni birkaç kez Roma'dan arayarak o güne dek bulduklarını aktardı. Sonra da öldü. Ama senin benim telefon numaramı bulabileceğin şekilde davranmasına bakarsak karşılaşmamızı istiyordu. Onun başlattığı işi ben bitirebilirim. Şimdi, sendeki ipuçları nerede?"

Sandra, baygınken Schalber'nın silahını aldığı gibi üstünü de didik didik aradığından emindi, bu yüzden ipuçlarının Sandra'nın üzerinde olmadığını çok iyi biliyor olmalıydı. Ancak Sandra öyle kolay teslim olmak istemiyordu. "Birlikte hareket etmeliyiz."

"Mümkün değil, unut bunu. İlk trene binip Milano'ya döneceksin. Birileri senin ölmeni istiyor ve sen bu şehirde güvende değilsin."

"Ben bir polis memuruyum, kendime göz kulak olmayı da bir soruşturmanın nasıl ilerlediğini de gayet iyi bilirim."

Schalber sinir içinde odada dolaşmaya başladı. "Ben tek başıma daha iyi hareket ederim."

"Eh, bu kez yöntemlerini yeniden gözden geçirmen gerekecek."

"Çok inatçısın!" Schalber genç kadının önünde durdu ve işaret parmağını yüzüne doğru sallayarak, "Tek bir şartla," dedi.

Sandra gözlerini tavana çevirdi. "Tamam, biliyorum: Patron sensin ve her zaman sen ne dersen o olacak."

Schalber gafil avlanmıştı. "Nasıl bildin?"

"Erkeklerin egosundaki testosteron etkilerini gayet iyi biliyorum. Her neyse, nereden başlıyoruz?"

Schalber bir çekmeceye yaklaştı ve Sandra'nın silahını alıp genç kadına uzattı. "Dün akşam şehre geldiğimde polisin hâlâ soruşturmasını sürdürdüğü bir villaya gittim. Adli polis olay yerini terk eder etmez penitenzierelerin ortaya çıkmalarını umut ederek her yere böcek yerleştirdim. Şafaktan önce bir konuşma kaydettim. Kim olduklarını bilmediğim iki kişinin konuşmasıydı bu. Figaro adındaki bir seri katilden söz ediyorlardı."

"Anladım. Sana David'in bıraktığı ipuçlarını göstereyim. Sonra bu Figaro denen adamın kim olduğunu bulmaya çalışalım."

"Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

Sandra dik dik Schalber'ya baktı ama artık ona karşı defansif davranmaktan vazgeçmişti. "Birileri kocamı öldürdü ve bu sabah aynı şeyi benim için de denediler. Bunu yapanın aynı el olup olmadığını ve penitenzierelerin tüm bunlarla olan ilgisini anlamıyorum. Belki de David araştırmaları sırasında çok fazla ileri gitmiş olabilir."

"Onları bulursak, bu sorularının cevabını kendilerine sorarız."

Saat 12.32

Pietro Zini'nin tek dostları kedilerdi. Altı tane kedisi vardı. Hayvancıklar, Pietro'nun Trastevere'nin kalbindeki evinin küçük meyve bahçesinde bazen aylak aylak dolaşır, bazen de bir portakal ağacının gölgesinde uyuklarlardı. Semt aniden koca bir şehir tarafından çevrilmiş küçük bir kasaba görünümündeydi.

Ardına kadar açılmış Fransız pencerenin arkasından eski bir plaktan gelen notalar duyuluyordu: etkisiyle âdeta perdeleri uçuşturan –ki Zini bunu göremiyordu– Antonín Dvořák'ın *Serenade for Strings* adlı eseri. Zini bir şezlonga uzanmış, müziğin ve bulutların arasından sadece kendisi için geçmiş hissi veren güneş ışığının keyfini çıkarıyordu. Güçlü, altmış yaşlarında biriydi. Dokuzuncu yüzyılda yaşayan bazı şişman adamlara has bir göbeği vardı. Genellikle dünyayı onlarla keşfettiği iri ellerini göbeğinin üzerinde birleştirmişti. Beyaz bastonu ayaklarının dibindeydi. Siyah güneş gözlükleri artık gereksiz olan bir gerçeği yansıtıyorlardı.

Gözlerinin görmediği günden itibaren tüm insani ilişkilerinden de vazgeçmiş, dünyadan elini eteğini çekmişti. Günlerini evi ile meyve bahçesi arasında, plaklarının verdiği mutluluğa gömülmüş halde geçiriyordu. Karanlıktan daha ziyade sessizlikten korkardı.

Kedilerden biri şezlonga sıçradı ve gelip Zini'nin üstüne oturdu. Zini parmaklarını hayvanın sık tüyleri arasında gezdirdikçe kedi her dokunuşta mutluluktan mırıldanmaya başladı. "Bu müzik çok güzel, değil mi Socrate? Biliyorum, sen de benim gibisin, yürek parçalayan melodileri tercih ediyorsun. Ama kardeşin o kibirli Mozart'ı seviyor."

Kedi gri-kahverengiydi ve burnunda beyaz bir lekesi vardı. Dikkatini bir şey çekmiş olmalı ki aniden kendisini efendisinin sevgi dolu okşayışlarından kurtarıp kafasını dikleştirdi ve bir anda koca bir atsineğini hedef aldı. Birkaç saniye sonra sineğe olan ilgisini kaybedip yeniden efendisinin kucağına gömüldü. Zini de kediyi okşamaya başladı.

"Haydi, sor bakalım."

Zini sakin görünüyordu. Elini yanındaki masaya uzatıp limonata bardağını aldı ve bir yudum içti. "Orada olduğunu biliyorum. Geldiğin an anladım. Kendi kendime ne zaman konuşacağını soruyordum. Karar verdin mi?"

Kedilerden biri gidip yabancının ayaklarına sürünmeye başladı. Gerçekten de Marcus en az yirmi dakikadır oradaydı. Evin yan kapısından bahçeye girmiş ve tüm bu süre içinde ona doğru şekilde

nasıl yaklaşacağını düşünerek Zini'yi izlemişti. İnsanları anlamakta çok başarılıydı ama onlarla iletişime geçmeyi bilmiyordu. Emekli polisin gözlerini kaybetmesi Marcus'a, onunla daha rahat konuşabileceğini düşündürmüştü. Ayrıca Zini onun yüzünü görmeyecek, kendisini tanımayacaktı. Ama aksine, Zini herhangi birinden daha iyi görebiliyordu.

"Sakın yanılgıya düşme, ben kör olmadım. Etrafımdaki dünya söndü."

Adam buram buram sağlamlık ve güven kokuyordu.

"Nicola Costa için geldim?"

Zini başını salladı. Yüzü önce bulutlandı, sonra gülümseyerek, "Sen de onlardan birisin, değil mi? Hayır, nafile yere cevap beklemeyeyim. Biliyorum, bunu söyleyemezsin."

Marcus eski polisin bunu bilmiş olmasına inanamıyordu.

"Polislerin arasında bazı hikâyeler dolaşıyor. Kimileri şehir efsanesi diyor. Ama ben bunlara inanıyorum. Yıllar önce benim de başıma bir olay gelmişti. Bir ev hanımı kaçırılıp öldürülmüştü. Ancak olayda duyulmamış ve anlatılması güç bir zalimlik vardı. Bir akşam bana bir telefon geldi. Telefonun diğer ucundaki adam bana yanlış kişinin peşinde olduğumu söyledi ve gerçek suçluyu nasıl bulacağımı anlattı. Her zaman gelen yalancı ihbar telefonlarına benzemiyordu, bu yüzden ikna oldum. Katil, kadın tarafından reddedilmiş bir âşık çıktı, adamı tutukladık."

Marcus, "Figaro hâlâ serbest," diyerek araya girdi.

Ama adam konuya gelmemekte ısrarcı gibiydi. "Cinayet olaylarının yüzde doksan dördünde kurbanın katilini tanıdığını biliyor muydun? Çok yakın bir akraba ya da samimi bir arkadaşın olma olasılığı bir yabancıdan daha yüksek."

"Neden bana cevap vermiyorsun, Zini? Geçmişini kapamak istemiyor musun?"

Dvořák'ın parçası bitti, pikabın iğnesi son çizgide takılı kalıp aynı yerde sekmeye başladı. Zini doğruldu ve Socrate'yi hafifçe itti. Kedi yere atladı ve arkadaşlarının yanına gitti. Polis ellerini birleş-

tirdi. "Doktorlar bana uzun bir süre önce kör olacağımı söylediler. Böylece bu düşünceye alışmak için yeterli zamanım oldu. Kendi kendime, hastalığın işimle arama girdiği gün direnmeyi bırakacağımı söylüyordum. Bir yandan da hazırlanıyordum: Körler alfabesini öğrenmeye başladım, kimi zaman eve gözlerim kapalı yürüyor, eşyaları dokunarak anlamaya çalışıyordum ya da beyaz bastonla dolaşıyordum. Başkalarına bağlı olmak istemiyordum. Sonra bir gün bulanık görmeye başladım. Bazı ayrıntılar silikleşirken bazıları inanılmaz derecede netleşiyordu. Işık köşelerde cılızlaşıyor ama bazı görüntüler gökkuşağı renklerine bürünüp belirginleşiyordu. Dayanılır gibi değildi. O anlarda karanlığın bir an önce gelmesi için dua ettim. Sonra bir yıl kadar önce dualarım kabul oldu." Zini gözlüğünü çıkardı ve gün ışığından etkilenmeden hareketsiz duran göz bebekleri ortaya çıktı. "Bu karanlığın içinde yalnız olacağımı sanıyordum. Oysa ne oldu, biliyor musun? Kesinlikle yalnız değildim. Kariyerim boyunca kurtarmayı başaramadığım herkes, beni kan gölleri ya da kendi pislikleri içinden süzen kurbanların bakışları; evde ya da yolda, ekilmemiş bir tarlada ya da bir morg masasında bulunmuş binlerce kurbanın yüzü. Onları burada, kendi karanlığımda buldum. Beni bekliyorlardı. Ve şimdi birer hayalet gibi benimle birlikte yaşamaya devam ediyorlar."

"Bahse varım aralarında Giorgia Noni de vardır. Ne yapıyor, seninle konuşuyor mu? Ya da sadece sana bakıyor ve kendinden utanmanı mı bekliyor?"

Zini limonata bardağını yere bıraktı. "Anlayamazsın."

"Araştırmaya yolsuzluk karıştırdığını bliyorum."

Yaşlı polis başını salladı. "İlgilendiğim son olaydı. Acele etmeliydim, fazla zamanım yoktu. Olayın suçlusunun bulunması kardeşi Federico'nun hakkıydı."

"Ve bu yüzden masum birini hapse gönderdin."

Polis sanki görüyormuş gibi gözlerini Marcus'a dikti. "Bu noktada yanılıyorsun: Costa masum değil. Geçmişinde hem sosyal taciz hem

de cinsel taciz suçları var. Evinde *hardcore* pornografi, internetten indirilmiş yasadışı videolar bulundu. Hepsi de kadına şiddetle ilgiliydi."

"Hayal gücü bir insanı suçlamak için yeterli neden değildir."

"Öldürmeye hazırlanıyordu. Tutuklanmasının nasıl gerçekleştiğini biliyor musun? Figaro olayındaki şüphelilerden biriydi ve gözümüz üzerindeydi. Bir akşam, süpermarketten çıkan bir kadını gizlice takip ettiğini gördük, elinde de bir spor çantası taşıyordu. Kanıta ihtiyacımız vardı ama çabuk karar vermeliydik. Ya onun eyleme geçmesini bekleyecektik ki o zaman kadına zarar verme riski vardı ya da onu hemen durduracaktık. Ben ikinci şıkkı seçtim ve haklıydım."

"Çantada makas mı vardı?"

"Hayır. Sadece yedek kıyafet vardı. Ama üzerindeki kıyafetlerle tamamen aynı eşyalardı. Neden, biliyor musun?"

"Üzerindekiler kandan kirlenirse dikkati çekmemek için." Planın mükemmel bir mantığı vardı.

"Ayrıca itiraf da etti, verdiği tüm bilgiler uyuşuyordu. Bana bu kadarı yeterli oldu."

"Kurbanlardan hiçbiri onun kimliğiyle ilgili yararlı bilgiler veremedi. Sonuç olarak o olabileceğini söylemekle yetindiler. Şiddete maruz kalmış kadınlar genellikle polisin kendilerine gösterdikleri kişinin suçlu olduğuna inanırlar ve anında o kişinin suçlu olduğunu söylerler. Hayır, yalan söylemiyorlar, buna inanmak istiyorlar, hatta o olduğuna bile eminler. Onlara kötülük yapan canavarın hâlâ ortada dolaştığını bilerek yaşayamazlar, her şeyin yeniden yaşanma korkusu herhangi bir adalet duygusundan daha güçlüdür. Öyleyse suçlu suçludur."

"Federico Noni, Costa'yı sesinden tanımıştı."

Marcus, "Öyle mi?" dedi. "O çocuk işaret parmağını Costa'ya uzatırken ne kadar sakindi? Son yıllarda maruz kaldığı travma silsilesini düşün."

Pietro Zini ne diyeceğini bilemedi. Yaşlı polisin sert karakteri hâlâ fark edilir nitelikteydi ama ruhunda bir şeyler tamir edilemez şekilde kırılıp dökülmüştü. Bir zamanlar suçluları bakışlarıyla kor-

kudan öldüren adam şimdi inanılmaz derecede kırılgan biri gibiydi. Bunun nedeni sadece şu anki engeli değildi, hatta gözlerinin görmeyişi kendisini daha bilge biri yapmıştı. Marcus onun bir şeyler bildiğinden emindi ve sık sık yaptığı gibi şimdi de susup sadece onun konuşmasını bekleyecekti.

"Gözlerimin bir daha görmeyeceğini söyledikleri günden sonra hiçbir gün batımını kaçırmadım. Bazen Gianicolo Tepesi'ne çıkar, günün son ışığı sönene kadar orada kalırdım. Bazı şeyler vardır ki her gördüğümüzde bizi şaşırtıyor olsalar da göz ardı ederiz, belki de dikkat bile etmeyiz. Mesela, yıldızlar. Küçükken otların üzerine uzanıp o uzak dünyaları hayal ettiğimi hatırlıyorum. Kör olmadan önce bir kez daha denedim ama çocukluğumdaki gibi olmadı. Gözlerim çok fazla yanlış ve çok fazla korkunç şey görmüştü. Baktığım son korkunç şeylerden biri de Giorgia Noni'nin cesediydi." Yaşlı polis, etrafındaki kedileri çağırmak için elini uzattı. "Birilerinin bizi dünyaya sırf acı çekmemiz için gönderdiğini düşünmek biraz kafa karıştırıyor. Tanrı'nın iyi olduğu söyleniyor, öyleyse her şeye gücü yeten bir varlık olamaz. İyi bir Tanrı evlatlarına acı çektirmezdi, demek ki bunu engellemeye gücü yetmiyor. Ancak her şeyi önceden biliyorsa o zaman bize inandırılmaya çalışıldığı gibi iyi değil."

"Keşke sana aklımızın sınırlarının ermeyeceği bir tasarımın parçası olduğumuzu söyleyebilseydim. Biz insanların bunun anlayamayacağını... Ancak doğruyu söylemek gerekirse cevabı ben de bilmiyorum."

"Senin tarafından bakınca bana çok dürüstçe bir cevap gibi geldi. Takdir ettim bunu." Zini ayağa kalktı. "Gel benimle, sana bir şey göstermek istiyorum."

Bastonunu aldı ve çalışma odasına girdi. Marcus adamın peşinden gitti. Oda son derece düzenli ve tertemizdi. Zini gerçekten başkasına muhtaç olmayan biriydi. Emekli polis pikabın yanına geldi ve plağı çıkardı. Bu arada Marcus'un dikkatini odanın bir köşesine atılmış, birkaç metrelik bir ip çekti. Yaşlı polis kim bilir kaç kez onu kullanmaya yeltenmişti.

Zini, misafirinin düşüncelerini okumuş gibi, "En büyük hatayı silah ruhsatımı geri vererek yaptım," dedi ve başka bir şey eklemedi. Sonra gidip üzerinde bir bilgisayar bulunan çalışma masasına oturdu. Klavyenin önünde normal bir ekran yerine Braille alfabesiyle hazırlanmış bir ekran ve bir kasa vardı. "Duyacağın şey hoşuna gitmeyecek."

Marcus neden söz edildiğini anlamaya başlamıştı.

"Ancak daha önce sana söylemek istediğim bir şey var ki o da Federico Noni'nin yeterince acı çekmiş olduğu." Zini üzgün gibiydi. "Yıllar önce bacaklarını kaybetti, hem de onun gibi biri, bir atlet. Benim yaşımda birine kör olacağı söylenirse bunu kabullenebilir. Sonra ablasını gözlerinin önünde vahşice öldürdüler. Böyle bir şeyin düşüncesinin bile ne kadar korkunç olduğunu kavrayabiliyor musun? Kendini nasıl yetersiz hissetmiş olabileceğini düşün. Kötü hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen kim bilir nasıl bir suçluluk duygusu besliyor içinde."

"Bana göstereceğin şeyle tüm bunların ne alakası var?"

"Alakası var çünkü Federico adaleti hak ediyor, her ne şekilde olursa olsun."

Pietro Zini, Marcus'un anladığını gösterecek bir şey yapmasını bekleyerek sustu.

"Bir sakatlıkla yaşayabilirsin ama şüpheyle asla."

Bu yeterliydi. Polis klavyenin başına oturdu. Teknoloji görme engelliler için çok değerli bir yardımdı. Zini son derece normal bir insan gibi internette gezebilir, sohbet edebilir veya ileti gönderip alabilirdi. Ağdaki hiç kimse farklı olduğunu anlayamazdı. Siber dünyada farklılıklar yok olabiliyordu.

"Birkaç gün önce bana bir e-posta geldi, şimdi sana onu dinleteceğim..."

Zini'nin bilgisayarında gelen e-postaları okuyan bir program yüklüydü. Yaşlı adam e-postayı açtı ve koltuğunun arkasına yaslanarak programın iletiyi okumasını bekledi. Sesli bir sentezleyicinin

elektronik sesi önce Yahoo'ya kayıtlı bir e-posta adresi okudu. İletide konu yoktu. Bunun üzerine sentezleyici iletiyi okumaya geçti.

"O-se-nin-gi-bi-de-ğil... Vil-la-G-lo-ri-par-kın-da-a-ra."

Zini bir dokunuşla iletiyi kapattı. Marcus âdeta ters köşeye yatırılmış gibiydi; bu gizemli mesajın yaratıcısı kendisini buraya kadar yöneten gizli kılavuzdan başkası olamazdı. İyi ama neden yönünü kör bir polise çevirmişti?

"*O senin gibi değil*, ne demek?"

"Açıkçası beni ikinci cümle ilgilendiriyor: *Villa Glori Parkı'nda ara.*"

Zini yerinden kalktı ve Marcus'un koluna girerek âdeta yalvarır gibi, "Ben oraya gidemem," dedi. "Şimdi yapman gerekeni biliyorsun. Gidip o parkta ne olduğunu gör."

Saat 14.12

David'in ölümünden sonraki aylarda yalnızlık çok değerli bir kabuk olmuştu. Bir durum değil, bir yerdi; David'le konuşmaya devam edebildiği ve bu yüzden kendisini zavallı bir deli gibi hissetmediği bir yer. Sandra, kendisine karşı gelen her şeyin çarpıp geri döndüğü o bir tür görünmez üzüntü balonunun içine kapanmıştı. Orada kaldığı müddetçe hiç kimse ve hiçbir şey kendisine dokunamazdı. Çelişkili olarak acının onu koruma gücü vardı, ta ki bu sabah San Raimondo di Peñafort Şapeli'nde kendisini hedef alan silah atışı başına gelene kadar.

Ölmekten korkmuştu. O andan itibaren balon yok olmuştu. Yaşamak istiyordu çünkü David'in ölümünden kendisini suçlu hissediyordu. Beş ay boyunca varlığı asılı kalmıştı. Zaman geçiyor ama Sandra hareketsiz kalmaya devam ediyordu. Ama şimdi kendine, bir eşin hangi noktaya kadar kocasına bağlı kalması gerektiğini soruyordu. Kocasının ölümünden sonra yaşama isteğinin sürmesi hata mıydı? Bu bir tür aldatma olabilir miydi? Bunun saçma bir

düşünce olduğunun farkındaydı, evet. Ancak ölümünden sonra ilk kez David'ten uzaklaşmıştı.

"Çok ilginç."

Schalber'nın sesi Sandra'nın bu düşüncelerle sığındığı o büyülü sessizliği böldü. Sandra'nın oteldeki odasındaydılar ve İnterpol ajanı yatağa uzanmış, David'in Leica'yla çektiği fotoğraflara bakıyordu. Elindeki fotoğraflara defalarca bakmıştı.

"Sadece dört tane mi? Başka yok mu?"

Sandra küçük hilesinin anlaşılmasından korktu, şakağında yara izi olan rahibin fotoğrafını ajana göstermemeye karar vermişti. Sonuçta Schalber bir polisti ve Sandra polislerin nasıl akıl yürüttüklerini biliyordu. Şüphenin avantajlı olmasına asla izin vermezlerdi.

"Sana iyi bir şey gibi görünüyor olsa da ruhlar mahkemesinin yaptığı iş yasal değil. Eylemlerinin ne sınırı var ne de kuralı."

Schalber penitenzierelerden söz ederken bunları söylemişti. Bu yüzden Schalber'nın gözünde o adam yasadışı bir davranıştan sorumluydu. Hiçbir şey fikrini değiştirmesine neden olamazdı.

Akademide, aksi kanıtlanıncaya dek herkesin suçlu olduğunu öğretmişlerdi. Ayrıca kimseye inanmamak gerekiyordu. Örneğin, sorgulama sırasında başarılı bir polis her kelimeye karşı çıkmalıydı. Bir kez Sandra'nın da başına gelmişti, bir hendekte ölü bir kadın bulan turisti baskı altında sorgulamıştı. Tabii ki adamın cinayetle bir ilgisi yoktu, o sadece polise ihbarda bulunmuştu. Ancak Sandra adamı anlamsız bir soru yağmuruna tutmuştu. Anlamamış gibi aynı soruları defalarca sormuş, adamı çelişkiye düşürmeye çalışmıştı. Zavallıcık, en ufak bir kuşkuda içeri tıkılacağını bilmeden o ölümün aydınlatılmasına yardımcı olabileceğini düşünerek bitmeyen sorgulamalara maruz kalmıştı.

Aklında geçenleri biliyorum, Schalber. Ve bunları yapmana izin vermeyeceğim. En azından sana tamamen güvenebileceğime emin olmadan asla.

"Evet, sadece dört fotoğraf."

Ajan uzunca bir süre cevabı tartarak ve kendini ele vereceğini umarak Sandra'ya baktı. Hiç sıkılmadan bir süre daha bakmaya devam etti. Sonra yeniden elindeki fotoğraflara bakmaya başladı. Sandra sınavı geçtiğine emindi ama yanılıyordu.

"Bana onlardan biriyle dün akşam karşılaştığını söyledin. Kendi kendime, eğer onu hiç görmediysen nasıl tanıdığını sorup duruyorum."

Sandra o an yaptığı hatayı fark etti. İnterpol'ün konukevindeyken hiç düşünmeden Schalber'ya söylediği bir şeydi bu.

"David'in Caravaggio'nun tablosundaki detayı içeren fotoğrafını doğrulamak için San Luigi dei Francesi'ye gittim."

"Bunu daha önce söylemiştin."

Sandra, "Adam önümde duruyordu, kim olduğunu bilmiyordum," diyerek yalan söyledi. "Beni tanıyan o oldu ve hemen yanımdan uzaklaştı. Ben de peşinden gittim ve bir rahip olduğunu söylemeden önce silahı kendisine doğrulttum."

"Seni tanıdığını mı söylemek istiyorsun?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanki beni tanıyormuş gibi bir izlenim bıraktı bende. Bu yüzden evet, sanırım beni tanıyordu."

Schalber başını salladı. "Anladım."

Ajan bu yalanı yememişti, Sandra bundan emindi. Ama şimdilik genç kadının üstüne gitmekten vazgeçmişti. Ne olursa olsun yine de işler yolunda gidiyor sayılırdı çünkü bu şekilde Sandra'yı araştırmasının dışında bırakmamak zorunda kalacaktı.

Sandra konuyu değiştirmeye çalıştı. "Şu karanlık fotoğraf... Sence anlamı ne?"

Schalber dalmış gibiydi ama hemen toparlandı. "Şimdilik bir fikrim yok. Bana bir şey ifade etmiyor."

Sandra yataktan kalktı.

"Pekâlâ... Öyleyse nereden başlıyoruz?"

Schalber fotoğrafları genç kadına geri verdi. "Figaro," dedi sadece. "Yakalandı. Ancak dava penitenziereleri ilgilendirmişse ister istemez bir nedeni vardır."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Saldırgan, bir katile dönüştü; son kurbanı öldü."

"Ondan mı başlamayı düşünüyorsun?"

"Hayır, kadının erkek kardeşinden... Kadın öldürülürken olay yerindeymiş."

"Doktorlar kısa bir süre sonra yeniden yürüyeceğime emindiler."

Federico Noni kollarını kalçalarına dayamış, başını öne eğmiş halde konuşuyordu. Uzun zamandır sakal tıraşı olmamıştı ve saçları da iyice uzamıştı. Yeşil tişörtün altından o bir zamanların atletinin güçlü kasları belli oluyordu. Ancak hareketsiz bacaklarının inceliği eşofmanının altından bile fark ediliyordu. Tekerlekli sandalyesinin ayak koyma yerine kaldırılmış ayaklarına altları tertemiz bir çift Nike giydirilmişti.

Sandra çocuğu izlerken bu detayları da aklının kenarına not ediyordu. Aslında ayağındaki spor ayakkabılar Federico'nun tüm dramını anlatıyordu. Yepyeni gibiydiler ama kim bilir ne zaman alınmışlardı.

Schalber ve Sandra, Nuovo Salario semtindeki küçük villadan içeri gireli henüz birkaç dakika olmuştu. Birinin gelip açması için kapıyı uzunca bir süre çalmaları gerekmişti. Federico Noni evde tam bir hapis hayatı yaşıyor ve kimseyi görmek istemiyordu. Schalber çocuğu ikna etmek için Sandra'nın polis kimliğini kapıda görüntülü telefondan göstermek zorunda kalmıştı. Ajan, kendisini polis müfettişi olarak tanıtmış, Sandra da gönülsüzce adamın yalanına iştirak etmişti. Bu adamın yöntemlerinden, kibrinden, kendi amaçları için başkalarını kullanmasından nefret ediyordu.

Gencin evi dağınıktı. Panjurlar kim bilir ne zamandır açılmıyordu ve uzun zamandır havalandırılmayan evde garip bir koku vardı. Eşyalar tekerlekli sandalyenin rahatça hareket etmesine uygun şekilde yerleştirilmişlerdi. Yerdeki tekerlek izleri kolayca fark edilir haldeydi.

Sandra ve Schalber bir kanepeye oturdular. Federico da karşılarındaydı. Tam arkasında üst kata çıkan merdivenler vardı. Giorgia Noni orada öldürülmüştü. Ama erkek kardeşi, doğal olarak artık

üst kata çıkamıyordu. Bu yüzden oturma odasına bir katlanır yatak konmuştu.

"Ameliyat başarılı geçmişti. Tekrar ayağa kalkmam için fizik tedavinin yeterli olacağına inanmaya başlamıştım. Kolay olmayacaktı belki ama başaracaktım. Ne de olsa fiziksel çabaya alışıktı bedenim. Ama..."

Federico, Schalber'nın geçirdiği felçle ilgili sorduğu sevimsiz bir soruya cevap vermeye çalışıyordu. İnterpol ajanı kasti olarak en can sıkıcı konudan yola çıkmıştı. Sandra bu tekniği çok iyi biliyordu, meslektaşlarından bazılarının bir suçun kurbanlarıyla konuşurken başvurdukları yöntem de buydu. Kurbanın çektiği acı içine kapanmasına neden olsa da ajanların işe yarar cevaplar alması için duruma kayıtsız görünmeleri şarttı.

"Kaza sırasında motoru çok mu hızlı kullanıyordunuz?"

"Kesinlikle hayır. Komik bir şekilde düştüm. Başlangıçta tüm kırıklara rağmen bacaklarımı oynatabiliyordum. Ancak birkaç saat sonra birden onları hissedemez oldum."

Odadaki sehpalardan birinde Federico Noni'nin motorcu kıyafetleri içinde alev kırmızısı bir Ducati'nin yanında çekilmiş fotoğrafı duruyordu. Elinde bir kask tutuyor ve objektife gülümsüyordu. Yakışıklı, mutlu ve temiz yüzlü bir genç. Sandra kızların aklını başından alan o tiplerden biri olduğunu düşündü.

"Siz bir atletsiniz. Branşınız?"

"Uzun atlama."

"Başarılı bir sporcu muydunuz?"

Federico sadece, kupalarla dolu cam vitrini işaret etmekle yetindi. "Siz karar verin."

Elbette eve girer girmez o kupaları fark etmişlerdi. Ama Schalber konuyu uzatarak zaman kazanmak istiyordu. Niyeti çocuğu harekete geçirmekti. Bir planı vardı ama Sandra henüz adamın ne elde etmek istediğini anlamamıştı.

"Giorgia sizinle gurur duyuyor olmalıydı."

Ablasının adını duymak bile Federico'yu gerginleştirmişti. "Hayattaki tek varlığım oydu."

"Ya anne babanız?"

Çocuk bu konudan söz etmemekte kararlı görünüyordu, soruyu alelacele geçiştirmeye çalıştı. "Annem biz henüz küçükken evi terk etti. Bizi babam büyüttü. Ancak anneme çok âşıktı ve onu terk etmesini kabullenemedi. Ben on beş yaşındayken öldü."

"Ablanız nasıl biriydi?"

"Tanıdığım en neşeli insandı, hiçbir şey onun keyfini kaçıramazdı ve bu hali bulaşıcıydı. Kazadan sonra benim bakımımı üstlendi. Zamanla ona ağır geleceğimi biliyordum ve buna hakkım yoktu ama o ısrarla benimle ilgilenmeye devam etti. Benim için her şeyden vazgeçiyordu..."

"Sanırım veterinerdi..."

"Evet, bir de sevgilisi vardı. Ne tür bir sorumluluk üstlendiğini anlayınca onu terk etti. Size çok sıradan gelebilir, hatta kim bilir kaç kez duymuşsunuzdur ancak Giorgia ölmeyi hak etmiyordu."

Sandra kendi kendine, iki başarılı gencin hayatını mahveden trajik olaylar zincirinin arkasında nasıl bir ilahî plan olabileceğini düşündü. Anne tarafından terk edilmiş, baba tarafından yetim; delikanlı tekerlekli sandalyede mahkûm, genç kız ise acımasızca şiddet görüp öldürülmüş. Nasıl olduysa Sandra'nın aklına David'in kumsalda karşılaştığı genç kız geldi. O karşılaşma, bir sürü talihsizliğin –kaybolan valiz, uçak için bilet bulunamaması, yolun ortasında arızalanan araç– sonunda farklı şekilde sonuçlanabilirdi. Kumsalda koşan yabancı genç kız David'i fazla ilgi çekici bulmuş olsaydı Sandra ile David tanışmamış olacaklardı. Ve belki de şu an David'in arkasından ağlayan başka bir kadın olacaktı. Kimi zaman kaderin özellikle çok fazla öfkelendiğini ve o zaman her şeyin bir anlamı olduğunu da kabul etmek gerekiyordu. Ama Federico ve Giorgia Noni olayında hiçbir anlam yoktu.

Delikanlı, canını çok fazla yakan anılarla ilgili konudan kaçmak istercesine, "Ziyaretinizin sebebini pek net anlayamadım," dedi.

"Ablanızın katili hatırı sayılır derecede bir ceza indirimi alabilir."

"Suçunu itiraf ettiğini duymuştum." Haber, Federico'yu allak bullak etmiş gibiydi.

Schalber, "Evet, ancak şu sıralar Nicola Costa 'akıldan yoksun' olduğunu ispatlamaya uğraşıyor," diyerek yalan söyledi. "Bu nedenle her zaman, yani hem üç saldırısında hem de işlediği cinayette bilincinin yerinde olduğunu kanıtlamamız gerekiyor."

Delikanlı başını salladı ve yumruklarını sıktı. Sandra, Federico için üzüldü ve şu an onu kandırarak konuşturdukları için öfkelendi. Henüz tek bir kelime etmemişti ama oradaki sessiz varlığı bile Schalber'nın her yalanını güçlendirmiş oluyordu, bu yüzden kendisini suç ortağı gibi hissediyordu.

Federico öfkeden pırıl pırıl parlayan bakışlarını onlara çevirdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nasıl olduğunu bize anlatın."

"Yeniden mi? Zaman içinde bazı şeyler netliğini kaybetmiş olabilir."

"Bunun farkındayız. Ancak başka şansımız yok, Bay Noni. O Costa alçağı olayı değiştirmeye çalışacak ve biz de buna izin vermek istemiyoruz, veremeyiz. Siz onu durdurabilirsiniz."

"Kar maskesi takmıştı, sadece sesini tanıdım."

"Bu sizi olayın tek şahidi yapıyor. Bunun farkında mısınız?" Schalber her kelimeye kaydetmek istiyormuş gibi cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri çıkardı.

Federico sert sakalını okşadı. Birkaç kez derin derin nefes alıp verdi. Göğsü, sanki aşırı heyecanlanmış gibi inip kalkıyordu. Sonra olayı anlatmaya başladı. "Akşam saat yedi sularıydı, Giorgia her zaman o saatte eve gelirdi. Alışveriş yapmıştı, pasta yapmak için gereken malzemeleri almıştı. Tatlıyı çok severim." Son sözleri itiraf gibiydi, sanki bu ayrıntı olayın seyrini değiştirebilecekti. "Müzik dinliyordum, kulağımda kulaklıklar vardı. Geldiğini fark etmedim. Giorgia kış uykusunda olduğumu, biraz daha beklemem gerektiğini ve sonunda bu uykudan iyisiyle kötüsüyle uyanacağımı söylerdi.

Çünkü o sıralar fizik tedaviyi reddediyordum ve yürüyeceğime dair tüm ümidimi yitirmiştim..."

"Sonra ne oldu?"

"Çığlığı ve bayılmama neden olan yere düşüşümü hatırlıyorum. Alçak herif arkamdan yaklaşmış ve tekerlekli sandalyemi yere devirmişti."

"Eve birinin girdiğini fark etmediniz mi?"

Federico sadece, "Hayır," dedi. Kritik noktaya gelmişti. O andan sonrasında hikâye oldukça zorlaşıyordu.

"Lütfen devam edin."

"Kendime geldiğimde hâlâ sersem gibiydim. Gözlerimi açık tutamıyordum ve sırtımda dayanılmaz bir ağrı vardı. Ne olduğunu hemen anlayamadım ama sonra üst kattan gelen çığlık seslerini duydum..."

Tek bir damla gözyaşı çocuğun gözlerindeki öfke kabuğunun arasından sıyrılmayı başarıp yanağından süzüldü ve sakallarının arasında kayboldu. "Yerdeydim, tekerlekli sandalye benden bir-iki metre uzaktaydı ve parçalanmıştı. Telefona ulaşmaya çalıştım ama benim için çok yüksek olan bir dolabın üzerindeydi." Hareketsiz bacaklarına baktı. "Bu şartlarda çok basit şeyler bile imkânsız hale gelebiliyor."

Schalber delikanlının duygulanmasına izin vermedi. "Ya cep telefonu?"

"Nerede olduğunu bilmiyordum, ayrıca panik halindeydim." Federico dönüp merdivenlere baktı. "Giorgia bağırdı, bağırdı, bağırdı. Yardım istedi, merhamet diledi. Sanki o aşağılık herifte vicdan varmış gibi..."

"Ya siz ne yaptınız?"

"Merdivenlere doğru süründüm, kollarımdan güç alarak basamakları çıkmaya çalıştım. Ancak hiç gücüm yoktu."

"Bu mümkün mü?" Schalber kibirli bir şekilde güldü. "Siz bir sporcusunuz, üstelik eğitimlisiniz. Yukarı tırmanmanın sizin için o kadar zor olması bana pek inandırıcı gelmiyor."

Sandra ateş saçan gözlerle Schalber'ya baktı ama adam onu görmezden geldi.

Federico sert bir ifadeyle, "Başımı yere vurduktan sonra ne halde olduğumu bilemezsiniz," dedi.

"Elbette... Affedersiniz." Schalber şüpheciliğini kasten belli etmeye devam ederken özrünün inandırıcı olması için de bir çaba sarf etmedi. Sonra başını önüne eğip elindeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı ama aslında çocuğun attığı yemi yutmasını bekliyordu."

"Böyle davranarak aslında ne ima etmeye çalışıyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Devam edin lütfen." Bu sözleri söylerken elini rahatsız edici bir şekilde sallamaktan da geri kalmadı.

"Saldırgan, polisin geldiğini duyunca yan kapıdan kaçtı."

"Siz Nicola Costa'yı sesinden tanıdınız, öyle mi?"

"Öyle."

"Saldırganın konuşmasında bir eksiklik olduğunu beyan etmişsiniz. Bu net olarak onun damağındaki sakatlığa bağlanabilir."

"Yani?"

"Ancak daha önceki ifadenizde saldırganın Slav aksanıyla konuştuğunu söylemişsiniz."

"Hatayı yapan siz polislersiniz, benimle ne ilgisi var?" Federico artık savunmaya geçmişti.

Schalber not defterini cebine atıp çocuğa elini uzattı. "Pekâlâ, bu kadar yeter. Hoşça kalın." Ve arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

"Bekleyin bir dakika."

"Bay Noni, benim kaybedecek zamanım yok. Bize gerçeği söylemediğiniz müddetçe burada kalmanın bir anlamı yok."

"Hangi gerçeği?"

Sandra çocuğun şaşkına dönmüş bir halde olduğunu fark etti. İnterpol görevlisiyle nasıl bir oyun oynadıklarını bilmiyordu ama kaybetmek üzereydi.

"Gerçekten gitsek iyi olacak."

Schalber bir kez daha Sandra'yı görmezden geldi ve Noni'nin karşısına geçip işaret parmağını çocuğun yüzüne doğru salladı.

"Gerçek şu: siz sadece Giorgia'nın sesini duydunuz, saldırganınkini değil. O yüzden ne Slav aksanı ne de konuşmada bir farklılık söz konusu."

"Yanılıyorsunuz."

"Gerçek şu: kendinize geldiğiniz zaman yukarı doğru tırmanabilir ve onu kurtarmaya teşebbüs edebilirdiniz. Siz bir atletsiniz, yapabilirdiniz."

"Doğru değil bu."

"Gerçek şu, Bay Noni: yukarı çıkmak yerine burada kaldınız, o sırada canavar da işini rahatça bitiriyordu."

Federico ağlayarak, "Doğru değil!" diye bağırdı.

Sandra ayağa fırladı ve Schalber'yı kolundan tutup dışarı sürüklemeye çalıştı. "Artık yeter, onu rahat bırak."

Ancak Schalber'nın vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Neden bize işlerin aslında ne şekilde geliştiğini anlatmıyorsunuz? Neden Giorgia'nın yardımına koşmadınız?"

"Ben... Ben..."

"Ne? Hadi, bu kez cesur davranın."

Federico gözyaşları içinde kekeliyordu. "Ben... Ben istemiyordum... İstemedim."

Schalber hiç acımadan saldırıyordu. "Hadi, cesur ol... O geceki korkak gibi olma."

Sandra, Schalber'yı sakinleştirmeyi denedi. "Lütfen, Schalber..."

"Ben... korktum."

Odaya aniden, sadece çocuğun hıçkırıklarıyla bölünen bir sessizlik çöktü. Schalber sonunda ona işkence etmeyi bırakmıştı. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. Sandra ajanın peşinden gitmeden önce bir an durup Federico'ya baktı; çocuk hıçkırıklar içinde, hareketsiz bacaklarına yumruklar atıyordu. Onu teselli etmek istedi ama konuşamadı.

İnterpol ajanı kapıdan çıkarken, "Başınıza gelenlerden dolayı çok üzgünüm, Bay Noni," dedi. "Hoşça kalın."

Schalber hızlı adımlarla arabaya giderken Sandra arkasından koşup onu zorla durdurdu.

"Lanet olsun! Aklından ne geçiyordu senin? Ona bu şekilde davranman gerekmezdi."

"Yöntemlerim hoşuna gitmiyorsa istediğin an beni rahat bırakabilirsin."

Sandra'ya karşı da küçümseyici bir tavır sergiliyordu, Sandra bunu kabul edemezdi. "Bana da böyle davranamazsın!"

"Sana daha önce söyledim, uzmanlık alanım yalancılardır. Yapabileceğim bir şey yok, onlardan tiksiniyorum."

Sandra arkalarındaki evi işaret ederek, "Sen içeride çok dürüsttün, öyle mi?" diye sordu. "İçeri girdiğimiz andan beri kaç tane yalan söyledin? Yoksa sayısını mı unuttun?"

"Şüpheleri haklı çıkaran sonlardan söz edildiğini hiç duymadın mı?"

Schalber cebinden bir paket sakız çıkardı ve içinden bir tane alıp ağzına attı.

"Neymiş bu son? Felçli bir çocuğu küçük düşürmek mi?"

Schalber kollarını iki yana açtı. "Bak, kader Federico Noni'ye kötü bir oyun oynamış, çok üzgünüm. Muhtemelen bunları hak etmiyordu. Ancak herkesin başına kötü şeyler gelebilir, bu bize sorumluluklarımızı unutturmamalı. Herkesten çok bunu sen bilmelisin."

"David'in başına gelenler yüzünden mi? Söylemek istediğin bu mu?"

"Evet, sen onun ölümünü mazeret gibi kullanmıyorsun."

Sakızı ağzı açık çiğniyordu ve Sandra buna gittikçe daha çok sinirlenmeye başlamıştı.

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Bunca zamandır her gün ağlayıp sızlanabilirdin, bu yüzden kimse sana bir şey söyleyemezdi. Oysa sen savaşmayı seçtin. Kocanı öldürüyorlar, sana ateş ediyorlar ama sen bir adım olsun geri çekilmiyorsun."

Genç kadına sırtını dönüp arabaya doğru yürüdü. Bu arada yağmur da başlamıştı.

Sırılsıklam olmasına aldırmayan Sandra cevap vermeden önce biraz bekledi. "Gerçekten midemi bulandırıyorsun."

Schalber olduğu yerde kalakaldı ve topuklarının üzerinde döndü. "O gerizekâlı Federico Noni yalancı şahitlik yaparak masum birini hapse tıktırdı. Sadece korkağın teki olduğunu kabullenmemek için. Bu senin mideni bulandırmıyor mu?"

"Anladım, kimin suçlu kimin suçsuz olduğuna karar veren sensin. Ne zamandır işler bu şekilde yürüyor, Schalber?"

Schalber kollarını havaya kaldırarak ofladı. "Bak, sokak ortasında tartışmaktan hoşlanmıyorum. Bu kadar sert olduğum için üzgünüm fakat ben böyleyim. David'in ölümüne üzülmedim mi sanıyorsun? Ona engel olmadığım için bir anlamda kendimi sorumlu hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Sandra sustu. Bunu hiç beklemiyordu. Belki kendisi de Schalber'yı çok çabuk yargılamıştı.

Schalber, "Arkadaş değildik ama bana güvenirdi. Ve bu kendimi suçlu hissetmeme yetiyor," diyerek kapattı konuyu.

Sandra biraz sakinleşti. Ses tonu da yumuşamıştı. "Bu çocukla ne yapacağız? Birilerine bilgi vermeli miyiz?"

"Henüz değil. Daha yapacağımız birkaç şey var; bu noktada penitenzierelerin gerçek Figaro'yu aradıklarından kesinlikle emin olabiliriz. Onlardan önce hareket etmeliyiz."

Saat 15.53

Hafif ama ısrarlı bir yağmur Roma trafiğini içinden çıkılmaz bir hale getiriyordu. Marcus, geniş bahçenin giriş kapısına geldiğinde birkaç saniye duraklayıp Zini'ye gönderilen e-postayı düşündü.

O senin gibi değil. Villa Glori Parkı'na bak.

Gerçek Figaro kimdi? Ve bu kez öç alan rolünü oynamak kimin sırasıydı? Cevap belki de buradaydı.

Park başkentin yemyeşil ciğerlerinden biriydi. Şehrin en büyük parkı olmasa da en az yirmi beş hektar kadardı, kısacası güneş batmadan her yeri araştırılmayacak kadar geniş bir araziydi. Üstelik Marcus ne araması gerektiğini de bilmiyordu.

Mesajın kör bir adama gönderildiğini düşündü. Demek ki bu bariz, hatta belki de sesli bir işaret olmalıydı. Ama ardından hemen kendi kendini düzeltti: Hayır, mesajın muhatabı penitenzierelerdi. Öyleyse Zini'ye tamamen tesadüfi gönderilmiş olabilirdi.

Parka bizim için bir şeyler bırakıldı.

Parka açılan siyah büyük kapıyı geçti ve yokuşu tırmanmaya başladı: Villa Glori bir tepenin üstüne inşa edilmişti. Birkaç saniye sonra üzerinde eşofmanı ve yağmurluğuyla bir adam, yanında mükemmel bir tempoyla kendisini izleyen boxer cinsi köpeğiyle Marcus'un yanından geçti. Hava iyice soğumaya başlamıştı. Marcus yağmurluğunun kapüşonunu iyice başına çekti. Sonra da dikkatini çekecek bir şeyler görme umuduyla çevresine bakındı.

Anomali.

Roma'daki diğer parkların aksine Villa Glori'de bitki örtüsü çok sıktı. Uzun gövdeli ağaçlar, garip ışık ve gölge oyunları yaratarak göğe doğru yükseliyorlardı. Ağaçların altları küçük makilerle veya çalılarla kaplıydı, toprak ise ölü dallar ve yapraklar yüzünden neredeyse görünmüyordu.

Banklardan birinde sarışın bir kadın oturuyordu. Bir elinde sımsıkı tuttuğu bir şemsiye, diğerinde de açık bir kitap vardı. Etrafında dönüp duran labrador muhtemelen sahibiyle oynamak istiyordu ama kitaba dalmış olan kadın köpeği görmezden gelmeye devam ediyordu. Marcus kadınla göz göze gelmemeye çalıştı ve yanlarından geçerken kadın okuduğu kitaptan başını kaldırıp bu yabancının tehlikeli olup olmadığını anlamaya çalışırmış gibi Marcus'a baktı. Marcus adımlarını yavaşlatmadan kadının yanından geçti. Bu arada köpek kuyruğunu sallayarak Marcus'un peşinden gitmeye başladı. Belli ki

arkadaş olmak istiyordu. Marcus durdu ve köpeğin yaklaşmasına izin verdi. Sonra da hafifçe eğilerek hayvanın başını okşadı.

"Hadi, yakışıklı. Artık sahibine geri dön."

Labrador, Marcus'u anlamış gibiydi, geriye dönüp sahibine koşmaya başladı.

Araştırmasına yönelmek için elle tutulur bir şeye ihtiyacı vardı. Ve bu da sadece bu yerin kendi doğasında gizli olabilirdi.

Roma'nın diğer parklarına göre bitki örtüsü daha sık olan bir park. Piknik için ideal bir yer değil ama koşu yapmak ve bisiklet sürmek için mükemmel bir parkur... bir de köpek gezdirmek için.

Köpekler; işte cevap buydu. Marcus eğer bu parkta bir şeyler varsa köpeklerin mutlaka kokusunu alabileceklerini düşündü.

Asfaltın kenarındaki toprağı dikkatlice incelemeyi sürdürerek tepeye çıkan yokuşu tırmanmaya devam etti. Yüz metre kadar gittikten sonra çamurlu toprakta birtakım ayak izleri dikkatini çekti.

Tam olarak söylemek gerekirse, tek bir hayvanın ayak izlerinden ziyade ormanın derinliklerinde ilgi çekici bir şeyler bulmuş birkaç hayvanın bıraktığı izlerdi bunlar.

Marcus ana yolu bırakıp çalıların arasına daldı. Ortalığa sadece yağmurun ve ayakları altında ezilen yaprakların sesleri hâkimdi. Son günlerdeki fırtınalara rağmen hâlâ seçilebilen izleri kaybetmemeye çalışarak birkaç yüz metre daha yürüdü. Ama çevrede hiçbir işaret göremiyordu.

İzler birdenbire Marcus'un önüne çıkan genişçe bir alanın dört bir yanında görülmeye başladı, sanki koklama duyuları izi kaybetmiş ya da izledikleri koku kaynağının nerede olduğu anlaşılmayacak kadar yoğunlaşmış gibiydi.

Gökyüzü bulutluydu. Şehrin gürültüsü ve ışıkları geniş yapraklı dalların arkasında kaybolmuştu. Park şu an medeniyetten uzak, karanlık ve tarih öncesi çağlara ait bir yer gibiydi. Marcus cebinden el fenerini çıkarıp düğmesine bastı. Şansına lanet okuyarak fenerin ışığını etrafta gezdirdi. Kendi adımlarına basarak geri dönmek ve ertesi sabah yeniden gelmek zorunda kalacaktı ama o zaman parkın

daha çok kalabalıklaşma riski artacak ve böylece görevini yerine getirememe olasılığı doğacaktı. Fenerin ışığı kendisinden birkaç metre uzaklıktaki bir noktayı aydınlattığında geri dönmeye karar vermek üzereydi. Gördüğü şeyi önce kırılmış bir dal parçası sandı. Ama değildi. Feneri o noktaya doğru sabitleyince daha iyi gördü ve ne yapması gerektiğini anladı.

Ağaçlardan birinin gövdesinde bir kürek dayalıydı.

Feneri, kürek tarafından âdeta işaretlenen ağacın dibini aydınlatacak şekilde yerleştirdi. Her zaman yanında taşıdığı lateks eldivenlerini taktı ve kazmaya başladı.

Ormanın sesleri karanlığın içinde hepten büyüyordu. Her çıtırtı bir tehdide dönüşüyor, hayalet gibi yanından geçip dalları kımıldatan rüzgârla yok oluyordu. Marcus'un elindeki küreğin ucu yumuşak toprağa girip çıkıyordu. Marcus ayağından da yardım alıyor ve çıkan çamur-toprak karışımını nereye gittiğine bakmadan fırlatıp atıyordu. Toprağın altında ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu ama içindeki ses ona cevabı çoktan bildiğini fısıldıyordu. Tahmininden daha yorucu bir işti bu. Terlemeye başladı, kıyafetleri sırtına yapışmıştı ve güçlükle nefes alıyordu. Ama durmadı. Yanılmış olmayı diliyordu.

Tanrım, lütfen düşündüğüm şey olmasın.

Ancak birkaç dakika sonra kokuyu algılamaya başladı. Koku keskin ve bayıltıcıydı. Her solukta insanın burun deliklerine ve ciğerlerine dolacak derecede güçlüydü. Sanki likit bir yapısı var gibiydi. Doğrudan doğruya mide suyuyla bağlantıya geçip kusma isteği yaratıyordu. Marcus bir ara durmak zorunda kaldı ve yağmurluğunun koluyla ağzını kapatıp biraz temiz hava almaya çalıştı. Sonra kazmaya devam etti. Ayaklarının dibinde aşağı yukarı elli santimetre genişliğinde ve yaklaşık olarak bir metre derinliğinde bir delik vardı. Ama kürek hâlâ çamurlu toprağa girebiliyordu. Marcus yarım metre daha kazdı. Petrol gibi yapışkan, kara renkte bir sıvı belirene kadar yirmi dakikadan fazla geçmişti. Toprakta çürümeye başlamış bir şeyin kalıntısıydı bu sıvı. Marcus çukurun önünde diz

çöktü ve elleriyle kazmaya devam etti. O yağa benzer sıvı kıyafetlerini berbat etmişti ama önemi yoktu. Parmaklarının arasında topraktan daha katı bir şey hissetmeye başladı. Pürüzsüz ve kısmen lifliydi. Marcus bir kemiğe dokunuyordu. Kemiğin etrafını temizlemeye çalıştı ve çürümüş etle kaplı bir parça ortaya çıktı.

En ufak bir şüphesi yoktu: bu bir insana aitti.

Küreği yeniden eline aldı ve cesedi olabildiğince topraktan kurtarmaya çalıştı. Önce bir bacak, sonra bir kalça kemiği. Ceset bir kadındı ve çıplaktı. Çürüme evresi en ileri safhadaydı. Buna rağmen ceset iyi durumdaydı. Marcus belki kaç yaşında olduğunu tahmin edemezdi ama genç olduğundan emindi. Göğsünün her tarafında ve kasıklarında büyük bir ihtimalle kesici bir silah tarafından oluşmuş derin kesikler vardı.

Makas.

Sonunda Marcus sakinleşti. Kendini yere atıp derin derin nefes almaya başladı ve sonrasında büzülerek o tiksinti verici ölüm ve şiddet görüntüsünü izlemeye koyuldu.

Kısa bir süre sonra istavroz çıkardı ve ellerini kavuşturarak o yabancı kadın için dua etmeye başladı. Onun genç kızlık hayallerini, yaşama sevincini hayal edebiliyordu. Onun yaşlarındayken ölüm anlamsız ve uzak bir kavram olmalıydı – başkalarını ilgilendiren bir şey. Onu duyan olup olmadığını bilmeden belki de kendi kendine konuştuğunu düşünerek kızın ruhunu karşılaması için Tanrı'ya yalvardı. Marcus'un korkunç gerçeği, geçirdiği amnezinin anılarıyla birlikte inancını da alıp götürmesiydi. Kilise adamı olarak nasıl hissetmesi ve ait olduğu kimliğe bürünebilmek için ne tür duygulara sahip olmasını gerektiğini bilmiyordu. Ancak bu zavallı ruh için dua etmek kendisine güç veriyordu çünkü o an Tanrı'nın varlığı kötülük karşısındaki tek desteğiydi.

Marcus ölümün ne zaman gerçekleştiğini kesin olarak belirleyemezdi ama cesedin gömüldüğü yerin doğası ve bedenin bozulma durumuna bakılınca olay kısa bir süre önce gerçekleşmiş gibiydi. Sonuç olarak önündeki ceset Nicola Costa'nın Figaro olmadığının

kanıtıydı çünkü tavşan dudaklı adam genç kız öldürüldüğünde çoktan tutuklanmış olmalıydı.

Suçlu başka biri, diye geçirdi içinden.

Bazı kişiler insan kanının tadını tesadüfen denerler ve bu tadda eski bir yırtıcı dürtü, hayatta kalmak için verilen savaşların mirası, evrim içinde kaybolmuş atadan kalma öldürme ihtiyacının yankısını bulurlar. İşte seri saldırgan da Giorgia Noni'yi öldürerek yeni bir haz keşfetmişti; içinde her zaman ona ait olan ama kendisinin o ana dek bilmediği bir haz.

Marcus artık iyice emindi: Figaro öldürmeye devam edecekti.

Karşı taraftaki telefon sürekli çalıyordu. Marcus ahizeyi omzuna yerleşmiş, bir an önce cevap almak için acele ediyordu. Villa Glori'den biraz uzaktaki gizli evlerden birindeydi. Sonunda Marcus, yaşlı Zini'nin sesini tanıdı.

"Alo..."

"Tam düşündüğüm gibiydi."

Eski polis bir şeyler homurdandı ve sonra, "Ne kadar zaman önce?" diye sordu.

"Bir ay, belki biraz daha fazla. Kesin bir şey söyleyemem, doktor değilim."

Zini aldığı bu bilgiyi kafasında bir süre ölçüp biçti. "Eğer cesedi gömme zahmetine bir kez katlanmışsa yakında yine öldürecektir. Olayı bildirmen gerektiğini düşünüyorum."

"Önce anlamaya çalışalım." Marcus bildiklerini ve endişelerini Zini'ye açıklamak istiyordu. Buldukları şeyin adaletin yerine gelmesine faydası olmamıştı. Zini'ye e-postayı gönderen ve tam kazılacak yeri işaret etmek için Villa Glori'ye küreği bırakan kişi Federico Noni'ye öcünü alması için bir fırsat sağlayabilirdi. Veya bu fırsat, Giorgia cinayetinden önce saldırıya uğramış üç kadından birine de önerilebilirdi. Marcus fazla zaman kalmadığını hissediyordu. Daha kötü şeylere engel olmak için diğer üç kurbanla iletişime geçme konusunda polisle bağlantı kurmalı mıydılar? Birilerinin gerçek

Figaro'nun peşinde olduğundan kesinlikle emindi. "Zini, bilmem gereken bir şey var. Sana gelen e-postanın ilk bölümü: *O senin gibi değil*, ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Benimle oyun oynama."

Görme engelli polis birkaç saniye konuşmadı, galiba düşünüp taşınıyordu. "Pekâlâ... Bu gece geç saatte bana gel."

"Hayır, şimdi."

"Şimdi konuşamam." Sonra Zini evdeki biriyle konuşmaya başladı, "Hemen geliyorum, size çay servisi yapacağım."

"Kim var yanında?"

Zini sesini iyice alçalttı. "Bir kadın polis. Nicola Costa'yla ilgili sorular sormak istiyor ama henüz bana asıl niyetini anlatmadı."

Durum karmaşık bir hale gelmeye başlamıştı. O kadın kimdi? Kapanmış gibi görünen bir davayla neden aniden ilgilenmeye başlamıştı? Gerçekte aradığı neydi?

"Kurtul ondan."

"Sanırım çok şey biliyor."

"Öyleyse onu orada tut ve seni bulmak istemesinin gerçek nedenini söyletmeye çalış."

"Aynı fikirde olur musun, bilmiyorum ama bir şeyler yapman gerektiğini düşünüyorum. Sana bir öneride bulunabilir miyim?"

"Pekâlâ. Dinliyorum."

Saat 17.07

Önündeki çaydanlıktan fincanına biraz çay boşalttı ve şık fincanı ellerinin arasına alıp sıcaklığının tadını çıkardı. Mutfaktan, girişteki telefonda konuşan Pietro Zini'nin sırtını görüyor ama konuştuklarını duyamıyordu.

Schalber'yı eski polis memuruyla yalnız görüşmesinin daha ihtiyatlı olacağına inandırmayı başarmıştı, İnterpol ajanı da konu-

kevinde beklemeye razı olmuştu. Sonuçta Zini'yle meslektaştılar ve ayrıca Sandra, Federico Noni sorgusunda olduğu gibi bu kez tuzağa düşmek istememişti. Schalber yine elinde hiçbir resmî ipucu yokmuş gibi sorular soracaktı. Üstelik polisler İnterpol ajanlarından hiç hoşlanmazlardı. Ama Sandra'nın, Zini'nin kapısını çaldığında kendisini Milano'da Figaro olayına benzer bir olayla ilgilenen polis memuru olarak tanıtması yeterli olmuştu. Eski polis memuru Sandra'ya hemen inanmıştı.

Genç kadın telefon konuşmasının bitmesini beklerken Zini'nin verdiği dosyaya bir göz attı. Bu, Nicola Costa'nın polisteki soruşturma dosyasının bir kopyasıydı. Sandra yaşlı polise bu dosyanın nasıl eline geçtiğini sormasa da Zini, görevi süresince belgelerin kopyalarını almak gibi bir alışkanlığı olduğunu hemen belirtti. Kendisini âdeta aklamak istercesine, "Bir olayı çözmek için aklına ne zaman, neyin geleceğini asla bilemezsin," dedi. "Bu yüzden her şey daima elinin altında olmalı."

Sandra dosyanın sayfalarını çevirirken Zini'nin aşırı titiz biri olduğunu fark etti. Bir sürü not alınmıştı ama en son tutanaklarda belli derecede bir acelecilik görülüyordu. Polis memuru körlüğünün ilerlediğini fark ettikçe zamanı hızlandırmak istemiş gibiydi. Bazı durumlarda özellikle Costa'nın suçunu itiraf ettiği dönemde hastalığının ilerlemiş olduğu apaçık anlaşılıyordu. Karşılaştırmaları eksikti ve Zini'nin kendi birikimleriyle geliştirdiği sistem, kâğıttan bir kale gibi her an çökebilirdi.

Notları okumayı bıraktı ve doğruca raporların sonuçlarına baktı. Olayın değişik açılardan çekilmiş fotoğrafları vardı. Öncelikle cinayetten önceki tüm saldırılara ait fotoğraflar. Üç kadın kurban da beklenmedik bir anda evlerinde saldırıya uğramışlardı. Saldırıların hepsi akşamüstüne doğru gerçekleşmişti. Sapık, makası kadınların bedenlerinin değişik yerlerine saplamıştı. Yaraların hiçbiri asla bir ölüme neden olacak kadar derin olmamış ve genellikle de göğüs, bacak ve cinsel organa yakın yerler hedef alınmıştı.

Psikiyatrlara göre saldırgan cinsel şiddete meyilliydi. Ancak sapığın amacı, sadece zor kullanarak tecavüz ettiklerinde tatmin olan bazı sadistler gibi orgazma ulaşmak değildi. Figaro'nun amacı o kadınların başka erkekler tarafından arzulanmalarına, istek uyandırmalarına engel olmaktı.

Ben size sahip olamıyorsam başkası da olmasın.

Yaralarla iletilen bir mesajdı bu. Ve bu davranış tamamen Costa'nın kişiliğine uygundu. Yüzündeki deformasyon yüzünden karşı cins kendisini reddediyordu. Zor kullanarak elde edeceği fiziksel temas muhtemelen kadınların itici tavırlarını da tetikleyecekti ve Costa bir kez daha reddedilme deneyimini yaşayacaktı. Oysa makas kadınlarla arasında mükemmel bir uyum yaratıyordu. Costa zevkini tatmin ediyor ama aynı zamanda tüm hayatı boyunca kendisinden korkmuş olan kadınlarla arasında bir emniyet şeridi oluşturuyordu. Onları acı çekerken gördükçe orgazmın doruklarında geziniyordu.

Fakat eğer Costa, Schalber'nın iddia ettiği gibi, Figaro değilse o zaman suçlunun psikolojik profiline yeni baştan bakmak gerekiyordu.

Sandra, Giorgia Noni'nin fotoğraflarını incelemeye geçti. Cesette, sapığın diğer kadınlarda bıraktığı darbelerin aynısı vardı ama bu kez öldürmek için saldırmıştı.

Katil, daha öncekilerde olduğu gibi eve girmişti. Ancak bu defa evde üçüncü bir kişi vardı: Federico. Delikanlı olayı anlatırken katilin polis sirenlerini duyunca arka bahçe kapısından kaçtığını söylemişti.

Figaro'nun kaçarken bıraktığı ayak izlerine arka bahçenin toprağında rastlanmıştı.

Hareket sensörlü fotoğraf makineleri katilin ayakkabılarının bıraktığı izleri tespit etmişlerdi. Sandra'nın aklına nedensiz yere, David'in deniz kıyısında koşan yabancı kızla karşılaşması geldi.

Tesadüfler, diye düşündü.

Kocası içinden gelen bir dürtüyle kızın kim olduğunu anlamak için kumdaki ayak izlerini izlemişti. Birdenbire David'in bu davranışının bir anlamı varmış gibi geldi. Henüz ne olduğunu anlamamış

olsa da... Bu düşünceye odaklanmışken Zini konuşmasını bitirip mutfağa geri döndü.

Dosyayı kastederek, "İsterseniz onu alabilirsiniz," dedi. "Artık benim işime yaramaz."

"Teşekkür ederim. Artık gitsem iyi olacak."

Polis memuru tam karşısına oturup ellerini masanın üzerine koydu.

"Biraz daha kalın, lütfen. Fazla misafirim olmuyor. Sizinle bir iki çift laf etmek hoşuma giderdi."

Telefon konuşmasından önce Zini genç kadını bir an önce başından defetmek ister gibi davranmıştı. Oysa şimdi kalmasını istiyordu. Sandra bunun basit bir kibarlık olmadığını düşündü. Bu yüzden adamın aklından neler geçtiğini anlamak için kalmaya karar verdi.

Lanet olası Schalber biraz daha bekleyebilirdi.

"Peki. Kalıyorum o halde."

Zini ona müfettiş De Michelis'i hatırlatıyordu. Kendisine güçlü bir ağaç havası veren iri elli bu adama güvenebileceğini hissediyordu. "Çayı beğendiniz mi?"

"Evet, güzeldi."

Görme engelli polis, çaydanlığın içindeki çay biraz soğumuş olsa da Sandra'nın fincanını yeniden çayla doldurdu. "Karımla bunu sık sık yapardık. Pazar günleri kiliseden döndüğümüzde o çay hazırlardı ve biz de burada oturup karşılıklı sohbet ederek çay içerdik. Bu, bizim randevumuzdu." Gülümsedi. "Sanırım yirmi yıllık evlilik hayatımızda bu randevuyu hiç kaçırmadık."

"Nelerden konuşurdunuz?"

"Her şeyden... Özel bir konumuz olmazdı. Güzel olan da buydu; her şeyi paylaşabileceğimizi bilmek. Bazen tartışırdık, bazen gülerdik, bazen anıların içinde kaybolurduk. Çocuk sahibi olma şansımız olmadığı için her gün yüz yüze gelebileceğimiz korkunç bir düşmanımız olduğunu biliyorduk. Sessizlik çok düşmanca olabilir. Eğer onu uzak tutmayı öğrenemezsen ilişkinin çatlaklarından içeri girer ve onları genişletir. Zamanla, sen hiç farkına varmadan arada kocaman bir uzaklık yaratır."

"Bir süre önce eşimi kaybettim." Kelimeler öylesine, üstünde düşünüp taşınmadan dudaklarının arasından çıkıvermişti. "Henüz üç yıllık evliydik."

"Üzgünüm, ne kadar zor olduğunu bilirim. Ama ben her şeye rağmen kendimi şanslı hissediyorum. Susy her zaman istediği gibi, ansızın gidiverdi."

"David'in öldüğünü haber vermek için geldikleri günü hâlâ hatırlıyorum." Sandra bunu düşünmek bile istemiyordu. "Siz nasıl öğrendiniz?"

"Bir sabah onu uyandırmaya çalıştım." Zini başka bir şey söylemedi, bu kadarı yeterliydi. "Bencillik gibi görünebilir ama hastalık geride kalan için bir avantajdır. Seni daha kötüsüne hazırlar. Ama böylesi..."

Sandra yaşlı adamın söylemek istediğini anlıyordu. Aniden gelen boşluk hissi, geri dönüşün olmaması, her şey kesinleşmeden önce o baş edilemez konuşma ya da en azından tartışma ihtiyacı. Olmamış gibi davranmaya çalışmak, o çılgınca yok sayma isteği.

"Zini, Tanrı'ya inanır mısınız?"

"Tam olarak ne sormak istiyorsunuz?"

"Sorduğum şeyi. Kiliseye gittiğinizi söylediniz, yani Katoliksiniz sanırım. Yıllardır yaptığınız bu işin O'nunla bir ilgisi yok mu?"

"Tanrı'ya inanmak onu sevmek anlamına gelmez."

"Sizi anlayamıyorum."

"Bizim onunla olan ilişkimiz ölümden sonra bir şeyler olma umuduna dayalı. Ancak ölümden sonra sonsuz bir hayat olduğuna inanmasanız da yine de sizi yaratan o Tanrı'yı sever misiniz? Size verilen sözler ve vaatler olmasa dizlerinizin üzerine çöküp Tanrı'ya şükreder misiniz?"

"Ya siz?"

"Ben bir yaratıcı olduğuna inanıyorum ama bu hayattan sonra bir şeylerin var olduğuna inanmıyorum. Bu yüzden kendime ondan nefret etmek için izin veriyorum." Zini coşkulu ama buruk bir şekilde güldü. "Bu şehirde bir sürü kilise var. İnsanların o kaçınılmaz sona

karşı koyma girişimlerini temsil ediyorlar – aynı zamanda da içine düştükleri yanılgılarını. Ama her kilise bir sır, bir efsane saklar. Benim favorim, Sacro Cuore del Suffragio Kilisesi'dir. Pek kimse bilmez ama Araf'taki Kutsal Ruhlar Müzesi'ne ev sahipliği eder." Zini'nin ses tonu ciddileşmişti. Önemli bir şey itiraf edecekmiş gibi genç kadına doğru eğildi. "1897 yılında, inşasından birkaç sene sonra kilisede bir yangın çıktı. Alevler kontrol altına alındığında birkaç rahip mihrabın duvarında kurumdan oluşmuş bir insan yüzünün belirdiğini gördüler. Hemen o görüntünün araf'ta kalmış bir ruha ait olduğu söylentisi yayıldı. Bu anlatılması zor olay, Peder Vittore Jouet'nin hayal gücünü canlandırdı ve onu bu dünyada acılar içinde kıvranarak umutsuzca cennete çıkmaya çalışan ölülerin bıraktığı diğer izleri aramaya itti. Topladığı her şey sözünü ettiğim müzede bulunuyor. Siz fotoğrafçısınız; orayı mutlaka ziyaret etmeli, müzedekilere yakından bakmalısınız. Orada ne bulacağınızı biliyor musunuz?"

"Söyleyin, lütfen."

"Bir ruhun bizimle iletişime geçmesi gerekiyorsa bunu seslerle yapmaz, ışıkla yapar."

Sandra'nın aklına David'in Leica'yla çektiği fotoğraflar geldi ve istemsizce ürperdi.

Zini, Sandra'dan bir yorum gelmeyince özür diledi. "Affedersiniz, sizi korkutmak istemiyordum."

"Rica ederim, önemi yok. Oraya gitmeliyim, haklısınız."

Emekli polis memuru aniden ciddileşti. "Öyleyse acele etseniz iyi olur. Müze günde sadece bir saat, akşam duasının sonunda açık kalır."

Sandra, Zini'nin ses tonundan bunun basit bir tavsiye olmadığını anladı.

Su, sanki şehrin karnı artık onu kaldıramıyormuş gibi rögar kapaklarından geri taşıyordu. Üç gündür yağan yoğun yağmur şehrin kanalizasyon sistemini felce uğratmıştı. Ama sonunda bitmişti.

Şimdi ise rüzgâr esmeye başlamıştı.

Alarm çalmadan uyanmış ve kendini sokağa atmıştı. Sanki acelesi varmış gibi telaşla Roma'nın neredeyse tüm caddelerini, sokaklarını, meydanlarını dolaşmıştı.

Sanki bir hayalet ordusu üzerine geliyormuş gibi görünmez bir kalabalığın arasından kendine yol açıyordu. Rüzgâr, yolunu değiştirmesi için genç kadını zorlamak istiyor ama Sandra ona kulak asmadan yürümeye devam ediyordu. Yanında sımsıkı tuttuğu çantasının içinde çalan telefonunun titremesini hissetti. Çantasında telefonu bulmaya çalışırken arayanın Schalber olduğundan emin olduğu için, ajana anlatacak bir bahane bulmaya çalışıyordu. Onu konukevinde kalmaya ikna etmek tam bir meydan okuma olmuştu, şimdi Sandra'nın Zini ile görüşmesinde başarılı olmadığını düşünerek söyleyeceklerini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Sonunda çantasındaki onca şeyin arasından cep telefonunu bulup çıkardı ve ekrana baktı. Yanılmıştı, arayan De Michelis idi.

"Vega! Nedir bu gürültü?"

"Bekle bir dakika." Sandra, geniş bir kapı girişine sığınarak insan selinin fırtınasından korunmaya çalıştı. "Şimdi beni duyuyor musun?"

"Daha iyi, teşekkürler. Nasılsın?"

"Enteresan gelişmeler oldu." O sabah birilerinin ona saldırdığını atlayarak devam etti. "Şimdi sana çok fazla şey söyleyemem ama parçaları birleştirmeye başladım. David Roma'da epey önemli bir şey keşfetmiş, De Michelis."

"Beni fazla kaygılandırma. Milano'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Birkaç güne daha ihtiyacım var, belki biraz daha fazlasına."

"İznini uzatma konusunu ben hallederim."

"Sağ ol, müfettiş. Sen gerçek bir dostsun. Peki ya senin bana söyleyeceğin yeni bir şeyler var mı?"

"Thomas Schalber."

"Öyleyse hakkında bilgi alabildin."

"Elbette. Bir zamanlar İnterpol'de çalışan ama şimdi emekli olmuş bir tanıdığımla konuştum. Bilirsin, meslektaşları hakkında

soru sorulunca hepsi biraz kuşkuyla yaklaşır. O yüzden direkt soru soramazdım, bu yüzden niyetimi anlamasın diye onu yemeğe davet etmek zorunda kaldım. Her neyse, uzun hikâye."

De Michelis'in ayrıntılar içinde kaybolmak gibi kötü bir huyu vardı; Sandra'nın da acelesi.

"Ne buldun?"

"Arkadaşım kendisiyle şahsen tanışmıyor ama İnterpol için çalışırken Schalber'nın zor bir adam olduğunu duymuş. Çok fazla arkadaşı yok, tek başına çalışmayı yeğliyor ve üstleri tarafından pek sevilmiyor. Ancak olayları çözme konusunda çok başarılı. İnatçı, hırçın ama herkes onu son derece dürüst biri olarak tanıyor. Kimseye müdanası yok. İki yıl önce yolsuzlukla ilgili bir iç soruşturmayı yönetmiş, bu durumun onu daha da popülerleştirmediğini söylememe gerek yok sanırım. Meslektaşlarından önemli bir grubun uyuşturucu trafiğinde rol oynadığını ve rüşvet yediğini ortaya çıkarmış. Tam bir dürüstlük savunucusu."

Sandra, De Michelis'in bu ironik ve kasten abartılı açıklamasını biraz düşündü. Bu tip bir polisin, penitenzierelerle ne işi olabilirdi? Mesleki geçmişine bakılırsa adaletsizliğin açıkça ortada olduğu olaylarla daha çok ilgiliydi. Neden adalet konusunda olumlu bir görev üstlenmiş rahiplere karşı bu kadar öfkeliydi? Sonuçta kimseye zarar veren tipler değillerdi.

"Müfettiş, Schalber hakkında sen ne düşünüyorsun?"

"Duyduklarıma bakacak olursak bende inatçı, bildiğini okuyan bir herif izlenimi uyandırdı. Ancak güvenilir biri olduğunu söyleyebilirim."

De Michelis'in sözleri Sandra'yı rahatlatmıştı. "Teşekkürler, bunu dikkate alacağım."

"İhtiyacın olursa çekinmeden arayabilirsin."

Sandra telefonu kapattı ve cesaretli bir şekilde yeniden rüzgârın o görünmeyen nehrine karşı yürümeye başladı.

Evinden ayrılırken Pietro Zini, Sandra'ya şifreli bir mesaj vermişti. Bu yüzden Araf'taki Kutsal Ruhlar Müzesi'ne yapacağı ziyareti erte-

leyemezdi. Sandra ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama görme engelli polisin söylediğini doğru anladığından emindi.

O müzede bir şeyler vardı ve Sandra'nın bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Hemen.

Birkaç dakika sonra Sacro Cuore del Suffragio Kilisesi'nin önündeydi. İnşası her ne kadar on dokuzuncu yüzyılın sonlarına uzansa da Neo-Gotik stiliyle ilk andan itibaren Milano'daki Duomo Katedrali'ni anımsatıyordu. İçeride akşam duasının son bölümü olan Kutsal Işık ayini yapılıyordu ve dualar okunuyordu. Çok kalabalık değildi. Rüzgâr, kapıların çarpmasına neden oluyor, çatlakların arasından girip ıslıklar çalarak sütunlar arasında dolaşıyordu.

Sandra, Araf'taki Kutsal Ruhlar Müzesi'ni gösteren tabelayı görünce o tarafa yöneldi.

Söz konusu olan, kilise eşyalarının saklandığı odaya giden koridora konulmuş tek bir cam vitrine üst üste asılmış, birtakım –en az on kadar– garip kutsal kalıtların saklandığı bir yerdi; hepsi bu. Yanık izleri gösteren birkaç obje. Bunların arasında açık duran sayfasındaki beş parmak gölgesinin bir ölüye ait olduğu iddia edilen bir dua kitabı, acılar içinde ölen evli bir kadının 1864 yılında yastık kılıfına bıraktığı sureti, 1731 yılında bir rahibin hayaleti tarafından ziyaret edilen baş rahibenin gömleğinde ve rahibe giysisinde görünen el izleri gibi şeyler vardı.

Omzuna dokunan elin ağırlığını hissettiğinde Sandra hiç korkmadı. Hatta Pietro Zini'nin kendisini buraya göndermesinin nedenini anladı. Arkasını döndü ve onunla göz göze geldi.

Şakağında yara izi olan adam, "Neden beni arıyorsun?" diye sordu.

"Ben bir polis memuruyum," dedi anında Sandra.

"Nedeni sadece bu değil. Şu an resmî bir soruşturma yok, sen kendi hesabına hareket ediyorsun. Bunu San Luigi dei Francesi'de karşılaştığımız zaman anladım. Geçen akşam beni tutuklamak değil, öldürmek istedin."

Sandra cevap vermedi. Adamın haklı olduğu apaçık ortadaydı. "Sen gerçek bir rahip misin?"

"Evet, öyleyim."

"Kocamın adı David Leoni idi. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Adam kısa bir süre düşündü. "Hayır."

"Foto muhabiriydi. Birkaç ay önce bir binadan düşerek öldü. Onu öldürdüler."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Penitenziereleri araştırıyordu. Bir cinayet mahallinde senin fotoğrafını çekmiş."

Penitenziere adı geçince rahip bir süre sustu. "Sırf bu yüzden mi öldürüldü?"

"Bilmiyorum." Sandra durup derin bir nefes aldı. "Az önce Zini'nin telefonda konuştuğu kişi sendin. Neden benimle yeniden karşılaşmak istedin?"

"Vazgeçmeni istemek için."

"Yapamam. Önce David'in neden öldürüldüğünü öğrenmeli ve onun katilini bulmalıyım. Bana yardım eder misin?"

Adam, hüzünlü ve derin bakan mavi gözlerini Sandra'dan kaçırıp cam vitrindeki, üzerinde bir istavroz izi bulunan tahta parçasına çevirdi. "Kabul. Ancak bana ait olan fotoğrafı yok etmelisin. Ve eşinin penitenziereler hakkında topladığı ne varsa hepsini de."

"Sorularıma cevap bulduğum zaman bunu kesinlikle yapacağım."

"Bizi bilen başkaları var mı?"

Sandra, "Hayır," diyerek yalan söyledi. İnterpol'den ve Schalber'dan söz etmeye çekiniyordu. Sırrının ortaya çıktığını anlayan rahibin sonsuza dek ortadan kaybolmasından korkuyordu.

"Figaro'yu araştırdığımı nereden biliyorsun?"

"Polis de konuyla ilgili bilgi sahibi. Sizler konuşurken telefonlarınızı dinlediler." Adamın bu uydurma hikâyeye inanmasını dileyerek sözlerine devam etti. "Ancak endişelenme, kim olduğunuzu anlamadılar."

"Ama sen anladın."

"Ben seni nasıl bulacağımı biliyordum. Bunu bana David göstermişti."

Adam başını salladı. "Sanırım konuşulacak başka bir şey yok."

"Seni nasıl tekrar bulabilirim?"

"Ben seni bulurum."

Adam arkasını dönüp gitmeye yeltendi ama Sandra onu durdurdu. "Beni aldatmadığını nasıl bileceğim? Kim olduğunu ve ne yaptığını bilmeden sana nasıl güvenebilirim?"

"Seninkisi sadece merak. Ve meraklılar büyük günahlardan birini işlerler: kibir."

"Ben sadece anlamaya çalışıyorum."

Rahip, kutsal olduklarına inanılan eşyaların bulunduğu cam vitrine yüzünü yaklaştırdı. "Bu eşyalar batıl itikadı simgeliyorlar, insanoğlunun ait olmadığı bir boyutu gözetleme girişimini. Herkes zamanları bittikten sonra kendilerine ne olacağını bilmek istiyor. Ama sahip oldukları her cevabın beraberinde yeni bir şüphe getireceğini bilmiyorlar. Bu yüzden ne yaptığımı sana anlatsam eminim ki bu sana yetmeyecek."

"Öyleyse en azından bunu neden yaptığını söyle..."

Penitenziere birkaç saniye cevap vermedi. "Aydınlık dünya ile karanlık dünyanın karşılaştığı bir yer var. Her şey orada gerçekleşiyor; her şeyin tanımsız, karmaşık ve muğlak olduğu gölgeler dünyasında. Biz o sınırı savunmak için yerleştirilmiş bekçileriz. Ama ara sıra bir şeyler bu sınırı geçmeyi başarıyor." Dönüp Sandra'ya baktı. "Ben onları geriye, karanlığa geri kovalamak zorundayım."

Sandra düşünmeden, "Belki sana Figaro konusunda yardım edebilirim," dedi. Ve rahibin gözlerindeki umutlu bakışı fark etti. Bunun üzerine çantasından Zini'nin kendisine verdiği dosyayı çıkardı. "Yararlı olup olamayacağını bilmiyorum ama Giorgia Noni cinayetiyle ilgili bir şeyler bulduğumu sanıyorum."

"Anlat, lütfen."

Penitenzierenin kibarlığı Sandra'yı şaşırttı.

"Federico Noni olayın tek görgü şahidi. Polise verdiği ifadeye göre katil, devriye polisinin sirenlerini duyana dek ablasına saldırmaya devam etmiş. Ancak ondan sonra kaçmış." Sandra dosyayı açıp rahibe bir fotoğraf gösterdi. "Bunlar Figaro'nun arka bahçeye açılan yan kapıdan kaçarken bahçe toprağında bıraktığı ayak izleri."

Rahip, bahçedeki bir çiçek tarhında bulunan ayak izlerini daha yakından görmek için öne doğru uzandı. "Bunda garip olan ne var?"

"Federico Noni ve ablası Giorgia çok sayıda trajik olayın kurbanı olmuşlar. Anneleri onları terk etmiş, babaları ölünce kimsesiz kalmışlar, Federico'nun başına korkunç bir kaza gelmiş ama doktorlar ona yürüyeceğini söyleyerek ona umut vermişler ve bu hiç gerçekleşmemiş. Son olarak da Giorgia'nın öldürülmesi... Hepsi çok fazla."

"Bunun ayak izleriyle ne ilgisi var?"

"David'in anlatmayı çok sevdiği bir hikâye vardı. Tesadüfler ya da Jung'un verdiği isimle eşzamanlılık onu büyülerdi. Hatta buna o kadar inanırdı ki bir gün bir sürü inanılmaz talihsiz olay sonucunda kendisini bir sahilde buldu ve nedensiz bir şekilde, koşu yapan bir kızın kumda bıraktığı ayak izlerini takip etmeye başladı. O gün başına gelen tüm olumsuz olayların onu bu noktaya getirmek için kurgulanmış olduklarını ve o ayak izlerinin de hayatının kadınına ait olduklarına emindi."

"Çok romantik."

Adamın ses tonunda en ufak bir iğneleme yoktu, sözlerinde ciddiydi. Sandra bunu bakışlarından da kolayca anlayabiliyordu, bu yüzden anlatmaya devam etti. "David sadece bu son ayrıntıda yanılıyordu. Gerisi doğruydu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçenlerde bu hikâye yeniden aklıma gelmeseydi belki de seni çok ilgilendirecek bir konuda çözüm elde edemeyecektim. Tüm polisler gibi ben de tesadüflere pek inanmam, şüpheciyimdir. Bu yüzden David ne zaman bana bir hikâye anlatsa onu her şekilde yıldırmaya çalışır, tipik mesleki sorularla onu bunaltırdım. 'O ayak izlerinin bir kıza ait olduğuna nasıl emin olabildin?' ya da 'Onun

koşu yaptığını nereden biliyordun?' gibi. O da bana ayak izlerinin bir erkeğe ait olamayacak kadar küçük olduklarını ya da olmamasını dilediğini ve izlerin topuklardan ziyade parmak uçlarında daha derin olduğunu, bu yüzden kızın koştuğunu düşündüğünü söylerdi."

Sandra'nın yakaladığı bu en son ayrıntıyı söylemesi, tam da genç kadının beklediği gibi, rahibin aklında bir şeyler oluşmasına neden oldu. Rahip yeniden bahçede çekilen fotoğrafa baktı.

Ayak izleri topuk kısmında daha derin gibiydiler.

"Koşmuyordu... Yürüyordu."

Rahip de Sandra'yla aynı sonuca varmıştı. Genç kadın artık yanılmadığından emindi.

"İki olasılık var. Ya Federico Noni katilin polisin sirenlerini duyunca kaçtığını anlatırken yalan söyledi...

"Ya da birilerinin cinayetten sonra polisler için bir cinayet sahnesi hazırlamak için yeterli zamanı oldu."

"O ayak izleri kasten bırakıldı ve bunun da sadece tek bir anlamı var..."

"... Figaro o evden dışarı hiç çıkmadı."

Saat 20.38

Acele etmeliydi. Toplu taşıma araçlarıyla gidecek zamanı yoktu, bu yüzden hemen bir taksiyi durdurdu. Nuovo Salario'daki villadan uzak bir yerde taksiden indi ve yürüyerek devam etti. Eve yaklaşırken genç polisin bilmeceyi çözmesine yardım eden sezgisini düşünüyordu. Önceleri yanıldığını düşünmüş olsa da şimdi işlerin tam da düşündüğü gibi gittiğinden emindi.

Rüzgâr, kâğıt parçalarını ve plastik torbaları yerden kaldırıp Marcus'a eşlik etsinler diye etrafında uçuşturuyordu sanki.

Federico Noni'nin evinin önünde kimse yoktu. Evdeki ışıklar sönüktü. Marcus yağmurluğuna sıkıca sarınıp birkaç dakika bekledi, sonra eve girdi.

Ortalık sessizdi, fazlasıyla sessiz.

Cebindeki feneri kullanmamaya karar vererek etrafına bakındı.

Ne bir ses ne bir gürültü vardı.

Marcus oturma odasına girdi. Panjurlar indirilmişti. Kanepenin yanındaki abajuru yaktı ve gözüne çarpan ilk şey odanın ortasına bırakılmış tekerlekli sandalye oldu.

Neler olduğunu net bir şekilde anlayabildi. Onun yeteneği objelerin içine girmek, onların dilsiz ruhlarıyla özdeşleşmek ve geçmişe onların görünmeyen gözleriyle bakabilmekti.

Bu sahne Marcus'a Zini'ye gelen isimsiz iletideki cümleyi yeniden hatırlattı.

O, senin gibi değil.

Bu cümle Figaro'ya göndermede bulunuyordu. *Onun senin gibi bir engeli yok*, anlamına geliyordu. Federico sakat değildi, öyleymiş gibi yapıyordu.

Acaba Figaro şimdi neredeydi?

Eğer Federico tekerlekli sandalyede mahkûm biri gibi yaşıyorsa ön kapıdan çıkıp gitmiş olamazdı. Komşulardan biri mutlaka onu görürdü. Öyleyse kurbanlarına saldırmak için evden çıkarken kimse tarafından görülmemeyi nasıl başarıyordu?

Marcus üst kata çıkan merdivenlere yönelip keşfine devam etti. Merdivenin altındaki bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı. İçerisi kapkara bir oyuk gibiydi. Eşikten içeri adımını attı ve aniden yüzüne yukarıdan sarkan bir şey çarptı; bir ampul. Elini uzattı ve lambanın yanındaki ipi çekip ışığı yaktı.

Naftalin kokan dar bir sandık odasıydı burası. Eski elbiseler iki ayrı bölümde saklanmışlardı. Sol tarafta erkek kıyafetleri, diğer taraftaysa kadın kıyafetleri asılıydı. Kasvetli bir boş kabuklar dizisi. Marcus bunların muhtemelen çocuğun anne babasına ait olduğunu düşündü. Daha üst raflarda üst üste yığılmış ayakkabı kutuları vardı.

Yerde duran, askılardan kayıp düşmüş bir mavi bir de kırmızı çiçekli elbise Marcus'un dikkatini çekti. Belki de elbiseleri birisi

düşürmüştü. Elini elbiselerin arasına uzatıp hepsini bir kenara çekince karşısına bir kapı çıktı.

Demek ki aslında burası küçük bir holdü. Kapıyı açtı. Cebinden çıkarıp düğmesini açtığı feneri, duvarlarının sıvaları dökülmüş ve rutubetli kısa bir koridoru aydınlattı. Marcus birkaç adım yürüdükten sonra eski mobilyalar ve işe yaramaz eşyalarla tıka basa dolu bir odaya vardı. Fenerin ışığını etrafta gezdirirken masanın üzerindeki bir eşya dikkatini çekti.

Bir defter.

Marcus defteri eline aldı ve sayfalarını çevirmeye başladı. İlk sayfalardaki resimlerin çocuk elinden çıktığı açıktı. Daha sonraki sayfalardaysa hep aynı şeyler resmedilmişti.

Kadın resimleri, yaralar, kan. Ve makas.

Defterin bir sayfası eksikti, koparılmış olduğu çok net görülebiliyordu.

Marcus, çocukluk döneminin korkunç eserlerinden birinin Jeremiah Smith'in çatı arasındaki duvarında asılı olduğunu gayet iyi biliyordu. Çember gittikçe daralıyordu.

Ancak defterin sonraki sayfaları bu alıştırmaların çocukluk dönemiyle birlikte bitmediğine tanıklık ediyorlardı. Gençlik döneminde de devam edilen çizimler zaman içinde gelişmiş ve mükemmelleşmişlerdi. Kadınlar çok daha iyi betimlenmiş, lezyonlar daha gerçekçi ve daha acımasızca çizilmişti. Hastalıklı ve sapkın hayal dünyası, canavarla birlikte büyümüştü.

Federico Noni bu ölüm hayalini içinde sürekli beslemiş ancak asla gerçekleştirememişti. Muhtemelen onu frenleyen şey korku olmuştu; soluğu hapishanede almak ve herkes tarafından bir canavar olarak görülme korkusu. Böylece başarılı sporcu, düzgün evlat, iyi erkek kardeşi maskesini yaratmıştı. Tabii buna zaman içinde kendisi de inanmıştı.

Sonrasında motosiklet kazası yaşanmıştı.

Bu olay her şeyin önündeki engeli kaldırmıştı. Az önce polis kadın, doktorların Federico Noni'ye yürüme ihtimalinin olduğunu

söylediklerini ama delikanlının fizik tedaviye devam etmeyi reddettiğini kendisine anlatmıştı.

Bu özel durum Federico için mükemmel bir sığınaktı. Sonunda gerçek karakterini su yüzüne çıkarabilecekti.

Marcus, defterin son sayfasına geldiğinde katlanmış eski bir gazete kupürü buldu. Bir yıldan daha öncesine ait gazete parçası Figaro'nun üçüncü saldırısının haberiydi. Haberin kenarına birisi siyah bir keçeli kalemle bir not yazmıştı: *Her şeyi biliyorum.*

Marcus, *Giorgia olmalı*, diye düşündü. Federico bu yüzden onu öldürmüştü. Ve o sırada yeni oyununun daha çok hoşuna gittiğini de keşfetmişti.

Saldırılar, motosiklet kazasından hemen sonra başlamıştı. İlk üçü Figaro'nun hazırlanmasını sağlamıştı. Saldırdığı kadınlar onun için bir alıştırma, bir eğitim niteliğinde olmuşlardı. Ama Federico henüz bunun farkında değildi. Tatminin çok daha başka bir boyutu, çok daha farklı bir doyum bekliyordu onu: cinayet.

Ablasını katletmek beklenmedik ama zorunlu bir şeydi.

Giorgia her şeyi anlamıştı ve delikanlı için büyük bir tehlikeden ziyade bir engel olmaya başlamıştı. Federico onun, ne tertemiz hayalini kirletmesine ne de bu çok değerli değişimine engel olmasına izin verebilirdi. Bu yüzden genç kadını öldürdü. Ancak bu cinayet anlamasına da yaramıştı: Birinin hayatına son vermek basit bir saldırıdan çok daha fazla mutluluk veren, doyuma ulaştıran bir şeydi. Bu yüzden kendisini nasıl frenleyeceğini bilemedi. Villa Glori Parkı'ndaki ceset bunun göstergesiydi. Ama daha tedbirli olması gerektiğini edindiği tecrübeden öğrenmişti ve bu kez cesedi gömdü.

Federico Noni, gözleri görmemeye başlayan o yaşlı polis başta olmak üzere herkesi kandırmıştı. Kendini kurtarması için yalancı bir katilin sözde itirafı ona yeterli olmuştu. Geriye suçlunun her zaman herhangi bir canavar olabileceği varsayımına dayanan, hatalarla dolu bir cinayet sahnesi kurgulamak kalmıştı.

Marcus camlı bir dolabın arkasından görünen bir şey dikkatini çekince elindeki defteri yerine bıraktı. Bu bir demir kapıydı. Yaklaşıp kapıyı açtı.

Odanın içine öfkeli rüzgâr doldu. Marcus başını dışarı uzattı ve kapının ıssız bir arka sokağa açıldığını gördü. Buradan hiç kimse giren ya da çıkanın farkına varamazdı. Muhtemelen yıllar içinde bu arka kapı kullanılmaz olmuştu ama Federico Noni için ideal bir çözümdü.

Peki o şimdi neredeydi? Nereye gitmişti? Sorular yeniden Marcus'un beyninde dolaşmaya başladı.

Kapıyı kapadı ve iz sürmeye devam etmeye başladı. Hızlı adımlarla oturma odasına geri döndü. Bıraktığı parmak izlerine aldırmıyor, sadece geç kalmış olmaktan endişe ediyordu.

Tekerlekli sandalyeyi yerden kaldırdı. Sol yanına gerekli eşyalarını koyması için bir cep yapılmıştı. Marcus elini soktu ve bir cep telefonu buldu.

Kurnazmış, dedi kendi kendine. Telefonunu burada bırakmış çünkü kapalı bile olsa polisin yerini tespit etmesine yetecek derecede sinyal vermeye devam edeceğini tahmin etmiş.

Öyleyse bunun tek bir anlamı vardı: Federico Noni harekete geçmek için evden çıkmıştı.

Marcus son aramaları kontrol etti. Bir buçuk saat önce gelmiş tek bir arama vardı. Numarayı tanıdı çünkü henüz bugün öğleden sonra aradığı bir numaraydı.

Zini.

Numarayı geri aradı ve görme engelli polisin cevap vermesini bekledi. Fakat telefon sürekli çalmaya ve açılmamaya devam etti. Marcus telefonu kapattı ve içini buz gibi yapan bir önseziyle evden dışarı fırladı.

Saat 21.34

Sandra, İnterpol'e ait konukevinin aynasındaki aksine bakarken bugün öğleden sonra penitenziereyle karşılaşmasından sonra olanları düşünüyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca rüzgârın ve düşüncelerinin onu sürüklemesine izin vererek Roma sokaklarında amaçsızca dolaşmıştı. O sabah bir nişancının kendisi için kurduğu pusudan sonra içine doğru koştuğu riski umursamıyordu. Kalabalığın arasında kendini güvende hissediyordu. Cesaretini yeterince geri kazandığına inanınca Schalber'nın yanına geri döndü.

Kapıyı çalmadan önce bu kadar uzun bir süre kaybolduğu için ajanın tepkisini, azarlamasını ve hatta yakınmalarını olabildiğince sakin karşılamaya hazırlanarak bir süre holde beklemişti. Ancak Schalber kapıyı açtığında adamın yüzündeki rahatlamayı apaçık görebildi. Çok etkilenmişti, Schalber'nın kendisi için endişelendiğini görmek düşünebileceği en son şeydi. Adamın tek söylediği, "Oh, şükürler olsun, bir şeyin yokmuş," olmuştu.

Sandra şaşırıp kalmıştı. Milyonlarca soru bekliyordu ama Schalber, Pietro Zini ziyaretiyle ilgili genç kadının verdiği birkaç kelimelik raporla yetinmiş görünüyordu. Sandra, yaşlı polisin verdiği Figaro'yla ilgili dosyayı ajana uzatmış ve Schalber olayı penitenzierelerle ilişkilendirecek bir şeyler bulmak ümidiyle dosyadaki her evrakı incelemişti.

Ancak Sandra'ya, bu kadar uzun süre haber vermeden dışarıda kalmasıyla ilgili tek bir şey sormamıştı.

Sandra'ya elini yüzünü yıkamasını, yemeğin birazdan hazır olacağını söylemiş, sonra da mutfağa dönüp bir şarap şişesiyle ilgilenmeye başlamıştı.

Sandra lavabonun musluğunu açtı ve birkaç saniye daha aynadaki aksine bakmayı sürdürdü. Gözleri iyice çukurlarına kaçmış, gergin olduğu anlarda ısırmaktan dudakları çatlamıştı. Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi. Uzun ve kestane rengi kadın saçlarının dolanmış olduğu fırçayı aldı ve o sırada aklına bu sabah

konukevinin yatak odasındaki koltuğun kolçağında gördüğü sütyen geldi. Schalber kendisini aklamak için daireye sürekli gelip giden insanlar olduğunu söylemişti ama Sandra adamın utancını yüzünden okumuştu. Genç kadın Schalber'nın o iç çamaşırının sahibini tanıdığından adı kadar emindi. Elbette ki uyandığı yatakta kendisinden birkaç saat önce başka bir kadının yatması değildi onu rahatsız eden. Schalber sanki bu konu bir şekilde Sandra'yı ilgilendirirmiş gibi yalan söylemeye, kendisini aklamaya çalışmıştı.

O an kendisini bir aptal gibi hissetti.

Onu kıskanmıştı, bunun başka bir açıklaması yoktu. Diğer insanların *seks* yaptığı düşüncesine katlanamıyordu. O kelimeyi söylemek, sadece kafasının içinden bile söylemek onu âdeta özgürleştirmişti. *Seks*, diye tekrarladı. Kim bilir belki de onun böyle bir seçeneği bir daha asla olmayacaktı. Bunun için belirgin bir engel yoktu elbette ama içinden bir ses böyle olacağını söylüyordu. Bir kez daha annesinin sesi kulaklarında çınladı: "Hayatım, kim dul bir kadınla sevişmek ister ki?"

Kendini tekrar aptal gibi hissetti çünkü bu tür düşüncelerle sadece zaman kaybediyordu. Uzun zamandır tuvaletteydi ve Schalber bir şeylerden şüphelenebilirdi. Bu yüzden elini çabuk tutmaya karar verdi.

Rahibe bir söz vermişti ve bu sözünü tutmaya niyetliydi. O, eğer David'in katilinin bulunması için kendisine yardım ederse Sandra da penitenzierelere ait izleri yok edecekti. Her ne olursa olsun, şu an için kanıtları güvenli bir yerde saklamak iyi olacaktı.

Yanında getirdiği ve klozetin üzerine koyduğu çantasından cep telefonunu aldı ve belleğinde yeterince boşluk olup olmadığını kontrol etti. San Raimondo di Peñafort Şapeli'nde çektiği fotoğraflar hâlâ duruyordu. Tam silmek üzereyken durup düşündü. Orada birileri onu öldürmeye yeltenmişti. Belki de bu görüntülerde o kişinin kim olduğuyla ilgili bir şeyler bulabilirdi.

Bunun üzerine aralarında şakağında yara izi olan rahibinki de dâhil olmak üzere, Leica'yla çekilmiş tüm fotoğrafları çantasından çıkardı. Lavabonun kenarlarına hepsini sırayla dizdi ve cep telefo-

nuyla tek tek fotoğraflarını çekti; tedbirli olmak ve fotoğrafların birer kopyasını saklamak en iyisiydi. Ağzı kilitli, şeffaf plastik bir zarfın içine beş fotoğrafı yerleştirdi. Sifonun seramik kapağını kaldırdı ve zarfı oraya bıraktı.

On dakikadır konukevinin küçük mutfağında oturmuş ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış bir halde omzuna beyaz bir havlu atmış olan, ocaklar arasında koşturan ve bir yandan da ıslık çalan Schalber'nın hazırladığı masaya bakıyordu. Ajan dönüp Sandra'ya baktı ve onun düşünceler içinde kaybolmuş olduğunu gördü.

"Balzamik sirkeyle yapılmış risotto, fırında tekir balığı, kırmızı hindiba ve yeşil elmalı salata. Umarım seviyorsundur."

Sandra şaşkın bir ifadeyle, "Ah, evet, tabii..." dedi. Bu sabah Schalber kendisine kahvaltı hazırlamıştı ama çırpılmış iki yumurtayla omlet yapmak, yemek yapmak anlamına gelmezdi. Halbuki şu anki menünün yemek yapmayı bilen bir kişinin elinden çıkmış olduğu belliydi. Sandra hayran kalmıştı.

"Bu gece burada kalacaksın. Otele dönmen pek güvenli olmaz." Ajanın sözleri itiraz kabul etmez gibiydi.

"Bir şey olacağını sanmam. Ayrıca tüm eşyamı otelde bıraktım."

Schalber kocaman bir gülümsemeyle, "Yarın sabah gider her şeyini alırız," diye ısrar etti. "Yan odada çok rahat bir koltuk var. Tabii ki kendisini feda eden ben olacağım."

Az sonra masaya oturmuşlardı. Schalber tabaklara risotto servisi yaptı ve sessizce yemeklerini yemeye başladılar. Sandra balığı çok beğendi ve şarabın kendisini iyice gevşeten etkisinden çok memnun oldu. Hayır, bu kez David'in kaybından sonra evinde saklandığı akşamlardan birinde bir kadeh şarabı duvara fırlatmasına benzemiyordu. Bu kez farklıydı. Mükemmel bir akşam yemeğini bir yabancıyla paylaştığına, daha doğrusu bunu yapabildiğine hâlâ inanamıyordu.

"Yemek yapmayı kimden öğrendin?"

Schalber ağzındaki lokmayı yuttu ve bir yudum şarap içti. "Yalnız kaldığında pek çok şeyi öğreniyorsun."

"Hiç evlenmeyi düşünmedin mi? İlk kez telefonda konuştuğumuzda bana birkaç kez yaklaştığını söylemiştin."

Schalber başını salladı. "Evlilik bana göre değil. Görüş meselesi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepimizin bir hayat görüşü vardır ve bu geleceğimize yansır. Nasıl olduğunu bilirsin, değil mi? Tıpkı bir tablo gibi; bazı ögeler önde, bazıları da fondadırlar. Ama bu arkadaki ögeler en az ön taraftaki ögeler kadar gereklidir. Aksi takdirde perspektif gerçekleşemez ve basit bir görünüm elde etmiş oluruz, yani bu da kesinlikle gerçek dışı olur. İşte benim hayatımdaki kadınlar hep kompozisyonda arkadadırlar. Vazgeçilmezdirler ama ilk sırayı hak edecek kadar değil."

Sandra iğneleyici bir ses tonuyla Schalber'ya cevap verdi. "Peki ilk sırada kim var? Kendin haricinde elbette."

"Kızım."

Sandra böyle bir cevap beklemiyordu. Schalber ise onun şaşkın sessizliği karşısında zevkten dört köşe olmuş gibiydi.

"Onu görmek ister misin?" Schalber bunu söyledikten sonra cüzdanını çıkardı ve içindekileri karıştırmaya başladı.

"Sakın bana cebinde küçük kızının fotoğrafını taşıyan babalardan olduğunu söyleme! Lanet olsun, Schalber! Gerçekten aklımı karıştırmayı başarıyorsun." Sandra bunları alaycı bir ses tonuyla söylemişti ama aslında bu durum onu fazlasıyla duygulandırmıştı.

Schalber, saçları tıpkı kendininkiler gibi kül sarısı olan küçük bir kızın buruşmuş fotoğrafını Sandra'ya gösterdi. Kız, yeşil gözlerini de babasından almıştı.

"Kaç yaşında?"

"Sekiz. Muhteşem, değil mi? Adı, Maria. Dans etmeye bayılıyor. Hatta klasik bale eğitimi aldığı bir dans okuluna gidiyor. Her Noel'de ya da doğum günlerinde benden bir köpek yavrusu istiyor. Belki bu sene onu sevindirebilirim."

"Sık sık görüşüyor musunuz?"

Aniden Schalber'nın yüzü bulutlandı. "Viyana'da yaşıyor. Annesiyle ilişkimiz pek iyi değil. Onunla evlenmediğim için beni sürekli

suçluyor." Güldü. "Ama bulabildiğim her fırsatta Maria'yı almaya gidiyorum ve birlikte ata biniyoruz. Tıpkı onun yaşındayken babamın bana yaptığı gibi, ben de kızıma ata binmeyi öğretiyorum."

"Çok güzel."

"Ondan her ayrılışımda içime biraz daha korku düşüyor. Yokluğumda ya ilişkimiz soğursa, ya bir sonraki görüşmemizde her şey önceki gibi olmazsa diye. Şu an çok küçük ama büyüdüğü zaman benim yerime arkadaşlarıyla olmak isterse ne olacak? Ona yük olmak istemiyorum."

Sandra teselli etmek istercesine, "Böyle bir şey olacağını sanmıyorum," dedi. "Kız çocukları genellikle o tür davranışları annelerine gösterirler. Ben ve kız kardeşim babam için çıldırırdık, her ne kadar işi gereği çok az görüşüyor olsak da... Kim bilir belki de bu yüzden onu taparcasına severdik. Eve her döndüğünde evde garip bir mutluluk rüzgârı eserdi."

Schalber bu açıklamadan gayet tatmin olmuş şekilde başını salladı. Sandra ayağa kalktı ve boş tabakları toplayıp mutfağa götürmeye yeltendi. Ama Schalber genç kadını durdurdu. "Neden gidip yatmıyorsun? Ben hallederim."

"Birlikte daha çabuk bitirebiliriz."

"Israr ediyorum, bırak ben yapayım."

Sandra donakaldı. Tüm bu ilgili davranışlar kendisini çok şaşırtıyordu. Yeniden onunla ilgilenen biri vardı. Genç kadın buna hiç hazır değildi.

"Beni ilk aradığında senden o an nefret etmiştim. İki akşam sonra birlikte yemek yiyeceğimizi, hatta senin bana kendi ellerinle yemek hazırlayacağını hayal bile edemezdim."

"Bu artık benden nefret etmiyorsun anlamına mı geliyor?"

Sandra kıpkırmızı oldu, Schalber bir kahkaha patlattı.

Genç kadın azarlar gibi, "Benimle dalga geçme, Schalber," dedi. Genç adam teslim olmuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Özür dilerim, dalga geçmiyordum." Schalber Sandra'ya, o ana dek yarattığı sevimsiz izlenimin aksine son derece doğal göründü.

"Penitenzierelerle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Schalber ciddileşti. "Sen de bunun yanlış olduğunu söyleme sakın"

"Ne demek 'sen de'?"

Schalber, kullandığı sözden pişman olmuşa benziyordu, alelacele düzeltmeye çalıştı. "Sana daha önce de anlatmıştım, yaptıkları şey kanuna aykırı."

"Üzgünüm ama şu 'yasadışı' hikâyesini yemiyorum. Sadece bu değil, farkındayım. Söyle bakalım, bunun altında başka neler yatıyor?"

Schalber'nın zaman kazanmaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Bu kadar tedbirli davranarak o sabah penitenziereler hakkında söylediklerinin hikâyenin küçük bir bölümü olduğunu doğrulamaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Peki. Önemli bir açıklama değil ama birazdan sana anlatacaklarım kocanın öldürülme nedenini de anlamanı sağlayabilir."

Sandra aniden gerginleşti. "Devam et."

"Aslında penitenzierelerin artık var olmamaları gerekir. İkinci Vatikan Konsili'nden sonra Kilise onlarla ilgili yasayı feshetti. *Paenitentiaria Apostolica*, altmışlı yıllarda yeni kurallar ve yeni sorumluluklarla yeniden organize edildi. Günahkârlara ait arşiv yeniden düzenlendi. Kriminolog rahipler faaliyetlerini durdurdular. İçlerinden bazıları önemli mevkilerden sonra sade bir vatandaş olmaya karar verdi. Bazıları karşı çıktı ve görevden uzaklaştırıldılar. İşi daha ileriye götüren dikkafalı rahiplerse aforoz edildi."

"Öyleyse nasıl oluyor da..."

"Acele etme, müsaade et bitireyim. Hikâye tam unutulmuş gibiyken penitenziereler yeniden ortaya çıktılar. Birkaç yıl önce Vatikan'da yetkili biri, aslında birçok rahibin gizli eylemlerine devam etmelerine rağmen papaya sadakat yemini ettiklerinden kuşkulandı. Ve bu da doğruydu. Bu küçük grubun başında sıradan bir Hırvat papaz vardı: Luka Devok. Yeni kriminolog-rahiplerini düzenleyen ve eğiten bu papaz oldu. Belki kendi hesabına belki de kilise çevresinden birileri adına kilise mahkemesini yeniden örgütlemeye karar vermişti. Ne olursa olsun bir sürü sırrın tek emanetçisi kendisiydi. Örneğin, Devok

tüm penitenziereleri tanıyan tek adamdı. Her biri sadece Devok'a bilgi veriyordu, başka kimlerin yer aldıklarını bilmiyorlardı."

"Neden geçmiş zamanla konuşuyorsun?"

"Çünkü Luka Devok öldü. Yaklaşık bir yıl önce Prag'daki bir otel odasında onu vurdular. İşte o zaman gerçek ortaya çıktı. Vatikan tehlikeli ve utanç verici bir durumun önünü kesmek için harekete geçti."

"Hiç şaşırmadım, skandalları örtbas etmek için her zamanki davranışları."

"Söz konusu olan sadece bu değildi. Yüksek rütbeli bir kırmızı cübbelinin onca yıl boyunca Devok'un varlığını gizlemiş olduğu düşüncesi bile hepsini tir tir titretmeye yetiyordu. Papa'nın bir kuralına uymamak dönüşü olmayan bir bölünmeyle eşit anlamdaydı, anlıyor musun?"

"Öyleyse durumu nasıl yeniden kontrol altına alabildiler?"

"Güzel." Schalber genç kadını kutladı. "Bazı dinamiklerin nasıl işlediğini anlamaya başladığını görüyorum. Diyelim ki Devok'un yerine hemen en güvenilir adamlarından birini koydular, bir Portekizliyi: Peder Augusto Clemente. Çok genç ama bir o kadar da tecrübeli. Penitenzierelerin tümü Dominikan papazıdır ama Clemente bir Cizvit papazıdır. Farklı bir tarikat, farklı bir düşünce sistemi, duygusallıktan ziyade pragmatizme yönelik farklı bir inanış."

"Böylece o papaz, kriminolog-rahiplerinin yeni lideri olur."

"Ancak onun bir başka görevi de Peder Devok'un organize ettiği tüm penitenziereleri ortaya çıkarıp onları Kilise'ye geri götürmek. Şimdilik sadece bir tanesini bulabildi: San Luigi dei Francesi'de gördüğün adam."

Ama Sandra'nın gözden kaçırdığı bir şey vardı. "O halde Vatikan'ın son amacı hiçbir şekilde yasalarına aykırı davranılmamış gibi davranmak mı?" diye sordu.

"Tam olarak öyle. Daima oluşan çatlağın kapatılmasına çalışılır. Örneğin, yıllardır varlığını Kilise'ye kabul ettirmeye çalışan Marcel Lefebvre Tarikatı gibi. Aynı şey penitenziereler için de geçerli."

Sandra, "İyi bir çobanın görevi yolunu şaşırmış bir koyunu terk etmek değil, onu ağıla geri götürmektir," dedi ironik bir şekilde. "İyi ama sen bunca şeyi nasıl biliyorsun?"

"David'in bildiği gibi. Ancak bakış açımız farklıydı ve bu yüzden kavga ettik. Sana penitenziereleri çok küçümsememeni rica ettiğim zaman söylemek istediğim tam da buydu. David gibi düşünmeni istemedim."

"Peki neden o haksızdı da sen haklıydın?"

Schalber başını kaşıdı ve sonra iç çekip, "Çünkü öğrendikleri yüzünden birileri onu öldürdü ama ben hâlâ hayattayım."

Sandra'nın kocası hakkında duyduğu saygısızca cümlelerden ne ilki ne de sonuncusuydu bu ama ajanın gerçeği söylediğini kabul etmeliydi. Ve kendisi de olayların Schalber'nın dediği şekilde olduğundan emindi. Ayrıca kendini suçlu hissediyordu. Bu güzel akşam moralini yerine getirmişti ve bu Schalber'nın marifetiydi. Özel hayatını anlatarak sadece ona açılmakla kalmamış, sorularına hiçbir karşılık istemeden cevap vermişti. Oysa Sandra penitenziereyle ikinci kez karşılaştığını anlatmayarak Schalber'ya yalan söylemişti.

"Zini'yi ziyaret etmeye gittikten sonra buraya o kadar geç dönmemle ilgili neden bir şey sormadın?"

"Sana söylemiştim, yalanı sevmiyorum."

"Sana gerçeği söylemeyeceğimden mi korktun?"

"Sorular yalancılar için bahaneler üretmeye yarar. Söyleyecek bir şeyin olsaydı zaten kendiliğinden bana söylerdin. Olayları zorlamaktan hoşlanmam, bana güvenmeni tercih ederim."

Sandra bakışlarını kaçırdı. Mutfağa gidip su sesinin odadaki sessizliği bozması için oradaki musluğu açtı. Bir an her şeyi Schalber'ya anlatmayı düşündü. Ajan kendisinden birkaç adım gerideydi. Bulaşıkları yıkamaya hazırlanırken Schalber'nın yaklaştığını hissetti. Koruyucu gölgesi Sandra'nın üzerine yansıdı. Sonra kollarını genç kadının beline doladı. Şimdi göğsü Sandra'nın sırtına değiyordu. Sandra karşı koymadı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı ve içinden gözlerini kapamak geliyordu. *Kaparsam bittim*, diye düşündü. Ürk-

müştü ama kendinde Schalber'yı geri çevirme gücünü bulamıyordu. Schalber genç kadına doğru eğildi ve saçlarının boynundan çekti. Sandra teninde adamın nefesinin sıcaklığını duyuyordu. Bu sarılmaya karşılık vermek istermiş gibi istemsizce başını geriye attı. Akan suyun altında elleri hareketsiz duruyordu. Ne yaptığının farkına varmadan parmak uçlarında yükseldi. Göz kapakları bu tatlı uyuşukluğa kendilerini bıraktılar. Sandra gözlerini kapadı, tüm bedeni titreyerek Schalber'ya döndü ve dudakları adamın dudaklarını aradı.

Son beş aydır anılarla ayakta durmuştu. Ve o an ilk kez bir dul olduğunu unutuyordu.

Saat 23.24

Evin kapısı açıktı ve çarpıyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Eldivenlerini giyerken biraz oyalandı ve sonra çarpan kanat kapılarından birini itti. Zini'nin kedileri koşup yeni gelen misafiri karşıladılar. Marcus emekli polisin kendisine arkadaşlık etmeleri için neden kedileri seçtiğini o an anladı. Zini'yle karanlıkta yaşayabilecek tek hayvan türüydüler.

Kapıyı kapatıp içeri girdi, şiddetli fırtına arkasında kalmıştı. Onca gürültüden sonra kendisini sessizliğin bekleyeceğini düşünüyordu. Ama aksine çok yakınından gelen elektronik, tiz ve kesik kesik bir ses duydu.

Sesi takip ederek ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra buzdolabının yanında, tabanına yerleştirilmiş bir kablosuz telefon gördü. Sinyal aletten geliyordu; şarjının bitmek üzere olduğunu haber veriyordu. Federico Noni'nin evinden Zini'yi aradığında hattı düşen de bu telefon olmalıydı. Ancak telefonun pilini bitiren onun ısrarlı arayışları değildi, biri elektriği kesmişti.

Figaro hangi nedenle görme engelli bir adamın evinin elektriğini kesmişti?

Marcus, "Zini!" diye seslendi. Ama cevap veren olmadı.

Bunun üzerine diğer odalara giden koridora yöneldi. Yolunu bulmak için el fenerini kullanmak zorunda kalacaktı. Fenerin ışığını açar açmaz bazı eşyaların sanki kaçarken yolu kapatmak amacıyla geçişi tıkadıklarını gördü.

Evde bir kovalamaca mı yaşanmıştı?

Olayı yeniden kurgulamaya çalıştı. Körlük, Pietro Zini'nin gözlerini açmış ve emekli polis her şeyi anlamıştı. Gelen adsız e-posta, belki de geçmişten kalan bir şüphesini yeniden uyandırarak onu doğru ize yönlendirmişti.

O senin gibi değil.

Villa Glori'de bulunan ceset, Zini'ye şüphelerinin doğru olduğunu kanıtlamıştı. Yaşlı polis bunun üzerine Federico Noni'yi aramış, belki aralarında bir tartışma geçmiş ve Zini delikanlıyı ihbar etmekle tehdit etmişti.

Peki ama onu öldürmeye geleceğini bile bile henüz zamanı varken neden Noni'yi polise ihbar etmemişti?

Muhtemelen Zini kaçmaya yeltenmiş ama Federico –ki ondan daha güçlü, eski bir atlet ve en önemlisi gören biri olarak– buna izin vermemişti.

Marcus o gece bu evde birinin öldüğünü adı gibi biliyordu.

Kedileri izleyerek çalışma odasına yöneldi. Tam eşiği geçmek üzereyken hayvanların odaya sıçrayarak girdiklerini fark etti. Feneri aşağı çevirdi ve döşemenin birkaç santim üzerinde parlayan bir şey gördü.

İyice gerilmiş naylon ipi bu karanlıkta sadece kediler fark edebilirdi.

Bu engelin amacının ne olduğunu pek anlayamadı. O da kediler gibi ipin üzerinden atlayarak odaya girdi.

Rüzgâr evin dışında çırpınıyor, bir yol bulup içeri girmeye uğraşıyordu.

Fenerin ışığı eşyaları yalayarak geçerken gölgeler mobilyaların altına saklandı, biri hariç.

Hayır, bu bir gölge değildi. Yerde yatan bir adam vardı; parmaklarının arasında bir makas tutuyordu, diğeri de boğazına saplanmıştı.

Yanaklarından biri kopkoyu bir kan gölünün içine gömülmüştü. Marcus, yüzünde garip bir gülümseme ve anlamsız gözlerle kendisine bakan Federico Noni'nin yanına diz çöktü. Birdenbire o duvarlar arasında yaşanan gerçeği anladı. Zini –bir adalet adamı– intikamı seçmişti.

Marcus'un polis kadınla buluşmasını ısrarla isteyen görme engelli adamdı. Böylece onlar Araf'taki Kutsal Ruhlar Müzesi'ndeyken Zini'nin de planını harekete geçirmek için yeterli zamanı olmuştu. Federico Noni'yi arayıp gerçeği bildiğini söylemişti. Ancak aslına bakılırsa bu bir davetti. Figaro da bu tuzağa düşmüştü.

Delikanlının gelmesini beklerken engelleri ve naylon ipi hazırlamıştı. Elektriği keserek Federico ile şartlarını eşitlemiş, hatta avantaj yaratmıştı. Birinin diğerini görmesi mümkün değildi.

Yaşlı polis bir kedi gibi hareket etmişti. Federico da avlayacağı fareydi.

Zini daha iriydi, doğal olarak karanlığa da alışıktı. Ortamı tanıyordu, nasıl hareket edeceğini çok iyi biliyordu. Sonuç olarak daha üstün olmayı başarmıştı. Federico'nun ayağı gergin ipe takılınca makasla çocuğun işini bitirmişti. Tam anlamıyla bir kısasa kısas.

Temiz bir infaz.

Marcus bir süre daha durup cesedin insanı âdeta hipnotize eden gözlerine baktı. Bir hata daha yapmıştı. Bir intikamın eksik kalan son parçasını sağlayan bir kez daha kendisi olmuştu.

Evden çıkmak için geri döndü ama kedilerin küçük meyve bahçesine açılan balkon kapısına doğru gittiklerini gördü.

Dışarıda bir şey vardı.

Kapıyı ardına kadar açtı ve hırçın rüzgâr aniden içeri dolup odalara dağıldı. Kediler tıpkı ilk günkü karşılaşmalarında olduğu gibi, Pietro Zini'nin oturduğu şezlongun etrafında toplandılar. Marcus feneri adamın görmeyen gözlerine çevirdi. Gözlerinde koyu renk gözlükleri yoktu ve bakışlarında kabullenmiş bir ifade vardı. Bir eli kucağındaydı ve parmaklarının arasında az önce ağzına ateş ettiği silahı hâlâ duruyordu.

Zini'ye kızgın olması gerekiyordu. Sonuçta kendisini kullanmış, hatta daha önemlisi yanlış bilgilendirmişti.

"O çocuk, Federico Noni yeterince acı çekti. Yıllar önce bacaklarını kaybetti, hem de onun gibi biri, bir atlet. Benim yaşımda birine kör olacağı söylenirse onu kabullenebilir. Sonra ablasını gözlerinin önünde vahşice öldürdüler. Böyle bir şeyin düşüncesinin bile ne kadar korkunç olduğunu kavrayabiliyor musun? Kendini nasıl yetersiz hissetmiş olabileceğini düşün. Kötü hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen kim bilir ne tür bir suç duygusu besliyor içinde."

Yaşlı polis, Federico Noni'yi ihbar edebilirdi. Böylece gerçeği ortaya çıkarmış ve Regina Coeli'de yatan masum birini aklamış olurdu. Ama Zini, Nicola Costa'yı yakaladıkları zaman adamın "büyük bir hamle" yapmak üzere olduğuna iyice ikna olmuştu. Costa sadece bir mitomani, yani yalan söyleme hastası değil, aynı zamanda da tehlikeli bir psikopattı. Tutuklandıktan sonra edindiği uğraş, içgüdüsünü bastırıyordu. Ama bu durum geçiciydi. Costa'da birden çok kişilik bir aradaydı. O narsist yönü kana susamışlığına çok uzun süre üstün gelemezdi. Ayrıca Zini için bir de onur meselesiydi bu. Federico Noni, Zini'nin güçsüz yanını ortaya çıkararak onunla oyun oynamıştı. Yaşlı polis yaklaşmakta olan körlüğü aracılığıyla o çocukla empati kurmuştu. Onu yanıltan şey acıma duygusu olmuştu, halbuki her polisin hatırlaması gereken ilk kural kimseye güvenmemekti.

Ayrıca Federico ablasını öldürerek en aşağılık suçu işlemişti. Nasıl bir yaratık kendi kanından olan birini öldürebilirdi? Çocuk hiçbir şeyin karşısında kendisini frenleyemiyordu. Bu yüzden Zini'nin kanunlarına göre ölümü hak ediyordu.

Marcus bu olayın üzerine bir perde çeker gibi balkon kapısını kapadı. Çalışma odasına dönüp hemen Zini'nin özel ekranlı bilgisayarını açtı. Elektrik olmamasına rağmen alet çalışıyordu. Onu besleyen kesintisiz bir güç kaynağı vardı.

Marcus bunun bir işaret olabileceğini düşündü.

Sintisayzıra bağlı kolonlar sayesinde Zini'ye birkaç gün önce gönderilen e-postayı dinlemesi mümkün olmuştu. Ama Marcus o iletide çok daha fazlasının olduğuna ve yaşlı polisin iletiyi yarıda kestiğine emindi.

Bu yüzden istediği elektronik postayı bulunca aygıtı çalıştırdı. O soğuk ve kişiliksiz elektronik ses yeniden sözleri hecelemeye başladı ama bu kez Marcus o sözleri deşifre edebilecekti.

"O-se-nin-gi-bi-de-ğil... Vil-la-G-lo-ri-par-kın-a-bak."

Bu, bildiği bölümdü. Tahmin ettiği gibi e-posta burada bitmiyor, devam ediyordu.

"Ço-cuk-se-ni-kan-dır-dı... ya-kın-da-bir-mi-sa-fi-rin-o-la-cak."

İkinci bölüm doğrudan doğruya Federico Noni'yi kastediyordu ve dolaylı yoldan da olsa Marcus'un Zini'ye yapacağı ziyareti haber veriyordu.

Ancak Marcus'u en çok etkileyen son kısım oldu.

"ön-ce-ne-ol-duy-sa... yi-ne-o-la-cak... c.g. 925-31-073."

Olacakların önceden tahmin edildiği *–önce ne olduysa, yine olacak–* adaletin yerine getirilmediği başka bir olaydan söz edildiği *–c.g. 925-31-073–* ama hepsinden daha önemlisi numaraların önündeki iki harf...

Culpa gravis.

Marcus sonunda gerçeği biliyordu.

Aydınlık dünya ile karanlık dünya karşılaştığı bir yer var. Her şey orada gerçekleşiyor; her şeyin tanımsız, karmaşık ve muğlak olduğu gölgeler dünyasında. Biz o sınırı savunmak için yerleştirilmiş bekçileriz. Ama ara sıra bir şeyler bu sınırı geçmeyi başarıyor. Benim görevim, onları karanlığa geri kovalamak.

Kurbanlarla cellatları buluşturan kişi kendisi gibi bir penitenziereydi.

BİR YIL ÖNCE
KİEV

"Büyük rüya, dürüstlüğümüzü önemsiz bir anlaşmayla değiş tokuş ettiğimiz an bitti. Bir umutla yatağa girdik ve adını bile hatırlamadığımız bir fahişeyle uyandık."

Doktor Norjenko bu tek cümleyle Perestroyka'yı, Berlin Duvarı'nın çöküşünü, cumhuriyetlerin parçalanıp dağılmasını, en nihayet petrol ve gaz zenginlerini, başka bir deyişle, ekonomi ve politikanın tek partili yeni oligarşisini özetlemişti. Ya da tek kelimeyle Sovyet hikâyesinin yirmi yılını.

Kharkovsky Kurier gazetesinin ilk sayfasına işaret parmağını vura vura, "Şuna bakın..." dedi. "Her şey paramparça oluyor ve onlar ne diyorlar? Hiçbir şey. Öyleyse özgürlük ne işimize yaradı?"

Nikolaj Norjenko kendisini sessizce dinleyen misafirine yan gözle baktı. Konuyla ilgilenmiş görünüyordu ama psikoloğun arzu ettiği gibi eleştirilerinin her noktasına da katılıyor gibi durmuyordu. Psikolog bakışlarını adamın elindeki sargılara çevirdi. "Amerikalı olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi Doktor Foster?"

Avcı, Mexico City'deki psikiyatri hastanesinde yatan genç Angelina'nın ısırdığı elinin üzerinden doktorun dikkatini uzaklaştırmaya çalışarak, "Aslında İngiliz'im," diye cevap verdi.

Bulundukları ofis, Kiev'in batısındaki Devlet Çocuk Yardım ve Bakımevi'nin ikinci katındaydı. Geniş bir pencereden, erken gelmiş sonbaharın renklerini taşıyan kayın ağaçlarıyla dolu bir parkın muhteşem manzarasının keyfini çıkarmak mümkündü. Odaya formika hâkimdi; her şey, duvarlardan tutun da çalışma masasına kadar her şey formikayla kaplıydı. Duvarların birinde hâlâ dikdörtgen biçiminde izler vardı. Muhtemelen bir zamanlar o duvarda devletin

babaları Lenin, Stalin ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin görev başındaki sekreterine ait fotoğraflar asılıydı. Odada ağır ve belli ki yerleşik bir sigara kokusu vardı, Norjenko'nun önündeki tabla ağzına kadar sigara izmariti doluydu. Elli yaşını yeni geçmiş olsa da kendini bırakmış görüntüsü ve sözlerini sık sık kesen hastalıklı öksürüğü yüzünden daha yaşlı duruyordu. Bünyesi balgam haricinde, aşağılanmayla karışık bir de kin barındırıyordu. Bir sehpadaki fotoğrafsız çerçeve ve divanın koluna katlı şekilde bırakılmış battaniyeler kötü bitmiş bir evliliği akla getiriyordu. Rejim zamanında saygı gören bir adam olmalıydı. Şimdiyse bir çöpçü ücretiyle geçinmeye çalışan melankolik bir parodi kahramanı.

Psikolog az önce avcının kendisine verdiği sahte referans mektuplarını yeniden incelemeye başladı. "Burada, Cambridge Üniversitesi'nin resmî denetim direktörü olduğunuz yazıyor. Yaşınıza göre epeyce önemli bir pozisyon, Doktor Foster. Tebrikler."

Avcı bu detayın doktorun dikkatini çekeceğini biliyordu ve Norjenko'nun yaralı egosunu baştan çıkarmaya çalışıyordu, bunu da neredeyse başarmak üzereydi. Okuduklarından tatmin olmuş görünen adam kâğıtları geri verdi.

"Biliyor musunuz, çok garip... Bugüne dek hiç kimse gelip bana Dima'yı sormamıştı."

Avcı, Norjenko'yu ikinci sınıf bir psikoloji dergisinde yayımlanan yazısını gösteren Doktor Florinda Valdés sayesinde bulmuştu. Söz konusu yazı bir çocukla ilgiliydi: Dimitri Karoliszyn ya da Dima. Etrafındaki her şey acımasız şekilde darmadağın olurken Ukraynalı psikolog belki de bu çalışmasının kendisine yeni bir kariyer kapısını açacağını ümit etmişti. Ancak beklediği gibi olmamıştı. Ve hikâye o ana kadar tutkularının ve beklentilerinin yanında gömülü kalmıştı.

Şimdiyse yeniden su yüzüne çıkmasının zamanı gelmişti.

"Söyleyin, Doktor Norjenko, siz Dima'yı şahsen tanıyor muydunuz?"

"Elbette." Psikolog ellerini dua eder gibi göğsünün üzerinde birleştirdi ve bir anıyı hatırlamak istercesine gözlerini tavana dikti.

"Başlangıçta diğerleri gibi bir çocuktu, belki biraz daha akıllı ama kesinlikle çok daha sessiz."

"Hangi yıl?"

"1986 yılının ilkbaharıydı. O zamanlarda burada Ukrayna'daki, hatta belki de tüm Sovyetlerdeki çocukların bakımlarına öncülük ediyorduk." Norjenko övünerek anlatıyordu. "Dünyada yalnız kalmış çocuklara olumlu bir gelecek garantisi veriyor, Doğu'daki diğer öksüzler yurdunda yapılanların aksine onlara özenle bakmakta sınır tanımıyorduk."

"Bütün yöntemlerinizi biliyorlardı, siz de her biri için birer örnek teşkil ediyordunuz."

Norjenko, avcının pohpohlamasını memnuniyetle karşıladı. "Çernobil faciasından sonra Kiev hükümeti bizden radyasyonun neden olduğu hastalıklar yüzünden ölen ailelerin çocuklarıyla da ilgilenmemizi istedi. Onların da patolojik gelişmeler göstermeleri çok olasıydı. Bizim görevimiz geçici bir süre onları gözetmek ve ailelerini bulmaktı."

"Dima bu sırada mı geldi?"

"Yanlış hatırlamıyorsam kazadan altı ay sonraydı. Pripyat'tan geliyordu. Şehir reaktörün etrafına kurulmuştu ve faciadan sonra boşaltılmıştı. Dima sekiz yaşındaydı."

"Sizinle uzun süre kaldı mı?"

"Yirmi bir ay." Norjenko sözlerine ara verdi, kaşlarını çattı ve ayağa kalkıp bir dosya dolabına doğru yürüdü. Kısa bir aramadan sonra elinde bej rengi kapaklı bir dosyayla masasına geri döndü. Dosyadaki kâğıtları karıştırmaya başladı. "Pripyat'tan gelen tüm çocuklar gibi Dimitri Karoliszyn de yaşadığı şokun ve evinden zorla uzaklaştırılmasının etkisiyle geceleri altına işiyor ve değişken ruh halleri gösteriyordu. Bu yüzden bir grup psikolog tarafından izleniyordu. Birlikte geçirdikleri zaman süresince Dima doktorlara ailesini anlatıyordu; ev hanımı olan annesi Anja'yı ve nükleer santralde teknisyen olarak çalışan babası Konstantin'i. Hayatlarından bazı anıları anlatıyordu. Daha sonra gerçek oldukları ortaya çıkan

detaylarıyla tüm ortak yaşamlarını." Norjenko son cümlesini altını çizer gibi vurgulamıştı.

"Sonra neler oldu?"

Norjenko cevap vermeden önce önlüğünün cebindeki paketten bir sigara aldı.

"Dima'nın hayatta kalan tek bir akrabası vardı, babasının erkek kardeşlerinden biri olan Oleg Karoliszyn. Birçok araştırmadan sonra Oleg'in Kanada'da yaşadığını öğrendik. Adam yeğeniyle ilgilenmekten mutluluk duyacağını bildirdi. Dima'yı sadece kardeşi Konstantin'in gönderdiği fotoğraflardan tanıyordu. Böylece ona Dima'nın yeni fotoğraflarından birini gönderdik ama bundan sonra olanları hayal bile edemezdik. Bizim için formalite işlerden biriydi, ama..."

"Ama Oleg bu çocuğun kendi yeğeni olmadığını söyledi."

"Doğru. Buna rağmen Dima, hiç karşılaşmadıkları halde amcası hakkında çok şey biliyordu; babasıyla olan çocukluk anılarını ve Oleg'in her yıl doğum gününde ona gönderdiği hediyeleri..."

"Bu durumda siz ne düşündünüz?"

"Önceleri Oleg'in fikrini değiştirdiğini ve Dima'ya bakmak istemediğini düşündük. Ama elindeki Dima'ya ait fotoğrafları bize gönderince ağzımız açık kaldık. Karşımızdaki, fotoğraftakilerden tamamen farklı biriydi."

Odaya birkaç dakika rahatsız edici bir sessizlik hâkim oldu. Norjenko misafirinin kendisini deli sanıp sanmadığını anlamak için bir süre soğukkanlı yüz ifadesini dikkatlice inceledi. Neyse ki diğeri konuşmaya başladı.

"Daha önce bunu fark etmeniz..."

"Mümkün değildi. Elimizde Dima'nın merkeze gelmeden önceki haline ait fotoğraflar yoktu." Psikolog kollarını iki yana açtı. "Pripyat halkı evlerini alelacele boşaltmaya zorlanmışlardı, yanlarına sadece çok gerekli eşyalarını alabildiler. Çocuk da bize sadece üzerindeki elbiselerle gelmişti."

"Ya sonra?"

Norjenko sigarasından derin bir nefes çekti. "Bunun tek bir açıklaması vardı: O yoktan var olan çocuk gerçek Dima'nın yerini almıştı. Ama hepsi bu değildi. Basit bir üstlenilmiş kişilik durumu değildi söz konusu olan."

Avcının gözleri parladı, aynı anda Norjenko'nun da bakışlarından bir parıltı geçti. Ama avcı bunun korku olduğuna dair yemin edebilirdi.

"O çocuklar sadece 'benzer' değildiler. Gerçek Dima miyoptu, diğeri de öyle. Her ikisinin de laktoz intoleransı vardı. Oleg bize yeğeninin yanlış tedavi edilen bir kulak iltihabı yüzünden sol kulağında işitme kaybı olduğunu söylemişti. Kendisine bu ayrıntıyı söylemeden bizim çocuğu birtakım işitme ölçen testlere soktuk, sonuç aynıydı: sol kulakta işitme kaybı."

"Yalan söylemiş olabilir, ne de olsa işitme testleri hastanın doğal olarak verdiği cevaplara dayanır. Belki de sizin Dima'nız biliyordu."

"Belki de..." Norjenko cümlesine devam etmedi, sanki engellenmiş gibiydi. "Bir ay sonra bizim bulduğumuz çocuk ortadan kayboldu."

"Kaçtı mı?"

"Kaçmaktan ziyade... sanki ortadan yok oldu." Psikolog biraz daha ciddileşti. "Polisin de yardımıyla çocuğu haftalarca aradık."

"Ya gerçek Dima?"

"Ondan hiçbir iz yok, tıpkı anne babası gibi. Sadece öldüklerini biliyoruz, tabii bunu da söyleyen bizim Dima. O aylardaki karmaşa sırasında haberlerin doğruluğunu kontrol etmek imkânsızdı. Çernobil ile ilgili her şey gizli saklıydı, en basit bilgiler bile."

"Hemen ardından siz bu hikâye üzerine bir makale yazdınız."

"Ama kimse itibar etmedi." Norjenko üzüntüyle başını salladı ve sanki kendisinden utanıyormuşçasına bakışlarını misafirinden kaçırdı. Sonra gözlerine kararlı bir bakış yerleşti ve avcıya dikkatle bakarak, "İnanın bana, o çocuk bir başkasının kimliğine bürünmeye çalışmıyordu, o yaştaki insan beyni bu denli ayrıntılı yalanlar yaratacak düzeyde değildir. Hayır, o çocuğun ruhu gerçekten Dima'ya aitti."

"Ortadan kaybolduğu zaman beraberinde bir şey götürdü mü?"

"Hayır ama bir şey bıraktı."

Norjenko eğilip çalışma masasının çekmecelerinden birini açtı. Biraz karıştırdıktan sonra küçük bir oyuncak çıkarıp masanın üzerine koydu ve misafirine doğru ittirdi.

Bu, kumaştan yapılmış bir oyuncak tavşandı.

Mavi renkte, pis ve kötü durumdaydı. Birileri kuyruğunu kesmişti ve bir gözü de yoktu. Mutlu ama uğursuz bir şekilde gülümsüyordu.

Avcı oyuncak hayvana baktı. "Bana pek matah bir delilmiş gibi gelmedi."

Norjenko, "Sizinle aynı fikirdeyim, Doktor Foster," dedi ve gözleri sanki açıklamak üzere olduğu bir sırrı varmış gibi parladı. "Ama bu oyuncağı nerede bulduğumuzu bilmiyorsunuz."

Hava kararmak üzereydi. Parkın oldukça karanlık bir köşesini geçtikten sonra Norjenko meslektaşını merkezin başka bir binasına doğru götürdü. "Bir zamanlar burası ana yatakhaneydi."

Üst katlara çıkmak yerine bodruma indiler. Norjenko birkaç tane elektrik düğmesini çevirdi ve floresan ışıklar boş bir mekânı aydınlattılar. Duvarlar nemden kapkaraydı ve çoğu yıpranmış, bir kısmı da üstünkörü tamir edilmiş, değişik boyutlarda borular tavandan geçiyordu.

"Çocuğun kaybolmasından bir süre sonra bir temizlik görevlisi keşfetti." Genç meslektaşının şaşkınlığını görmek ve bunun tadını çıkarmak için Norjenko net bir açıklama yapmadan konuşuyordu. "Burasını öylece, bulduğumuz gibi korumayı istedim. Bana nedenini sormayın; sadece bir gün işimize yarayabileceğini düşündüm. Ayrıca buraya hiç kimse gelmez."

Dar ve uzun bir koridorda yürüyüp arkasından kazan gürültüsünün geldiği çelik bir kapının önünden geçtiler. Sonunda çürümeye yüz tutmuş yatak ve döşekler gibi eski eşyaların depolandığı başka bir odaya vardılar. Norjenko durup meslektaşına yol verdi.

"Neredeyse geldik."

Bir köşeyi döndüler ve kendilerini küçük ve havasız bir merdiven altında buldular. Karanlıktı ama bunu bilen Norjenko hemen cebinden çakmağını çıkardı. Çakmağın amber rengi alevini öne doğru uzattı ve gördükleri karşısında dili tutulan misafirinin birkaç adım atmasını izledi.

Dev bir böcek yuvasına benzeyen bir şeyin karşısında duruyorlardı.

Avcının midesi bulandı ama yaklaşınca onlarca küçük tahta parçasının, rengârenk kumaş parçaları ve kurdelelerle sıkıca kaplanmış olduğunu fark etti. Bunun haricinde küçük bir çekiç, raptiyeler, suyla yumuşatılmış ve çimento gibi kullanılmış gazete parçalarını gördü. Hepsi büyük bir titizlikle toplanmıştı.

Burası çocuğun derme çatma sığınağıydı.

O yaşlardayken avcı da buna benzer bir yer yapmıştı. Ama orada farklı şeyler saklardı.

Norjenko, "Oyuncak tavşan bunun içindeydi," dedi ve misafirinin dar girişe doğru eğildiğini ve yerdeki bir şeye dokunduğunu gördü. Kendisi de adamın omuzlarının üzerinden başını uzattı ve yerde koyu renk lekeler gördüğünde şaşırdı.

Avcı için çarpıcı bir keşifti bu.

Kurumuş kan. Paris'te, Jean Duez'in evinde bulduğu kanıtın aynısı.

Sahte Dima bir transformistti.

Ancak bu kadar heyecanlandığını belli etmemeliydi. Bunu düşünerek, "Bu lekelerin ne olduğu konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır..."

"Bir numune alabilir miyim?"

"Elbette."

"Ve oyuncak tavşanı da almak isterim, sahte Dima'nın geçmişiyle bir bağlantısı olabilir."

Norjenko tereddüt etti. Hâlâ meslektaşının hikâyeyle gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini anlamaya çalışıyordu. Muhtemelen kendisini bu hayattan kurtaracak son şanstı.

"Sanırım olayın hâlâ bilimsel bir değeri olmalı, konuyu derinleştirmeye değer."

Avcının bu sözleriyle psikoloğun gözlerinde saf bir ümit ışığı parladı, aynı zamanda da yardım ister gibiydi. "O halde ne düşünüyorsunuz? Yeni bir makale yazabilir miyiz? Yani biz ikimiz..."

O an Norjenko muhtemelen ömrünün geri kalan günlerini o kurumda geçireceğini hayal bile edemiyordu.

Avcı döndü ve adama gülümsedi. "Elbette, Doktor Norjenko. Bu gece İngiltere'ye dönüyorum ve ilk fırsatta sizinle haberleşeceğim."

Ama aklında gidilecek başka bir yer vardı. Her şeyin başladığı yere gitmeliydi. Pripyat'a. Dima'nın izlerini bulmaya.

İKİ GÜN ÖNCE

Saat 06.33

Ceset, "Hayır!" dedi.

Bu çığlık uyku ile uyanıklık arasında bir dengedeydi. Geçmişten geliyordu ama iki dünyayı birleştiren o koca kapı kapanmadan bir saniye önce şu ana geçmişti ve Marcus yeniden uyandı.

Bu yadsımayı, bir silah namlusunun karşısında kararlılık ve de korkuyla söylemişti. Hiçbir işe yaramayacağını bilmesine rağmen. Bir silahın hedefi olmuş herkes gibi. O kelime kaçınılmazın karşısında edilen son söz, nafile bir engeldir – kaçışı olmadığını bilen birinin yardım çağrısıdır.

Marcus yatağının kenarındaki duvara gördüğü rüyaların ayrıntılarını not etmek için kullandığı keçeli kalemini aramaya yeltenmedi. Biraz üzerinde düşünmeye çalıştı –göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbi ve daralan nefesiyle– çünkü bu defa gördüklerini unutmamıştı.

Devok ve kendisine ateş eden adamın yüzü olmayan görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi. Rüyanın daha önce gördüğü bölümlerinde Marcus'un tüm dikkatini toplayarak görmeye çalıştığı, dumanlar arasında bir gölgeydi. Ama şu an katilinin çok önemli bir ayrıntısına sahipti, onun silahı tutan elini görmüştü.

Katil solaktı.

Belki bu çok fazla bir şey değildi ama Marcus için bir ümitti. Belki günün birinde bakışları o kol boyunca yükselecek ve Marcus'u kendi içinde kendi kimliğini bulmak için aylak aylak dolaşmaya mahkûm eden o adamın gözlerinin içine bakabilecekti. Geride kendisine kalan tek şey yaşadığının farkında olmaktı, başka bir şey değil.

Federico Noni'yi ve evinde bulduğu defterdeki resimleri düşündü. Bir canavarın doğuşunu anlatıyorlardı. Çocukluk çağlarına dek inen şiddet fantezileri Marcus'u huzursuz ediyordu. Çözmeye çalıştığı karmaşanın içinde baskın olan tek bir soru vardı. İyi veya kötü ya da acımasız veya merhametli mi doğuluyordu, yoksa bunlara sonradan mı dönüşülüyordu? Bir çocuk kalbi nasıl olur da böyle kolay bir biçimde kötülüğü besler ve onun kendisini sarmasına izin verirdi?

Birileri Federico'nun ruhunda iz bırakan bir dizi olayın nedenini anne tarafından terk edilmesi veya babanın erken ölümü gibi şeylere yükleyebilirdi. Ama bu, zayıf ve kolaya kaçan bir açıklama olurdu. Bir sürü çocuk daha kötü olaylar yaşıyordu ama hiçbiri bu yüzden büyüyünce katil olmuyordu.

Üstelik Marcus bu soru işaretinin kendisini de ilgilendirdiğinin bilincindeydi. Amnezi tüm anılarını silmişti, geçmişini değil. O andan önce ne olmuştu? Belki Federico'nun defterinde cevaba ait zayıf bir ışık olabilirdi. Her insanda, aldığı eğitimin, birikmiş tecrübesinin ve kendi vicdanının ötesine geçen doğuştan gelen bir şey vardır. Bir insanı adından ve görünüşünden daha tanınır yapan bir parıltı.

Eğitiminin ilk adımlarından biri, dış görünüşün yarattığı hilelerden kendini kurtarmaktı. Clemente bunu, başarılı çocuk görünümlü seri katil Ted Bundy olayında gözlemleme fırsatı bulmuştu. Ted'in bir sevgilisi vardı, arkadaşları ondan nazik ve cömert biri olarak bahsediyorlardı. Buna rağmen yirmi sekiz kez cinayet işlemişti. Ancak Bundy, acımasız bir katil olarak tanınmadan önce bir gölette boğulmak üzere olan küçük bir kızı kurtardığı için madalya bile almıştı.

Marcus kendi kendine, *daima bir savaşın ortasındayız*, demişti. Savaşın hangi tarafında olacağımızın da keskin hatlarla ayrılmadığını anlamıştı. Ve sonuç olarak tek hakem insanın kendisiydi; karar verir, zaman zaman olumlu ya da olumsuz olsun kendi parıltısını takip eder ya da onu görmezden gelirdi. Bu, suçlular için olduğu kadar kurbanlar için de geçerliydi.

Son üç gün bu bakımdan son derece eğitici olmuştu. Monica –Jeremiah Smith tarafından öldürülen kızlardan birinin ablası– Raffaele Altieri ve Pietro Zini bir yol ayrımına gelmişler ve kendi seçimlerini yapmışlardı. Onlara gerçek önerilmiş ama aynı zamanda da affetmek ile öç almak kararı almaları için fırsat tanınmıştı. Monica ilkini seçmişti, diğerleriyse seçimlerini ikincisinden yana kullanmışlardı.

Bir de şu kocasının katilini bulmak için araştırma yapan polis kadın vardı. O ne istiyordu? Gerçeği mi, kurtarıcı olmayı mı yoksa acı vererek cezalandırma fırsatını mı? Marcus, eşinin dediğine göre penitenziereleri araştırırken öldürülen David Leoni'nin adını hiç duymamıştı. Kadına bu gizemi çözmesi için ona yardım edeceğine dair söz vermişti. Bunu neden yapmıştı? Şu an nasıl olacağını bilmese de polis kadının da bir intikam planının içinde yer alıyor olmasından korkuyordu. Bu yüzden zaman kazanmak için böyle bir yola başvurmuş olmalıydı. Ayrıca kadının olayın gerisiyle de bir bağlantısı olduğunu hissediyordu.

O ana kadar işin işine karışan herkes hayatlarını sonsuza kadar değiştirecek bir haksızlığa uğramıştı. Kötülük onları vurmakla kalmamış, aynı zamanda geçtiği yola tohumlarını ekmişti. Bazı durumlarda onların varlıklarını bozarak içlerine işlemişti. Kötülük bir misafir kisvesine bürünerek sessiz bir parazit gibi nefret ve kin metastazında büyümüştüü. Metamorfozu işte bu şekilde tamamlamıştı. Başka birinin hayatına kıyabileceklerini asla düşünmemiş olan insanlar öyle şiddetli bir ızdırapla yüz yüze gelmişlerdi ki bu onları zamanla ölüm dağıtıcılarına çevirmişti.

Ancak Marcus'un bir yanı hoşnut kalıp yoluna devam etmek yerine ceza vermeyi seçenleri gerçekten kınamıyordu çünkü kendisinin de o insanlarla çok fazla ortak noktası vardı.

Yatağının yanındaki duvara döndü ve Prag'daki otelde yaşanan olayla ilgili not aldığı son iki detayı yeniden okudu.

"Kırık camlar." "Üç el silah sesi." Sonra ekledi: "Solak."

Devok'un katilini, onu da vurmak isteyen ve hafızasını alıp götüren adamı bulursa ne yapacaktı? Adil bir insan olduğunu dü-

şünmüyordu. Kendi hatalarının bedelini ödememiş biri affedilebilir miydi? Bu yüzden bir haksızlığa çare bulmak için elini suça bulaştıranları kınamıyordu.

O adamlar büyük bir güç elde etmişlerdi. *Ve bunu onlara veren de bir penitenziereydi.*

Marcus bunu keşfettikten sonra çelişkili duygular hissetmişti. Bunu ihanet olarak kabul etmiş ama bir yandan da o karanlık yeteneğe sahip olan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek rahat bir nefes almasını sağlamıştı. Henüz bu gizemli penitenziereyi bunları yapmaya iten nedeni bilmese de her ifşanın altından bir din adamının çıkması Lara için umut beslemesini sağlıyordu.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim, dedi kendi kendine.

Bununla birlikte Marcus araştırmanın iplerinin elinden kaçtığını hissediyordu. Önceliği Jeremiah Smith'in kaçırdığı genç öğrenci olmalıydı ama nerdeyse bunu unutmuştu. Bu planın konusunun genç kız için de bir taslak çizeceğine güvenerek kendisini olayların akışına bırakmıştı. Ama o anda aklında gizemli günah çıkartıcının Pietro Zini'ye gönderdiği e-postadaki son mesajın sözleri çınladı

Önce ne olduysa, yine olacak.

Ya her şey Marcus'un Lara'yı bulmaya çok yakınlaşması ama onu kurtarmaya yetişememesi için hazırlanmış bir tezgâhsa? Sonra hayatı boyunca bu vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Yeni hafızası için kesinlikle bu çok fazlaydı.

Sonuna kadar gitmeliyim, başka şansım yok. Ama her şey bitmeden bir an önce yetişmeliyim. Ancak bu şekilde onun hayatını kurtarabilirim.

Şimdilik her türlü önseziyi kenara bırakmalıydı. Düşünülecek daha yakın bir tehlike vardı.

c.g. 925-31-073

E-postanın sonundaki kod cezasız kalmış başka bir suçu bildiriyordu. Kan, hiç kimse bedelini ödemeden akmıştı. Dışarıda bir yerlerde birileri kurban olarak kalmak ile bir cellada dönüşmek arasında seçim yapmaya hazırlanıyordu.

Marcus eğitiminin ikinci ayında Clemente'ye arşivi sormuştu. Hakkında o kadar çok şey duyduktan sonra ne zaman görmeye gideceğini merak ediyordu. Bir gece çok geç bir saatte, arkadaşı Serpenti Caddesi'ndeki çatı katının kapısını çaldı ve Marcus'a zamanın geldiğini haber verdi.

Marcus hiç soru sormadan Clemente'nin onu Roma sokaklarında dolaştırmasına izin verdi. Yolun bir kısmını arabayla gidip daha sonra yaya olarak devam ettiler. Bir süre sonra merkezdeki eski bir binaya geldiler. Clemente, Marcus'un yeraltındaki kata inmesini istedi. Sonra ahşap bir kapıya varana dek fresklerle süslü bir koridorda arkadaşına eşlik etti. Clemente kendindeki anahtarla kapıyı açarken Marcus onu tereddütle izliyordu. Bu son sınır önünde kendini hazır hissetmiyordu. Üstelik buraya kadar gelmenin bu kadar kolay olacağına inanmıyordu. Aslında arşivden söz edildiğini duyduğu andan beri burası onu korkutmuştu. Bu yer asırlarca ürkütücü veya tedirgin edici birçok isim almıştı. Kötülük kütüphanesi. Şeytanın hafızası. Marcus ise burasını düzenli ciltlerle dolu tıkış tıkış rafların olduğu ve gezenler için bir olaylar örgüsü olarak hayal etmişti. İnsanın kolayca kaybolacağı ya da içeriği yüzünden aklını kaybedebileceği dev bir labirent. Ama Clemente kapıyı açtığında Marcus şaşkınlıkla içeriye baktı.

Burası penceresiz, duvarları bomboş ve tam ortada bir masayla bir sandalyenin bulunduğu küçücük bir odaydı. Masanın üzerinde de bir dosya duruyordu.

Clemente oturmasını ve dosyayı okumasını istedi. Söz konusu olan, on bir kez cinayet işlemiş bir adamın itirafıydı. Kurbanların hepsi küçük kız çocuklarıydı. İlk cinayetini yirmi yaşında işlemiş, ondan sonra da kendisine engel olamamıştı. Ölüm dağıtırken kendisini hangi karanlık gücün yönettiğini anlatamıyordu. İçinde bu korkunç davranışı tekrarlaması için dayanılmaz bir zorlama hissediyordu.

Marcus'un aklına hemen onun bir seri katil olduğu geldi ve Clemente'ye adamın sonunda durdurulup durdurulmadığını sordu.

Arkadaşı, "Evet," diyerek Marcus'un içini rahatlattı. Fakat bu cinayetler bin yıldan daha fazla bir süre önce işlenmişti.

Marcus her zaman, seri katillerin modern çağın birer eseri olduklarına inanmıştı. Son yüzyılda insanlık ahlaki ve etik açıdan çok yol katetmişti. Marcus için seri katillerin varlığı bu ilerlemenin bedelleri arasında sayılıyordu. Ama bu itirafı okuyunca yanıldığını anladı.

O geceden sonraki gecelerde Clemente, Marcus'u o küçük odaya götürüp önüne yeni bir dosya uzattı. Çok kısa bir süre sonra Marcus kendi kendine arkadaşının neden onu sürekli buraya getirdiğini sorgulamaya başladı. Dosyaları çatı katındaki dairesine getiremez miydi? Ancak cevap basitti. Marcus'un önemli bir dersi tek başına anlaması için o yalnızlık şarttı.

Günün birinde Clemente, "Arşiv, benim," dedi.

Ve böylece arşivin kötülüğün kanıtlarının korunduğu gizli bir yer olmasından öte, penitenzierelerin ta kendileri olduğunu doğrulamış oluyordu. Her biri onun farklı bir bölümünü biliyor, bu tecrübeyi koruyor ve onunla dünya üzerinde dolaşıyordu.

Ama Devok'un ölümünden sonra ve önceki gece Zini'nin evine gidene kadar Marcus her zaman tek olduğunu düşünmüştü.

Bu düşünce Yahudi mahallesinin yollarında, büyük sinagogun arkasına yerleşmiş Octavia Portikosu'na doğru yürürken ona huzur vermiyordu. Antik Roma önce Juno Regina tapınağını sonra da Jüpiter Stator tapınağını ağırlamıştı. Kalıntılar, çelik ve ahşaptan oluşmuş modern bir köprüyle geçilip Circus Flaminius'un güzel manzarasıyla yüz yüze geliniyordu.

Clemente her iki eliyle parmaklıkları tutuyordu. Her şeyi çoktan biliyordu.

"Adı ne?"

"Bilmiyoruz," dedi Clemente arkasını dönmeden.

Marcus bu kez yetersiz bir cevapla hoşnut olacak gibi durmuyordu. "Penitenzierenin kimliği hakkında nasıl olur da bir bilginiz olmaz?"

"Sadece Peder Devok'un isimlerimizi ve yüzlerimizi bildiğini söylediğimde yalan söylememiştim."

Marcus, Clemente'nin kendisini hatalı gördüğünü sezdiği için arkadaşını sıkıştırmaya devam etti. "Öyleyse hangi konuda yalan söyledin?"

"Tüm bunlar Jeremiah Smith'ten çok önce başladı."

"Yani birilerinin arşivin gizliliğine karşı geldiğini biliyordunuz." Galiba sonuca kendi kendisine varması gerekecekti.

"*Önce ne olduysa, yine olacak.* Bunun anlamını bilmek ister misin? Eski Ahit, Vaiz 1:9."

"İfşalar ne zamandır sürüyor?"

"Aylardır. Çok fazla ölen oldu, Marcus. Bu, Kilise'nin hiç işine gelmiyor."

Clemente'nin sözleri Marcus'u oldukça rahatsız etti. Tüm çabaların Lara için olduğunu sanıyordu. Oysa başka bir şeyi kabullenmesi gerekiyordu. "Öyleyse sizi ilgilendiren şey bu, yani arşivin kanayan yarasını durdurmak, eğer birileri adaleti kendi başına sağlamaya başlamışsa bunun bizimle bağlantılı olduğunun duyulmasını engellemek. Peki ya Lara? Yalnızca beklenmedik bir olay mı? Ölümü ikincil derecede kaçınılmaz bir ziyan olarak mı sınıflandırılacak?" Marcus öfke içindeydi.

"Sen kızı kurtarmak için çağrıldın."

Marcus, "Bu doğru değil," diye bağırarak arkadaşını susturdu.

"Penitenzierelerin yaptıkları Kilise'nin hiyerarşisine aykırıydı. Bir kenara itilmiştiniz. Yasa yürürlükten kaldırılmıştı. Ama biri devam etmek istedi."

"Devok."

"Durmanın yanlış olduğunu düşünüyordu. Ona göre penitenzierelerin gerçekleştirmeleri gereken temel görevleri vardı. Arşivden sızan tüm bu bilgiler dünyanın emrinde olmalı, öyle de kalmalıydı. Bunun kendi görevi olduğuna iyice ikna olmuştu. Sen ve diğer rahipler bu çılgın girişiminde onun peşinden gittiniz."

"Prag'a beni bulmaya neden gelmişti? Orada ne yapıyordum?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim ki bilmiyorum."

Marcus bakışlarını Roma İmparatorluğu'nun kalıntılarına çevirdi. Kendi görevini anlamaya başlıyordu. "Sırlardan birinin her ifşa oluşunda penitenziere, arkadaşları için ipuçları bırakıyor. Durdurulmak istiyor. Beni sadece onu bulmam için yeni baştan eğittiniz. Ben sizin işinize yarıyordum. Lara'nın kaybolması size beni olayın içine hiçbir şeyden kuşkulanmadan girmem için bir bahane sundu. Aslında Lara umurunuzda değil. Ben de değilim."

"Tam tersine sen bizim için çok değerlisin. Böyle bir şeyin doğru olabileceğine nasıl inanırsın?"

Marcus, Clemente'nin gözlerinin içine bakabilecek kadar ona yaklaştı. "Arşiv tehlikede olmasaydı beni o hastane yatağında bomboş bir hafızayla bırakırdınız."

"Hayır. İlerleyebilmen için yeni anılar edinmeni sağladık. Prag'a geldim çünkü Devok ölmüştü. O vurulduğunda yanında biri olduğunu öğrendim. Kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, bildiğim tek şey bu yabancının hastanede yattığı ve amnezisi olduğuydu."

İlk zamanlar Marcus, kendinin kim olduğuna ikna olabilmek için bu hikâyeyi defalarca anlattırmıştı. Clemente, Marcus'un otel odasındaki eşyalarını karıştırarak sahte kimlikli bir Vatikan pasaportu ve ona ait notlar ve Marcus'un belki de öldüğü takdirde isimsiz bir ceset olmaktan korkarak kendi hakkında ana çizgileriyle bir şeyler karaladığı bir tür günlük bulmuştu. Her ne olursa olsun, Clemente o günlükteki notlardan Marcus'un kim olduğunu çıkarabilmişti. Ancak bu bilgilerin doğrulanması yalnızca Marcus'un hastaneden taburcu olduktan sonra Clemente'nin onu kısa bir süre önce olayın gerçekleştiği otel odasına götürdüğünde sağlanmıştı. Bu kez Marcus şaşılacak derecede doğru bilgiler vererek olayı olduğu gibi açıklamıştı.

Clemente, "Seni bulduğumu üstlerime bildirdim," dedi ve devam etti, "bu olayın peşine düşme konusunda gönülsüzdüler. Senin doğru kişi olduğuna inandığımı söyleyerek ısrar ettim ve sonunda ikna oldular. Eğer endişelendiğin şey buysa, seni asla kullanmadık. Bizim için bir fırsat ifade ediyordun."

"İhanet eden penitenziereyi bulursam, sonrasında bana ne olacak?"

"Özgür kalacaksın, anlamıyor musun? Bu başkasının bir kararı olduğu için değil, kendi kararın olduğu için. İstersen şimdi de çekip gidebilirsin, sana bağlı. Seni bağlayan hiçbir zorunluluk yok. Ama biliyorum ki kalbinin derinliklerinde, gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorsun. Ve yaptığın şey sen her ne kadar kabul etmesen de bunu anlamana yardımcı olacak."

"Her şey bittiğinde penitenziereler söylence olmaya devam edecekler. Ama siz bu defa bunun sonsuza dek sürmesi için önleminizi almış olacaksınız."

"Yasanın yürürlükten kalkmasının elbette ki bir nedeni var."

"Nedir? Söyle bana."

"Öyle şeyler var ki ne sen ne de ben anlayabiliriz. Yukarılardan gelen ve doğru isteklere cevap veren kararlar. Biz kilise adamlarının yapması gereken, üstümüzdeki birilerinin bizim iyiliğimizi de seçtiklerini düşünerek soru sormadan hizmet etmektir."

Kuş sürüleri, antik kolonların arasında hep aynı uyum içinde sabahın serin havasında şarkı söylüyorlardı. Gün, güneşli başlamıştı ama bu parıltının Marcus'un ruhunda karşılığı yoktu. Elinden geldiğince mücadele etse de farklı biri olarak yaşama düşüncesinden hoşlanmıyordu. Yeteneğini keşfettiği andan beri kendisini bir şekilde zorlanmış hissediyordu. Sanki tüm kötülüklerin çözümü ona bakıyordu. Ama şimdi Clemente ona bir çıkış yolunu açık bırakmaktaydı. Ayrıca haklıydı, yaptığı şeyin ona da yararı oluyordu. Eğer Lara'yı bulur ve günah çıkartıcıyı durdurursa çekip gitme olasılığını hak etmiş olacaktı. O an bu arzusu kabul edilebilir olacaktı.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Genç kızın hâlâ hayatta olup olmadığını öğren ve onu kurtar."

Marcus'un çok iyi bildiği üzere, bunun tek yolu penitenzierelerin izlerini takip etmekti. "Arşivde çözülmemiş sınıfına giren olayları çözmeyi başarmış. Akıllı biri."

"Sen de öylesin. Aksi takdirde aynı şeyleri bulamazdın. Sen onun gibisin."

Marcus bu kıyaslama içini rahatlatmalı mı, yoksa onu hepten mi tedirgin etmeliydi bilemedi. Ama devam etmeliydi, hem de en sonuna kadar.

"Bu seferki kod *c.g. 925-31-073*."

Clemente hemen arkadaşını, "Bundan hoşlanmayacaksın," diyerek uyardı ve yağmurluğunun iç cebinden bir zarf çıkardı. "Birisi ölmüş ama kim olduğunu bilmiyoruz. Katili suçunu itiraf etti ama adını bilmiyoruz."

Marcus, Clemente'nin elindeki zarfı aldı, ona çok hafif ve ince gibi gelmişti. Zarfı açtı ve içinde sadece el yazısıyla yazılmış bir not buldu.

"Nedir bu?"

"İntihar eden birinin günahlarının itirafı."

Saat 07.40

Birinin yanağını okşamasıyla uyandı. Yanında Schalber'yı bulmayı bekleyerek gözlerini açtı. Ama yalnızdı. Oysa o dokunuş hissi öylesine gerçekti ki...

O tuhaf gecenin ortağı çoktan kalkmıştı. Banyodan duşun sesi geliyordu. Böylesi daha iyiydi. Sandra onunla karşılaşmak istediğinden pek emin değildi. *Henüz değil.* Kendisi için biraz zamana ihtiyacı vardı çünkü günün şu anki acımasız aydınlığı genç kadında dün gece çarşafların arasında olanlar için farklı şeyler hissetmesini sağlıyordu. Sandra'nın hissettiği sıkıntı ve utanma duygusuna karşın, güneş umursamazca panjurların arasından sızıyor ve elbiseleriyle birlikte döşemenin üzerine fırlattığı iç çamaşırlarını, yatağın ayağında darmadağın şekilde duran örtüleri meydana çıkarıyor, genç kadının çıplak vücudunu aydınlatıyordu.

Sanki kendisini inandırmaya çalışırmış gibi, *çıplağım*, diye tekrarladı içinden.

Suçu önce şaraba attı. Ancak daha sonra içkinin günah keçisi olacak kadar yeterli olamayacağını fark etti. Kimi kandırmaya çalışıyordu? *Kadınlar asla tesadüf sonucu sevişmezler*, dedi kendi kendine. Erkekler onlar gibi değildi, önlerine bir fırsat çıkar çıkmaz üzerine atlarlardı. Oysa kadınların hazırlanmaya ihtiyacı olurdu. Dokunulduklarında pürüzsüz olmak, güzel kokmak isterlerdi. Bazen kendilerini bir gecelik maceralara teslim ediyor gibi görünseler de aslında onu bile planlamış olurlardı. Son aylarda başına böyle bir buluşma geleceğini hiç tahmin etmese de kendisini hiçbir zaman koyvermemişti. Bakımını yapmaya daima özen göstermişti. Bir yanı acıya yenik düşmemesi gerektiğini söyleyip duruyordu sanki. Ayrıca bir de annesi vardı. David'in cenaze töreninden önce Sandra'nın saçlarını yapmak için ısrar etmişti. Yatak odasında beraberlerken kızına, "Bir kadın saçlarını taramak için her zaman iki dakika bulmalı," demişti. "Acı çekiyor da olsa, zorla nefes aldığını da sansa." Söz konusu olan güzelleşmek ya da dış görünüş değildi. Bu bir kimlik meselesiydi. Erkeklerin böyle bir zamanda gereksiz ve yapmacık buldukları bir özen.

Ama Sandra şu an utanç duyuyordu. Kim bilir, belki de Schalber çok kolay bir kadın olduğunu düşünüyordu. Hakkında vereceği hükümden korkuyordu. Kendisi hakkında değil, David hakkında. Dul eşinin biriyle yatağa girmeye bu kadar hazır olduğunu görünce David adına üzüntü duymuş olabilir miydi?

Birdenbire Schalber'dan nefret etmek için bir bahane aradığını fark etti. Oysa dün gece Schalber son derece düşünceli davranmış, her şey baştan çıkarıcı bir tatlılıkla gelişmişti. Tek kelime etmeden genç kadına sarılıp kendine doğru çekmesi Sandra'yı çok etkilemişti. Bedenine değen her bir öpücükte adamın soluğunun sıcaklığını hissetmişti.

İlk andan beri Schalber'dan etkileniyordu. Belki de onu böylesine kızdıran da buydu. Klişeleri bilirdi; iki kişi önce birinden nefret eder ve sonra kaçınılmaz şekilde birbirlerine âşık olurlar. On beş yaşındaki bir kız gibi hissediyordu kendini. Bir tek David ile yeni

sevgilisini karşılaştırmadığı kalmıştı. Çok abarttığının farkına varıp bu düşünceleri kafasından kovaladı ve gücünü toparlayıp yataktan çıktı. Schalber duştan çıkıp onu hâlâ savunmasız görmeden önce alelacele iç çamaşırlarını alıp giydi.

Yatağın kenarına oturdu ve kendisini sıcak suyun altına atmak için banyonun boşalmasını bekledi. Tabii ki adamın önünden üzerinde elbiseleriyle geçmek garip olurdu. Schalber bunu gecikmiş bir aklın başına gelme durumu olarak yorumlayabilirdi. Sadece Sandra tamamıyla pişman sayılmazdı. Ağlamak istiyordu ama aynı zamanda da umursamaz bir sevinç duyuyordu.

David'i hâlâ seviyordu.

Değişikliği yaratan da tam bu "hâlâ" idi. Bu kelime zamanın tuzağını saklıyordu. Bir süredir, Sandra farkına bile varmadan gelip cümlenin ortasına oturmuştu. Gerçekten bir ayrılık yaratarak. Olacakları kurnaz bir şekilde önceden anlatarak. Her şey değişir, biçim değiştirir. Er ya da geç bu duygu da değişecekti. Yirmi ya da otuz yıl sonra David için neler hissedecekti? Hayat her şeyi zamana bırakırdı. Henüz yirmi dokuz yaşındaydı. David durmuş olsa bile o yoluna devam etmek zorundaydı. Yoluna devam edecek ve arkasına dönüp baktıkça kocasının gittikçe daha çok küçüldüğünü görecekti, ta ki ufukta kaybolup gidene dek... Uzun bir süre birlikte olmuşlardı ama Sandra'yı bekleyen gelecekle kıyaslandığında yeterince uzun değildi. Sandra onu unutmaktan korkuyordu. Bu yüzden de umutsuzca anılarına asılıyordu.

Dolabın yanındaki aynada kendine bakarken artık dul bir kadın görmüyordu; gördüğü kadın, enerjisini ve tutkusunu bir erkeğe armağan etmeye hazır genç biriydi. Aklına David'le yaptıkları sayısız sevişmeler geldi, özellikle de iki tanesi.

Kesinlikle ilk aklına gelen –ki aynı zamanda tahmin edilebilen bir sevişmeydi– daha az romantik olanıydı. Üçüncü buluşmalarından sonra eve, kendilerini rahat bir yatağın beklediği ve ona benzer bir an için gereken tüm mahremiyetin yaşanabileceği yere giderlerken arabada gerçekleşmişti. Bir yol kenarına park etmiş ve kendilerini

kelimenin tam anlamıyla arka koltuğa atmışlardı. Birkaç saniyeliğine bile dudaklarını ayırmadan. Birbirlerinin elbiselerini karşılıklı çıkararak ve şiddetli bir tutkuyla. Sanki çok çabuk ayrılacaklarını o an anlamışlar gibi, birbirlerine kavuşma anını ertelemeye dayanamamış, eve kadar bile bekleyememişlerdi.

Ama ikincisi biraz daha aşikârdı. Hayır, sözünü ettiği son sevişmeleri değildi. Hatta Sandra onu sadece belli belirsiz bir anı gibi hatırlıyordu. Onu üzmek yerine gülümseten bir anı olduğunun farkına varmıştı. Sevilen biri öldüğünde geride kalanlar için o "son defalar" hep bir işkence aleti oluyordu. David ile Sandra'nın kapanmamış hesapları yoktu. David, Sandra'nın kendisini nasıl sevdiğini biliyordu, Sandra da onun. Genç kadının pişmanlıkları yoktu ama bir suçluluk duygusu... Evet, bir suçluluk duygusu vardı ve bu, kocası öldürülmeden birkaç ay önce evde seviştikleri andan kaynaklanıyordu. O gece pek çok açıdan diğer gecelerden farksız başlamamıştı. Birbirlerine karşı alışılmış kur yapma yöntemleri vardı; David tüm gece boyunca ona güzel şeyler söyler, Sandra da son ana dek fark etmiyormuş gibi davranarak kocasının ağır ağır ona yaklaşmasına izin verirdi. Her gün sevişseler bile bu alışkanlıklarını kaybetmiyorlardı. Söz konusu olan yalnızca her şeyi daha enteresan hale getirmek için oynanan bir oyun değil, birbirlerini asla hafife almamaya dair verdikleri sözü bir tür yenileme yöntemleriydi.

Ancak o gün bir şeyler oldu. David birkaç ay süren bir iş seyahatinden geri dönmüştü. Yokluğunda neler olduğunu hayal etmesi mümkün değildi. Sandra da hiçbir şey belli etmemiş, bütün gece boyunca doğal davranmıştı; sanki her şey normalmiş gibi her zamanki alışkanlıklarıyla sevişmişlerdi.

Bundan kimseye söz etmemişti. Üstelik kendine bile bunu düşünmeyi yasaklamıştı. David bilmiyordu ama olur da bir gün öğrenirse kesinlikle Sandra'yı terk ederdi, genç kadın bundan adı kadar emindi. Suçunu anlatan bir kelime vardı ama onu asla telaffuz etmemişti.

Aynadaki aksine bakarak, "Bir günah," dedi.

Penitenziere onu affeder miydi? Ancak bu şaka bile hissettiği tedirginlik duygusunu hafifletmeye yetmedi.

Banyonun kapalı olan kapısına baktı. *Şimdi ne olacak,* dedi kendi kendine. Schalber'yla sevişmişler miydi, yoksa sadece seks mi yapmışlardı? Birbirlerine nasıl davranmaları gerekiyordu? Bunu hiç göz önünde bulundurmamıştı ve şimdiyse bir şeyler düşünmek için çok geçti. İlk konuşanın Schalber olmasını istemiyordu. Ama işin aslı vazgeçmek de istemiyordu. Birdenbire bocalamaya başladığını hissetti. Schalber'nın soğuk davranması durumunda duyacağı hayal kırıklığı yüzünden belli olsun istemiyordu. Ancak buna nasıl engel olacağını da bilemiyordu. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmak için saate baktı. Yirmi dakikadır uyanıktı ve Schalber hâlâ banyodan çıkmamıştı. Banyodan su sesi gelmeye devam ediyordu ama ancak o esnada bu sesin tekdüze olduğunun farkına vardı. Duşun altında birinin hareket ettiği sırada suda oluşan değişiklikler yoktu. Su, sanki karşısında bir direnç yokmuş gibi değişmeden akıyordu. Sandra ayağa fırlayıp banyoya koştu. Kapının kolu kolayca çevrildi ve az önceki önsezisi şimdi içini ürperten bir gerçeğe dönüşmek üzereydi. Kapı açılır açılmaz yoğun bir buhar odayı sardı. Sandra eliyle buharı dağıtmaya ve duş kabinini görmeye çalıştı. Buzlu camın arkasında hiçbir hareket yoktu. Kabine yaklaştı ve kapısını ardına dek açtı.

Duştan su akıyordu ama altında kimse yoktu.

Schalber'nın böyle bir tuzak kurmasının tek bir nedeni vardı. Sandra hemen klozete dönüp baktı. Sifonun seramik kapağını kaldırdı ve oraya sakladığı su geçirmez zarfın hâlâ yerinde olduğunu gördü. İçindekileri kontrol etmek için zarfı çıkardı. Ama zarfta David'in ipuçları yerine Milano'ya bir tren bileti vardı.

Su içinde kalmış yere oturup başını ellerinin arasına aldı. Evet, işte tam şu anda ağlamak istiyordu. Ve bağırmak. Rahatlatıcı olabilirdi bu ama yapmadı. Tuzağın bir parçası olup olmadığını düşündüğü geceyi bir daha asla düşünmemeye karar verdi. Ve o an aklına David'den bir şeyler sakladığını bile bile normal davranarak onunla sevişiği gece geldi. Onca zaman boyunca bu sırrı aklından

tamamen çıkarmaya uğraşmıştı. Ama şimdi vicdanının susmak bilmeyen safrası gibiydi.

Evet, ben bir günahkârım... Ve David'in ölümü de benim cezam oldu.

Schalber'nın cep telefonunu aramayı denedi. Ama kaydedilmiş bir ses aradığı kişiye ulaşılamadığını söyleyerek onun bu girişimini de geri çevirdi. Tabii ki Schalber'nın kendisine ulaşılmasını isteyeceğini sanmıyordu. Mevzu her neyse, ne yakınmaya ne de kendisine yanlış yapıp yapmadığını sorup durmanın zamanıydı. Yeniden harekete geçmeliydi.

Şakağında yarası olan rahiple bir anlaşma yapmıştı. Ama şu an David'in çektiği fotoğraflar Schalber'nın eline geçtiğine göre rahibin tanınması çok kolaylaşacaktı. Ve eğer Schalber adamı tutuklarsa Sandra için her şey biterdi. O karanlık fotoğrafla kocasının katilinin izini birdenbire kaybetmişti ve penitenziere, genç kadının son umuduydu.

Çok geç olmadan rahibi uyarmalıydı.

Ancak onu nasıl bulacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu ve adamın söz verdiği gibi onun kendisini bulmasını bekleyemezdi. Bir şeyler düşünmeliydi.

Son olayları aklında toparlamaya çalışarak evin içinde dolaşmaya başladı. Öfkesi kendisine yardımcı olmuyordu, bastırmaya çalıştı. İnterpol ajanına karşı karmaşık duygular hissediyordu ve öfkesinin kontrolü ele almasına izin veremezdi.

Yeniden Figaro olayına dâhil olmalıydı.

Önceki akşam, Araf'taki Kutsal Ruhlar Müzesi'nde gizemi çözmek için, rahibe akla yatkın bir çözüm önerisinde bulunmuştu. Rahip, Sandra'yı dinlemiş ve sonra geç olmadan elini çabuk tutması gerektiğini söyleyerek kaçıp gitmişti. Genç kadına başka hiçbir açıklama yapmamış, Sandra da ısrar edememişti.

Durumun bir şekilde değişip değişmediğini öğrenmek istedi. Cevap belki televizyon haberlerindeydi. Mutfağa yöneldi ve büfenin üzerindeki küçük televizyonu açtı. Kanallar arasında gezerek flaş haber

veren bir kanal buldu. Haber spikeri, Villa Glori'de henüz kimliği tespit edilmemiş bir kadın cesedi bulunduğunu açıklıyordu. Sonra cinayet haberleri veren başka bir kanala geçti ve kulağına Federico Noni ve Pietro Zini isimleri çarptı. Trastevere'deki cinayet-intihar haberi kapanış haberiydi.

Sandra olanlara inanamıyordu. Bu dramatik sonuçta onun rolü neydi? Azıcık bile olsa bu ölümlere katkısı olmuş olabilir miydi? Sonra olayların sıralamasını yapınca cevabın "hayır" olması gerektiğine ikna oldu, saatler çakışıyordu. O trajedinin gerçekleştiği sırada rahiple birlikteydi. Bu yüzden rahip de o sırada olay yerinde olamazdı.

Bununla beraber Figaro dosyası kapanmış olabilirdi ve Sandra'nın rahiple yeniden irtibata geçmesine yardımcı olamazdı.

Kafası karmakarışıktı. Nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu.

Sonra aniden, *bir dakika*, dedi kendi kendine. Schalber, Figaro olayıyla ilgilendiklerini nasıl bilebilirdi?

Olay hakkında İnterpol ajanına neler söylediğini yeniden düşündü. O andan itibaren geriye doğru giderken aradığı açıklamayı buldu: Schalber, penitenzierelerin neyle ilgilendiklerini böcek yerleştirerek öğrenmişti. Gizli dinleme, polislerin araştırma yaptıkları Roma dışındaki bir villada gerçekleşmişti.

Hangi villaydı, bu? Ve neden orada bulunuyorlardı?

Çantasını karıştırıp cep telefonunu çıkardı ve bir gün önce yaptığı son görüşmenin numarasını çevirdi. Telefonun altıncı çalışında De Michelis cevap verdi.

"Senin için ne yapabilirim, Vega?"

"Müfettiş, bir kez daha yardımına ihtiyacım var."

"Söyle, dinliyorum." Bugün keyfi yerindeydi.

"Son günlerde bizimkilerin Roma'daki bir villada araştırma yapıp yapmadıklarından haberin var mı? Büyük bir olayla bağlantılı bir yer olmalı." Sandra bu şekilde bir an bile duraksamadan Schalber'nın o villaya mikrofon yerleştirmiş olduğunu ortaya çıkarmak istiyordu.

"Sen gazete okumaz mısın?"

Sandra afalladı. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Bir seri katil yakaladık. İnsanlar böyle haberlere deli oluyorlar, bunu bilmen gerekirdi."

Flaş haberlere çıkan bir haber olmalıydı ama Sandra atlamıştı. "Bana dava hakkında bilgi verir misin?"

"Çok fazla zamanım yok." De Michelis'in arkasından bir sürü sesler geliyordu. Sonra müfettiş özel konuşabilmek için bir kenara çekildi.

"Dinle: Jeremiah Smith, altı yılda dört kurban. Üç gece önce bir kalp krizi geçiriyor. Yardımına koşuyorlar ve o sırada adamın aslında bir canavar olduğunu keşfediyorlar. Şu an hastanede yatıyor, daha doğrusu buradan çok o tarafta gibi. Bilinci kapalı."

Sandra birkaç dakika durup düşündü. "Peki. Bir ricam olacak."

"Yine mi?"

"Bu seferki biraz büyük."

De Michelis anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Sonra, "Dökül," dedi.

"Bu olayda yer almam için bir görev emri."

"Sanırım şaka yapıyorsun."

"Orta yerde dolanıp açık açık herkese sorular sorayım mı istiyorsun? Bilirsin, yaparım."

De Michelis cevap vermeden önce biraz düşündü. "Er ya da geç olanları bana anlatacaksın, değil mi? Yoksa sana bu kadar güvendiğim için kendimi eşeğin teki gibi hissedeceğim."

"Bana güven."

"Anlaştık, bir saat içinde Roma Emniyet Müdürlüğü'ne görev emrini fakslayacağım. Akla yatkın bir şeyler uydurmam gerekiyor ama şu an fantezi kuramıyorum."

"Sana her şey için minnettarım. Bunu söylememe gerek var mı?"

De Michelis güldü. "Tabii ki yok."

Telefonu kapadı. Sandra kendisini yeniden oyuna girmiş hissediyordu. Schalber'nın yaptıklarını unutmaya karar verdi ve tüm öfkesini adamın ipuçları yerine zarfa koyduğu tren biletinden çıkardı; bileti bir sürü küçük parçaya ayırıp konukevinin döşemesine serpti.

Schalber'nın geri dönüp bunu göreceğinden kuşkuluydu. Bir daha görüşeceklerini de hiç sanmıyordu. Aslında bu gerçek genç kadını biraz üzüyordu. Düşünmemeye çalıştı. Hatta kendi kendine olayı bir kenara bırakacağına dair söz verdi. Yapacak başka işleri vardı. Görev emrini almak için emniyet müdürlüğüne gitmeliydi, sonra Jeremiah Smith ile ilgili evrakların birer kopyasını almalıydı. İçinden gelen bir sezginin yönetiminde, olanları gözünden canlandırmayı denedi; eğer olay penitenziereleri ilgilendiriyorsa tamamen kapanmamış demekti.

Saat 08.01

Marcus, Caritas'ın yemekhanesindeki uzun masalardan birinde oturuyordu. Duvarlara Tanrı'nın sözleriyle ilgili posterler ve haçlar asılmıştı. Yemekhaneye keskin bir et suyu çorbası ve kızartma kokusu hâkimdi. Sabahın o saatinde, orayı uğrak yeri haline getiren evsizler gitmişlerdi ve mutfakta öğle yemeği hazırlıkları başlamıştı. Genelde kahvaltı için sabahın beşinde sıraya giriliyordu. Saat yediye doğru evsizler yeniden sokağa dönüyorlardı. Sadece yağmurlu günlerde ya da çok soğuk olduğunda kimileri içeride biraz daha oyalanıyordu. Marcus birçoğunun –kesinlikle büyük bölümü değil– artık kapalı yerlerde kalamadığını ve bir geceliğine bile olsa herhangi bir yatakhanede ya da sığınmaevinde kalmayı reddettiğini biliyordu. Söz konusu olanların çoğu özellikle uzun bir süre hapiste ya da rehabilitasyon merkezlerinde kalmış olan kişilerdi. Geçici özgürlük kaybı yüzünden artık yön bulma yetilerini kaybetmiş durumdaydılar. Ve şimdi de ne nereden geldiklerini ne de evlerinin neresi olduğunu biliyorlardı.

Don Michele Fuente hepsini içten bir gülümsemeyle karşılıyor, sıcak yemeklerle birlikte insani sıcaklığı da dağıtıyordu. Marcus, rahibin birkaç saat içinde sessizce içeri doluşacak umutsuzlar kalabalığı için her şeyin hazır ve düzenli olması için iş arkadaşlarına emirler vermesini izliyordu. O rahibe ve üstlendiği göreve bakınca

kendisini eksik bir rahip gibi hissetti. Hafızasından pek çok şey silinmişti, kalbinden de öyle.

Don Michele işi bitince gelip Marcus'un karşısına oturdu. "Peder Clemente sizin de bir rahip olduğunuzu ama size adınızı sormamam gerektiğini söyleyerek gelişinizi bildirmişti."

"Eğer sizce sakıncası yoksa."

"Hiçbir sakıncası yok."

Kırmızı yanaklı, şişmanca bir adamdı. Rahip cübbesi kırıntı ve yağ lekesi içindeydi. Elli yaşlarında, küçük elli ve dağınık saçlıydı. Siyah çerçeveli yuvarlak bir gözlük takıyordu. Bileğinde sürekli baktığı plastik bir saat, ayağında da deforme olmuş spor ayakkabıları vardı.

Marcus, "Üç sene önce bir günah çıkarmada hazır bulunmuşsunuz," dedi.

Bu bir soru değildi.

"O günden sonra da birçok kez günah çıkarma dinledim."

"Ancak bunu hatırlıyor olmalısınız. Her gün intihar etmeye kararlı biri size gelip günah çıkarmıyordur sanırım."

Don Michele şaşırmamıştı ama yüzündeki samimiyet kaybolmuştu. "Âdet olduğu üzere, günah çıkaranın sözlerini kaleme aldım ve başpenitenziereye gönderdim. Bu günahı ben bağışlayamazdım, bana itiraf ettikleri korkunç şeylerdi."

"Raporunuzu okudum ama bir kez de sizden dinlemek istiyorum."

"Neden?" Soru biraz da yardım isteği içeriyordu. Rahip konunun yeniden açılmasından rahatsızdı.

"Orijinal bir izlenim elde etmek benim için çok önemli. O konuşmanın tüm inceliklerini bilmem gerekiyor."

Don Michele ikna olmuşa benziyordu. "Gece on bir sularıydı, kapatmak üzereydik. Sokağın karşısında kımıldamadan duran adamı fark ettiğimi hatırlıyorum. Bütün akşam orada beklemişti, sonra anladım ki içeri girme cesareti arıyordu. Yemekhaneden son misafir de çıktıktan sonra nihayet kararını verdi. Doğruca bana gelip günah çıkarmak istediğini söyledi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Kapüşonlu, kalın bir palto giymişti ve sanki acelesi varmış gibi tüm

konuşma boyunca kapüşonunu başından hiç çıkarmadı. Konuşmamız çok aceleyle oldu. Ne yardım istiyordu ne de anlaşılmak. Sadece bir yükten kurtulmaya çalışıyordu."

"Size tam olarak neler söyledi?"

Rahip, düzeltilmemiş ve yüzüne bir leke gibi yerleşmiş gri sakalını kaşıdı. "Aklında uçuk bir şeyler olduğunu hemen anladım. Hareketlerinde, ses tonunda büyük bir acının izleri vardı ki bunlar da bana niyetinin son derece ciddi olduğunu düşündürdüler. Yapmak üzere olduğu şeyin affı olmadığını biliyordu ama bana henüz itiraf etmediği günahının bağışlanması için gelmemişti." Rahip durup derin bir nefes aldı. "Bitirmek istediği yaşam için değil de paramparça ettiği bir başka yaşam için bağışlanma dilemek istiyordu."

Don Michele Fuente dünyanın çirkinlikleriyle sürekli karşılaşan bir mahalle papazıydı. Marcus elbette ki onun sıkıntısını küçümsemiyordu, sonuçta günahkâr bir ölümlünün itirafını dinlemişti.

"Kimi öldürmüş? Ve neden?"

Rahip gözlüklerini çıkardı ve tuniğinin koluyla temizlemeye başladı. "Bunu bana söylemedi. Kendisine sorduğumda kaçamak cevaplar verdi. Bu ketumluğunun nedeni olarak bilmememin daha iyi olacağını, yoksa benim hayatımın da tehlikeye girebileceğini söyledi. Sadece aklanmış ve günahı bağışlanmış olsun istiyordu. Ona günahının ciddiliği nedeniyle benim gibi sıradan bir rahibin bunu yapamayacağını söyleyince bozuldu. Bana teşekkür etti ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti."

Bu açıklama zayıf olmasına ve yeterli ipucu vermemesine karşın Marcus'un tüm sorularını yanıtlar durumdaydı. Mahkemenin arşivinde katillerin itirafları özel bir bölümde sınıflandırılmıştı. Buraya adımını ilk attığında Clemente ona tek bir tavsiyede bulunmuştu: "Okuduğun şeyin bir polis veri tabanının sıralanmış tutanakları olmadığını unutma. O durumda objektiflik bir tür koruyucu engeldir. Fakat bizimkinde olan bitenin vizyonu sübjektiftir çünkü anlatan her zaman katilin kendisidir. Kimi zaman sana onun yerindeymişsin gibi gelecek. Kötülüğün seni yanıltmasına izin verme, unutma ki

söz konusu olan bir yanılgıdır. Tehlikeli olabilir." Marcus arşivdeki davaları okudukça ayrıntılardan çok etkilenmişti. Bu hikâyelerde her zaman esas konudan uzak olan bir şeyler vardı. Örneğin, bir katil kurbanının kırmızı ayakkabılarının özelliklerini hatırlıyordu ve bunu rapor eden rahip de raporunda aynı ayrıntıları yazmıştı. Bunun hiçbir önemi yoktu, yargıyı değiştirecek etkisi yoktu. Ama sanki bir korku ve şiddet listesinden kaçacak bir yol, bir acil çıkış arar gibiydi. Kırmızı ayakkabılar: okuyana bir nefes alma olanağı vererek öyküyü bir an için yarıda kesen renkli bir leke. Don Michele'nin raporunda da böylesi bir ayrıntı eksikti. Ve Marcus rahibin uyarlamasının yanlı olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Siz günahkârın kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Rahip, Marcus'un şüphesinin gerçek olduğunu kanıtlayacak kadar uzun bir süre tereddütle sustu. "Onu birkaç gün sonra tanıdım, gazetelerden."

"Ama itirafı raporlarken onun ismini açıklamamışsınız."

"Piskoposa danıştım, bana ismini gözden kaçırmış gibi yapmamı önerdi."

"Niçin?"

Rahip lafı hiç uzatmadan, "Çünkü herkes onun iyi bir adam olduğuna inanıyordu," diye cevap verdi. "Dünyanın en fakir ülkelerinden biri olan Angola'da büyük bir hastane yaptırdı. Piskopos böyle büyük bir hayırseverin anısına leke sürülmemesi konusunda beni ikna etti, adının örnek kişi olarak korunması daha iyiydi. Çünkü artık onun hakkında varılacak yargı bizi ilgilendirmiyordu."

Marcus ısrarla, "Adı neydi?" diye sordu.

Rahip iç çekti. "Alberto Canestrari."

Marcus daha başka şeyler olduğunu da seziyordu ama rahibi zorlamak istemedi. Sessizce durup onu izlemeye devam etti. Belki rahip kendiliğinden konuşurdu.

Nitekim Don Michele Fuente biraz çekinerek, "Bir şey daha var," dedi. "Gazeteler ölümünün doğal nedenlerle olduğunu yazdılar."

Alberto Canestrari yalnızca dünya çapında ün salmış bir cerrah değil, aynı zamanda da tıp alanında önde gelen bir isim ve alanında bir yenilikçiydi. Her şeyden önce de bir yardımseverdi. Bu kimliğini Ludovisi Caddesi'ndeki çalışma odasının duvarlarındaki başarı ve teşekkür plaketlerinden kolayca anlamak mümkündü. Ayrıca basında çıkan ve çerçevelenip duvarlara asılan haberler de cerrahi teknikleri geliştiren sayısız araştırmalarını anlatıyor ve yeteneğini üçüncü dünya ülkelerine taşımak konusundaki cömertliğini övüyorlardı.

En önemli eseri kendisinin de gidip şahsen ameliyatlara girdiği Angola'daki büyük hastaneydi.

Cerrahın her attığı adımı göklere çıkaran gazeteler, onun doğal nedenlerle ölümünü de bildirmişlerdi.

Marcus, Veneto Caddesi'nin iki adım ötesindeki lüks bir apartmanın üçüncü katında bulunan ve bir zamanlar ünlü doktorun muayenehanesi olan daireye gizlice girmişti ve ellili yaşlardaki doktorun değişik kişilerle ve hatta birçoğunun ameliyatını bizzat yapmış olduğu, kiminin de hayatını kurtardığı –çoğu yoksul olan– hastalarıyla törenlerde çekilmiş fotoğraflarındaki gülümseyen yüzünü inceleyerek ödüllere göz atıyordu şimdi de. Onlar cerrahın geniş ailesiydi. Tüm benliğini mesleğine adamış olan ünlü cerrah hiç evlenmemişti.

Marcus'un bu duvardaki derlemelere bakarak bir yargıya varması gerekirse adamın iyi bir Hristiyan olduğundan en ufak bir şüphe duymazdı. Ama tabii ki bu bir maske olabilirdi. Edindiği tecrübeler Marcus'u yargılarında ihtiyatlı davranmaya itiyordu, özellikle de cerrahın ölmeden birkaç gün önce son kez günah çıkarırken kullandığı sözlerin ışığında.

Tüm dünyanın gözünde Alberto Canestrari intihar etmemişti.

Marcus intihar girişiminin hemen ardından şaşırtıcı derecede bir eşzamanlıkla, doğal nedenlerle ölüm haberinin izlemesine inanmakta güçlük çekiyordu. Bunun altında başka bir şeyler olmalıydı.

Muayenehane geniş bir bekleme salonu, hastaların karşılanması için bir sekreterlik, çoğu ciltli tıp kitaplarıyla dolu geniş bir kütüp-

hanenin çevirdiği maun bir çalışma masasının yer aldığı büyük bir diğer odadan oluşmaktaydı. Çalışma odasındaki sürmeli kapı küçük bir yatak, birkaç ameliyat aleti ve ilaçlarla dolu bir dolabın bulunduğu müdahale odasını gizliyordu. Ama Marcus, Canestrari'nin çalışma odasından başlamak istedi. Odada deri kanepeler ve ünlü cerrahın ölü bulunduğu –tabii ki basında çıkan haberlere göre– döner bir deri koltuk vardı.

Marcus, *neden buradayım*, diye sordu kendine.

O adam gerçekten cinayet işlemişse olay artık kapanmış demekti. Marcus'un endişelenmesine gerek yoktu. Katil ölmüştü ve gizemli penitenziere bu kez herhangi bir intikam planını hayata geçirememişti. Ancak Marcus buraya kadar gelebilmişse gerçek bu kadar basit olamazdı.

Her şey sırayla, dedi kendi kendine. İlk adım olayların doğruluğunu saptamak, ilk anomali de intiharı çözmekti.

Canestrari'nin eşi ve çocukları yoktu. Ölümünden sonra yeğenleri arasında bir miras kavgası başlamıştı. Bu yüzden doktorun muayenehanesi, kanuni uyuşmazlık objesi olarak son üç yıldır olduğu gibi kalmıştı. Dairenin pencereleri sıkıca kapalıydı ve her eşyanın üstünü bir parmak toz kaplamıştı. Panjurların arasından sızan gün ışığı, havada uçuşan toz zerreciklerini parlayan bir sis gibi gösteriyordu. Zamanın tüm umursamazlığıyla korumasına rağmen o odanın cinayet işlenen bir yer görüntüsü yoktu. Marcus neredeyse, gerekçelerine asılmak için hiçbir iz olmayan bu odada zalimce bir cinayet olayının avantajlarını bulamadığına hayıflanacaktı. Kötülükten kaynaklanan bir karmaşanın ortasında Marcus'un işine yarayacak olan anomali izlerini bulmak çok daha kolay bir işti. Oysa bu yerin yalancı huzurunda onu ortaya çıkarmak zor olacaktı. Bu kez kışkırtma, etkili bir değişiklik talep ediyordu. Alberto Canestrari ile özdeşleşmeliydi.

Kendisine, *beni en çok ne ilgilendirir*, diye sordu. *Şöhret beni ilgilendirir ama çok önemli değil: ne yazık ki hayat kurtararak ya da hayır yaparak şöhretli olunmuyor. Öyleyse meslek. Yeteneğim benim*

için değil, başkaları için önemli, o yüzden önemli olan tam olarak bu da değil.

Doktoru göklere çıkaran duvarlara baktıkça cevap kendiliğinden ortaya çıktı. *İsmim, bu gerçekten benim için çok önemli; saygınlık dünyanın en değerli şeyi.*

İşte bu yüzden iyi bir adam olduğumu düşünüyorum.

Canestrari'nin koltuğuna oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini çenesinin altında birleştirdi ve o en önemli tek soruyu kendisine sordu: Doğal yollarla ölümün gerçekleştiğine herkesin inanmasını sağlamak için nasıl intihar edilebilir?

Ünlü cerrahın en çok korktuğu şey skandaldı. Kendi adına kötü bir anı bırakmak asla hoş görebileceği, dayanabileceği bir şey değildi. Bu nedenle bir yol bulmalıydı. Marcus cevabın çok yakınlarda olduğuna emindi.

Hemen elinin altında.

Sonra koltuğu arkasındaki kütüphaneye doğru çevirdi.

Hayatın şifrelerini derinlemesine bilen biri için sözde bir doğal ölüm uydurmak sorun olmamalıydı. Şüphe uyandırmayan ve basit bir yolu olduğundan emindi. Hiç kimse araştırmamış, kimse derinlere inmemişti çünkü söz konusu olan doğruluktan şaşmayan, dürüst bir adamdı.

Marcus ayağa kalktı ve raflara dizilmiş kitapların başlıklarına göz atmaya başladı. Aradığını bulana kadar biraz zaman geçti. Marcus uzanıp bir kitabı eline aldı.

Kitapta doğada bulunan ya da üretilen zehirli maddeler inceleniyordu.

Sayfalarını çevirmeye başladı. Tüm esanslar ve toksinler, bitkisel ya da mineral asitler, kostik alkaliler listelenmişti. Arsenikten antimona, güzelavrat otundan nitrobenzene, fenasetinden kloroforma kadar her türlü maddenin ayrıntıları vardı. İlk başta gelen etkenlerin ölümcül dozajlarını, kullanma şekillerini ve yan etkilerini okudu. Sonunda aradığı cevaba yakın bir madde gözüne çarptı.

Süksinilkolin.

Anestezilerde kullanılan bir tür kas gevşetici. Canestrari cerrahtı, bu ilacı iyi biliyor olmalıydı. Açıklamasında bir tür sentetik kürarla kıyaslanmıştı çünkü ameliyat sırasında tehlike yaratacak spazm ve istem dışı hareketleri önlemek amacıyla hastaları felç etme gibi bir özelliğe sahipti.

Marcus ilacın özelliklerini okuyunca Canestrari'ye solunum kaslarını durdurmak için bir miligramlık bir dozun yeterli olabileceği sonucuna vardı. Sadece birkaç dakika gerekliydi, sonrasında nefes alamaz hale gelmiş olmalıydı. Bu da tüyler ürperten bir ölüm şekli, belki de hiç kimsenin tercih etmeyeceği ama kesin etkili bir yöntemdi çünkü bedende meydana gelen felç süreci geri döndürülemez hale getiriyordu. İlaç bedene bir kez enjekte edildiğinde bir kez daha durup düşünmeye zaman kalmıyordu.

Ama ünlü cerrah bu yolu başka bir nedenle de seçmişti.

Marcus süksinilkolinin başlıca özelliklerinden birinin, normal olarak insan bedeninde mevcut olan süksinik asit ve kolinden oluşması nedeniyle hiçbir toksikolojik testte saptanmasının mümkün olmadığını öğrenince hayretler içinde kaldı. Ölüm nedeni ani bir fenalık olarak kabul edilmiş olmalıydı ve hiçbir adli tıp doktoru etrafta –örneğin ayaklarının dibinde– küçük bir şırınga aramayı akıl etmemişti.

Böylece ünlü cerrahın temiz adı kurtarılmış oluyordu.

Peki ya şırıngaya ne olmuştu? Eğer birileri şırıngayı cesedin yanında bulduysa doğal ölüm senaryosu söz konusu olmaktan çıkardı. Bu detay olayın kurgusuna uygun değildi.

Marcus iyi düşünmeliydi. Clemente'nin dosyasını beklediği sırada, buraya gelmeden önce internette yaptığı araştırmada ünlü cerrahın cesedini, ertesi gün muayenehanenin açılış saatinde gelen hemşiresi bulmuştu. Doğal bir ölüm senaryosuna hiç uymayan bu can sıkıcı kanıtı ortadan kaldıran o olmuş olabilir miydi?

Marcus, *çok fazla şansa bırakılmış bir şey*, diye düşündü. Sonuçta kadın bunu yapmayabilirdi. Ama Canestrari şırınganın ortadan yok olacağına emindi. Neden?

Marcus, ünlü cerrahın hayatına son vermek için seçtiği mekâna baktı. Muayenehanesi onun dünyasının merkeziydi. Ancak burayı seçmesinin nedeni bu değildi. Birilerinin planının son kısmını tamamlayacağından emindi, şırınganın kaybolmasıyla ilgilenen birilerinin.

Doktor burada intihar etti çünkü izlendiğini biliyordu.

Marcus aniden ayağa fırladı. Gözleriyle odada bir şeyler aramaya başladı. Nereye yerleştirmiş olabilirlerdi? Cevap elektrik tesisatıydı.

Duvardaki elektrik düğmesine baktı. Düğmeye yaklaşınca üzerinde küçük bir delik olduğunu fark etti. Çalışma masasının üzerindeki zarf açacağını alıp kapağı kaldırdı. Önce vidalarını gevşetti, sonra da elektrik düğmesini yavaşça yerinden söküp çıkardı.

Elektrik kablolarına bağlanmış bir verici kablosunu ayırt edebilmesi için ona kısa bir göz atması yetti.

Mikro kamerayı buraya her kim yerleştirmişse işini iyi yapmıştı.

Fakat eğer birileri Canestrari'nin intiharı sırasında muayenehaneyi izliyorsa o zımbırtı neden hâlâ burada duruyordu? Marcus başının belada olduğunu anladı; tehlikenin eli kulağında olmalıydı. Demek ki muayenehanedeki varlığı birileri tarafından çoktan fark edilmişti.

Kim olduğumu anlamak için benim rahatça araştırmama izin verdiler. Ama şimdi buraya gelmek üzereler.

Oradan hemen çıkıp gitmesi gerekiyordu. Sokak kapısına doğru koşmaya niyetlenmişken koridordan gelen birtakım sesler duydu. Çok dikkatli hareket ederek kapının eşiğinden başını uzatıp koridora baktı ve gürültü yapmadan yürüyemeyecek kadar şişman, takım elbiseli bir adamın kilosunu dengelemekte güçlük çekerek sağa sola yalpalaya yalpalaya yaklaştığını gördü. Marcus görünmeden hemen kendini geri çekti. Kaçış şansı yoktu. Tek kaçış yolu olan koridor şu an o insan kütlesi tarafından kapanmış durumdaydı.

Etrafına bakındı ve gözüne küçük operasyonlar için hazırlanmış odanın sürmeli kapısı çarptı. Oraya saklanabilirdi. Adam odaya girecek olsa bile elinden kurtulmak için biraz daha geniş bir alana sahip olmuş olacaktı; sonuçta ona göre daha çevikti, kapıya koşması yeterli olacaktı.

Adam kapının eşiğinde durup etrafına bakındı. Kalın ensesinin taşıdığı kafasını gayet ağır şekilde hareket ettiriyordu. Küçücük gözleri hiçbir şey seçemeden odanın loşluğunu incelemeye çalışıyordu. Sonra birden yan odaya açılan kapıyı fark etti. Yaklaştı ve kalın parmaklarını kapı dikmelerinin arasına sokup kapıyı açmaya çalıştı. Zahmetsizce kapıyı açıp odaya girdi. Odanın boş olup olmadığını anlamadan önce sürmeli kapı hızla arkasından kapandı.

Marcus son anda planını değiştirdiği için kendisini tebrik etti. Canestrari'nin yazı masasının altına saklanmıştı ve adam tuzağa düşer düşmez onu içeri kapamak için yerinden fırlamıştı. Yaptığı kurnazlık çok hoşuna gitmişti ama tam o anda kapı anahtarının kilidin içinde dönmediğini fark etti. Adamın şiddetli yumrukları altında kapı titremeye başladı. Marcus kapıyı bırakıp koşmaya başladı. Şimdi koridordaydı ve kendini kurtaran şişkonun yeri döverek peşinden geldiğini duyabiliyordu. Hole vardı ve takipçisini yavaşlatmak için sokak kapısını arkasından kapatıp daireden çıktı. Ancak bu pek işine yaramadı. Tam merdivenlere doğru koşmak üzereyken arkasından gelen adamın bir ortağı olabileceğini ve büyük olasılıkla da apartman kapısını tutacağını düşünerek olduğu yerde donakaldı. O sırada yangın çıkışını fark edip onu kullanmaya karar verdi. Merdivenler dar, merdiven aralıkları daha kısaydı. Bu yüzden avantajı sağlamak için üç-beş basamak birden atlayarak inmeye başladı. Ancak hantal adam düşündüğünden daha çevik çıkmıştı ve Marcus'a yetişmek üzereydi. Onu yoldan ayıran üç kat hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Son çıkış kapısının ardında özgürlük vardı. Ama o kapıyı da açtığında kendini sokak yerine binanın altındaki otoparkta buldu. Park ıssızdı. Geniş alanın sonunda kapıları açılmak üzere olan bir asansör gördü. Açılan kapılar Marcus'a yeni bir çıkış yolu sağlamak yerine yeni bir bela getirdi. Takım elbiseli bir diğer adam Marcus'u hemen tanıyıp ona doğru koşmaya başlamıştı bile. Peşinde iki adamla aynı anda başa çıkması çok zordu. Nefesi kesilmeye başlamıştı ve her an yere yığılmaktan korkuyordu. Araçların giriş-çıkış yaptığı rampaya doğru koştu. Karşı yönden otoparka giren birkaç araç korna çaldı,

bazıları çarpmamak için özen gösterdi. Otoparktan çıktığında iki adam hemen hemen ona yetişmişlerdi. Ama aniden durdular.

Önlerinde bir grup Çinli turistten oluşan kalabalık bir insan bariyeri vardı.

Marcus bu durumdan izini kaybettirmek için yararlanmıştı ve şimdi de bir köşeye sinip yorgunluktan elleriyle dizlerine dayanan ve nefes almaya çalışan takipçilerinin bocalamalarını izliyordu.

Kimdi bu ikisi? Onları kim göndermişti? Alberto Canestrari'nin ölümüyle ilgilenen başkaları da mı vardı?

Saat 11.00

Jeremiah Smith'in villasının önünde devriye gezen nöbetçi polislere boynunda taşıdığı kimliği ve De Michelis'in gönderdiği özel emri göstererek kendisini tanıttı. Memurlar çapkın bakışlarla genç kadını süzerek belgelerini kontrol ettiler. Sandra'da erkek milletinin birdenbire kendisiyle ilgilenmeye başladıklarına dair bir his uyanmıştı. Nedenini biliyordu. Schalber ile geçirdiği gece üzerindeki hüzünlü kokuyu atmıştı. Prosedürün uygulanmasına sabırla dayanmaya çalıştı, sonra polisler onu meşgul ettikleri için özür dileyerek geçmesine izin verdiler.

Smith'in evine giden uzun patikada ilerledi. Bahçe terk edilmiş gibiydi. Yerdeki otlar taştan yapılmış vazoları örtecek kadar uzamıştı. Venüs ve cüce heykelleri, kiminin orası burası kırılmış halde dört bir yana saçılmıştı. Genç kadını yarım kalmış ama hâlâ zarafet dolu jestleriyle selamlıyorlardı. Sarmaşık da bir çeşmeye saldırmış, havuzun içindeki su yeşilimsi bir renk almıştı. Ev zaman içinde yaşlanan bir monolitti. Önce geniş sonra daralan bir merdivenle eve giriliyordu.

Sandra bazıları kırılmış olan basamakları çıktı. Girişten içeri adımını atar atmaz uzun bir koridorun koyu renk duvarları tarafından yutulan gün ışığı aniden ortadan kayboldu. Garip bir histi bu;

tıpkı kara bir deliğin her şeyi içine doğru emmesi gibiydi. Ve sanki bu delikten içeri girenin bir daha çıkması asla mümkün değildi.

Olay yeri inceleme birimi hâlâ araştırmalarına devam ediyordu ama işin büyük bölümü bitmişti. Meslektaşları mobilyaları da incelemek niyetindeydiler. Çekmeceleri çekip çıkarıyor ve içindekileri döşemenin üzerine döküp tek tek inceliyorlardı. Divanların astarını çıkarıyor, yastıkların içlerini boşaltıyorlardı. Birileri arkalarından saklama yeri olarak kullanılabilecek boşluklar olup olmadığını anlamak amacıyla dinleme cihazıyla duvarları dinliyordu.

İnce uzun boylu, son derece gösterişli bir takım elbise giyen bir adam, polis köpeklerine ve o birimin memurlarına bahçeyi göstererek emirler yağdırıyordu. Sandra'yı fark edince ona beklemesini işaret etti. Sandra adamın emrine uyup kapının girişinde beklemeye başladı. Polisler köpekleriyle birlikte evden çıkıp hayvanları bahçeye doğru götürdüler. Adam ancak ondan sonra Sandra'nın yanına geldi.

"Ben Başkomiser Camusso," dedi ve genç kadına elini uzattı. Koyu kırmızı bir takım giymişti, içinde aynı renk çizgileri olan bir gömlek ve boynunda da sarı bir kravat vardı. *Tam bir züppe.*

Sandra kendi etrafını çevreleyen bu siyahlığın ortasında, bakışları –ve hatta ruhu– için bir ferahlık teşkil etse de meslektaşının dış görüntüsünün dikkatini dağıtmasına izin vermek istemedi.

"Vega."

"Kim olduğunuzu biliyorum, haberim var. Hoş geldiniz."

"Size ayak bağı olmak istemiyorum."

"Endişelenmeyin. Buradaki işimiz bitmek üzere. Sanırım eğlenceyi kaçırdınız, tiyatro yarın öğleden sonra perdelerini indiriyor."

"Jeremiah Smith elinizde, dört kurbanıyla bağlantılı kanıtlarınız da var. Hâlâ ne arıyorsunuz?"

"Henüz onun *oyun odasının* nerede olduğunu bilmiyoruz. Kızların hiçbiri burada öldürülmemiş. Onları bir ay boyunca hapis tutuyordu. Hiçbir seksüel şiddet izi yok. Onları bağlıyordu ama cesetlerin üzerinde hiçbir işkence izi yok. Otuz gün dolunca boğazlarını kesiyordu, bu kadar. Ama tüm bunları huzur içinde yapması

için bir yere ihtiyacı vardı. Bizi o hapishaneye götürecek bir şeyler arıyorduk ama nafile. Ya siz ne arıyorsunuz?"

"Benim amirim, Müfettiş De Michelis seri katillerle ilgili çok ayrıntılı bir rapor hazırlamak istiyor. Bilirsiniz, bu tür şeyler sık rastlanan durumlar değil. Bizim için olay yeri inceleme tecrübe edinmek için mükemmel bir fırsat."

Adam, Sandra'nın gerçeği söyleyip söylemediğinden en ufak bir kuşku duymadan, hatta biraz da umursamazca, "Anlıyorum," dedi.

"Polis köpeklerinin hâlâ burada ne işleri var?"

"Köpekler bahçede bir tur daha atacaklar. Bakarsınız aniden bir ceset bulabilirler, hiç olmamış bir şey değil bu. Günlerdir yağan yağmur yüzünden pek sağlıklı bir araştırma yapamadık. Yine de bir şeylerin kokusunu alacaklarından şüpheliyim, toprak henüz ıslak ve bir sürü değişik koku yayıyor. Hayvanlar sarhoş gibi oldular ve pek yönlerini bulacak halde değiller." Komiser, memurlarından birine bir işaret yaptı ve memur yanlarına gelip Camusso'ya bir dosya uzattı. "İşte, bu sizin için. Jeremiah Smith ile ilgili tüm sonuçlar var içinde. Raporlar, katilin ve dört kurbanın profilleri ve tabii ki tüm fotoğraflar. Eğer bir kopyasını isteyecek olursanız yetkili yargıçtan izin almalısınız. Bu yüzden işiniz bitince dosyayı geri istiyorum."

Sandra komiserin uzattığı dosyayı aldı. "Anlaştık, fazla uzun sürmez."

"Sanırım hepsi bu kadar, değil mi? İstediğiniz yere gidebilirsiniz. Bir rehbere ihtiyacınız olacağını sanmıyorum."

"Tek başıma hallederim, teşekkürler."

Komiser genç kadına bir çift eldiven ve galoş uzattı. "Güzel, öyleyse size iyi eğlenceler."

"Gerçekten, bu yerde dolaşmak insanı güler yüzlü yapıyor."

"Öyle, biz de bayılıyoruz. Mezarlıkta saklambaç oynayan çocuklar gibi neşeliyiz."

Sandra, Camusso'nun uzaklaşmasını bekledi, sonra evin fotoğraflarını çekmek niyetiyle cep telefonunu eline aldı. Dosyayı açtı ve

son rapora alelacele bir göz attı. Seri katilin kimliğini ortaya çıkarma yöntemleriyle ilgili bir rapordu bu. Sandra okurken her şeyin burada yazdığı gibi kolay olduğuna inanmakta zorlandı.

Jeremiah Smith'in bulunduğu ve ambulans ekibinin ilk müdahaleyi yaptığı odaya yöneldi.

Olay yeri inceleme ekibi buradaki işlerini çoktan bitirmişlerdi. Sandra odada tek başınaydı. Etrafa bakınarak olayı gözünde canlandırmayı denedi: Yardım ekibi gelir ve adamı yerde yatar vaziyette bulur. Hemen ilk yardımı yaparlar ancak durumu ağırdır. Hastaneye yetiştirmek için hazırlanırlarken içlerinden biri –ambulanstaki doktor– odada bulunan bir eşyayı fark eder.

Altın rengi tokalı, kırmızı bir paten.

Doktorun adı Monica'dır ve altı yıldan beri kızları kaçırıp öldüren bir seri katilin kurbanlarından birinin ikizidir. Patenler Monica'nın ikizine aittir. Diğer teki cesedin ayağında bulunmuştur. Monica karşısındakinin kız kardeşinin katili olduğunu anlar. Yanındaki paramedik, hastanedeki herkes gibi olayı biliyordur. Sandra bazı işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu, polislikte de böyleydi bu: iş arkadaşların ikinci ailen haline gelir çünkü her gün karşı karşıya olduğun haksızlık ve acıya göğüs germenin tek yolu budur. Bu bağdan yeni kurallar ve bir tür kutsal anlaşma doğar. İşte bu nedenle Monica ve paramedik, Jeremiah Smith'i hak ettiği gibi gebersin diye orada bırakabilirlerdi. Ve böylesi bir durumda hiç kimse onları ihmalle suçlayamazdı. Ama onlar katili hayatta tutmaya karar vermiştiler. Daha doğrusu Monica onu kurtarmaya karar vermişti.

Sandra villada bulunan polislerin de bildiği gibi, olayın bu şekilde geliştiğine –her ne kadar kimse tek söz etmiyor olsa da– emindi.

Kader o evde tuhaf bir oyun oynamıştı. Tesadüfler silsilesi, Sandra'nın hayal edemeyeceği kadar mükemmel işlemişti. Böyle bir şeyin planlanması mümkün olamaz, dedi içinden. Ancak olayda genç kadının gözünü tutmadığı bazı noktalar da vardı; örneğin, Jeremiah Smith'in dövmesi.

Adamın göğsüne "öldür beni" cümlesi kazınmıştı. Dosyada, dövmenin fotoğraflarının yanına eklenen grafoloji bilirkişi raporunda bu dövmeyi katilin kendisinin yaptığı onaylanmıştı. Her ne kadar sadomazoşist bir sapkınlığın işareti olsa da Monica'nın karşılaştığı seçim kararına karşılık veren bir davet olması açısından eşsizdi.

Sandra odada birkaç fotoğraf çekti; Jeremiah Smith'in koltuğu, yerde paramparça duran süt kâsesi, antika model televizyon. Bitirdiği zaman aniden üzerine bir klostrofobi hissi geldi. Her ne kadar kanlı ölüm sahnelerine alışık olsa da tüm bu bilindik eşyalar arasında ölüm çok fazla somut ve tiksindirici görünüyordu.

Bu his öyle dayanılmazdı ki kendini bir an evvel evden dışarı atmak istedi.

Ölüleri yaşayanların dünyasına bağlayan bazı nesneler vardır. O nesneleri bulmak ve ruhları özgür bırakmak gerekir.

Bir saç bandı, mercan bir bilezik, bir atkı... Bir paten.

Sandra, polis tarafından Jeremiah Smith'in evinde bulunan ve onu kurbanlarla ilişkilendiren fetişlerin kısa listesini gözden geçirdi. Hatta öldürülen dört genç kızın bir şekilde bu nesnelerle özdeş olduklarını yakalamak da mümkündü.

Villanın bahçesinde taş banklardan birine oturmuş, nefes almaya çalışıyordu. Az önce meslektaşlarının önünden koşarak evden çıkmış ve onların meraklı bakışlarından kurtulmak için bahçenin uzak bir köşesine sığınmıştı. Orada olmak birden hoşuna gitti; sabah güneşinin onu sarması, rüzgârın hızlı geçişleriyle gıdıklanan ağaçlar, neşeli gülüşleri andıran yaprak hışırtıları.

Altı yılda dört kurban, diye tekrarladı içinden. Tek ortak noktaları boğazlarındaki kesik, gırtlaklarına bıçakla açılmış bir tür gülümseme gibi.

Monica'nın ikizinin adı Teresa idi. Yirmi bir yaşındaydı ve paten yapmaya bayılıyordu. Bir pazar öğleden sonra, diğer kızlar gibi o da ortadan kayboldu. Aslında paten yapmak bahaneydi, Teresa

bir çocuktan hoşlanıyordu ve onunla karşılaşmak istiyordu. Genç kız kim bilir ne kadar süre pistin kenarında durup onu beklemişti çünkü o gün delikanlı ortalarda görünmemişti. Belki de Jeremiah, genç kız pistin küçük kafeteryasında tek başına otururken bu durumdan yararlanmayı bilmişti. Bir bahaneyle kıza yaklaşmış ve ona bir şeyler içmeyi teklif etmişti. Olay yeri inceleme birimi şu meşhur GHB izlerini bir portakal suyu bardağında bulmuştu. Olaydan bir ay sonra Jeremiah kızın cesedini, üstünde bir ay önce kaçırıldığı sırada giydiği kıyafetlerle nehrin kenarına geri bırakmıştı.

Fast food restoranında Melania'nın –yirmi üç yaşında bir genç kız– o sapsarı saçlarını topladığı mavi saten kurdeleden saç bandını hatırlamayan yoktu. Garson kıyafeti pek ahım şahım değildi ama Melania bu üniformanın içinde bile dikkat çekmeyi başarıyordu. Genç kız saçına yaptığı o dokunuşla Ellilerin tarzını canlandırıyordu. Kaybolduğu öğleden sonrasında işe gitmek için evden çıkmıştı. Onu en son otobüs durağında beklerken görmüşlerdi. Cesedi otuz gün sonra bir park yerinde ortaya çıktı. Öldürülmüştü, giyinik olmasına rağmen başındaki mavi saç bandı ortalarda yoktu.

On yedi yaşındaki Vanessa'nın tek düşündüğü şey spordu. Her gün spor salonuna gidip *spinning* derslerine katılıyordu. Kendisini iyi hissetmiyor olsa da hiçbir gün çalışmasını aksatmıyordu. Kaybolduğu zaman gripti. Annesi o günkü dersi atlaması için uzun bir vaaz çekse de kızının fikrini değiştiremediğini görünce onu en azından biraz daha korusun diye genç kıza yün bir atkı vermişti. Vanessa da onu memnun etmek için atkıyı boynuna sarmıştı. Annesi pembe atkının kızını bekleyen tehlikeden koruyamayacağını elbette bilemezdi. Uyuşturucu bu kez bir mineral takviyesi şişesindeydi.

Cristina mercan bileziğinden nefret ediyordu. Ama bunu sadece kız kardeşine söylemişti. Cesedi teşhis etmek için morga gidildiğinde, Cristina'nın bileğinde bileziğin olmadığını da fark eden yine kız kardeşi olmuştu. Bileziği ona nişanlısı hediye etmişti ve genç kız bu yüzden bileğinden çıkarmıyordu. Her ikisi de yirmi sekiz yaşındaydılar ve evlilik hazırlıkları yapıyorlardı. Genç kız belki de

o yüzden biraz gergindi. Tüm o hazırlıklar ve düğüne çok kısa bir sürenin kalması yüzünden gerilen sinirlerini kısa yoldan sakinleştirme yollarını arıyordu. Alkol almak ona bir süredir yardımcı oluyordu. Her gün farkında olmadan azar azar artırdığı alkole artık sabahtan başlıyor, gece yarısına dek içiyordu. Hiç kimse bunun bir sorun olmaya başladığını fark etmemişti, Jeremiah Smith hariç. Kızın diğerlerine göre daha kolay bir av olduğunu anlamak için birkaç kere gittiği barlarda onu izlemek yeterli olmuştu.

Cristina, seri katilin son kurbanıydı.

Tüm bu bilgiler kurbanların anne babalarının, nişanlılarının, arkadaşlarının ifadeleri sayesinde oluşturulmuştu. Her biri, o genç kızların aslında nasıl biri olduklarını ortaya çıkarmak için olayların soğuk anlatımlarına sıcacık bir detay eklemişlerdi.

Sandra, *objeler değil, kişiler*, dedi içinden. Ve kişiliği olan objeler. Çünkü bir saç bandı, mercan bir bilezik, bir atkı ve tekerlekli bir paten gidenlerin sevenlerinin hayalinde onların yerlerini almıştı.

Ama aynı zamanda bu kişiler hakkındaki açıklamalar çelişkili bir bilgiyi de su yüzüne çıkarıyordu: Kızların hiçbiri yapayalnız değildi. Aileleri, arkadaşları, davranış kuralları ve onlara örnek olabilecek kişiler vardı. Buna rağmen Jeremiah Smith gibi önemsiz bir adamın yanlarına yaklaşmasına izin vermişlerdi. Yakışıklı olmayan, elli yaşlarında biri nasıl onları içki içmeye razı etmiş ve sonra da zapt edebilmişti? Onun ilgisine nasıl karşılık vermişlerdi? Gün ışığında hareket ediyor ve kızların güvenini kazanıyordu. Bunu nasıl yapıyordu?

Sandra cevabın bu fetişlerin arasında olmadığından emindi. Dosyayı kapadı, başını kaldırdı ve kendisini sabah esintisinin dokunuşlarına bıraktı. O da bir zamanlar David'in bir eşyasını kocasının yerine koymuştu.

Kertenkele yeşili renginde berbat bir kravat.

Bunu düşünürken gülümsedi. Az önce kendisini karşılayan komiserin taktığı sarı kravattan bile daha korkunçtu. David asla şık kıyafetler giymezdi, giyimine dikkat etmek onu daima rahatsız ederdi.

Sandra, "Bir frak almalısın," diye takılırdı ona hep. "Tap dansı yapan herkesin var, Fred." İşte David sadece bu yüzden o korkunç kravatı almıştı. Cenaze töreni görevlileri tabut için giyeceği kıyafetleri istediklerinde Sandra sanki gökten yere düşmüştü. Yirmi dokuz yaşında, böyle bir karar almak zorunda kalacağını asla tahmin etmemişti. David'i temsil eden bir şeyler seçmeliydi. Çaresizce kocasının eşyalarını didik didik etmeye başladı. Sonunda bir safari ceket, mavi bir gömlek, hâki bir pantolon ve spor ayakkabılar seçti. Herkes David'i zaten bu kıyafetleriyle tanırdı. Yeşil kravatın kaybolduğunu da tam o esnada fark etti. Hiçbir yerde bulamıyordu ama pes etmek de istemiyordu. Evi altüst etti, onu bulmak bir tür saplantı halini almıştı. Delilik gibi görünüyordu ama David'i henüz kaybetmişti, bir diğerini kaybetmeye tahammül edemezdi; lanet olası korkunç bir kertenkele yeşili kravat olsa bile.

Sonra bir gün birdenbire kravatın akıbetini hatırladı. Onun hakkında hiç düşünmediği bir anda, birden aklına gelmişti. Nasıl unutabilmişti? O kravat, kocasına yalan söylediği andan geriye kalan tek tanıktı.

Sandra, Jeremiah Smith'in evinin birkaç adım ötesinde güneşin bu sıcaklığının ve rüzgârın okşamasının hiç uygun olmadığını düşündü. Gözlerini açtı ve taş bir heykelin bakışlarıyla karşılaştı. O hareketsiz sessizliğiyle Sandra'ya telafi etmesi gereken bir şeyler olduğunu ve hayatın bize her zaman hatalarımızı düzeltme fırsatı tanımadığını hatırlatıyordu.

San Raimondo di Peñafort Şapeli'nde ona ateş eden nişancı başarılı olsaydı ne olurdu? Vicdanındaki ağır yükle ölüp giderdi. Ailesine ve arkadaşlarına hangi eşyası hatıra olarak kalırdı acaba? Ne kalırsa kalsın, gerçeği saklamaya devam edecekti. David'in aşkını hak etmediği çünkü ona sadık kalmadığı gerçeğini.

İçinden, *Jeremiah'nın kaçırdığı kızlar ona güveniyorlardı*, diye tekrarladı. *Tıpkı kiliseye girmeden önce benim de hissettiğim gibi.* İşte

bu yüzden de şu an ölüydüler. Onları başlarına gelecek olan şeyi anlamalarına engel olan yaşama arzusu sayesinde öldürebilmişti.

Sandra taş heykelin omuzlarının üzerinden bahçenin bir bölümünü araştıran köpekli birimin polislerini gördü. Tam da Camusso'nun söylediği gibiydi, hayvanlar topraktan yayılan değişik kokular karşısında bir sağa bir sola gidip duruyorlardı. Başkomiser az önce memurlarına bir kez daha rutin bir araştırma yapmalarını söylemişti, her yolu denemiş olmak için fazladan bir inceleme daha. Başkomiser genç kadına, "Bakarsınız aniden bir ceset bulabilirler, hiç olmamış bir şey değil bu," demişti. Ancak Sandra bir meslektaşının ne zaman yanlış bilgilendirme yaptığını anlayacak tecrübedeydi artık. Bu, polislerin gözlerinden bir şey kaçırmaktan korktukları zamanlarda başvurdukları bir tür özsavunma gibi bir şeydi.

Tam o esnada arkasında başkomiser belirdi. Camusso, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Az önce villadan koşarak çıktığınızı gördüm ve..."

Sandra, "Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı," diyerek adamın sözünü kesti.

"Kayda değer bir şey buldunuz mu? Amirinize eliniz boş dönmenizi istemem."

Meslektaşının nazik olmaya çalıştığı çok belliydi. Ancak Sandra fırsatı kaçırmak istemedi. "Bir şey olabilir. Garip bir şey. Belki siz anlamama yardımcı olabilirsiniz."

Camusso ona şaşkın bir şekilde baktı. "Buyurun."

Sandra komiserin bakışlarından endişeli bir gölgenin geçtiğini fark etti. Dosyayı açtı ve Camusso'ya Jeremiah Smith'in dört kurbanı hakkındaki bilgileri gösterdi. "Katilin ortalama olarak on sekiz ayda bir suç işlediğini fark ettim. Onu bulduğunuzda bu sürenin hemen hemen dolduğunu görünce ve sizin de kızları başka bir yere götürdüğünden kesinlikle emin olduğunuzu öğrenince kendime onun yeniden sahaya dönüp dönmediğini sordum." Sandra biraz daha ciddileşti. "Sizin de bildiğiniz gibi seri katil olaylarında bu zaman aralıkları son derece önemlidir. Eğer her aralığın üç evreden oluş-

tuğunu düşünürsek, yani gizlice hazırlanma, plan-program yapma ve eylem gibi, Jeremiah hastalandığında üçüncü evrede olmalıydı."

Komiser tepki göstermeden dinliyordu.

Sandra adamı biraz daha sıkıştırdı. "Bu durumda da şunu soruyorum: Acaba bir yerlerde yardımımızı bekleyen bir tutsak var mı?"

Son cümlesinin Camusso tarafından iyice hazmedilmesini bekleyerek sustu. Gerçekten de Camusso'nun yüzü asılmıştı. "Bu olası." Komiserin ağzından kelimeler oldukça zorlanarak çıkmıştı. Sandra böyle bir varsayımı sadece kendisinin düşünmediğinin farkındaydı.

"Başka bir kız daha mı kayboldu?"

Komiser irkildi. "Bu tür şeylerin nasıl işlediğini bilirsiniz, Memur Vega. Gizli bilgilerin etrafta dolaşması araştırmanın başarısını tehlikeye sokabilir."

"Neden korkuyorsunuz? Basının baskısından mı? Halkın görüşlerinden mi? Üstlerinizden mi?"

Komiser biraz zaman kazanmaya çalıştı. Ancak meslektaşının avını kolaylıkla bırakacak biri olmadığının farkına varınca itiraf etmek zorunda kaldı.

"Mimarlık öğrencisi bir genç kız yaklaşık bir ay önce kayboldu. Kendi isteğiyle kaçtığına dair birtakım kanılar vardı başlangıçta."

"Tanrım!" Sandra böyle bir şeyi tahmin ettiğine inanamıyordu.

"Ve sizin de dediğiniz gibi, zamanlama tam olarak denk geliyor. Ancak henüz elimizde bir kanıt yok, sadece şüpheleniyoruz. Buna karşın Jeremiah Smith ortaya çıkana dek bu olayı gözden kaçırdığımız bilinseydi ortalığın nasıl karışacağını düşünsenize..."

Sandra meslektaşlarını suçlamak istemiyordu. Kimi zaman polisler de baskı altında hareket ettiklerinden hatalar yapabiliyorlardı. Sadece onların hataları affedilmiyordu. Bu belki de iyi bir şeydi çünkü insanlar net cevaplar, adaletin sağlanması için sağlam bir temel bekliyorlardı.

Camusso sözlerinin hemen ardından, "Aramaya devam ediyoruz," diye ekledi.

Sonunda penitenzierenin bu hikâyedeki rolünü anlayan Sandra, *arayan sadece siz değilsiniz,* diye geçirdi içinden.

"Öğrencinin adı ne?"

"Lara."

Saat 11.26

Yaklaşık olarak bir kilometrekarelik bir alana sahip olan Nemi Gölü, Roma'nın güneyindeki Alban Tepeleri'nde yer alıyordu. Aslında bir volkanik göldü. Asırlardır derinliklerinde İmparator Caligula'nın yaptırdığı, son derece lüks döşenmiş âdeta yüzen birer saray olan iki dev geminin kalıntılarını sakladığı rivayet edilirdi. Bölgedeki balıkçıların ağlarına kimi zaman bazı buluntuların takıldığı da biliniyordu. Birçok girişimden sonra ancak 1900'lerde gölün suyunun kısmen boşaltılmasıyla yelkenlilerin kalıntılarına ulaşılmak mümkün oldu ki bu kalıntılar da İkinci Dünya Savaşı sırasında, bulundukları müzede çıkan yangın sonucu yok oldular. Yangının suçu Alman askerlerinin üstüne atıldı ama hiçbir zaman kesin bir kanıt elde edilemedi.

Clemente, her zaman bilgi alışverişinde bulundukları posta kutusuna turistik bir broşür bırakmıştı. Broşürün sayfaları arasında ünlü cerrah Alberto Canestrari hakkında kısa bilgiler içeren bir dosya bulunuyordu. Dosyada, Marcus'u şehir dışında kısa bir yürüyüşe çıkmaya iten haberin haricinde özellikle dikkati çeken bir şey yoktu. Hatlı otobüslerden birinin koltuğuna yerleşmiş, gölün kenarında seyahat ederken bu yerlerle yangın arasındaki garip bağlantıyı düşünüyordu.

Tarihe trajik bir hatırlatma göndermek istercesine Canestrari'nin Nemi'deki kliniği de alevlerin arasında yok olup gitmişti. Yangının sorumluları asla bulunamadı.

Otobüs arkasında kısa bir siyah duman izi bırakarak dar bir yolu zor bela tırmanıyordu. Marcus hâlâ imrenilecek bir görüntüsü olan, yangından kapkara olmuş binanın siluetini görmeye başlamıştı.

Küçük bir meydana ulaştıklarında yola yürüyerek devam etmek için otobüsten indi. Sarmaşıklar yüzünden okunmaz halde olan kliniğin levhasının hâlâ durduğu bahçe kapısını iterek bahçeye girdi. Küçük bir korunun içinden geçen patikada ilerlemeye başladı. Bitki örtüsü önünde hiçbir engel olmaksızın büyümüş ve tüm boş alanları kaplamıştı. Klinik iki kattan oluşuyordu, ayrıca bir de bodrum katı vardı. Önceleri yazlık ev olarak kullanılmış olmalıydı, daha sonra binada sayısız değişiklik yapılmıştı.

Marcus kurumdan tanınmayacak hale gelmiş binaya bakarak burasının Alberto Canestrari'nin küçük krallığı olduğunu düşündü. İyi biri olduğuna inanılan adam burada hayat armağan ediyordu.

Marcus geniş bir demir kapıdan geriye kalanı atlayıp binanın ana girişinden içeri girdi. İçerisi de en az binanın dışı kadar korkunçtu. Lobinin etrafını çeviren, alevlerden epeyce zarar görmüş kolonlar o kadar inceydiler ki üst katın ağırlığını hâlâ taşıyabildiklerine inanmak çok güçtü. Döşeme birçok yerinden kalkmıştı ve aralarından otlar fışkırmıştı. Tavanda, üst katın görülebileceği kadar derin bir yarık vardı. Önünde iki bölüme ayrılarak yükselen bir merdiven uzanıyordu.

Marcus ikinci kattan başlayarak odaları dolaştı. Bu yer bir oteli andırıyordu; bütün konforun sağlandığı tek kişilik odalar. Mobilyalardan geriye kalanlara bakılınca lüksü anlamak mümkündü. Canestrari'nin kliniği iyi kâr ediyor olmalıydı. Üç tane olan ameliyathanelere doğru ilerledi. Yangın burada oldukça iyi iş çıkarmıştı, oksijen sistemiyle beslenen bir fırın gibi her şeyi yutmuştu. Geride kalanlar, ısıya dayanıklı birkaç metal alet ve ameliyat aletlerinin sarıldığı özel bir kılıftı. Alt kat, ikinci katla aynı durumdaydı. Alevler bir odadan diğerine koşmuşlardı, duvarlara yansımış gölgelerini seçmek mümkündü.

Klinik yangın sırasında boştu. Canestrari'nin ölümünden sonra hastalar klinikten ayrılmışlardı. Sonuçta onları buraya getiren şey umut ve cerrahın yeteneğine olan sarsılmaz güvenleriydi. Marcus son birkaç saattir aklına takılan düşünceyi daha çok önemsemeye başladı. Eğer birileri doktorun intiharından sonra kliniği yakmışsa kendilerini tehlikeye atacak bir şeylerin bulunmasından korkmuş olabilirlerdi. Ve muayenehaneye mikro kamera yerleştirmeleri, o sabah iki iri kıyım adamın kendisine saldırması da aynı nedenden dolayı olabilirdi. Adamlar sıradan serserilere benzemiyorlardı; şık, koyu renk takımlar giymişlerdi, profesyonel kişiler oldukları besbelliydi. Kesinlikle birinin emrindeydiler.

Marcus yangının bir şeyleri bağışladığını ümit etmek istiyordu. Bir önsezi böyle olması gerektiğini söylüyordu, aksi takdirde penitenzierenin araştırmasıyla arasındaki bağ da kopmuş olacaktı.

O, gerçeği bulduysa ben de bulabilirim.

Bodrum katta, kapısındaki tabelaya göre hastane atıklarının biriktirildiği bir oda karşısına çıktı. Marcus daha sonra tüm atıkların imha edildikleri özel tesislere gönderilmek üzere burada uygun şekilde saklandıklarını tahmin etti. Alevlerin sıcaklığından erimiş olan fıçıların bir kenara yığıldığı depoya girdi. Yerlere küçük, mavi çini karoları döşenmişti. İçlerinden çoğu yüksek sıcaklık yüzünden yerlerinden çıkmıştı, diğerleriyse kapkaraydı.

Bir tanesi hariç.

Marcus daha iyi görebilmek için yere diz çöktü. Biri karoyu yerinden çıkarmış, temizlemiş ve yeniden odadaki yerine yerleştirmiş gibiydi. Marcus karonun tam yerleştirilmemiş olduğunu fark etti ve parmaklarıyla rahatça yerinden çıkardı.

Karo duvarın altına doğru oyulmuş, çok derin olmayan bir çukuru gizliyordu. Marcus çukuru eliyle yokladı ve metal bir kutu buldu. Kutunun uzun köşesi otuz santimetre kadardı.

Kutu kilitli değildi. Marcus, kutunun kapağını kaldırdı. Neyle karşı karşıya olduğunu bir an için anlayamadı. Açıkçası kutudaki uzun beyazımsı nesnenin bir kemik olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Kemiği ellerinin arasına alıp dikkatle inceledi. Biçimine ve boyutlarına bakılırsa bu bir kol kemiğiydi, bir *humerus*. Bu bilgi hangi geçmişinden geliyorsa Marcus'a hep bildiği bir şeymiş gibi geldi. O an bunun üzerinde çok düşünemezdi çünkü kemikten, başka bir gerçeği öğrenmek üzere olduğunu fark etti.

Kemikteki kireçlenme durumuna bakılırsa kurban henüz ergenlik çağına bile gelmemişti.

Öyleyse Alberto Canestrari'nin kendini öldürecek kadar vicdanını rahatsız eden şey, bir çocuğun yaşamına mı aitti? Bu dehşetle Marcus'un nefesi kesildi, elleri titremeye başladı. Böyle bir şeye dayanacak gücü yoktu. Tanrı onu nasıl bir sınavdan geçiriyorsa Marcus bunu hak etmiyordu. Tam istavroz çıkarmak üzereyken bir ayrıntı dikkatini çekti.

İnce uçlu bir aletle kemiğin üzerine bir şeyler yazılmıştı.

Bir isim. *Astor Goyash.*

"Üzgünüm ama onu ben alıyorum."

Marcus döndü ve adamın elindeki silahı gördü. Adamı hemen tanımıştı, birkaç saat önce Canestrari'nin muayenehanesinde kendisine saldıran takım elbiseli azmandı. Onunla bir kez daha karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti doğrusu. İçinde bulundukları durum –yerleşim merkezinden kilometrelerce uzakta, ormanın ortasında ve terk edilmiş bir yerde olmak– net bir şekilde Marcus'un aleyhineydi.

Ancak o bir kez daha ölmek istemiyordu.

Sahne birdenbire kendisine tanıdık geldi. Bir silahın karşısında duyduğu bu korkuyu daha önce bir kez daha tecrübe etmişti. Prag'daki otel odasında, Devok'un öldürüldüğü gün. Birdenbire bu hislerle birlikte Marcus'un belleğinin bir kısmı esaretinden kurtuldu ve olayın nasıl geliştiğini hatırladı.

O otel odasında hocası ve Marcus yalnız değillerdi. Bir boğuşma olmuştu ve Marcus üçüncü bir adama karşı koymaya çalışmıştı: solak kiralık katile.

Elindeki kemiği adama uzatırken Marcus birdenbire ayağa fırladı ve adamın üzerine atladı. Diğeri kendi ağırlığına hâkim olamadı

çünkü böyle bir tepki beklemiyordu. Geriye doğru sıçrarken fıçıların birine çarptı. Yere yığılırken elindeki silahı da düşürdü.

Marcus silahı kaptı ve kendisini korumak amacıyla adama doğrulttu. İçinde o ana dek hiç bilmediği yeni bir şey hissediyor, bunu kontrol altına alamıyordu. Nefretti bu. Silahın namlusunu adamın kafasına dayadı. Şu an kendisini tanıyamıyordu, yapmak istediği tek şey tetiği çekmekti. Onu kendine getiren adamın sesi oldu.

"Burada, aşağıda!" diye bağırıyordu adam.

Marcus, sabah gördüğü diğer adamın yukarıda olduğunu anladı. Merdivenlere doğru baktı; sadece birkaç saniye zamanı vardı. Kemik adama daha yakın bir yerde duruyordu. Onu almaya kalkışmak riskli olabilirdi, azman o anda Marcus'u savunmasız hale getirebilirdi. Üstelik o sırada ateş etme arzusu da kaybolmuştu.

Kaçtı.

Hiçbir engelle karşılaşmadan merdivenleri çıktı. Binanın arka tarafına yöneldi. Aniden durup elindeki silaha baktı ve sonra fırlatıp attı.

Tek kaçış yolu tepenin zirvesiydi. Ağaçların takip edilmesini zorlaştıracağını ümit ederek tırmanmaya başladı. Sadece kendi yorgun nefesini duyuyordu. Biraz sonra peşinden gelen kimse olmadığını fark etti. Nedenini anlamaya zamanı olmadı; başının birkaç santim üstünden geçen bir kurşun gidip bir ağaca saplandı.

Hedef olmuştu.

Çalıların arasında saklanacak bir yer arayarak yeniden koşmaya başladı. Ayakları toprağın içine batıyor ve geriye doğru kayma riski yaratıyordu. Yol kenarına sadece birkaç metre kalmıştı. Elleriyle toprağa asıldı. Birkaç el silah sesi daha duyuldu. Neredeyse varmıştı. Kendisini yukarı çekmek için bir ağacın köküne tutundu ve birden önüne asfalt bir yol çıktı. Yüzüstü yatıp bu şekilde görülmeyeceğini umut ederek biraz düşünmeye çalıştı. Birden sol yanının kanadığını fark etti ancak kurşun sıyırmış olmalıydı çünkü hiç yanma hissetmiyordu. Bir an önce hareket etmeliydi, aksi takdirde kendisine yetişeceklerdi.

Aniden bir ışık gözlerini kamaştırdı. Ona doğru gelen bir aracın ön camına çarpan güneş ışığıydı bu. Direksiyondaysa tanıdık bir yüz vardı.

Eski model arabasıyla Clemente'ydi bu. "Atla çabuk."

Marcus arabaya bindi. "Burada ne işin var?"

Clemente gaza basarken, "Muayenehanedeki saldırı girişiminden söz edince buraya gelip her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak istedim," dedi. "Kliniğin önünde şüpheli bir araç gördüm. Tam polisi çağırmak üzereyken..." Clemente birden Marcus'un yarasını gördü.

Marcus arkadaşı bir şey sormadan önce, "Her şey yolunda," diyerek Clemente'yi rahatlatmaya çalıştı.

"Emin misin?"

"Evet." Yalan söylemişti çünkü aslında iyi değildi. Bunun suçlusu bedenini sıyırıp geçen mermi değildi. Bir kez daha ölümle yüz yüze gelmiş, bir kez daha hayatta kalmayı başarmıştı. Ama bu kez kendisinde hiç hoşlanmadığı bir şey fark ettiği için yeni bir hafıza kaybı yaşamadığına neredeyse üzülmüştü: istediği zaman birini öldürebilirdi. Hemen başka bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Klinikte bir kemik buldum. Sanırım küçük bir çocuğa ait."

Clemente cevap vermedi ama sarsılmış görünüyordu.

"Kaçmak zorundaydım ve kemiği orada bıraktım."

"Endişelenme. Her şeyden önce kendini kurtarmalısın."

"Kemiğin üzerine bir isim kazınmıştı: Astor Goyash. Kimdi bu çocuk acaba? Bunu öğrenmemiz gerek."

Clemente dönüp Marcus'a baktı. "'Kimdi' değil, 'kim' demelisin sanırım çünkü o, hâlâ hayatta ama tabii ki artık küçük bir çocuk değil."

Saat 13.39

Sandra Vega'nın öğrendiği ilk ders evlerin asla yalan söylemedikleriydi.

Bu yüzden Lara'nın Coronari Caddesi'ndeki dairesini kendi gözleriyle incelemeye karar vermişti. Şakağında yara izi olan penitenzi-

ereyle yeniden haberleşmeyi ümit ediyordu çünkü Lara'nın Jeremiah Smith'in beşinci kurbanı olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Genç kız hâlâ hayatta olabilirdi ama Sandra onun şu anları nasıl geçirdiğini düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

O yüzden kendini bunları hiç düşünmemeye zorladı.

Fotoğraf çekmek istiyordu. Ne yazık ki fotoğraf makinesi yanında değildi. Bir kez daha cep telefonunun kamerasıyla yetinmek zorunda kalacaktı. Sandra için fotoğraf makinesi bir zorunluluktan ziyade bir düşünme yöntemiydi.

Ben, makinem ne görürse onu görüyorum.

Telefonunda yer açmak için San Raimondo di Peñafort Şapeli'nde çektiği fotoğrafları silmeyi düşünmüştü. O yerin olayla hiçbir ilgisi olmadığına göre fotoğrafları da saklamak gereksizdi. Ama sonra bir kez daha düşündü: onlar ölümün burnunun dibinden geçip gittiği günün hatırlatma notları gibiydi. O gün yeniden tuzağa düşmemek adına hazine kadar değerli bir tecrübe edinmişti.

Coronari Caddesi'ndeki evden adımını içeri atar atmaz kapalı yerlere has olan koku, küf kokusuyla birlikte burnuna çarptı. Evin havalandırılmaya ihtiyacı vardı. İçeri girmek için anahtar aramasına gerek kalmamıştı çünkü genç kızın anne babası onun kaybolduğunu bildirdikten sonra polis gelip kapıyı kırmıştı. Polisler, Lara'nın ortadan kaybolmadan önce en son bulunduğu yer olan evinde sıra dışı bir şeye rastlamamışlardı. Lara'nın kaybolduğu akşam ona evine kadar eşlik eden arkadaşlarının ifadeleri ve genç öğrencinin o gece saat on birden önce evden iki farklı arama yaptığını belgeleyen telefon kayıtları da Lara'nın en son bulunduğu yerin evi olduğunu kanıtlıyordu.

Sandra bunları aklının bir köşesine not etti; genç kız eğer kaçırılmışsa bu daha önceki saatlerde, dolayısıyla karanlıkta olmuştu. Bu da sadece gündüzleri eyleme geçen Jeremiah Smith'in *modus operandi*'sine aykırıydı. *Onun için yöntemini değiştirmiş,* diye düşündü. Bunu yapmak için iyi bir nedeni olmalıydı.

Çantasını yere bırakıp içinden telefonunu çıkardı. Kamerayı açtı ve fotoğraf çekmeye hazırlandı. Olay yeri prosedürlerini harfiyen uygulayacaktı, bu yüzden sanki üzerinde mikrofon ve kaydedici taşıyormuş gibi ilk iş olarak genel bir açıklama yaptı. Sonra tarihi ve bulunduğu yeri söyledi. Gördüklerini bir yandan ölümsüzleştirirken diğer yandan da net açıklamalar yapıyordu.

"Daire iki kattan oluşuyor. İlk katta mutfakla iç içe bir oturma odası var. Eşyalar mütevazı ama zarif. Tipik ailesinden uzakta yaşayan bir öğrencinin evi. Tek farkı düzenli olması." İçinden, *hatta çok fazla düzenli*, diye geçirdi.

Odanın içinde dolaşarak birkaç fotoğraf çekti. Giriş kapısını çekmek için döndüğünde gördüğü bir ayrıntı nedeniyle olduğu yerde kalakaldı.

"Kapıda iki ayrı kilit var. Biri zincirli ve sadece iç taraftan açılıp kapanabiliyor. Ancak o da yerinden sökülmüş."

Meslektaşları bunu nasıl fark etmemişlerdi? Lara kaybolduğu zaman evdeydi. Bu anlamsızdı.

Gizemi çözmek için sabırsızlanıyordu ama bu keşifle dikkatinin dağılmasını da istemiyordu. Önce bu garipliği not etti, sonra önceliği üst kata vermeye karar verdi.

Sandra Vega'nın öğrendiği ikinci ders evlerin de tıpkı insanlar gibi öldükleriydi.

Kendi kendini ikna etmek istercesine, "Ama Lara ölmedi," dedi.

Sandra genç kızın uyurken kaçırıldığını hemen anladı. Jeremiah yanına kızın telefonunu, birkaç elbisesini ve sırt çantasını almış, gitmeden önce de yatağı düzeltme zahmetine girmişti. Genç kızın kendi arzusuyla evi terk ettiği sanılmalıydı. Ancak kilit adamı yalanlıyordu. Yine de evdeki varlığına ait tüm izleri silecek zamanı bulmuştu. Peki eğer kapı içeriden kilitliyse eve nasıl girip çıkmıştı? Bu şüphe Sandra'nın içini kemiriyordu.

Hızlı bir şekilde yastıkların arasındaki pelüş ayıyı, üzerinde anne babasının fotoğrafı olan komodini, yarım kalmış köprü projesinin

çizimleri olan çalışma masasını, kitaplığa dizilmiş mimarlık kitaplarını fotoğraflayarak ölümsüzleştirdi.

Bu odada çok tuhaf bir simetri vardı. Sandra bunun mimarların tipik özelliklerinden biri olabileceğini düşündü. *Benden bir şeyler gizlediğini biliyorum, eğer o canavar seni seçmişse bu seni tanıdığı için. Söyle bana, beni ona götürecek ipucunu nerede sakladığını söyle. Bana haklı olduğumu göster ve yemin ederim ki o zaman seni bulmak için dünyayı yerle bir ederim.*

Sandra, Lara'dan bir işaret beklerken gördüğü her şeyi yüksek sesle kaydetmeye devam ediyordu. Saplantılı bir düzen tutkusundan başka sıra dışı bir şey gözüne çarpmadı. Bunun üzerine son çektiği fotoğrafları belki gözünden bir şey kaçmıştır düşüncesiyle yeniden incelemeye başladı.

Çalışma masasının altında kullanılmış kâğıt mendillerle dolu bir çöp sepeti duruyordu.

Lara'nın evine gösterdiği aşırı titizlik Sandra'ya kızın fazlasıyla kılı kırk yaran biri olduğunu düşündürmüştü. *Takıntılı*, işte doğru kelime buydu. Kız kardeşi de böyleydi. Bazı şeyler vardı ki onu âdeta delirtiyordu; örneğin, arabadaki küllüğün üzerindeki sigara resmi mutlaka yatay şekilde durmalıydı, biblolar her zaman küçükten büyüğe doğru sıralanmış olmalıydı. Bazı saplantılara bu denli bağlanmak insanın kaderiyle oynamak gibi bir şeydi. Lara da öyleydi, Sandra'nın az önce fark ettiği simetri tutkunluğu nedensel değildi. Bu yüzden ağzına kadar dolmuş olan o çöp sepetini boşaltmamış olması Sandra'ya garip geldi. Telefonunu yere bıraktı ve çöp sepetinin içindekileri daha iyi anlamak için eğildi. Kullanılmış mendillerin ve eski notların arasında buruşturulmuş bir yazar kasa fişi gördü. Alıp eliyle düzeltti. Eczaneden alınmıştı. "15,90 avro." Ancak alınan şeyin içeriği yazmıyordu. Fişin tarihi Lara'nın kaybolmasından birkaç hafta öncesiydi.

Sandra fotoğraf çekmeyi bir süreliğine bıraktı. Yapılan alışverişin karşılığı olabilecek herhangi bir ilaç bulmak amacıyla çekmeceleri

karıştırdı. Bir şey bulamadı. Bunun üzerine kasa fişini elinde sıkarak alt kata inip banyoya yöneldi.

Banyoda aynı zamanda temizlik malzemelerinin saklandığı küçük bir yer vardı. Bunun üzerinde aynalı bir dolap bulunuyordu. Sandra dolabı açtı, kozmetik ürünleri ve ilaçlar ayrı ayrı yerleştirilmişti. Sandra tek tek fiyatlarını kontrol etmeye başladı. Çıkardıklarını lavabonun içine bırakıyordu.

Hayır, 15,90 avro tutarında olabilecek hiçbir ilaca rastlamadı.

Ama Sandra bu bilginin önemli olduğunu biliyordu. Zorunluluktan ziyade sinirlerinin iyice gerilmesi yüzünden biraz daha hızlı hareket etmeye başladı. İşini bitirdiği zaman ellerini lavabonun kenarına dayadı ve sinirlerinin yatışması için derin bir nefes aldı. Ama hemen soluğunu dışarı vermek zorunda kaldı çünkü banyodaki nem kokusu evin geri kalan yerlerinden çok daha baskındı. Klozet temiz gibi görünse de günlerdir duran suyun değişmesi için sifonu çekti ve yeniden üst kata çıkmak için geri döndü.

Kapının arkasındaki takvimi de o sırada fark etti.

Ancak bir kadın, başka bir kadının banyoya takvim asmasının nedenini anlayabilirdi.

Takvimi asılı olduğu çividen çıkardı ve geriye doğru giderek sayfalarını karıştırmaya başladı. Her sayfada kızın regl günleri kırmızı kalemle işaretlenmişti. Aşağı yukarı her ay aynı düzende devam ediyordu.

Ama son ayın sayfasında hiçbir işaret yoktu.

Sandra, "Olamaz!" diye şaşkınlığını belirtti.

Her şeyi anlamıştı. Doğrulanmasına gerek yoktu. Lara eczane fişini buruşturup çöpe atmıştı ama sonrasında çöp sepetini diğer çöplerin arasına boşaltacak gücü kendisinde bulamamıştı çünkü diğer çöplerin arasında başka bir şey daha vardı. Öğrenci kız için özel bir anlamı olan ve ayrılması zor bir şey.

Gebelik testi.

Fakat Jeremiah, Lara'yla birlikte gebelik testini de alıp götürmüştü, en azından Sandra böyle düşünüyordu. Saç bandı, mercan bilezik, pembe atkı ve patenden sonra canavarın yeni fetişi bu muydu?

Sandra elinde cep telefonuyla oturma odasında dolanıp duruyordu. Keşfinden Başkomiser Camusso'ya haber vermek üzereydi, Lara'nın hamile olması araştırmalara yeni bir itici güç oluşturabilirdi. Ancak bir an tereddüt etti ve az önce yarıda bıraktığı işin ne olduğunu kendine sordu.

İçeriden kilitli olan kapı; cevap buydu.

Lara'nın evinden kaçırılması teorisine uymayan tek engel buydu. Genç öğrencinin evden kendi isteğiyle ayrılmadığını kesin olarak kanıtlamayı başarırsa onun Jeremiah Smith'in beşinci kurbanı olduğuyla ilgili şüpheler ortadan kalkmış olacaktı.

Nedir gözümden kaçan?

Öğrendiği üçüncü ders evlerin bir kokusu olduğuydu.

Bu evin kokusu neydi? Tabii ki rutubet.

Sandra eve girer girmez aldığı kokuyu bir kez daha düşündü. Ama biraz daha dikkatli düşününce rutubet kokusunun en çok banyodan geldiğini hatırladı. Atık sulardan kaynaklanıyor olabilirdi. Fakat gözle görülür bir su akıntısı yoktu, buna rağmen koku çok baskındı. Yeniden küçük banyoya döndü ve ışığı açarak etrafına bakındı. Duşun ve lavabonun su çıkışlarını kontrol etti, sifonu bir kez daha çekti. Her şey mükemmel şekilde çalışıyor görünüyordu. Koku yerden geldiği için banyonun döşemesine doğru eğildi. Ayağının dibindeki karoları dikkatle inceledi ve içlerinden birinin çentilmiş olduğunu fark etti. Sanki karoyu kaldırmak için ucundan bir şeyler sokulmaya çalışılmıştı. Etrafına bakındı ve raflardan birinde duran makası kaptı. Makasın ucunu karonun kenarına soktu. Karo kolayca yerinden çıktı. Sandra hayretler içinde, döşemenin bir bölümünü kaldırmayı becerdi. Ve altında saklanan şeyi ortaya çıkardı.

Ayaklarının dibinde birilerinin açık bıraktığı bir mahzen kapısı vardı.

Pis koku buradan geliyordu. Basamaklar bir yer altı tüneline iniyordu. Jeremiah'nın buradan geçtiğini göstermek için bu kadarı yeterli değildi. Başka kanıtlar gerekiyordu.

Bunu da sağlamanın tek bir yolu vardı.

Cesaretini topladı ve aşağı inmeye başladı.

Merdivenlerin son basamağını da inince ekran ışığından yönünü bulmak için yararlanmak niyetiyle cebinden telefonunu çıkardı. Tünelin her iki tarafına da ışık tuttu ama sanki sağ taraftan bir hava akımı geliyor gibiydi. Ayrıca aynı yönden boğuk bir gürültü işitiliyordu.

Bastığı yere dikkat ederek yürümeye başladı. Toprak kaygandı ve düştüğü takdirde ciddi şekilde bir yerini incitebilirdi.

Yerin altında kimse gelip beni kurtaramaz.

Bu ihtimali aklından uzaklaştırmaya çalışarak yürümeye devam etti.

Yirmi metre kadar yürüdükten sonra tünelin ucundan zayıf bir ışık göründü. Tünel doğrudan doğruya Tiber Nehri'ne çıkıyordu. Son günlerdeki yağmurlar nedeniyle iyice kabarmış bir şekilde akıyor ve önüne gelen her türlü atığı var gücüyle sürükleyip götürüyordu. Sık aralıklı demir bir parmaklık nedeniyle oradan dışarıya çıkmak mümkün değildi. Sandra, bunun Jeremiah için fazla karmaşık olduğunu düşündü. Bu yüzden doğru yön diğer taraftı. Cep telefonunun ışığından yararlanmaya devam ederek geri döndü, Lara'nın banyosuna çıkan merdivenlerin önünden geçti ve kısa süre sonra tünelin o noktadan sonra bir labirente dönüştüğünü fark etti.

Telefonunun çekip çekmediğini kontrol etti ve Roma Emniyet Müdürlüğü'nü aradı. Birkaç dakika sonra telefonu Başkomiser Camusso'ya bağladılar.

"Öğrenci kızın evindeyim. Ve tam korktuğum gibi, Lara'yı Jeremiah Smith kaçırmış."

"Ne gibi kanıtlarınız var?"

"Kimsenin dikkatini çekmeden kızı evden çıkarmak için kullandığı bir geçit buldum. Girişi banyo zemininin altındaymış."

Adam, "Canavarımız bu kez hareket planı üzerine güzel çalışmış," diyerek şaka yapmak istedi ama Sandra'nın donuk ses tonundan daha fazlasının da olduğunu anladı. "Başka bir şey mi var?"

"Lara hamile."

Camusso sustu. Sandra şu an onun düşündüklerini biliyordu. Sorumluluğu artmıştı, artık kurtarmak zorunda oldukları iki hayat vardı.

"Beni dinleyin, başkomiser. Buraya hemen birilerini gönderin."

Camusso, "Ben kendim geleceğim," dedi. "Birazdan oradayız."

Sandra telefonu kapatıp geri dönmeye karar verdi. Tıpkı giderken yaptığı gibi şimdi de telefonunun ışığını bastığı yeri görmek için yere tutuyordu. Belki de kafasında binlerce soru işareti olduğundan daha öncesinde kendi ayak izlerinin yanındaki diğer izleri fark etmemişti.

Tünelde kendisinden başka biri daha vardı.

Bu her kimse, önünde uzanan tünelin labirentlerinde saklanıyordu. Sandra korkudan buz kesmişti. Soluğu tünelin soğuk havasında yoğunlaşıyordu. Elini silahına uzattı. Ama eğer peşindeki kişi de silahlıysa şu an onun için çok açık bir hedef olduğunu fark etti.

Oydu. Şapeldeki nişancı deneyiminden sonra o olduğuna emindi. Evet, oydu.

Geri dönebilir ve taş merdivene doğru koşabilirdi. Ya da ilk davrananın kendisi olduğunu ümit ederek karanlıkta körlemesine ateş açabilirdi. Ancak çözümlerin her ikisi de riskliydi. Bu arada kendisini izleyen bir çift gözü üzerinde hissediyordu. Bu bakışlarda hiçbir şey yoktu. Aynı şeyi, ses kayıt cihazında David'in katilinin *Cheek to cheek* şarkısını söyleyen sesini duyduğunda da hissetmişti.

Bitmişti.

"Memur Vega, aşağıda mısınız?"

Ses, Sandra'nın arkasından gelmişti.

Sandra, korkunun sesini tiz ve çatlak bir hale getirmesine engel olamadan, "Evet!" diye bağırdı. "Buradayım."

"Bir meslektaşınızım. Yakınlarda devriye geziyorduk. Bizi Başkomiser Camusso gönderdi."

Sandra ses tonundaki yalvaran ifadenin farkına varmadan, "Lütfen gelip beni buradan çıkarın," dedi.

"Banyodayız, bize birkaç dakika izin verin."

Sandra o anda net bir şekilde tünelin diğer ucuna doğru koşan ayak seslerini duydu.

Genç kadını dehşete düşüren görünmez bakışlar kaçıyordu.

Saat 14.03

Vatikan'ın Roma şehrine dağılmış ve penitenzierelerin kullanımına verilmiş sayısız güvenli evlerden birine geldiler. Dairede hazır bir ilk yardım kiti ve internete bağlı bir bilgisayar da mevcuttu.

Clemente yeni birkaç kıyafet ve güçlerini toparlayabilmeleri için de yiyecek bir şeyler ayarlamıştı. Bu arada Marcus çıplak şekilde banyo aynasının önünde durmuş, yarasını dikiyordu –nasıl edindiğini bilmediği yeteneklerinden biri de buydu– ve sadece yaptığı işe yoğunlaşarak aynadaki aksiyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Şakağındaki yaradan sonra bedenindeki ikinci yara olmayacaktı bu. Cildinde başka yara izleri de vardı. Amnezi kendi içinde anılarını bulmasına engel oluyordu, o zaman da Marcus bunları dışında aramıştı. Geçmişine ait küçük yara izleri; ayak bileğindeki pembemsi sıyrık izi ya da dirseğinin iç tarafındaki kesik gibi. Kim bilir belki de çocukken bisikletten düşmüş ya da biraz daha büyüdükten sonra dikkatsizliği sonucunda bir ev kazası geçirmişti. Ne şekilde düşünürse düşünsün bu yara izleri de hatırlamasına yardımcı olmamışlardı. Bir geçmişi olmadığı için üzgündü. Ancak kemiğini bulduğu çocuğun da bir geleceği olmayacaktı. İkisi de her türlü ölmüştü. Sadece Marcus için ölüm garip şekilde davranarak geriye doğru ilerlemişti.

Canestrari'nin kliniği ile güvenli ev arasındaki yol boyunca Clemente, Marcus'a Astor Goyash hakkında bilgiler vermişti.

Bulgar asıllıydı, yetmiş yaşındaydı ve yirmi yıla yakındır Roma'da yaşıyordu. İş alanı inşaattan fuhuşa kadar yayılıyordu. Güvenilir biri değildi, yeraltı dünyasıyla bağlantıları vardı ve kara para aklıyordu.

Marcus, Clemente'nin anlattıklarında tatmin edici bir açıklama bulamıyordu, bu yüzden arkadaşına bir kez daha, "Böyle birinin Alberto Canestrari ile ne gibi bir işi olabilir?" diye sordu.

Elindeki hidrofil pamuk ve dezenfektanı arkadaşına uzatan Clemente biraz durup düşündü. "Önce o kemiği oraya kimin bıraktığını anlamalıyız, öyle değil mi?"

Marcus kendinden emin, "Penitenziere, elbette," diye cevap verdi. "Canestrari'nin itirafından sonra olayla ilgilenmeye başlayınca özel atıkların bekletildiği depoda çocuktan kalanları buldu. Kim bilir belki de doktor, duyduğu vicdan azabı yüzünden onları atmaya cesaret edemiyordu. Neyse ki rahip kemiği bulmamızı sağlamak için üzerine Astor Goyash'ın adını yazarak saklamış. Aksi takdirde klinik yangını sırasında yok olup gidecekti."

Clemente, "Olayları kronolojik olarak sıraya koymayı deneyelim," diye önerdi.

"Öyleyse... Canestrari bir çocuk öldürüyor. Cinayete büyük çapta bir suçlu olan Astor Goyash da karışıyor. Ama henüz bunun nedenini bilmiyoruz."

"Bulgar, Canestrari'ye güvenmiyor; doktor ruhsal açıdan çökmüş durumda ve yanlış adımlar atabilir. Bunun üzerine Goyash gözlerini adamın üzerinden ayırmamaya karar veriyor. Muayenehanedeki mikro kameralar bize bunu kanıtlıyor."

"Cerrahın intiharı, Bulgar için tehlike çanlarının çalmaya başlaması anlamına geliyor."

"Bu yüzden intiharın hemen ardından adamları kliniği yakıyorlar; küçük çocuğun cinayetiyle ilgili olası kanıtların sonsuza dek yok olduğunu umarak elbette. Daha önce, bir soruşturma açılmasını önlemek için Canestrari'nin kullandığı şırıngayı muayenehanesinden alıp yok etmişlerdi zaten."

"Kesinlikle böyle. Ama temel bir düğümü henüz çözemedik: herkes tarafından hayırseverliğiyle tanınan birini bu suçluya bağlayan nedir?"

Clemente açıksözlü davranarak, "Doğruyu söylemem gerekiyorsa ben aralarında hiçbir bağ göremiyorum," dedi. "Sen kendin söyledin, farklı dünyaların insanlarıydılar."

"Yine de onları birbirine bağlayan bir şey olduğuna eminim."

Clemente o ikna edici ses tonunu biraz daha yükselterek, "Dinle, Marcus," dedi. "Lara'nın zamanı iyice azaldı. Belki de bu hikâyenin peşini bırakıp öğrenci kızı aramaya yoğunlaşmalısın."

Clemente'nin sözleri Marcus'a biraz garip geldi. Bir süre yarasıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Bu arada aynadan Clemente'nin yüz ifadesini inceliyordu. "Belki de haklısın, ben de bunu bugün fark ettim. Neyse ki kliniğe gelmiştin, orada olmasaydın o ikisi beni kesinlikle öldürmüşlerdi."

Marcus bunları söylerken Clemente bakışlarını önüne eğdi.

"Beni izliyordun, değil mi?"

Clemente beceriksizce inkâr etmeye kalkıştı. "Neler söylüyorsun?"

Marcus arkadaşına inanmıyordu, dönüp gözlerinin içine baktı. "Neler oluyor? Nedir benden sakladığın?"

"Hiçbir şey."

Clemente savunmaya geçmişti, Marcus nedenini anlamaya çalıştı. "Don Michele Fuente, Alberto Canestrari'nin itirafını rapor etti ama piskoposun isteği üzerine günahkârın adını vermedi. Neyi korumaya çalışıyorsunuz? Bizim üstümüzde olan, herkesi susturmaya çalışan kim?"

Clemente susuyordu.

Marcus, "Biliyordum," dedi. "Canestrari ile Astor Goyash arasındaki bağ, para. Öyle mi?"

Clemente, "Cerrah hiç de paraya ihtiyacı olan biri gibi görünmüyor," diyerek karşı çıktı ama pek de inandırıcı değildi.

Marcus arkadaşını zorlamaya devam etti. "Doktorun en özen gösterdiği şey adının korunmasıydı. İyi bir adam olduğuna kendini inandırmıştı."

Clemente bu oyunu daha fazla sürdüremeyeceğini anladı. "Canestrari'nin Angola'da inşa ettiği hastane son derece muhteşem bir iş. Bu şekilde onun da yok olmasına neden olabiliriz."

Marcus onaylar gibi başını salladı. "Hastaneyi hangi parayla yaptı? Goyash'ın parasıyla, değil mi?"

"Bunu bilmiyoruz."

"Ama akla yatkın." Marcus allak bullak olmuştu ve öfke içindeydi. "Küçük bir çocuğun hayatı karşılığında binlerce hayat."

Clemente'nin ekleyecek fazla sözü yoktu, öğrencisi artık her şeyi anlamıştı.

"Biz daha az kötü olanı seçiyoruz yani. Bunu yaparak da cerrahın bu kadar iğrenç bir anlaşmayı kabul etmesindeki mantığı desteklemiş oluyoruz."

"O mantık bizi ilgilendirmiyor. Ama binlerce insanın hayatı ilgilendiriyor."

"Peki ya o küçük çocuk? Onun hayatının hiçbir değeri yok muydu?" Marcus öfkesini kontrol edebilmek için durup bir nefes aldı. "Adına hizmet ettiğimiz Tanrı tüm bunları nasıl yargılayacak?" Sonra Clemente'nin gözlerine baktı. "Birileri, gizemli rahibimizin planladığı üzere, o tek hayatın intikamını alacak. Biz de bu olurken durup izlemeye ya da bir şeyler yapmak arasında bir karar verebiliriz. İlk seçenekte cinayetin herhangi bir suç ortağından farkımız kalmayacak."

Clemente, Marcus'un haklı olduğunu biliyordu ama tereddüt içindeydi. Kısa bir süre sonra sessizliği bozdu. "Eğer Astor Goyash, olaydan sonra geçen üç yıl boyunca muayenehaneyi gözetlemeye devam etme zorunluluğu duyuyorsa işe karıştırılmaktan korktuğu içindir. O halde onu olayın ortasına oturtacak bir kanıt hâlâ mevcut."

Marcus gülümsedi. Arkadaşı yanındaydı, onu terk etmemişti. "Öldürülen çocuğun kimliğini bulmalıyız," dedi hemen. "Ve sanırım nasıl bulacağımızı da biliyorum."

Bilgisayarın bulunduğu yan odaya geçtiler. İnternete bağlandıktan sonra Marcus eyalet polisinin sitesine girdi.

Arkasında duran Clemente, "Nasıl bulacaksın?" diye sordu.

"Gizemli rahibimiz bir intikam şansı öneriyor, bu yüzden genç kurbanın kesinlikle Roma'da olduğunu düşünüyorum."

Kayıp insanların listelendiği sayfayı açtı ve arama filtresinden küçük yaşta olanları seçti. Ekranda küçük ve yetişkin bir sürü çocuk yüzü belirdi. Sayıları korku verici derecede fazlaydı. En sık rastlananlar boşanmış eşlerin çocuklarıydı. Anne ya da baba çocuğu alıp götürmüştü ve bu tür olayların çözümü kolaydı. Bir süre sonra bu çocukların isimleri listeden silinecekti. Aynı sıklıktaki diğer grup, evden kaçan çocuklardı ki bu olaylar da bir azarlama ya da ailenin gelip çocuğu almasıyla birkaç gün içinde sonuçlanırdı. Ama o küçük yüzlerin bazıları yıllardır kayıptı ve başlarına ne geldiği anlaşılana dek o listelerde kalacaklardı. Bulanık ya da çok eski fotoğraflarda gülümsüyorlardı. Bakışlarında bozulmuş bir masumiyet vardı. Bazı olaylarda polis bu yüzden büyüdüklerinde nasıl biri olduklarını tahmin etmek için robot resimlerden faydalanırdı. Buna rağmen o çocukların hâlâ hayatta olma olasılıkları son derece zayıftı. Sitedeki fotoğrafları, unutulmamaları adına onların mezar taşları gibiydi.

Marcus ve Clemente aramalarını sürdürerek üç yıl önce Roma'da kaybolan çocuklar arasında iki tanesine yoğunlaştılar. Bir kız bir de erkek çocuğu. Çocukların dosyalarını okudular.

Filippo Rocca bir öğleden sonra, okul çıkışı ortadan kaybolmuştu. Yanındaki arkadaşları hiçbir şeyin farkına varmamışlardı. Oğlan çocuğu on iki yaşındaydı ve bir eksik üst dişini ortaya çıkaran neşeli bir gülümsemesi vardı. Kot pantolonunun üzerinde eğitim aldığı dinî eğitim veren okulun önlüğü vardı; portakal rengi bir süveter, polo yakalı mavi tişört ve ayağında da spor ayakkabıları. Sırt çan-

tasına izcilik iğneleri ve bir de taraftarı olduğu futbol takımının arması tutturulmuştu.

Alice Martini on yaşındaydı. Uzun sarı saç örgüleri vardı ve kırmızı çerçeveli numaralı gözlük takıyordu. Ailesiyle –annesi, babası ve küçük erkek kardeşi– birlikteyken parktan kaybolmuştu. Önünde Bugs Bunny'nin yüzü olan pamuklu, beyaz bir kazak, şort ve keten ayakkabılar giyiyordu. Kendisini en son gören bir balon satıcısıydı; küçük kızı tuvaletlerin bulunduğu yerde orta yaşlı bir adamla konuşurken görmüştü. Ancak hem çok dikkat etmemiş hem de çok kısa bir süre görmüştü, bu yüzden polise doğru dürüst bir açıklama yapamamıştı.

Marcus bu iki kayıp olayıyla ilgilenen günlük gazetelerin sitelerine girerek başka bilgiler de elde etti. Gerek Alice'in gerek de Filippo'nun aileleri olayın üzerindeki ilginin kaybolmaması için yargıya başvurmuşlar, televizyon programlarına çıkmışlar ve dört bir yana el ilanları asmışlardı. Ancak araştırmalardan hiçbir sonuç elde edilememişti.

Clemente, "Bu iki çocuktan birinin aradığımız kurban olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla öyle. Ama keşke sadece bir tane olsaydı. Zaman lehimize akmıyor. Şu ana dek penitenziere her şeyi hesapladı, her gün bir kurbanın intikamı alınacaktı. Önce Jeremiah Smith'in kurbanlarından birinin ikiz kardeşi, adamı evinde fenalaşmış halde buluyor ve gerçeği öğreniyor. Önceki gece Raffaele Altieri, yirmi sene önce öldürülen annesinin cinayetinin azmettiricisi olan babasını öldürüyor. Dün Pietro Zini aslında bir seri katil olan, ilk önce gerçeği öğrenen ablasını konuşmaması için öldüren sonra da Villa Glori'de gömülü bulunan genç kızın katili Federico Noni'yi öldürdü. Bu son iki olayda penitenzierenin öç alanlara gönderdiği mesajların mükemmel bir zamanlaması olduğunu fark ettin mi? Bize olayı keşfetmemiz ve harekete geçirdiği mekanizmayı durdurmamız için sadece birkaç saat bıraktı. Bu defa da diğerlerinden farklı olacağını

sanmıyorum. Bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız, birileri bu akşama kadar Astor Goyash'ı öldürmeyi deneyecek."

"Adama yaklaşmak hiç kolay olmayacak. Ona hizmet eden gorilleri sen de gördün. Sürekli korumayla geziyor."

"Ne olursa olsun sana ihtiyacım olacak, Clemente."

Clemente şaşkınlıkla, "Bana mı?" diye sordu.

"Kaybolan çocukların ailelerini aynı anda gözaltında tutamam, görevi bölüşmemiz şart. Haberleşmek için sesli mesajı kullanırız, ikimizden biri bir şeyler bulur bulmaz diğerine bir mesaj bıraksın."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen Martini ailesini bulmaya çalış, ben de Filippo Rocca'nın ailesiyle ilgileneceğim."

Ettore ve Camilla Rocca, bir sahil kasabası olan Ostia'da oturuyorlardı. Yılların birikimiyle alınmış tek katlı mütevazı evleri tam deniz kenarındaydı.

Onlarınki normal bir aileydi.

Marcus çoğu zaman bu sıfata daha kapsamlı bir anlam vermeye çalışmıştı. Hayatın olası zorluklarına karşı bir kabuk oluşturan, zaman içinde güçlenmiş beklentiler ve küçük rüyalar birliği anlamına da gelebilirdi ama aynı zamanda gerçek anlamda bir mutluluk projesi olarak da tanımlanabilirdi. Kimilerinin en büyük dileği fazla sarsıntıları olmayan, her zaman kendi içinde aynı ve düzenli devam eden, sakin ve huzurlu bir yaşama sahip olmaktı. Kaderle açıkça söze dökülmemiş ve her gün yenilenen bir anlaşmanın tek şartıydı.

Ettore Rocca satış temsilcisiydi ve sık sık seyahat ediyordu. Eşi Camilla zor durumda olan gençlere ve yoksul ailelere destek veren bir danışma merkezinde sosyal hizmet görevlisi olarak çalışıyordu. Kendisinin de yardıma ihtiyacı olanlardan biri olduğu zamanlarda bile Camilla başkaları için çabalıyordu.

Çift bir kıyı kasabasında yaşamayı seçmişti çünkü Ostia hem huzurlu bir yerdi hem de burada hayat daha ucuzdu. Çalışmak

için her gün Roma'ya gidiyorlardı ama bu hoş görülebilecek bir fedakârlıktı.

Roccaların evine girdiğinde Marcus ilk kez yabancı bir eve gizlice girmenin verdiği rahatsızlığı hissetti. Kapı ve pencerelerde demir parmaklıklar vardı ama Marcus ana kapının kilidini açmakta hiç zorlanmadı. Eve girip kapıyı arkasından kapadı. Evin iç içe olan oturma odasıyla mutfağı aynı kattaydı. Eve hâkim olan renkler mavi ve beyazdı. Odadaki birkaç eşyanın hepsi denizci tarzındaydı. Yemek masası bir sandalın iskeletinden yapılmış gibiydi ve üzerinde de bir balıkçı lambası duruyordu. Duvarda eski bir dümenin ortasına monte edilmiş bir saat asılıydı ve raflardan birindeki kabuk koleksiyonu eve çok güzel bir görüntü veriyordu.

Kum en ufak bir hava akımında eve girmeyi beceriyor, ayakkabıların altında gıcırdıyordu. Marcus, penitenziereden bir iz bulmayı umut ederek etrafına bakınmaya başladı. İlk iş olarak, üzerine yengeç biçimi bir magnetle bir not yapıştırılmış olan buzdolabını inceledi. Not Ettore Rocca'dan karısına yazılmıştı.

On gün sonra görüşürüz. Seni seviyorum.

Adam iş için şehir dışındaydı ama belki de karısının iyiliği için yalan söylüyordu. Ona belli etmeden Goyash'ı öldürmeye hazırlanıyor olabilirdi. İşin riskli olduğunu görünce karısını bu hikâyeden uzak tutmak istemiş olabilirdi. Şehir dışındaki bir motele on gün boyunca kapanmak, hazırlanmak için yeterli zamandı. Ama Marcus varsayımlarla hareket edemezdi. Kanıtlara ihtiyacı vardı. Salonu incelemeye devam etti. Evi dolaştıkça bir şeyin eksikliğini fark etti.

Bu evde, bu eşyaların arasında keder yoktu.

Belki de saf bir şekilde Filippo'nun kaybolmasının, anne babasının varlığında derin bir çatlak açmasını bekliyordu; sanki ette değil de eşyalar üzerinde açılmış, kanadığını görebilmek için dokunmanın gerektiği bir yara gibi. Oysa o on iki yaşındaki küçük çocuk eşyalardan da kaybolmuştu. Onunla ilgili ne bir fotoğraf ne de bir

hatıra vardı. Ama belki de acı bu boşluğun kendisiydi. Marcus bunu anlayacak yeterlilikte değildi çünkü ancak bir anne ya da baba bu acıyı görebilirdi. Sonra anladı. Eyalet polisinin sitesinde diğer küçüklerin ve Filippo'nun fotoğraflarını gördüğün zaman bu çocukların yakınlarının hayatlarına devam etmeyi nasıl başardıklarını kendisine sormuştu. Bu, bir evladın ölümünden farklıydı. Kaybolma olaylarında şüpheyi de yönetmek gerekirdi. İnsan çoğu zaman fark etmeden her şeyden kuşkulanabilirdi. Şüphe günleri ve saatleri yiyip bitirirdi. Yıllar böylece cevapsız kalarak geçip giderdi. Marcus'a göre insanın çocuğunun öldürüldüğünü bilmesi daha iyiydi. Ölüm anıları alıyordu, en güzellerini bile... Ve hatırlamayı dayanılmaz kılarak onları kederle birleştiriyordu. Geçmişin sahibi oluyordu ölüm. Şüpheyse insandan geleceğini aldığı için daha kötüydü.

Ettore ve Camilla'nın yatak odasına girdi. Yastıkların üzerine pijamalar konmuştu. Örtülerde tek bir kırışıklık yoktu. Ev terlikleri yatağın kenarlarına yan yana bırakılmıştı. Sanki düzen, kederin çılgınlığını ve dramın yarattığı karmaşayı giderilebilirmiş gibi her şey yerli yerindeydi. Etrafımızı çeviren her şeyi eğiterek, eşyaları normallik saçmalığına alıştırarak her şeyin yolunda gittiğine dair iyi haberi tekrarlayıp durmalarını sağlarız.

Marcus nihayet, bu huzur dolu tablonun içinde Filippo'yla karşılaştı. Bir çerçevenin içinden ailesiyle birlikte gülümsüyordu. Unutulmamıştı. Onun da bir yeri vardı: bir aynanın altındaki çekmeceli dolabın üstünde. Marcus tam odadan çıkmak üzereyken gözüne çarpan bir şey yüzünden yanıldığını anladı.

Yatağın Camilla'ya ait olan tarafındaki komodinin üzerinde bir bebek telsizi vardı.

Bu eşyanın orada olmasının tek bir açıklaması vardı; telsiz bir bebeğin uykusunu dinlemeye yarardı.

Yaptığı keşfin etkisiyle şaşkına dönen Marcus hemen yan odayı görmek istedi. Kapı kapalıydı. Açtığında bir zamanlar tamamen Filippo'ya ait olan bu odada şimdi küçük çocuğun yatağının yanında bir beşik duruyordu. Oda eşit bir şekilde ikiye bölünmüştü.

Duvarda Filippo'nun taraftarı olduğu takımın posterleri vardı. Bir tarafta çalışma masası dururken diğer tarafta da bir kundaklama yeri, bir mama sandalyesi ve küçük bir bebek için sayısız oyuncak vardı. Bir de küçük arılardan oluşan, dönme dolap şeklinde bir müzik kutusu vardı.

Filippo bilmiyordu ama kız ya da erkek, bir kardeşi vardı.

Marcus içinden, *acının tek panzehiri hayatın kendisi*, diye geçirdi. Ve Rocca çiftinin, şüphenin sislerini yırtıp yeniden geleceklerine sahip olmak için buldukları yolu anlayabildi. Yine de tam olarak ikna olmuş değildi. Bu aile, öçlerini almak için yeniden buldukları bu huzuru riske atıyor olabilirler miydi? İlk çocuklarının hayatta olmadıklarını öğrenince nasıl davranacaklardı? *Tabii eğer Filippo, Canestrari'nin gerçekten kurbanıysa*, diye hatırlattı kendisine.

Dışarıdan gelen bir motor sesi duyduğunda Camilla'yı iş yerinde görmek ve günün geri kalanını kadını takip etmekle geçirmeye niyetlenerek evden çıkmak üzereydi. Bir pencerenin yanına gidip perdesini hafifçe araladı ve küçük bir arabanın evin garaj yoluna girdiğini gördü. Arabanın direksiyonunda Camilla vardı.

Yakalanmıştı ve dışarı çıkması olanaksızdı. Telaşla saklanacak bir yer aradı. Depo ve ütü odası olarak kullanılan küçük bir oda buldu. Kapının arkasındaki köşeye saklanıp bekledi. Anahtarın, kilidin içinde döndüğünü duydu. Sonra Camilla içeriye girip kapıyı kapadı. Bir konsolun üzerine atılan anahtarların sesi. Döşemedeki topuk sesleri. Kadın ayakkabılarını çıkarıp yere attı. Marcus kapının aralığından Camilla'yı görebildi. Yalınayak yürüyordu ve elinde alışveriş torbaları vardı. Alışveriş yapmak için işten erken çıkmış olmalıydı, böylece eve de Marcus'un beklediğinden önce dönmüştü. Ama kızı ya da oğlu yanında yoktu. Üzerini değiştirmek için ütü odasına girdi. Arkasını dönmeden askıdan yeni bir elbise aldı. Marcus ile aralarında sadece kapının o ince ahşabı vardı. Kadın bir an için dönüp kapıya yönelse Marcus'u karşısında bulacaktı ama yapmadı. Doğruca banyoya girip kapıyı kapadı.

Marcus duştan gelen su sesini duyunca saklandığı yerden çıktı. Banyo kapısının önünden geçip oturma odasına girdi ve masanın üzerinde bir hediye paketi gördü.

O evde hayat herhangi bir şekilde yeniden başlamıştı.

Bu düşünce Marcus'u rahatlatacağı yerde tedirgin etmişti. İçine aniden bir sıkıntı ve panik duygusu yerleşti. "Clemente," diye fısıldadı, aradıkları ailenin büyük olasılıkla arkadaşının izlediği aile olduğunun farkına vardı

Camilla Rocca'nın duşta olmasından yararlanarak mutfağın duvarına monte edilmiş telefonu alıp sesli mesaj numarasını çevirdi. Clemente bir mesaj bırakmıştı. Sesi telaşlıydı.

"Hemen buraya gelmelisin. Alice Martini'nin babası arabasına bavullarını yüklüyor, sanırım şehri terk etmeye hazırlanıyor. Bir şey daha var. Adam ruhsatsız bir silah taşıyor."

Saat 17.14

Lara'nın evinin altında atlattığı tehlikeden, yardımına gelen meslektaşlarına söz etmemişti. Başkomiser Camusso'ya da öyle. *Bunun öğrenci kızla bir ilgisi yok. Sadece David ile benim aramdaki bir mesele.*

Ve artık korkmuyordu. Peşindeki adamın niyeti başkaydı, Sandra'yı vurmak istemiyordu. En azından şimdilik. O tüneldeyken genç kadının telefon etmesine bile fırsat vermeden bunu yapabilirdi. Sadece fırsatı kaçırmakla kalmamıştı, Sandra'yı bile bile vurmamıştı.

Adam Sandra'yı kontrol ediyordu.

Ama Camusso genç kadının bir sıkıntısı olduğunu anlamıştı. Kadının sarsılmış göründüğünü söylemiş, Sandra da suçu yorgunluğa ve açlığa atmıştı. Bunun üzerine başkomiser, Sandra'yı Fico Meydanı'ndaki tipik bir Roma lokantası olan Francesco'ya davet etmişti. Dışarıdaki küçük masalardan birine oturup semtin kokularının ve seslerinin keyfini çıkararak pizza yemişlerdi. Etraflarında

taş döşeli yolları, pürüzlü cepheli binaları ve balkonları saran şımarık sarmaşıklarıyla Roma...

Yemekten hemen sonra emniyet müdürlüğüne geri döndüler. Camusso genç kadına kılavuzluk ederek çalışma şansına eriştiği bu güzel binayı gezdirdi. Sandra, meslektaşlarından birini kandırarak arşivinde birtakım araştırmalar yaptığı için binayı zaten bildiğini söylemekten çekindi.

Camusso'nun ofisine döndüler. Burada da binanın her yerindeki fresklerden vardı ama ofisin döşenme tarzı adamın ilginç zevkine hiç uymuyordu. Odanın içinde bir renk cümbüşü gibi dolaşan Camusso'ya kıyasla mobilyalar daha gösterişsiz ve minimaldi. Polis, kırmızı ceketini çıkarıp çalışma masasının arkasındaki koltuğa asarken gömlek kollarındaki firuze taşlı kol düğmelerini gören Sandra elinde olmadan güldü.

"Lara'nın hamile olduğundan kesin olarak emin misiniz?"

Konuyu daha lokantadayken konuşmaya başlamışlardı. Camusso, her ne kadar Sandra'nın varsayımlarını destekleyen kanıtları olsa da kadınların altıncı hislerinin olduğuna pek itimat etmeyen biriydi.

"Neden tereddüt ediyorsunuz?"

Camusso kollarını iki yana açtı. "Arkadaşları ve üniversite hocalarıyla konuştuk, hiçbiri kızın bir sevgilisi ya da ara sıra görüştüğü birinin olduğunu söylemediler. Telefon şirketi kayıtlarında ve öğrenci kızın kendi e-postasında da bir ilişkisi olduğunu kanıtlayacak tek bir veri yok."

"Hamile kalmak için biriyle ilişkide olmak gerekmez."

Sandra bunu dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi söyledi. Komiserin tereddütlerini anlıyordu, Lara tek gecelik ilişkiler yaşayacak birine benzemiyordu.

"Kendime Jeremiah Smith'le ilgili bir şeyi sorup duruyorum. Son olay hariç, önceki cinayetlerinde kurbanlarına hep gündüz yaklaşıp onları kendisiyle bir şeyler içmeye ikna etmiş. Onun gibi biri genç kızları nasıl etkilemiş olabilir?"

Camusso bakışlarını yere indirerek başını iki yana salladı. "Bu seri cinayetlerin altı yıldır peşindeyim ve hâlâ bir açıklama bulamıyorum. Lanet olası herif ne tür bir yol bulmuşsa, son derece etkili olduğu ortada. Her seferinde aynı: bir genç kız ortadan kayboluyor, sadece bir ayımız olduğunu bilerek onu bulmak için tüm kaynaklarımızı seferber ediyoruz. Ailelere, basına ve kamuoyuna hep aynı senaryoyu oynuyoruz. Aynı yalanlar, aynı vaatler. Sonra zaman geçiyor ve biz cesedi buluyoruz." Uzun bir ara verdi. "Geçen akşam, komadaki o herifin suçlu olduğunu anladığımda derin bir nefes aldım. Mutluydum, rahatlamıştım. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Başka bir insan öldüğü için seviniyordum çünkü. Kendi kendime, 'Tanrım, bana neler oluyor,' diye sordum. Bu adamın üzerimizde yarattığı etki korkunç. Bizi âdeta kendisine benzetmiş çünkü sadece canavarlar ölüm düşüncesinden hoşlanırlar. Kendimi ikna etmeye çalıştım, sonuçta böylece başka kızların hayatları kurtarılmış olacaktı. O adamın ölümü başka hayatları kurtaracaktı. Peki ya bizim hayatlarımız? Bizi ölüme karşı duyduğumuz bu mutluluk duygusundan kim kurtaracaktı?"

"Bana katilin başka bir kızı kaçırdığını duyunca bunun sizin için bir teselli olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Eğer Lara hâlâ hayattaysa, öyle evet." Camusso acı bir ifadeyle gülümsedi. "Bu bile yeterince canavarca bir duygu, sizce de öyle değil mi?"

Sandra, "Sanırım öyle," dedi. "Kızın kurtuluşunun Jeremiah Smith'in komadan çıkmasına bağlı olması gibi."

"O adam muhtemelen kalan günlerini bir bitki gibi geçirecek."

"Doktorlar ne diyorlar?"

"Garip bir şekilde pek bir fikirleri yok. İlk önce bir kalp krizi geçirdiğini düşünüyorlardı ama yapılan testler bu kanıyı boşa çıkardı. Henüz tam olarak tanımlayamıyorlar fakat şimdi de nörolojik hasardan söz ediyorlar."

"Zehirli bir maddenin etkisi olabilir, hatta belki de doğrudan doğruya zehir olabilir."

Camusso itiraf etmek zorunda kaldı. "Ona da bakıyorlar, kanında yabancı madde arıyorlar."

"Ama eğer öyleyse işin içinde başka biri daha var demektir, onu öldürmeye çalışan biri."

"Ya da bunu kurbanlardan birinin kız kardeşine yaptırmak isteyen biri..."

Sandra bu bilgiyi Figaro olayıyla ilişkilendirdi. Federico Noni'nin öldürülmesiyle Jeremiah Smith'in başına gelen şey arasında bir benzerlik vardı. İdam edilmişlerdi sanki. Her ikisi de işledikleri suçlar yüzünden cezalandırılmışlardı. *Ya da günahları yüzünden*, diye geçirdi içinden.

"Bir dakika bekleyin, size göstermek istediğim bir şey var."

Sandra düşüncelere öylesine dalmıştı ki önce Camusso'nun kiminle konuştuğunu anlamadı. Başkomiser gidip çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Açıp ekranını Sandra'ya doğru çevirdi. "Kaybolma olayından bir hafta önce mimarlık fakültesinde bir mezuniyet kutlaması yapıldı. Yeni mezunlardan birinin babası her şeyi kameraya çekmiş." Videoyu oynatmaya başladı. "Bunlar Lara'nın ortadan kaybolmadan önceki son görüntüleri."

Sandra ekrana doğru eğildi. Sesler duyuluyordu, birileri gülüyordu. Kamera bir sınıfın içinde dolaşıyordu. Otuz kadar davetli vardı ve bazıları komik dans kıyafetleri giymişlerdi. Gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Kürsünün üzerine içkiler yerleştirilmişti ve çoğu kişinin elinde kadeh vardı. Ortadaki pastanın da yarısı bitmişti. Kamerayı kullanan kişi davetliler arasında dolaşıyor ve onlardan kameraya bir şeyler söylemelerini istiyordu. Kimileri selam veriyor, kimileri şakalaşıyordu. Kamera bir ara alaycı ifadelerle fakültenin zorluklarından söz eden bir konuşma yapan gencin üzerinde durdu, çevresine toplanmış arkadaşları kahkahalar atıyorlardı. Tam onların arkasındaki sırada oturan genç kızın partiyle pek alakası yok gibiydi.

Kollarını göğsünden kavuşturmuş, bakışlarını boşluğa dikmiş oturuyordu. Partinin neşesi ona bulaşmamış gibiydi.

Camusso, sanki söylemesine gerek varmış gibi, "İşte bu o," dedi.

Sandra dikkatle genç kızı incelemeye başladı. Lara bir dizini sürekli titretirken bir yandan da alt dudağını ısırıyordu; acı çeken bir varlığın görüntüsü vardı üzerinde.

"Garip, değil mi? Basında bir suçun kurbanının fotoğrafı yayınlandığında hep düşünürüm. Fotoğraf kurbanın başına gelen olaydan bambaşka bir nedenle çekilmiştir. Bir düğün, bir doğum günü ya da bir tatil. Kim bilir belki de hiç sevmedikleri fotoğraflardan biridir. O pozu verirken kesin olan tek şey, günün birinde bu görüntünün televizyonlarda, gazetelerde gösterileceğini bilmedikleridir."

Geçmiş fotoğraflardan gülümseyen ölüler... Sandra yapmacık bir neşenin karşısında olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

"Muhtemelen yaşamları sırasında günün birinde ünlü olma düşüncesi akıllarından hiç geçmemiştir. Ama birdenbire ölüyorlar ve herkes onlar hakkında her şeyi öğreniyor. Ne ilginç."

Camusso bu düşünceler içinde kaybolmuşken Sandra, Lara'nın yüz ifadesindeki küçük bir değişikliği fark etti. Fotoğraflar konusundaki uzmanlığı sayesinde bu ayrıntıyı yakalamıştı. "Lütfen görüntüyü biraz geri sarar mısınız?"

Başkomiser önce genç kadına baktı, sonra bir şey sormamaya karar vererek Sandra'nın dediğini yaptı.

"Şimdi görüntüyü biraz yavaşlatın." Sandra bir mucizenin gerçekleşmesini beklercesine oturduğu koltukta kımıldandı.

Lara'nın dudakları hareket etmişti.

Camusso bile şaşkın bir ifadeyle, "Konuştu," dedi.

"Evet, konuştu," diye onayladı Sandra.

"Ne dedi?"

"Bir kez daha izleyelim."

Sandra kızın ağzından çıkan her harfi anlamaya çalışırken başkomiser videoyu birkaç kez geriye aldı.

"'Piç kurusu,' diyor."

Camusso şaşkın gözlerle Sandra'ya baktı: "Emin misiniz?"

Sandra da dönüp komisere baktı. "Eminim diyebilirim."

"İyi de bunu kime söylüyor?"

"Kesinlikle bir erkeğe. Biraz ilerleyin de kimmiş anlayalım."

Başkomiser videoyu yeniden oynatmaya başladı. Kameranın arkasındaki kişi başıboş dolaşıyor, onlara hiçbir davetliye odaklanma fırsatı tanımıyordu. Sandra her şeyi sanki Lara'nın gözlerinden görüyormuş gibi hissetti. Hayır, az önce düşündüğü gibi genç kız boşluğa dalmamıştı, birine bakıyordu.

"Bir durdurabilir misiniz?"

Camusso videoyu durdurdu. "Ne oldu?"

Etrafını çeviren bir grup genç kız öğrenciyle gülümseyerek sohbet eden, kırk yaşlarında bir adam Sandra'nın dikkatini çekmişti. Mavi bir ceket giymiş, kravatını da hafifçe gevşetmişti. Küstah bir görünüş, kahverengi saçlar, açık renk gözler; son derece çekici bir tip. Bir elini yanındaki kızlardan birinin omzuna atmıştı.

Komiser, "'Piç kurusu' bu mu acaba?" diye sordu.

"Öyle bir tipi var."

"Bebeğin babası olma ihtimalini mi düşünüyorsunuz?"

Sandra dik dik Camusso'nun suratına baktı. "Bazı şeyleri bir videoyla netleştirmek mümkün değildir."

Başkomiser yaptığı gafın farkına vardı ve üstünü bir şakayla kapamaya çalıştı. "Altıncı hissinizin size bir şeyler söyleyebileceğini düşünmüştüm."

Sandra yakınıyormuş gibi yaptı. "Maalesef... Ama kendisiyle sohbet etmek hoşuma giderdi."

"Bekleyin, size onun kim olduğunu söyleyeyim." Camusso çalışma masasının etrafından dolaşıp dolapların birinden bir dosya aldı. "Kutlama partisine katılanların bir listesini almıştık, neyin lazım olacağı hiç bilinmez."

Romalı meslektaşlarının bu pratikliği Sandra'yı şaşırttı. Camusso elindeki listeyi bir süre inceledikten sonra Sandra'ya döndü.

"Christian Lorieri, sanat tarihi bölümü asistanlarından biri."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Lara'yla bir bağlantısı yoktu. Onu sorgulamamız için yasal bir gerekçeye sahip değildik." Camusso, Sandra'nın aklından geçenleri anlamıştı. "Ama eğer o, kızın karnındaki çocuğun babasıysa ve bundan haberi olsa dahi bizimle konuşacağından şüpheliyim: adam evli."

Sandra bir süre bu durumu düşündü ve kurnaz bir ifadeyle, "Kimi zaman reaksiyon almak için üstelemeye değer," dedi.

Camusso meraklanmış görünüyordu. "Nasıl yapacaksınız?"

"Önce birkaç fotoğraf basmalıyım."

Mimarlık fakültesinin koridorlarında öğrenci trafiği vardı. Sandra üniversite öğrencilerinin seçtikleri derslere göre bir benzerlik geliştirmelerini hep şaşırtıcı bulmuştu. Tıpkı ait oldukları grupla özdeşleşen bir tür genetik koda cevap verir ve bunu her özelliklerinde ortaya çıkarır gibiydiler. Örneğin, hukuk öğrencileri disiplinsiz ve rekabetçiydi. Tıptakiler sert ve mizah duygusundan yoksun tiplerdi. Felsefeciler melankolikti ve kendilerine birkaç beden büyük gelen kıyafetler giyerlerdi. Mimarlar ise genellikle saçı-başı dağınık ve akılları bir karış havada kişilerdi.

Hizmetlilerden birine Christian Lorieri'nin ofisini sormuştu ve şimdi de kapıların yanına asılı küçük levhalarda onun ismini arıyordu. Emniyet müdürlüğünde cep telefonuyla çektiği fotoğrafların çıktısını almıştı. Bunların arasında Jeremiah Smith'in villasında çektikleriyle beraber, şans eseri konukevinin banyosunda çoğalttığı David'in Leica'sındakiler de vardı. Ayrıca Lara'nın evinin görüntüleri ve özellikle de San Raimondo di Peñafort Şapeli'ndekiler; işine yaramayacağını düşünerek silmeyi düşündüğü görüntüler. Ama şimdi yeniden Sandra'nın işine yarar hale gelmişlerdi.

Asistanın oda kapısı açıktı. Lorieri ayaklarını çalışma masasının üzerine uzatmış, okuduğu makaleye dalmıştı. Videoda gözüktüğü gibi yakışıklı biriydi. Kız öğrencileri çıldırtan klasik kırklı yaşlarındaki bir adam. Kişiliğinin temeli ayağındaki spor ayakkabılarla özetlenebilirdi, yenilikçi bir mesaj iletiyorlardı.

Sandra gülümseyerek kapıyı çaldı.

Asistan okuduğu makaleden başını kaldırdı. "Sınav gelecek haftaya ertelendi."

Sandra, odanın sakinleştiren havasından cesaret alarak sanki davet edilmiş gibi içeri girdi. "Sınav için gelmedim."

"Sözlü sınav için de ayın tek günlerinde gelmelisiniz."

"Ben öğrenci de değilim." Kimliğini çıkarıp uzattı. "Sandra Vega, polis."

Lorieri şaşırmışa benzemiyordu ve genç kadının elini sıkmak gibi bir davranışta bulunmadı. Sadece kibarlık olsun diye ayaklarını masadan indirdi. "Sanırım bu gibi durumlarda şunu söylemek gerekiyor: Sizin için ne yapabilirim?" Yaranmaya çalışıyormuş gibi gülümsedi.

Sandra adamın yakışıklılığından nefret etti. Ona Schalber'yı hatırlatıyordu ve zavallı asistanın bunun kendisi için nasıl bir dezavantaj olduğundan haberi bile yoktu. "Bir olayı soruşturuyorum ve sanatla ilgili bir konuda görüşe ihtiyacım var. Bana sizin yardımcı olabileceğinizi söylediler."

Christian Lorieri biraz şaşırmış gibiydi. Dirseklerini masaya dayadı. "Bak şu işe. Nedir söz konusu olan? Gazetelerde hakkında bir şeyler görmüş olabilir miyim?"

"Gizli bir araştırma."

"Anlıyorum. Emrinizdeyim." Yeniden Sandra'ya gülümsedi.

Sandra bir daha aynı şeyi yaparsa silahını suratının ortasına çakmayı düşündü. "Mekânları tanıyıp tanımadığınızı anlamak için şunlara bakmalısınız." Şapelin fotoğraflarını adama uzattı. "Bunları bir şüphelinin cebinde bulduk, fotoğrafların nerede çekilmiş olabileceklerini anlayamıyoruz."

Lorieri numaralı gözlüklerini takıp görüntüleri incelemeye başladı. Fotoğrafları teker teker eline alıp bakıyordu. "Lahitler görüyorum, bu yüzden kesinlikle bir şapel olduğunu söyleyebilirim ve büyük ihtimalle de bir kilisenin içinde olmalı."

Sandra adama dikkatle bakıyordu, o an geldiğinde tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. "Değişik stiller kullanılmış, hangi kilisede bulunduğunu söylemek çok zor." Lara'nın evine ait ilk fotoğrafı eline aldığında şapelin on kadar fotoğrafını incelemişti. "Konuyla ilgisi olmayan bir fotoğraf. Bu..." Aniden sustu. İkinci ve üçüncü fotoğraflara baktığında yüzündeki gülümseme de kayboldu. "Benden ne istiyorsunuz?" Bunu sorarken Sandra'nın yüzüne bakmaya bile cesaret edemiyordu.

"Bu evde bulundunuz, değil mi?"

Adam fotoğraf destesini bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak savunmaya geçti. "Evet, sadece bir kez. Belki iki."

"Şuna üç diyelim de fazla kurcalamayalım. Ne dersiniz?"

Lorieri başıyla onayladı. "Lara'nın kaybolduğu gece de orada mıydınız?"

"Hayır, o gece orada değildim." Bunu üstüne basarak söylemişti. "Birkaç hafta önce ondan kurtulmuştum."

Sandra gözlerini açarak, "Kurtulmak mı?" dedi.

"Yani demek istedim ki... Kısacası, siz ne demek istediğimi biliyorsunuz; ben evliyim."

"Bunu bana mı hatırlatıyorsunuz yoksa kendinize mi?"

Lorieri yerinden kalkıp pencereye yaklaştı. Bir elini sinirli hareketlerle başında gezdiriyor, diğerini ne yapacağını bilmez halde yanında sallıyordu. "Kaybolduğunu öğrendiğimde polise gitmek istedim. Sonra aklıma bana soracakları sorular geldi; bana, eşime, rektöre, üniversitedekilere... Ve artık o şeyi gizli tutmam mümkün olmayacaktı. Kariyerim ve ailem için tam bir trajedi olurdu. Sadece Lara'nın bir kaprisi sanıyordum, benim ilgimi çekmek için bir yöntem. Sonunda vazgeçecek diyordum."

"Onu reddettiğiniz için düşüncesizce bir şey yapabileceği aklınıza gelmedi mi?"

Lorieri genç kadına sırtını döndü. "Geldi elbette."

"Neredeyse bir ay geçti ama siz bu konuda hiçbir şey yapmadınız." Sandra kelimelerini tek tek seçerek adama duyduğu iğrenmenin açıkça ortaya çıkmasına çalışıyordu.

Asistan baskı altındaydı. "Ona yardım teklifi ettim."

"Kürtaj için mi?"

Lorieri başının ciddi belada olduğunu anlamıştı. "Ne yapabilirdim? Benim için heyecandan başka bir şey değildi ve Lara da bunu biliyordu. Birlikte hiç dışarı çıkmadık, birbirimizle bir kez olsun telefonda konuşmadık; onun bende numarası bile yok."

"Konuşmamış olsanız da genç kızın kaybolması sizi cinayet zanlısı yapıyor."

"Cinayet mi? Ama neden?" Kendini kaybetmişti. "Onun cesedini mi buldunuz?"

"Bulmamız gerekmiyor. Sizin cinayet işlemek için yeterli nedeniniz var. Kimi zaman bu bile birini tutuklamaya yeter."

"Kahretsin! Ben kimseyi öldürmedim." Adam ağlamak üzereydi.

Sandra tuhaf bir şekilde, ona acıdığını hissetti. Geçmişinde başarılı bir polis olmanın ilk kuralını defalarca uygulamıştı: kimseye güvenme. Ama şimdi adamın gerçeği söylediğini düşünüyordu; Lara'yı kaçıran Jeremiah Smith idi, kızı evinden alıp götürmek için hazırladığı plan çok iyi düşünülmüştü. Eğer Lorieri genç kızı öldürmek isteseydi onu ıssız bir yere çağırması yeterliydi, Lara adamın peşinden giderdi. Ya da kızı bir çılgınlık yapmak adına, örneğin evdeki şiddetli bir kavgadan sonra, öldürseydi evde mutlaka cinayet izlerine rastlanırdı.

Ölüm detaylarda gizlidir, diye hatırlattı kendine. Ve Sandra, Lara'nın öldüğüne hiçbir şekilde inanmıyordu.

"Şimdi lütfen sakin olun ve yerinize oturun."

Adam kıpkırmızı olmuş yaşlı gözleriyle Sandra'ya baktı. "Tamam, sakinim." Burnunu çekerek oturdu.

Sandra'nın bu zina yapan adamı ve onun alçaklığını affetmek için geçerli bir nedeni vardı. *Benim de ondan farkım yok. Ben de aldattım.* Aklına yeniden kertenkele yeşili kravat geldi. Ancak bu hikâyeyi Lorieri ile paylaşmaya niyeti yoktu. Onun yerine, "Lara

sizi tamamen olayın sorumlusu olarak görmüyordu," dedi. "Bir şans daha vermek için size hamile kaldığını söyledi. Eğer yaşıyorsa ve geri dönerse ona kulak verin."

Adamın tek kelime edecek hali yoktu. Sandra da masanın üzerindeki fotoğrafları alelacele toplamaya başladı çünkü o ofisten bir an önce çıkıp gitmek istiyordu. Çantasına hepsini aynı anda sokuşturmaya çalışırken fotoğraflar elinden düşüp yere saçıldı. Asistan da hemen, Sandra'yla birlikte yere diz çöküp ona yardım etmek istedi.

"Bırakın, yardım edeyim."

"Ben kendim hallederim, endişelenmeyin." Sandra elini çabuk tutmaya çalışıyordu. Birden fotoğrafların arasına şakağında yara izi olan rahibin fotoğrafının da karışmış olduğunu fark etti.

"Penitenziere!"

Sandra, doğru duyup duymadığını anlamak için dönüp Lorieri'ye baktı.

Rahibin fotoğrafını göstererek, "Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Aslında onun kim olduğunu bilmiyorum. Ben şunu kastetmiştim." Lorieri başka bir fotoğraf alıp Sandra'ya gösterdi. "San Raimondo di Peñafort. Siz gerçekten şapel hakkında bilgi almak mı istemiştiniz yoksa bir bahane miydi?"

Sandra fotoğrafa baktı: Mihrabın arkasındaki Dominikan papazına ait bir eserin fotoğrafını çekmişti. "Bana bunun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Söylenecek fazla bir şey yok: Bu, on yedinci yüzyılda yapılmış bir eser ve Santa Maria sopra Minerva Bazilikası'nda bulunuyor."

"Hayır, azizden söz etmenizi istiyorum."

Lorieri ayağa kalkıp kitaplığına gitti. Kitaplara bir göz attı ve kendinden emin bir şekilde ciltlerden birini raftan aldı. Sayfalarını çevirdi ve Sandra'ya tablonun bir kopyasının resmini gösterdi. Sonra altındaki yazıyı okumaya başladı: "*Paenitentiaria Apostolica*, Kutsal Makam'ın bir bakanlığıdır ve her zaman günahlarla uğraşmıştır. Peder Raimondo ise önemli üyelerinden biridir. On üçüncü yüzyılda

penitenzierelerin işlerini kolaylaştırmak için vicdan olaylarını analiz eden bir kitap yazması için görevlendirilmiştir ve bunun üzerine *Summa de Casibus Paenitentiae* adlı kitabını yazmıştır. Eser, değerlendirme kriterlerini belirlemekte, her suça kesin ve net bir ceza getirmektedir."

Sandra, şapel hakkında daha önceden araştırma yapmadığı için kendinden utandı. Kapının altından azize ait Fred imzalı kart atan kişinin niyeti onu tuzağa çekmek değildi.

O yerin bir anlamı vardı.

Her ne kadar kendisini öldürmek isteyen bir nişancıyla karşılaştığı yere geri dönmek onu pek heyecanlandırmıyor olsa da bu anlamın ne olduğunu çözmeliydi.

Saat 18.22

Clemente'nin yeteneği bilgi toplamaktı. Son günlerde Marcus onun yeteneğinin birden fazla durumda kanıtlandığını görmüştü. Bunu nasıl yaptığını arkadaşına asla sormamıştı. Büyük olasılıkla arşivden yardım alıyordu ama tek kaynağı bu değildi. Onun da üzerinde, bilgi toplayan ve bunu Clemente'ye aktaran gizli bir haber ağı olmalıydı. Geçmişte Kilise laik kurumlara ya da kendisine tehdit oluşturabilecek organize grupların içine sızmayı başarmıştı. Bu bir özsavunma meselesiydi.

Clemente'nin her zaman tekrarladığı gibi, Vatikan kendi halindeydi ama kendini korumayı da bilirdi.

Ama bu sefer arkadaşı kendini de aşmıştı. Ön camından Martini ailesinin evinin girişini görebildikleri bir bingo salonundaydılar. Mekânda bir sürü oyuncu, sadece kendi oyununa kilitlenmiş bir halde bingo oynuyordu.

Clemente yolun diğer tarafına park etmiş bir arabayı işaret ederek, "Alice'nin babası arabasına iki koca bavul yükledi," dedi. "Çok

tedirgin görünüyordu. İş yerinden bir hafta izin almış, hesabından da yüklü bir meblağ çekmiş."

"Kaçmaya mı hazırlanıyor sence?"

"Tabii ki şüpheli hareketler bunlar. Sen de öyle bulmuyor musun?"

"Ya silah? Bir silahı olduğunu nasıl anladın?"

"Geçen sene bir oyun parkında küçük erkek çocuklarını tuzağa düşürmeye çalışan bir adama ateş etmiş. Adamı öldürememiş çünkü polis tam zamanında olay yerine gelmiş. Martini kaçmış ama orada bulunanlar adamın aleyhinde tanıklık etmemişler. Dolayısıyla polis adamı tutuklayamamış, evindeki aramada da silah bulunamamış zaten. Silahının ruhsatsız olduğunu ve yasadışı olarak taşıdığını söylememe gerek yok sanırım."

Adı, Bruno Martini idi. Ve Marcus onun kızının da bir parkta kaybolduğunu hatırladı. "Bir intikamcı." Başını iki yana salladı. "Yapmak istediği tam da bu: adaleti kendi elleriyle sağlamak. Lanet olsun."

"Olaydan sonra eşi diğer oğlunu yanına alıp adamı terk etmiş. Martini ise Alice'nin kaybolmasından sürekli kendini sorumlu tuttuğu için huzur bulamamış. Üç yıldır kendi çabalarıyla araştırmasını sürdürmüş, elbette bu yüzden güvenlik güçleriyle sık sık başı belaya girmiş. Gündüzleri otobüs şoförü olarak çalışıyor, geceleriyse kızını arıyormuş. Onu bulacağından emin olduğu yerlere gidiyormuş ki buralar pedofililerin gittiği ya da gizlice kadın ticareti yapılan yerler."

"Sanırım her şeyden öte, kendisine huzur verecek bir cevabın peşinde." Marcus adamın durumu ile Rocca çiftinin durumlarını kıyasladı. Filippo'nun ailesi karanlığa teslim olmamış, hayatlarının içine girmesi için kapıları ardına kadar açmamışlardı. Kötülüğü kötülükle yok etmeye çalışmamışlardı. "Bruno Martini kendini öldürtmeye uğraşıyor."

Clemente de Marcus'la aynı fikirdeydi. Astor Goyash hemen hemen ulaşılmazdı. Adam elini silahına bile atamadan Goyash'ın korumaları onun işini bitirirlerdi. Martini'nin kaçış planıysa bir hayalden başka bir şey değildi.

Martini'nin evden çıkmasını beklerken Clemente, Marcus'a günün diğer haberlerini iletti. "Polis, Lara'yı aramaya başladı."

Bu inanılmazdı. "Ne zaman?"

"Kaçırma olayının Jeremiah Smith'in diğer cinayetleriyle ilişkilendirmişler. Bunda onlarla birlikte çalışan Milano Emniyeti'nden bir kadın polisin büyük bir rolü olmuş."

Marcus söz konusu polisin anlaşma yaptığı genç kadın olduğunu anladı ama bu konuda br şey söylemedi. Fakat bu haber çok umut vericiydi.

"Başka bir şey daha var: Doktorlar, Jeremiah Smith'in kalp krizi geçirdiğine karar verdiler. Zehirlenmiş olmasından kuşkulanıyorlar ve toksikolojik testler yapmaya devam ediyorlar. Yani sen haklıydın."

Marcus, "Hatta hangi madde olduğunu bile biliyorum," diye ekledi. "Süksinilkolin. Kasları felce uğratıyor, bu yüzden etkisi bir kalp krizine benzeyebiliyor. Ayrıca kanda hiçbir iz bırakmıyor." Memnun bir ifadeyle gülümsemekten kendini alamadı. "Bizim gizemli meslektaşımız, Doktor Canestrari'nin intiharından esinlenmiş olmalı."

Clemente çok etkilenmişti. Öğrencisi her sınavı büyük bir başarıyla geçiyordu. "Bu hikâye bittiğinde ne yapacağına karar verdin mi?"

Marcus'un gözlerinin önüne Caritas'taki papaz geldi. Biraz onun gibi olmak, insanlarla kaynaşmak, başkaları için uğraşmak hoşuna giderdi. Ama sadece, "Şimdilik erteliyorum," demekle yetindi. Belki bir şeyler daha ekleyecekti ama arkadaşı koluna dokunarak dikkatini çekti. "Adam dışarı çıkıyor."

İkisi de camdan dışarı baktı ve Bruno Martini'nin arabasına doğru ilerlediğini gördüler.

Clemente arabasının anahtarlarını Marcus'a uzattı, "Bol şans, dedi.

Şehir akşam yemeği için boşalıyordu ve Martini'nin arabası trafiğin içinde düzgün bir şekilde ilerliyordu. Marcus fark edilmemek için belirli bir uzaklığı koruyarak aracı rahatlıkla takip edebiliyordu.

Martini, Roma'nın dışına çıkıyordu. Marcus yol kenarındaki işaretleri okuyunca bundan emin oldu. Fakat adam önce bir banka-

matiğin önünde durdu. Marcus bunu garipsedi çünkü Clemente ona adamın o gün hesabından yüklü miktarda para çektiğini söylemişti. Adam arabasına binip yeniden yola koyuldu. Ancak on dakika sonra tekrar durdu. Bu kez maç seyretmeye gelen müşterilerle ağzına kadar dolu olan bir bara girip kahve siparişi verdi. Birilerini tanıyor gibi görünmüyordu; kimseye selam vermedi, hiç kimse de gelip kendisiyle sohbet etmedi. Kahvesini bitirdikten sonra hesabı ödedi ve yeniden yola çıktı. Trafiğin yoğun olmadığı bir bölgeye doğru ilerliyordu bu defa. Trafik ışıklarının yanından geçerken kırmızı yandı. Ama adam sürücülerin gözlerini korkutmak için konulan yüksek para cezasına aldırmadan, plakasını açık şekilde kaydedebilecek kameranın tam altından geçip yoluna devam etti. Marcus'un yapabileceği bir şey yoktu, adamı takip etti. Bu sırada Martini, Roma'nın kuzey banliyölerine bağlanan çevre yoluna saptı. Bilet gişesine yaklaştı ve biletini aldı. Sonra bir benzin istasyonunda üçüncü molasını verdi, arabaya benzin aldı. Marcus benzinciyi geçer geçmez gördüğü bir boşluğa girdi ve dikiz aynasından adamın rahat tavırlarla pompacıyla sohbetini ve kredi kartıyla ödeme yapmasını izledi. Sonra aşırıya kaçmayan bir hızla yeniden yoluna devam etti.

Adam nereye gidiyordu? Marcus artık olanları anlamıyordu. Gözünden kaçan bir şeyler vardı.

Martini bu kez Floransa yönüne doğru gitmeye başladı. Ama on kilometre kadar gitmeden yeniden bir servis istasyonunda durdu. Marcus bu defa adamın ardından içeri girmeye karar verdi. Arabasını park etti ve servis istasyonundaki restorana girdi. Bruno Martini bir paket sigara aldı ve ikinci kahvesini sipariş etti. Marcus dergilerin durduğu köşeye gidip eline bir dergi aldı ve derginin sayfalarını çevirirken adamı gözetlemeye devam etti. Martini kahvesini içerken o anda Marcus'un ne olduğunu anlayamadığı bir hareket yaptı. Sonra başını kaldırdı ve kasanın hemen üstündeki güvenlik kamerasına birkaç saniye baktı.

Marcus, *kameranın kendisini çektiğinden emin olmaya çalışıyor*, diye düşündü.

Sonra Martini, fincanını masaya bıraktı ve alt kattaki tuvalete inen merdivene yöneldi. Marcus hemen arkasından gitti. Yaylı bir kapıyı geçip yalnız olduklarından emin olunca ellerini yıkayan adama yaklaştı. Yanındaki lavaboya gidip musluğu açtı. Adam, umursamaz gözlerle Marcus'a baktı.

"Bir şahide mi ihtiyacınız var, Bay Martini?"

Bu sözler adamı gafil avlamıştı. "Bana mı dediniz?"

"Bankamatik, benzinci, servis istasyonu; hepsi güvenlik kameralarının olduğu yerler. Barda maç izleyen taraftarlar arasında sizi fark eden biri mutlaka olmuştur. Kırmızı ışıkta para cezası alma fikri. Paralı yola giriş-çıkış. Tüm hareketlerinizin resmî kayıtlara geçmesini sağlamaya çalışıyorsunuz. Peki aslında nereye gidiyorsunuz?"

Adam meydan okuyan bir ifadeyle yerinde kıpırdandı. Öfkeliydi, maskesi düştüğü için gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Benden ne istiyorsunuz?"

Marcus korkusuzca adamın bakışlarına karşılık verdi. "Sadece size yardım etmek istiyorum."

Adam Marcus'u yere devirmeye hazırdı ama oyalanıyordu sanki. Sinirli karakteri güçlü ellerinden, saldırmaya hazır bir leoparın omuzları gibi kalkık omuzlarının duruşundan kolayca anlaşılıyordu. "Polis misiniz?"

Marcus, soruyu duymazlıktan geldi. "Alberto Canestrari, Astor Goyash. Bu isimleri daha önce duydun mu?"

Martini'de hiçbir tepki olmadı, afallamadı; sadece ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Bu kişileri tanıyor musunuz, tanımıyor musun?"

"Neyin nesisin sen? En azından bunu söyle."

"Sadece kaçmaya çalışıyorsun, değil mi? Benden farklı değilsin. sen de birine yardım etmeye çalışıyorsun. Ama kime?"

Bruno Martini, sanki suratının ortasına yumruk yemiş gibi bir adım geri gitti. "Yapamam."

"Söylemelisin, yoksa her şey boşa gidecek. O kişi adaleti sağlayamayacak. Bu gece ölecek." Martini'ye yaklaşıp tekrarladı. "Kim?"

Adam, elini alnına götürerek lavabolardan birine yaslandı. "O kadın dün bana geldi, kaybolan oğlunun aslında öldüğünü ve onun katilini nasıl bulacağını bildiğini söyledi."

"Camilla Rocca." Marcus işte bunu beklemiyordu.

Martini başıyla onayladı. "Üç yıl önce çocuklarımızın başına aynı şeyin gelmesi bizi birbirimize yakınlaştırmıştı. Kaybolmalarının ardından Alice ve Filippo iki kardeş gibi oldular bizim için. Camilla'yla bir karakolda tanıştık ve o andan sonra acı bizi birbirimize bağladı. Eşim beni terk ettiğinde Camilla hep yanımda oldu. Beni anlayabilecek tek insandı. Bu yüzden benden silahı istediğinde ne diyeceğimi bilemedim."

Marcus duyduklarına inanamıyordu. Dayanma gücü bulan, hayatlarına devam etmek için yeni bir evlat gibi güzel bir nedenleri olan aile. Hepsi hayalmiş meğer. Şimdi Camilla'nın planındaki trajediyi de anlıyordu. Kocasının şehir dışında olmasından yararlanmış, ona hiçbir şey söylememişti. Her şeyi gizli saklı yapmıştı çünkü başına bir şey gelmesi halinde küçük bebeğe bakacak biri olmalıydı. O gün öğleden sonra küçük çocuk bu nedenle evde yoktu. Mutlaka birine emanet etmiş olmalıydı.

"Camilla silahın ruhsatsız olduğunu biliyordu. Silahı ona verdin ve sonra işlerin yolunda gitmemesi ve polisin silahı bulması halinde, daha önce adaleti yerine getirme uğruna bu silahı kullandığın ortaya çıkacaktı. Bu yüzden kendini aklamak için bir plan yaptın." Marcus adamı köşeye sıkıştırdığının farkındaydı, artık gerçeği inkâr etmesi mümkün değildi. "Camilla sana niyetinin ne olduğunu söyledi mi?"

"Birkaç gün önce bir telefon almıştı. Tanımadığı bir ses oğlu Filippo'yu öldürten adamı bulmak istiyorsa bu gece bir otel odasına gitmesinin yeterli olduğunu söylemiş. Cinayeti azmettiren kişinin adı Astor Goyash'tı."

Marcus hemen, "Hangi otel, oda numarası ne?" diye sordu.

Martini ayak uçlarına bakmaya devam ediyordu. "Neler yaptığımı düşündüm. Gerçeğin sevimsiz bir şaka olmadığını hiç kimse garanti edemez. Ama şüphe her şeye inanmanı sağlar. O sessizlik

dayanılmazdır. İstediğin tek şey onu susturmaktır. Başka hiç kimse duyamaz ama senin için bir işkencedir, kendi kendini yersin."

"Bunu susturacak olan şey silah sesleri değil... Şu an Camilla Rocca'nın nerede olduğunu söyle bana, lütfen."

"Hotel Exedra, oda numarası 303."

Saat 20.00

Hava sıcaklığı birkaç derece düşmüş ve ortalığa sokak lambalarının turuncu rengini alan incecik bir sis çökmüştü. Sanki bir yangının ortasında ilerliyormuş gibi hisseden Sandra alevlerin her an bir yerlerden çıkmasını bekliyordu.

Dikilitaş ve fil heykelinin olduğu meydanda akşam duasından çıkan inananlar bekleşiyorlardı. Sandra aralarından geçip Santa Maria sopra Minerva Bazilikası'na girdi. İlk geldiğinden farklı olarak bazilika bu kez ıssız değildi. Turistler, daha doğrusu inananlar bazilikanın içinde dolaşıyorlardı. Varlıkları Sandra'yı rahatlattı. Genç kadın hemen San Raimondo di Peñafort Şapeli'ne yöneldi. Anlamak istiyordu.

Perişan durumdaki mihrabın önüne geldiğinde kendini yeniden azizin portresinin karşısından buldu. Sağında, adak için yakılmış mumlarla kuşatılmış iki melek arasındaki Mesih'in yargıç olarak tasvir edildiği bir fresk *(Cristo giudice fra due angeli)* vardı. Kim bilir bu mumlar hangi dualar için yanıyordu ya da hangi günahlar bu mum alevlerinin arasında cezalarını çekiyordu. Bu kez Sandra çevresindeki sembollerin anlamını görebiliyordu. Bunlar bir adalet mekânının bileşenleriydi.

Ruhlar Mahkemesi, diye düşündü.

Bazilikayı süsleyen diğer şapellere kıyasla bu şapelin sadeliği ortama gerekli mesajı yayıyordu. İkonografi tam anlamıyla tek ve gerçek yargıyı ifade ediyordu: Tek yargıç, yanında iki meleğin hazır

bulunduğu Mesih'tir ve San Raimondo –penitenziere– olayları ona şerh eder.

Sandra kendi kendine güldü. Buraya ilk yönlendirilmesi rastlantı değildi. Her ne kadar balistik uzmanı olmasa da geçen sabah kendisine yapılan silahlı saldırı kafasında net bir şekilde saklıydı. Kurşun sesleri kilisenin içinde yankı yaparak kaybolmuştu ve böylece Sandra da nişancının nereden ateş ettiğini anlayamamıştı. Ancak Lara'nın evinin altında yaşadıklarından sonra birinin onu gerçekten öldürmek istediğinden şüphe ediyordu. O tünel bir nişancı için mükemmel bir fırsattı ama o kişi kimse bunu değerlendirmemişti. İçinden bir ses belki de iki farklı kişinin söz konusu olabileceğini söylüyordu.

Onu bazilikaya gönderen kişi, sadece Sandra'nın neler bildiğini görmek istemişti çünkü David burasıyla ilgili bir şeyler keşfetmişti. Biri her ne pahasına olursa olsun kendinde eksik olan bu bilgiyi elde etmek istemişti; Sandra'nın hayatını tehdit eden sözde saldırıdan yararlanarak onu kullanan ve aynı anda da kocasıyla olan arkadaşlığını öve öve göklere çıkaran biri. Sonra aynı kişi bir amaç uğruna Sandra'yı oyuna getirmişti, penitenziereyi yakalamak için genç kadını yem olarak kullanmıştı. O tünele Sandra'nın arkasından inmesinin nedeni de buydu. O an Sandra arkasını döndü ve *onu* gördü, etrafı bir grup ibadet eden insanla çevriliydi.

Schalber uzaktan genç kadını izliyordu. Artık saklanmak için bir nedeni yoktu.

Sandra riskli hiçbir harekete göz yummayacağını adama anlatmak için elini belindeki silahına götürdü. Schalber kollarını iki yana açtı ve düşman olmadığını gösteren bir ifadeyle yavaş yavaş Sandra'ya yaklaştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sandra.

"Sanırım bu noktada sen her şeyi anlamış durumdasın."

Sandra sesini biraz daha yükselterek, "Ne istiyorsun?" diye tekrarladı sorusunu.

Schalber göz ucuyla İsa Mesih'i işaret etti. "Kendimi korumak."

"Bana ateş eden sendin."

"Otel odanın kapısının altından aziz kartpostalını atan bendim ve seni buraya çekmek istedim çünkü David'in çektiği fotoğrafları istiyordum. Ama sen beni arayıp cep telefonum çalmaya başlayınca bir şeyler yapmam gerektiğini yoksa her şeyi kaybedeceğimi anladım. Sonrası kendiliğinden gelişti."

"David bu yerle ilgili ne bulmuştu?"

"Hiçbir şey."

"Böylece aklından beni kurtarıyormuş gibi yapmak geçti. Benim güvenimi kazandın. Bana kocamla olan arkadaşlığınla ilgili palavralar attın." *Beni yatağa attın, aramızdaki etkilenmenin gerçek olduğuna inandırdın*, diye devam etmek isterdi ama yapmadı. "Tüm bunlar şakağında yara izi olan rahibin görüntülerine sahip olmak içindi."

"Evet, rol yaptım. Tıpkı senin gibi. Bana yalan söylediğini, fotoğrafların hepsini göstermediğini anlamıştım. Yalancıları tanımakta üstüme yoktur, hatırladın mı? O adamla aranızda bir anlaşma var, değil mi? Sen, David'in katiliyle ilgili gerçeği bulmanda o rahibin sana yardımcı olacağına inanıyorsun."

Sandra öfkelenmişti. "Bu yüzden beni takip ettin, onunla bir daha buluşup buluşmayacağımı görmek için."

"Biraz da seni korumak için takip ettim."

"Kes şunu." Sandra'nın ses tonu sertti, yüzünde kırgınlıktan ziyade tiksinme ifadesi vardı. "Yeni yalanlar duymak istemiyorum."

Schalber de en az Sandra kadar ciddileşerek, "Ancak bilmen gereken bir şey var," dedi. "Kocanı öldüren kişi bir penitenziereydi."

Sandra allak bullak olmuştu ama Schalber'ya belli etmemeye çalıştı. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Sana inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Vatikan'ın bir anda penitenzierelerin aktivitelerine neden son verdiğini bana soran sen değil miydin? Papa'yı son derece önemli bir şey bu kararı almaya itmiş olmalı, sence de öyle değil mi? Hiçbir zaman ifşa edilmemiş bir şey. Onların eylemlerinin... bir tür yan etkisi gibi bir şey."

Sandra cevap vermedi ama Schalber'nın devam etmesini umuyordu.

"*Paenitentiaria Apostolica* arşivi her zaman kötülük üzerine çalışıldığı, en ince detayına kadar incelendiği, analiz edildiği bir yer olmuştur. Ancak her penitenzierenin arşivin bir parçasına erişim hakları olması gibi bir kural var. Bu, gizliliği korumak adına uyulması gereken bir kural olduğu kadar onların kötülük hakkında çok fazla bilgi sahibi olmalarını da engellemek için aynı zamanda." Schalber, Sandra'nın tüm dikkatinin üzerinde olduğunu fark edince devam etti: "Penitenziereler bir yanılgıya düştüler: Tüm suç olaylarıyla ilgili olabildiğince çok bilgi sahibi olduklarında kötülüğün insanlık tarihindeki her türlü görüntüsünü de anlayacaklarını sandılar. Ama kötülüğü sınıflandırmaya, onu farklı kategorilere sokmaya uğraşsalar da o daima her şekilden ve her öngörü olasılığından yakasını kurtarmayı başardı. Her zaman *anomaliler* söz konusu oldu: bunlar düzeltilmesi gereken küçük kusurlardı. Böylece penitenziereler kendilerini, sıradan araştırma görevlisi ve arşivci olmaktan çıkarıp doğrudan doğruya yargı sürecinin içinde yer alan adalet dağıtıcılarına dönüştürdüler. Arşivden çıkan ve bu rahipler için altın değerinde olan ders şuydu: *yaratılmış kötülük başka kötülükler yaratır.* Bu kimi zaman insanları aralarında fark gözetmeden kirleten ve önüne set çekilemeyen bir salgın gibi yayılır. Penitenzierelerin göz önünde bulundurmadıkları şey de bu salgının en az insanlar kadar kendileri için de bulaşıcı olduğuydu."

"Kötülüğün zaman içinde onları da baştan çıkardığını mı söylemek istiyorsun?"

Schalber başını sallayarak onayladı. "Hiçbir şekilde etkilenmeden bu kadar karanlık bir güçle iç içe yaşamak mümkün değil. Eğer her penitenzierenin tüm arşivi öğrenmesi yasaklanmışsa ki bu kural asırlar içinde kaybolup gitti, bunun mutlaka bir nedeni vardı." Schalber daha dostça bir ses tonuyla devam etti: "Düşünsene Sandra, sen bir polissin. Fotoğraf makinenle tanık olduğun olay yeri sahnelerini her zaman kendi hayatının dışında tutabiliyor musun? Yoksa oradaki acıdan, üzüntüden, kötülükten bir şeyler seni evine kadar izliyor mu?"

Sandra'nın aklına David'in kertenkele yeşili kravatı geldi. Schalber haklıydı.

"Bu yüzden pes eden kaç meslektaşın oldu? Kaç tanesi sınırın diğer tarafına geçti? Bir uyuşturucu satıcısının kaşla göz arasında rüşvet verdiği nice kusursuz memurlar var. Çekinmeden hayatını emanet edebileceğin ama görevlerini unutarak bir şüpheliyi konuşturmak bahanesiyle öldürene dek döven polisler var. Görevin kötüye kullanılması ve yozlaşma: tüm bunlar yapacak bir şey olmadığını anlayarak teslim olmuş adamlar. Haksızlıkları düzeltmeyi deneseler de her zaman kazanan kötülük oluyordu."

"İstisnalardan söz ediyorsun."

"Biliyorum, ben de bir polisim. Ama bu başımıza gelmeyecek anlamına gelmez."

"Penitenzierelerin başına geldi mi?"

"Peder Devok durdurulma kararına boyun eğmek istemiyordu. Rahipleri gizlice toplamaya devam etti. Durumu kontrol altına alacağından emindi ama bu aptallığını hayatıyla ödedi."

"Bu yüzden David'i kimin öldürdüğünü kesin olarak bilmiyorsun. Şu şakağında yara izi olan rahip bile olabilir."

"Sana haklı olduğunu söylemek isterdim ama gerçek şu ki ne cevap vereceğimi bilmiyorum."

Sandra adamın samimi olup olmadığını anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Sonra keyifli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Ne aptalım, bir kez daha tuzağına düşecektim."

"Bana inanmıyor musun?"

Genç kadın Schalber'ya nefret dolu gözlerle bakıyordu. "Seni tanıdığım kadarıyla kocamı öldüren sen bile olabilirsin." Sandra "kocamı" kelimesini vurgulayarak söylemişti. Böylece önceki gece yaşanan o önemsiz olay dâhil, David ile onun arasında dünyalar kadar fark olduğunun altını çizmek istemişti.

"Seni aksine nasıl ikna edebilirim? Katili bulmana yardımcı olmamı ister misin?"

"Bu konuda yeterince anlaşma yaptım. Ayrıca daha kolay bir yolu da var."

"Tamam, seni dinliyorum."

"Benimle gel. Güvendiğim bir başkomiser var, adı Camusso. Ona her şeyi anlat, bırakalım bize yardım etsin."

Schalber hiçbir tepki göstermedi ama biraz durup düşündü. "Tabii, neden olmasın? Şimdi mi gidelim?"

"Zaman kaybetmeye gerek var mı? Ama buradan çıkarken önümden yürü."

"Eğer bu sana kendini daha rahat hissettirecekse..." Schalber bunu söyledikten sonra yürümeye başladı.

Bazilika kapanmak üzereydi ve ibadet edenler çıkış kapısına yığılmaya başlamışlardı. Sandra, İnterpol ajanını birkaç metre geriden takip ediyordu. Adam sık sık dönüp Sandra'nın nerede olduğuna bakıyordu. Genç kadının arkasında olmasını sağlamak için de ağır adımlarla yürüyordu. Bir ara ana kapının yakınında biriken kalabalığın içinde kaldı ama Sandra hâlâ onu görebiliyordu. Schalber bir kez daha dönüp Sandra'ya baktı ve bu sıkışıklığın kendisinden kaynaklanmadığını anlatır gibi bir hareket yaptı. Bu arada Sandra da bir grubun arasında sıkışıp kalmıştı. Diğer insanların arasından Schalber'nın başını görebiliyordu. Sonra önündeki kalabalıktan biri yere düştü. Grubun arasında bir dalgalanma oldu ve iten kişiyi protesto eden sesler yükseldi. Sandra neler olduğunu anlamıştı ve insanları iterek ilerlemeye çalıştı. İnterpol görevlisinin ensesini artık görmüyordu. Önüne gelene inatla dirsek atarak geçmeyi başardı. Kilisenin önüne çıkınca etrafına bakındı.

Schalber ortadan kaybolmuştu.

Saat 20.34

Camilla Rocca'nın ikna olması için tek bir telefon görüşmesi yetmişti. Ne bir kanıt ne de bir açıklık.

Sonunda elinde bir isim vardı: Astor Goyash ve bu kadarı da onun için yeterliydi.

Hotel Exedra, eskiden Esedra Meydanı diye anılan –çünkü az ilerisinde bulunan ve hâlâ hayranlık uyandıran Diocletian Hamamları'nın yarım daire şeklindeki yapılarından esinlenilmişti– ve daha sonra, 1950'lerde adı Repubblica Meydanı olarak değiştirilen meydanda bulunuyordu. Ancak Romalılar geçen onca zamana rağmen yeni ada alışamamış olmalılar ki hâlâ eski adını kullanmaya devam ediyorlardı.

Lüks otel, meydanın sol köşesindeki Naiadas Çeşmesi'nin önünde yükseliyordu.

Marcus otobanda gelirken, Camilla'yı geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan durdurabilmeyi umarak otele varmasına yarım saat kadar zamanı kaldığını hesaplamıştı. Şu an hâlâ kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Küçük Filippo'nun neden öldürüldüğünü henüz çözememişti. Bu kez diğer penitenzierenin fısıldadığı gerçek çok açık değildi. Clemente, Marcus'a, "Sen de onun kadar başarılısın. Sen tıpkı onun gibisin," demişti. Ama bu doğru değildi. Selefinin şu an nerede saklanmış olabileceğini bir kez olsun anlamaya çalışmamıştı. Fakat onun Marcus'un her hareketini yargılayarak kendisini gözetlediğinden emindi. *Bir gün ortaya çıkacak,* dedi içinden. Günün birinde mutlaka karşılaşacaklarından emindi. Ve o gün gizemli meslektaşı kendisine her şeyi anlatacaktı.

Döner kapının önünde bekleyen üniformalı kapıcıyı geçip otele girdi. Kristal avizelerin ışıkları değerli mermerlere yansıyordu, mobilyalar son derece gösterişliydi. Lobide herhangi bir müşteri gibi durup Camilla'nın izini nasıl bulacağını düşünmeye başladı.

Bulunduğu yerden gece elbiseleri giymiş bir grup gencin lobiye girdiğini gördü. O kargaşanın içinde otel görevlisi bir çocuk kırmızı kurdeleyle bağlanmış koca bir kutuyu resepsiyonun önüne bıraktı.

"Astor Goyash için."

Resepsiyondaki kız salonun sonunu işaret ederek, "Doğum günü partisi terasta," dedi.

Marcus sonunda Camilla Rocca'nın evinde gördüğü hediyenin ve aldığı yeni elbisenin nedenini anlamıştı; bunlar otele dikkati çekmeden girebilmek için başvurduğu yöntemlerdi.

Otel görevlisi çocuğun diğer davetlilerle birlikte doğrudan teras katına çıkan asansöre doğru ilerlediğini gördü. Grubun arasında Marcus'u önce Canestrari'nin muayenehanesinde sonra da kliniğinde öldürmeye çalışan iki azman da vardı.

Bu akşam Astor Goyash burada olacaktı. Gerçi tüm bu güvenlik önlemleriyle ona yaklaşmak mümkün değildi. Ama gizemli rahip, Camilla için bir yolunu bulmuş olmalıydı.

Marcus 303 numaralı odaya Camilla'dan önce ulaşmalıydı.

Otelin kapıları açıldı ve etten bir duvar oluşturmuş korumaların arasında, fazla uzun boylu olmayan, yetmiş yaşlarında, kır saçlı, bronz teni kırışıklıklar içinde, buz gibi bakışları olan bir adam içeri girdi.

Astor Goyash.

Marcus, Camilla'nın her an ortaya çıkmasından korkarak etrafına bakındı. Ama korktuğu gibi olmadı. Goyash başka bir asansöre yönlendirildi. Kapılar kapandığında Marcus acele etmesi gerektiğini anladı. Birazdan güvenlik kameraları onun varlığını fark edecek ve güvenlik görevlileri burada bulunma nedenini anlamak için yanına geleceklerdi. Resepsiyona yaklaştı ve az önce Bruno Martini'nin cep telefonundan ayırttığı odayı istedi. Ona kimliğini sordular, Marcus da eğitiminin başında Vatikan'dan verilmiş olan sahte pasaportunu gösterdi.

"Camilla Rocca henüz gelmedi mi?"

Görevli bu bilgiyi kendisine verip vermemekte tereddüt ederek bir süre Marcus'u inceledi. Marcus bakışlarını kaçırmadan beklemeye devam etti ve görevli de sonunda hanımefendinin bir saat kadar önce gelip odasına yerleştiğini söyledi. Bu Marcus için yeterliydi. Görevliye teşekkür etti ve uzattığı oda kartını aldı. Odası ikinci kattaydı. Goyash'ın adamları tarafından korunmayan asansörlerden birine bindi. Ancak asansörün kapıları kapanır kapanmaz iki yerine üçüncü katın düğmesine bastı.

Asansörün kapıları uzun bir koridora açıldı. Marcus etrafına bakındı, ortalıkta koruma görünmüyordu. Garipti. Oda numaralarını okuyarak 303 numaralı odayı bulmaya çalıştı. Köşeyi dönüp on metre kadar daha yürüyünce aradığı odayı buldu. Burada da koruma yoktu, Marcus yine garipsedi, bu pek normal değildi. Belki içeride Goyash'ın yanındaydılar. Kapının elektronik kilidinde "rahatsız etmeyin" ışığı yanıyordu. Marcus ne yapacağına karar veremeden kapıyı çaldı. Yirmi saniye kadar bekledi ve derken içeriden bir kadın sesi kim olduğunu sordu.

"Otel güvenlik görevlisi. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ancak odanızdaki duman dedektöründen bir alarm sinyali aldık." Kapının kilidinden bir ses geldi ve kapı açıldı. Marcus karşısında en fazla on dört yaşında, sarışın bir kız çocuğu görünce şaşırıp kaldı. Kız yarı çıplaktı, çarşaflardan birine sarınmıştı ve gözlerinde de uyuşturucu kullanan birinin buğulu bakışları vardı.

"Bir sigara yakmıştım, bu kadar büyük bir şey olacağını düşünmedim," diye itiraf etti.

"Telaşlanmayın, ben hemen kontrol ederim." Marcus davet beklemeden kızı kenara itip içeri girdi.

Burası bir süitti. İlk oda koyu renk parkeli, geniş bir oturma odasıydı. Hemen yanında mini barı ve dev bir plazma televizyonu olan küçük bir oda daha vardı. Bir köşeye hediye paketleri yığılmıştı. Marcus hemen süite bir göz attı. Görünüşe göre içeride küçük kızdan başkası yoktu.

"Bay Goyash burada mı?"

"Banyoda, isterseniz çağırayım."

Marcus duymazlıktan geldi ve yandaki odaya doğru ilerledi. Küçük kız oda kapısını kapamayı unutarak Marcus'un peşinden gitti. "Hey, nereye gidiyorsunuz?"

Odada dağınık bir yatak vardı. Ortadaki sehpada üzerinde kokain bulunan bir ayna ve rulo yapılmış bir banknot duruyordu. Televizyon bir müzik kanalına ayarlanmıştı ve sesi sonuna kadar açıktı.

Küçük kız, "Hemen dışarı çıkın!" diye bağırdı.

Marcus bir elini kızın ağzına kapadı ve itiraz edecek zaman olmadığını anlatmak için kıza dik dik baktı. Küçük kız sakinleşmiş gibiydi ama korkmuştu. Marcus banyonun önüne gitti ve kıza kapıyı işaret etti. Kız başıyla onayladı; Goyash içerideydi. Televizyonun sesi banyoda neler olduğunu anlamasına engel oluyordu.

"Silahlı mı?"

Küçük kız başını "hayır" anlamında salladı. Marcus, yaşlı dolandırıcının korumalarını uzaklaştırma nedeninin karşısında duran ufaklık olduğunu anladı. Doğum günü partisinden önce seks kokan küçük bir hediye ve kokain.

Tam kıza gitmesini söylemek için döndüğünde eşikte duran Camilla Rocca'yı gördü. Ayaklarının dibinde açılmış bir hediye kutusu. Elinde bir silah. Gözlerinde nefretin karanlık parıltısı.

Marcus gayriihtiyari kadını durduracakmış gibi elini ona doğru uzattı. Küçük kız, bir rock şarkısının notaları arasında kaybolan bir çığlık attı. Marcus kızı ittirdi ve on dörtlük genç korku içinde yatağın bir köşesine sindi.

Camilla cesaretini kaybetmemek için derin derin nefes alıp veriyordu. "Astor Goyash sen misin?" Aslında karşısında yetmiş yaşlarında birini bulması gerektiğini biliyordu.

Marcus sakin kalmaya çalıştı ve Camilla'yı aklını kullanmaya zorlamak istedi. "Hikâyeni biliyorum ama bu şekilde hiçbir şeyi çözemezsin."

Kadın, banyo kapısının altından süzülen ışığı fark etti. "İçeride kim var?" Silahını banyo kapısına doğrulttu. Marcus kapı açılır açılmaz kadının ateş edeceğini biliyordu. "Dinle beni. Yeni doğan bebeğini düşün. Adı ne?" Zaman kazanmaya, kadında bir kararsızlık yaratacak, en azından dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ama Camilla onu duymuyordu ve gözlerini kapıdan ayırmıyordu. "Kocanı düşün. Onları yalnız bırakamazsın."

Camilla'nın gözlerinde ilk yaşlar oluşmaya başladı. "Filippo dünyalar tatlısı bir çocuktu."

Marcus sert davranmaya karar verdi. "O tetiği çektiğinde ne olacağını sanıyorsun? Sonra nasıl hissedeceğini düşünüyorsun? Sana söyleyeyim: hiçbir şey değişmeyecek, her şey şimdi nasılsa o şekilde kalacak. Rahatlamayacaksın. Her şey senin için zor olmaya devam edecek. Peki karşılığında ne elde etmiş olacaksın?"

"Adaleti yerine getirmenin başka bir yolu yok."

Marcus kadının haklı olduğunu biliyordu. Astor Goyash'ı Canestrari ve Filippo'yla ilişkilendirecek bir kanıt yoktu. Tek kanıtı da –klinikte bulduğu kemik– Bulgar'ın adamları almıştı. Sakin ama en kötüsüne engel olmaktan korktuğu için altında biraz da korku olan ve kadına hak verdiğini anlatan bir ses tonuyla, "Adalet asla yerini bulmaz," dedi. "İntikam elindeki tek ihtimal değil." Kadının gözlerinde, daima babasından şüphe eden Raffaele Altieri'nin onu vurmadan önceki bakışlarının aynısı vardı. Federico Noni'yi ihbar etmek yerine onu yargılamayı seçen Pietro Zini'nin kararlılığı. Bu sefer de her şey için çok geç olabilirdi. Kapı açılacak ve Camilla tetiği çekecekti.

Kapı kolunun aşağı indiğini gördüler. Banyonun ışığı söndü ve kapı açıldı. Küçük kız saklandığı köşeden bir çığlık attı. Hedef kapının eşiğinde göründü. Üzerinde bembeyaz bir bornoz vardı. Silahın namlusunu görür görmez ne olduğunu anlayamadan kalakaldı ve buz gibi bakan gözleri bir anda çözülüverdi. Ama bu, yetmiş yaşında bir ihtiyar değildi.

On beş yaşlarında bir çocuktu.

Odadaki herkes aynı şekilde şaşkındı.

Marcus, gözlerini delikanlıya dikmiş olan Camilla'ya baktı. Kadın, "Astor Goyash nerede?" diye sordu.

Cevap o kadar alçak sesle gelmişti ki kimse duymadı.

Camilla silahı çocuğa doğru sallayarak öfkeyle, "Astor Goyash nerede?" diye yineledi.

Çocuk sadece, "O benim," dedi.

Camilla, gördüğüne inanmak istemezcesine, "Hayır," dedi. "Hayır, sen değilsin."

"Sanırım... büyükbabam... Yukarıda doğum günü partim var, kendisi orada."

Camilla yanlışının farkına vardı ve sendeledi. Marcus o andan yararlanarak kadının yanına gitti ve elini silahı tutan elinin üzerine koyup yavaşça aşağı doğru indirdi. Kadının çökmüş gözleri de silahla birlikte yere doğru eğildi. Marcus, "Hadi gidelim," dedi. "Burada yapılacak bir şey yok. Herhalde oğlunu bilinmeyen hangi karanlık nedenle öldüren adamın intikamını küçük bir çocuktan almayacaksın, değil mi? Bunun bir intikam değeri bile yok, sadece zalimlik. Ve ben senin böyle biri olmadığını biliyorum."

Camilla durup biraz düşündü. Tam bir şey söylemek zereyken aniden donakaldı. Bir şey fark etmişti.

Marcus kadının bakışlarını takip etti ve yeniden delikanlıya baktığını gördü. Çocuğun bornozunun aralığından gözüken göğsüne bakıyordu. Çocuğa yaklaştı, delikanlıysa sırtı duvara dayanıncaya kadar geriledi. Camilla gayet müşfik hareketlerle bornozun önünü açtı ve çocuğun göğsünü boydan boya geçen yara izi ortaya çıktı.

Marcus'un sırtından aşağı uzun bir an soluğunu kesen bir ürperme indi. *Aman Tanrım, onlar ne yaptı?*

Astor Goyash'ın torunu üç yıl önce Filippo Rocca'yla aynı yaştaydı. Alberto Canestrari bir cerrahtı. Bu çocuğun kalbini tedavi etmek için para karşılığında başka bir çocuğu öldürmüştü.

Ama sonra Camilla'nın bu gerçeği bilemeyeceğini düşündü. Buna rağmen, bunu neden yaptığını hâlâ anlamamış gibi görünse de içinden gelen bir şey –bir önsezi, annelik dürtüsü ya da altıncı his– onu bu hareketi yapmaya itmişti. Kadın elini delikanlının göğsüne dayadı, çocuksa kımıldamadan buna izin verdi. Camilla bir süre o yabancı organın düzenli atışlarını dinledi; başka bir yerden, başka bir hayattan gelen sesi. Çocukla göz göze geldiler. Anne olan o kadın bu gözlerin içinde oğlunun da olduğuna dair bir ışık bekliyor olabilir miydi? Veya bir şekilde Filippo'nun da ona baktığını mı hayal ediyordu?

Marcus bunu bilmiyordu ama yaşlı Astor Goyash'ı küçük çocuğun ölümüyle ilişkilendirecek tek kanıtın torununun göğsünde saklı olduğunu anlamıştı. Adamın suçunun sabit görülmesi için kalbe bir biyopsi ya da Filippo'nun ailesiyle DNA karşılaşmasının yapılması yeterli olacaktı. Ama Marcus adaletin bu kez acı içinde olan o zavallı anneyi teselli edecek şekilde çalıştığından pek emin değildi. Kadının acısı yürekleri parçalayacak derecede olmalıydı. Bu yüzden susmaya karar verdi. Şu an sadece Camilla'yı bu odadan dışarı çıkarmak istiyordu, kadının düşünmek zorunda olduğu küçük bir çocuğu vardı.

Camilla ile genç Goyash'ın arasındaki bağı koparma cesaretini gösterip kadını dışarı çıkarmak niyetiyle onu omuzlarından tuttu.

Camilla, son bir veda dokunuşuymuş gibi çocuğun göğsünü sevgiyle okşayıp elini kibarca çekti.

Sonra Marcus'la birlikte odadan çıktılar. Uzun koridorda ilerleyip asansörlerin önüne geldiler. Birdenbire Camilla kurtarıcısına döndü, sanki onu ilk kez görüyor gibiydi. "Seni tanıyorum," dedi. "Sen bir rahipsin, değil mi?"

Marcus şaşırmıştı, cevap veremedi. Sadece kadının nasıl devam edeceğini merak ederek başıyla onayladı.

Camilla, "O bana senden söz etti," diye devam etti.

Marcus, gizemli rahipten söz ettiğini anlayınca kadının devam etmesini bekledi.

"Bir hafta önce bana seninle burada karşılaşacağımızı haber verdi." Camilla başını eğip garip bir ifadeyle Marcus'a baktı; ondan korkar gibiydi. "Benden sana her şeyin başladığı yerde karşılaşacağınızı söylememi istedi. Ancak *bu kez şeytanı araman* gerekiyormuş."

Saat 22.07

San Silvestro Meydanı'nda son duraktan 52 numaralı otobüse bindi, sonra da Paisiello Caddesi durağında da otobüsten indi. Oradan

911 numaralı otobüsle Euclide Meydanı'na geldi. Metro durağında indi ve Viterbo'dan şehir merkezini kuzey bölgesine bağlayan hattan Roma'ya giden trene bindi. Flaminio Meydanı'nda inip bu kez Anagnina yönüne giden metroya bindi. Furio Camillo istasyonuna gelince metrodan yukarı çıkıp bir taksi çağırdı.

Her aktarması birkaç dakika sürmüştü ve bu turun nedeni peşindeki olası takipçileri ekmekti. Sandra, Schalber'ya güvenmiyordu. İnterpol ajanı, genç kadının hareketlerini önceden sezme konusunda büyük bir ustalık göstermişti. Her ne kadar Santa Maria sopra Minerva'dan çıkarken ortadan kaybolmayı başarmış olsa da Sandra yeniden peşine takılmak için yakınlarda bir yerde adamın onu izlediğinden emindi. Ama bu gece aldığı önlemlerin izini kaybettirmek için yeterli olmaları gerekiyordu çünkü o gece otele dönmeden önce yapması gereken bir görevi daha vardı.

Yeni bir tanıdığı ziyaret etmek.

Taksi onu büyük polikliniğin giriş kapısında bıraktı. Sandra levhaları izleyerek yoğun bakım birimine –Gemelli'de çalışanlar arasında "sınır" olarak bilinirdi– kadar yürüdü.

Otomatik açılan kapıyı geçince kendini, mekânın mavi duvarlarıyla aynı renk ve birbirine monte edilmiş plastik dört sandalyenin olduğu bir bekleme salonunda buldu. Doktorların, hemşirelerin üniformaları, hatta su sebili ve kaloriferler de mavi renkti. Tüm bu görselliğin yarattığı etki anlaşılmaz bir renk monotonluğuydu.

İkinci kapı bir güvenlik geçişiydi. Binanın kalbi olan yoğun bakım servisine girmek için elektronik kilidi açan, yönetimden onaylı karta ihtiyaç vardı. Ayrıca bir de polis memuru nöbetçi olarak bekliyordu, bu her ne kadar şu an kimseye zarar verecek durumda olmasa bile yoğun bakımda tehlikeli birinin bulunduğuna dair resmî bir mecburiyetti. Sandra meslektaşına kimliğini gösterdi ve bir hastabakıcı da ziyaret için gereken prosedürleri uygulamasına yardımcı oldu. Sandra'ya steril bir önlük ve galoş giydirip saçlarına da bir bone taktı. Sonra kartıyla kapıyı açıp Sandra'yı içeri soktu.

Önünde uzanan upuzun koridor genç kadına akvaryumu hatırlattı, David'le birkaç kez gittikleri şu Genova'daki akvaryum gibi. Sandra balıklara bayılırdı, onların hareketleriyle neredeyse kendinden geçerdi ve bıraksalar muhtemelen saatlerce onları izlerdi. Şimdi önünde, aslında yoğun bakım odalarını birbirinden ayıran camlardan oluşan bir sürü havuz vardı. Işıklar iyice kısılmıştı ve her şeyin üstünü garip bir sessizlik sarmıştı. Ancak bu sessizliğe kulak verildiğinde içinde onlarca sesin olduğu anlaşılabilirdi; nefesler, ritmik ve düzenli kalp atışları gibi zayıf ve alçak sesler.

Sanki burası her şeyiyle uykuda gibiydi.

Bir bankonun arkasında oturan iki hemşirenin yanından geçip linolyum kaplı zeminde ilerledi. Oturdukları bölüm de loş ışıklarla aydınlatılmış olan genç hemşirelerin yüzüne yoğun bakımda yatan hastaların yaşam parametrelerinin görüldüğü ekranın parlaklığı vuruyordu. Hemen arkalarındaki çelik bir masada oturan nöbetçi doktor bir şeyler yazıyordu.

İki hemşire ve bir doktor – gece nöbeti personeli bu kadardı. Sandra kendini tanıttı, birtakım sorular sordu, onlar da genç kadına yardımcı oldular.

Balık akvaryumlarının önünden geçip onların bu sessizlik denizinde yüzerken yataklarında hareketsiz yatışlarını izledi. En sondaki cam bölmenin önüne gelmişti. Kapıya doğru yaklaşırken diğer taraftan kendisine bakan birini fark etti. Beyaz bir doktor önlüğü giymiş olan ufak tefek bir genç kızdı, muhtemelen aynı yaşlardaydılar. Sandra odaya girdi. İçeride altı yatak vardı ama sadece biri doluydu – Jeremiah Smith'inki. Jeremiah Smith kablolara bağlıydı ve göğsü hep aynı ritimle inip kalkıyordu. Elliden çok daha yaşlı gösteriyordu.

Sonra dönüp genç kıza baktı. Ve kızın yüzünü görür görmez dejavu yaşadığını hissetti. Birkaç saniye sonra bu yüzü nerede gördüğünü hatırladı ve ürperdi. Canavarın ölüm döşeğinde kurbanlarından birinin hayaleti dolaşıyordu.

"Teresa," dedi.

Genç kız gülümsedi. "Ben Monica. Onun ikiz kardeşiyim."

Karşısındaki genç kız yalnızca Jeremiah'nın öldürdüğü masum genç kızlardan birinin kardeşi değil, aynı zamanda adam fenalaştığında ambulansla yetişip ona ilk müdahaleyi yapan ve hayatını kurtaran doktordu.

Sandra kıza elini uzatıp kendisini tanıttı. "Adım Sandra Vega, polisim."

Genç kız, Sandra'nın elini sıktı. "Buraya ilk kez geliyorsunuz, değil mi?"

"Niçin sordunuz? Belli mi oluyor?"

"Evet, ona bakışınızdan."

Sandra bir kez daha dönüp Jeremiah Smith'e baktı. "Ona nasıl bakıyorum?"

"Bilmiyorum. Ama sanki akvaryumdaki kırmızı balığa bakar gibi diyebilirim."

Sandra gülerek başını salladı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, hayır, kesinlikle değil."

"Ben ise her gece buraya geliyorum. Gece nöbetime başlamadan ya da gündüz nöbetim bitmeden önce. On beş dakika kadar burada duruyor, sonra gidiyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Yapıyorum sadece."

Sandra, Monica'nın cesaretine hayran oldu. "Onu neden kurtardın?"

"Herkes neden bana aynı şeyi soruyor?" Genç kız öfkelenmeden, sakin sakin konuşuyordu. "Halbuki doğru soru şu olmalı: Onu neden ölüme terk etmedin? İkisi farklı şeyler, sizce de öyle değil mi?"

Öyleydi, Sandra hiç böyle düşünmemişti.

"Eğer bana onu şimdi öldürmeyi isteyip istemediğimi soracak olursanız, sonuçlarından korkmasam bunu yapardım diye cevap veririm. Müdahale etmememin ve onu orada ölüme terk etmemin ne anlamı vardı? Tıpkı hayatının sonuna gelmiş ve huzur içinde ölen normal bir insan gibi. Hayır, o diğerleri gibi değil. O böyle bir ölümü hak etmiyor. Benim kardeşimin böyle bir fırsatı olmadı."

Sandra cevap vermek için kendini zorladı. O da David'in katilini arıyordu ve kendine sürekli bunu gerçeğe ulaşmak, kocasının ölümüne bir anlam vermek için yaptığını söylüyordu. Adalet için. Ama acaba Monica'nın yerinde olsaydı nasıl davranırdı?

Genç kız sözlerine devam etti: "Hayır, benim için en acımasız intikam onu bu yatakta görmek. Ne mahkeme ne jüri. Ne kanunlar ne teknik ayrıntılar. Ne psikolojik inceleme ne de hafifletici nedenler. Hiçbiri yok. Gerçek intikam onun böyle kalacağını bilmek; bu şekilde, kendi bedenine hapsolmuş halde. Bu hapishaneden çıkması imkânsız. Ben de böylece her akşam gelip onu görebilirim, yüzüne bakar ve 'adalet yerini buldu' diyebilirim." Dönüp Sandra'ya baktı. "Sevdiklerini başka birinin kötülüğüne kurban etmiş kaç kişinin böyle bir ayrıcalığın tadını çıkarma şansı vardır?"

"Aslında haklısın."

"Ona kalp masajını yapan bendim, ellerimi göğsüne koydum, dövmesinin üstüne... *Öldür beni.*" Tiksinmesini gizleyerek devam etti. "Elbiselerimin üzerinde onun bokunun, sidiğinin kokusu, parmaklarımın arasında salyası vardı." Durup nefes aldı. "Benim mesleğimde çok fazla şey görmek mümkün. Hastalık tüm hesapları eşitliyor. Ama gerçek şu ki biz doktorlar kimseyi kurtarmıyoruz çünkü herkes kendi kendini kurtarıyor, daha düzgün bir hayat, daha iyi bir yol seçerek. Hepimiz için boka, sidiğe bulaşacağımız bir an mutlaka gelecek. Ancak ne hazindir ki kim olduğumuzu ancak o gün keşfedeceğiz."

Sandra genç kızın bilgeliği karşısında şaşırmıştı. Oysa kız hemen hemen kendisiyle yaşıttı ve çok naif birine benziyordu. Saatlerce konuşsa dinleyebilirdi.

Ama Monica saatine baktı. "Sizi oyaladığım için beni bağışlayın. Gitsem iyi olacak, nöbetim başlamak üzere."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Bu gece sizden çok şey öğrendim."

Genç kız gülümsedi. "Babam her zaman, 'Yüzüne yediğin tokat bile bazen büyümene yardımcı olur,' der."

Genç kız ıssız koridorda uzaklaşırken Sandra arkasından baktı. Kafasının içindeki o düşünce yeniden şekillenmeye başlamıştı ama onu derinlere itmeye devam ediyordu. Schalber'nın kocasını öldürdüğünden emindi ve kendisi de onunla yatağa girmişti. Ama o dokunuşlara ihtiyacı vardı. David bunu anlayabilirdi.

Yoğun bakım odasının kapısına yaklaştı. Steril kutuların birinden bir maske alıp taktı. Ve sonra içinde tek bir günahkârı olan o küçük cehennemden içeri adımın attı.

Jeremiah Smith'in yatağına yaklaşırken attığı adımları saydı. Altı. Hayır, yedi. Durup adama bakmaya başladı. Kırmızı balık tam elinin altındaydı. Gözleri kapalı, buz gibi bir kayıtsızlıkla çevrili. Bu adam artık hiçbir genç kızda korku ya da acıma duygusu uyandırabilecek güçte değildi.

Yatağın yanında bir koltuk vardı. Sandra geçip oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını birleştirdi ve Jeremiah Smith'e doğru eğildi. Adamın içini okumak, onu kötülüğe iten şeyin ne olduğunu anlayabilmeyi isterdi. Sonuçta penitenzierelerin işi buydu. Her eyleminin en derinde yatan nedenlerini arayarak insan ruhunu incelemek. Fakat Sandra bir fotoğrafçı olarak izleri, kötülüğün dünyada bıraktığı yaraları dışarıdan incelerdi.

Aklına Leica'daki karanlık fotoğraf geldi.

İşte benim sınırım, diye geçirdi içinden. Belki de çekim hatası yüzünden karanlık çıkmış, geri dönüşü olmayan bir fotoğraf – David'in ona gösterdiği yolu uzun bir süre daha izleyecek gücü yoktu.

O fotoğrafta belki de bir şey vardı, kim bilebilir?

Dış görünüşler Sandra için ayrıntı kaynağı olduğu kadar aynı zamanda engeldi de. Bir kez olsun dönüp içine bakabilse ve sonra da bağışlama yolunu aramayı deneyerek her şeyi dışına atabilse ne kadar doğru bir şey yapmış olacağını fark etti. Ya da bunu yapamıyorsa da en azından günah çıkarabilseydi... Bu mutlaka ruhunun kurtuluşuna yardımcı olurdu. Bu nedenle midir bilinmez, aniden Jeremiah Smith'le konuşmaya başladı.

"Sana, kertenkele yeşili bir kravatın hikâyesini anlatmak istiyorum." Bunu neden söylediğini bilmiyordu ama öylesine, dudaklarından dökülüvermişti. "Olanlar, biri kocamı öldürmeden birkaç hafta öncesine uzanıyor. David uzun bir iş seyahatinden dönmüştü. O akşam da uzun süre sonra görüştüğümüz diğer akşamlar gibiydi. Sadece ikimizin katıldığı bir kutlama yapıyorduk. Dünyanın geri kalanı kapının dışında kalmıştı ve insan soyunun son iki temsilcisiydik. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Başına hiç böyle bir şey geldi mi?" Eğlenircesine gülerek başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır. Her neyse, o gece tanıştığımızdan beri ilk kez ona âşıkmışım gibi rol yapmak zorunda kaldım. David bana sürekli aynı soruyu soruyordu. 'Nasılsın? Her şey yolunda mı?' Kim bilir gün boyunca bu soruyu birilerine kaç kez sorarız, hem de samimi bir cevap beklemeden. Ama ona her şeyin yolunda olduğunu söylediğimde bu sıradan bir cevap değildi, bir yalandı. Birkaç gün önce kürtaj yaptırmak için hastaneye gitmiştim." Sandra gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissediyordu ama durmadı. "Mükemmel bir anne baba olmak için hiçbir eksiğimiz yoktu; birbirimize âşıktık, ilişkimizde karşılıklı güven vardı. Ama o, savaşları, devrimleri, katliamları fotoğraflamak için sürekli gezen bir muhabirdi. Ben ise devletin emrindeki bir polis memuru. David'in başına gelenler gibi riskli bir hayatın varsa dünyaya çocuk getirmeyi unutmalısın. Aynı şekilde her gün benim gibi, cinayet işlenen yerlerde görmek zorunda kaldığın şeyleri görürsen de doğuramazsın. Çok fazla şiddet, çok fazla korku... bunlar bir çocuğa göre şeyler değil." Bunu tüm inancıyla, en ufak bir pişmanlık duymadan söylemişti. "İşte bu da benim günahım. Nereye gidersem gideyim bunu da yanımda taşıyacağım. Ama kendimi affedemediğim tek konu bunu David'in onayını almadan yapmış olmak. Karar vermek için onun yokluğundan yararlandım." Sandra acı bir ifadeyle güldü. "Kürtaj olduktan sonra hastaneden eve döndüğümde tek başıma yaptığım gebelik testini buldum banyoda. Çocuğum ya da içimden söküp aldıkları, bir ay içinde ne olacağını bilmediğim şey o hastanede kalmıştı. Onun içimde öldüğünü hissettim ve sonra da

onu yalnız bıraktım. Korkunç bir şey, öyle değil mi? Her ne olursa olsun o varlık bir cenaze törenini hak ediyordu. Bunu düşünerek bir kutu aldım ve içine gebelik testini, annesine, babasına ait bir şeyler koydum. Bunların arasında David'in sahip olduğu tek kravat da vardı, kertenkele yeşili olan. Sonra arabama atlayıp Milano'dan Tellaro'ya, tatillerimizi geçirdiğimiz Liguria'daki kasabaya gittim ve hepsini denize attım." Durup bir nefes aldı. "Bunu kimseye anlatmadım. Şimdi sana anlatmaksa bana çok saçma geliyor. Ama dur, daha güzeli geliyor. Yaptığım şeyin bedelini sadece kendimin ödediğini sanıyordum. Oysa bilmeden geri dönüşü olmayan bir felaket yaratmıştım. Sonradan fark ettim ve artık çok geçti. Çocuğuma duyabileceğim sevgiyi fırlatıp atarken David'e olan sevgimi de atmıştım." Yanağındaki gözyaşını sildi. "Başka yolu yoktu; onu öpüyordum, okşuyordum, onunla sevişiyordum ama hiçbir şey hissetmeden. O bebeğin hayatta kalmak için içimde açtığı yuva koca bir boşluğa dönüşmüştü. Kocamı ancak öldükten sonra yeniden sevmeye başladım."

Kollarını göğsüne kavuşturdu, omuzlarını öne doğru kıvırdı. Bu rahatsız pozisyona iyice gömülerek hıçkırdı ve sonra aniden ağlamaya başladı – durmaksızın ama özgür bırakıcı şekilde. Kendisine engel olamıyordu. Bu birkaç dakika böyle sürdü, bir yandan burnunu çekiyor öte yandan toparlanmaya çalışıyordu. Kendi kendine güldü. Tükenmişti. Ama anlaşılmaz şekilde iyi hissediyordu. *Beş dakika daha, lütfen. Sadece beş dakika.* Jeremiah Smith'in göğsüne bağlı kardiyografinin düzenli *bip* sesleri, adamı hayatta tutan solunum cihazının ritmi Sandra'nın üstünde rahatlatıcı ve hipnotize edici bir etki yarattı. Bir an için gözlerini kapadı ve hiç farkına varmadan uyumaya başladı. David'i gördü. Gülümsemesini. Dağınık saçlarını. Yumuşak bakışını. Sandra'yı üzgün ya da düşünceli gördüğünde alt dudağını uzatıp boynunu bükerek yüzünü buruşturmasını. David, her zamanki o uzun öpücüklerinden birini daha vermek için genç kadının yanaklarını ellerinin arasına aldı. "Her şey yolunda, Ginger." Sandra kendisini huzurlu ve mutlu hissetti. Sonra kocası onu

selamladı ve şarkılarını söyleyip dans ederek uzaklaştı. *Cheek to cheek.* Sesi David'in sesine benziyor olsa da Sandra uykusunda bu sesin başkasına ait olduğunu anlayamazdı. Ve her şey tamamen gerçekti.

Odada biri şarkı söylüyordu.

Saat 22.17

Marcus, Camilla Rocca'nın o beklenmedik davranışına, elini oğlunun kalbini miras olarak alan çocuğun göğsüne koyuşuna tanık olduktan sonra kendi içinde daha önce hiç bilmediği, gizli ve merhamet yüklü bir çelişki fark etti. Her zaman kendi kendine, *evrenin büyüklüğü karşısında o kadar anlamsız varlıklarız ki bizimle sürekli ilgilenen bir Tanrı ayrıcalığını hak etmiyor gibiyiz,* der dururdu. Ama şimdi fikrini değişmişti.

Her şeyin başladığı yerde karşılaşacağız.

Sonunda düşmanını tanıyacaktı. Lara'nın kurtuluşu olan ödülünü alacaktı.

Her şeyin başladığı yer ise Jeremiah Smith'in villasıydı.

Arabayı ana girişin önüne park etti. Polis devriyesi artık yoktu, Olay yeri inceleme birimi ise artık villadaki işini bitirmişti. Yer, âdeta sakladığı sır ortadan çıkmadan önce olması gerektiği gibi ıssız ve hüzünlüydü. Marcus eve doğru yürümeye başladı. Karanlığa karşı çıkma gücü olan tek şey dolunaydı.

Ana yolun çevresindeki ağaçlar serin gece esintisiyle dalgalanıyorlardı. Kımıldayan yapraklar kaçamak gülüşler gibi Marcus'un yanından koşuyor, sonra da arkasında kayboluyorlardı. Bakımsız bahçeyi süsleyen heykeller boş bakan gözleriyle Marcus'u süzüyordu.

Eve vardı. Kapı ve pencereler mühürlenmişti. Aslında penitenzierenin kendisini orada beklediğini hiç sanmıyordu. Mesajdaki direktif gayet açıktı.

Bu kez şeytanı ara.

Bu Marcus'un son sınavıydı. Karşılığında tüm cevapları elde edecekti.

Gizemli rakibin kışkırtmasının anlamı olağandışı bir işaret aramak mıydı? Ama içinden, penitenzierelerin Şeytan'ın varlığıyla ilgilenmediklerini, hatta Kilise'de onun varlığından kuşku duyan tek inananlar olduklarını tekrarladı.

Şeytan, yalnızca insanlar kötü oldukları için var olmuştur.

Kapıdaki mührü söküp içeri girdi. Ay ışığı Marcus'u takip etmeyip kapının eşiğinde durdu. İçeride ne bir ses ne de birinin varlığı duyulur gibiydi.

Cebinden el fenerini çıkardı ve ışığının yardımıyla koyu renk duvarlı koridorda ilerledi. Buraya ilk gelişini ve tabloların arkasındaki numaraları takip edişini hatırladı. Buna rağmen günah çıkartıcı yeniden buraya gelmesini istemişse gözünden bir şeyler kaçmış demekti. Jeremiah Smith'in can çekiştiği odaya yöneldi.

İçinden, *Şeytan artık burada oturmuyor*, diye geçirdi.

İlk gelişinden sonra evden bir şeyler eksilmişti. Devrilmiş sehpa, süt kâsesinin parçacıkları ve bisküvi kalıntıları olay yeri inceleme tarafından toplanıp alınmıştı. Aynı şekilde, adama ilk yardım yapıldığı sırada kullanılan steril eldiven, gazlı bez, şırınga, kanül gibi malzemeler de ortada yoktu. Canavarın, onlarla yalnızlık dolu uzun gecelerinde kendisine arkadaşlık etsin diye genç kurbanlarının hayaletlerini taşıyan fetişler de –saç bandı, mercan bilezik, pembe atkı ve tekerlekli paten– yoktu.

Ama hepsinin yerine hâlâ havada cevapsız sorular dolaşmaktaydı.

Jeremiah Smith gibi sınırları belli olan, asosyal, herhangi bir aktiviteden uzak biri o genç kızların güvenini nasıl kazanıyordu? Onları öldürmeden önce, bir ay nerede alıkoyuyordu? Lara neredeydi?

Marcus kendine bile kızın sağ olup olmadığını sormaktan çekindi. Görevine büyük bir bağlılıkla kendini vermişti, bu yüzden farklı bir son bölümü kabul etmesi imkânsızdı.

Etrafına bakındı. *Anomali. İşaret olağandışı olmamalı,* diye düşündü. *Ama sadece bir din adamının tanıyabileceği bir ipucu.*

Bu kez, sahip olmaktan korktuğu bir yeteneğine başvurması gerekecekti.

Bakışları odanın içinde dolaşıp olağanlığı bozan bir şeyler aradı. Başka bir boyuta geçmek için küçük bir çatlak. Kötülüğün yayılmak için yararlandığı bir geçit.

"Aydınlık dünyanın karanlık dünyayla karşılaştığı bir yer var... Ben, o sınırı savunmak için yerleştirilmiş bekçilerden biriyim. Ama ara sıra bir şeyler bu sınırı geçmeyi başarıyor."

Bakışları pencereye takıldı. Camın dışındaki ay ışığı ona bir şeyler işaret etmekteydi.

Kanatları anlatıyor ve ona doğru bakıyordu. Taş heykel Marcus'u âdeta davet ediyordu.

Diğer heykellerle birlikte tam bahçenin ortasında duruyordu. Kutsal Kitap, İblis'in dünyaya inmeden önce bir melek olduğunu anlatırdı. Tanrı'nın gözdesi. Marcus aklına bu gelir gelmez bahçeye koştu.

Solgun bir ay ışığıyla aydınlanan heykelin önünde durdu.

Meleğin ayaklarının dibindeki toprağa baktı ve polisin hiçbir şey fark etmediğini düşündü. Burada, toprağın altında bir şey olsaydı köpekler mutlaka koku alırlardı. Ancak günlerdir hızını kesmeden yağan yağmurlar yüzünden topraktaki koku yoğunluğu hayvanların da koku alma duygusunu yitirmelerine neden olmuş olabilirdi.

Marcus ellerini heykelin alt tarafına dayadı ve itti. Melek yerinden kımıldayarak Marcus'a altındaki gizli mahzen kapağını gösterdi. Üzerinde kilit yoktu. Kulpundan tutup kaldırmak yeterli oldu.

Karanlık delikten keskin bir rutubet kokusu, leş gibi kokan bir nefes gibi dışarı çıktı. Marcus mahzenden içeriye fenerini uzattı. Altı basamaktan sonra zemine varılıyordu. Ancak ne bir ses ne bir gürültü vardı.

"Lara!" diye seslendi. Sonra bir daha ve birkaç kere daha... Ama cevap veren olmadı.

Merdiven kenarlarına tutunarak aşağı indi.

Işık demeti o dar, basık tavanlı ve zemini bir noktadan sonra daha derinleşen karoyla kaplı mahzenin içinde dolaştı. Bir zamanlar burasının havuz olduğu belliydi ama sonradan birisi onu gizli bir oda haline getirmişti.

Fenerin ışığı bir insan izi arıyordu. Marcus şu an sadece sessiz bir beden bulmaktan korkmaya başlamıştı. Ancak Lara burada değildi.

Sadece bir sandalye.

Belki de köpekler bu nedenle de koku alamamışlardı. Jeremiah'nın genç kurbanlarını getirdiği yer burasıydı. Onları bir ay boyunca alıkoyduğu, sonra da öldürdüğü in burasıydı. Ne işkence oyunlarıyla eğlenmek için duvara asılı zincirler ne sadizmini dışa vuracak objeler ne de seks yapmak için ayarlanmış yataklar vardı. Marcus, *kötü muamele yok, şiddet yok*, diye hatırlattı kendine: Jeremiah kızlara dokunmuyordu. Her şey, yanında kızları bağladığı ip ve boğazlarını kestiği yirmi santim kadar uzunluğundaki bıçağın konduğu bir tepsi bulunan o sandalyede olup bitiyordu. O canavarın tüm sapıkça fantezisi bu kadardı. Marcus sandalyeye yaklaştı ve üstüne bırakılmış, ağzı kapalı zarfı fark etti. Zarfı alıp açtı. İçinden, banyonun altındaki gizli tünel kapağı dâhil Lara'nın dairesinin orijinal planı çıktı. Ayrıca kızın tüm ders saatlerini, randevularını gösteren bir liste, uyuşturucunun şekerin içine saklanmasıyla ilgili notlar ve son olarak Lara'nın gülümseyen bir fotoğrafı da vardı. Kızın yüzüne kırmızı kalemle koca bir soru işareti çizilmişti. *Benimle dalga geçiyorsun, değil mi*, dedi Marcus kendi kendine, bu soru penitenziereyeydi. Zarfın içinde Jeremiah Smith'in Lara'yı aslında nereden kaçırdığı da yer alıyordu.

Fakat Lara'dan hiçbir iz yoktu. Onu buraya yönlendiren gizemli dostundan da.

Marcus öfkeden çıldırmak üzereydi. Penitenziere görevini yerine getirmemişti. Adama da kendisine de lanetler yağdırdı. Onunla alay etmişti, bu dayanılmaz bir şeydi. Orada daha fazla kalmak istemiyordu. Basamakları çıkmak için geri dönerken elindeki fener yere düştü. Düşerken de bir şeyi aydınlattı.

Arkasındaki köşede biri duruyordu.

Tüm olan biteni izlemiş ama yerinden kımıldamamıştı. Işık demeti sadece koluna vuruyordu, siyahlar giymişti. Marcus gözünü ondan ayırmadan eğilip yerden fenerini aldı ve yavaşça yabancıya doğru tuttu.

Karşısında duran bir insan değil, duvara asılmış bir rahip cübbesiydi.

Birdenbire her şeyi anladı. Jeremiah Smith kurbanlarına bu şekilde yaklaşıyordu. Genç kızlar ondan korkmuyorlardı çünkü karşılarında bir canavar değil, bir din adamı görüyorlardı.

Marcus kıyafetin ceplerinden birinin kabarık olduğunu fark etti. Yaklaşıp elini cebe soktu. Cepten küçük bir ilaç şişesi ve bir de şırınga çıkardı: *süksinilkolin*.

Yanılmamıştı. Yine de bu cepteki objeler farklı bir hikâye anlatıyorlardı.

Jeremiah her şeyi tek başına yapmıştı.

Kurbanlarından birinin ablasının o gece ambulans nöbetçisi olduğunu ve kırmızı kodlu çağrıyla olay yerine onun gideceğini biliyordu. Böylece acil yardım numarasını aramış ve kalp krizi belirtilerinden şikâyetçi olduğunu söylemişti. Zehirli maddeyi kendine enjekte etmek için ambulansın gelmesini bekledi. Şırıngayı odanın bir köşesine ya da bir mobilyanın altına atabilirdi; ambulans personeli müdahale sırasında şırınganın farkına varmayabilir, polis de ilk yardımdan sonra sağlık ekibinin bıraktığı diğer malzemelerden biri sanabilirdi.

Hayır, Jeremiah rahip taklidi yapmıyordu. Jeremiah bir penitenziereydi.

Planını uygulamaya aşağı yukarı bir hafta önce, Valeria Altieri cinayetine karıştıklarına inandığı kişilere isimsiz notlar gönderdiğinde başlamış olmalıydı. Sonra Figaro olayında bilgi sahibi olan Pietro Zini'ye bir e-posta gönderdi. Birkaç gün önce Astor Goyash'ın Hotel Exedra'da olacağını Camilla Rocca'ya haber verdi.

Dolayısıyla gizemli penitenziere Jeremiah Smith'in ta kendisiydi.

Onca zaman boyunca adam aslında gözlerinin önündeydi ama kim olduğunun farkına varamamışlardı. Alberto Canestrari gibi o da süksinilkolinle doğal bir ölüm senaryosu düzenlemişti. Hiçbir toksikolojik testte anlaşılması mümkün değildi. Bir miligramlık bir doz solunum yolları kaslarını felç etmeye yeterdi. Birkaç dakika sonra, tıpkı Canestrari'nin başına geldiği gibi boğularak ölüm gerçekleşirdi. İlaç, bir kez daha düşünmeye fırsat bırakmadan aniden bedeni felç ediyordu.

Ancak Canestrari yetişen bir ambulans tarafından kurtarılmayı beklememişti, buna karşın Jeremiah kurtarılmasını planlamıştı.

Polis ne görüyordu? Artık bir tehlike arz etmeyen bir katil. Doktorlar ne görüyorlardı? Komaya girmiş bir hasta. Marcus ne görüyordu?

Anomali.

Süksinilkolinin etkisini her an kaybedebilirdi. Jeremiah Smith'in kendine gelmesi an meselesiydi.

Saat 23.59

İleri. Dur. Başa dön. Sonra yeniden. İleri, dur, başa dön.

Yoğun bakım servisinin bekleme salonunda sadece o sinir bozucu ve rutin ses vardı. Marcus etrafına bakındı. Issızdı. Sesin geldiği tarafa tedbirli bir şekilde ilerledi.

Yoğun bakımın otomatik güvenlik kapısı kapanmaya başlıyor, sonra aniden duruyor ve başa dönüyordu; aynı hareketi özenle tekrarlıyor ama bir türlü tamamlayamıyordu. Kilit mekanizmasına engel olan bir şey vardı. Marcus ne olduğunu anlamak için yaklaştı – bir ayaktı.

Koruma görevi yapan polis memuru yüzükoyun yerde yatıyordu. Cesede dikkatle baktı; elleri, mavi gömleği, lastik tabanlı ayakkabıları. Ama bir şey eksikti: kafası. Adamın kafatası çok yakından ateş açılması nedeniyle parçalanmıştı.

Marcus, *bu yalnızca ilki*, dedi içinden.

Polis memurunun üzerine eğildi ve belindeki silah kılıfının yerinde olmadığını gördü. Hemen bir istavroz çıkardı ve ayağa kalktı. Büyük bir dikkatle linolyum zeminin üstünde durarak bir sağa bir sola bakarak yoğun bakım odalarını göz ucuyla kontrol ediyordu. Hastalar yataklarında sırtüstü yatıyor ve umursamaz, sakin bir uyku uyuyorlardı. Makineler onların yerine nefes alıp veriyordu. Hiçbir şey değişmeden aynı rutininde sürüyor gibi görünüyordu. Marcus bu gerçek dışı huzurun içinde döneniyordu. *Cehennem de böyle olmalı*, diye düşündü. Burası yaşamın artık ne yaşam ne de ölüm olduğu, bu karşıtlığın dengede durduğu bir yerdi. Yalnızca umut varlığını sürdürüyordu. Hokkabaz hileleri gibiydi. İllüzyonun özü, bu insanlara bakarak varsayılan soruydu. Neredeler? Neden biraz evvel oradaydılar ve şimdi yoklar?

Personel bölümüne geldiğinde burada tedavi gören hastalar kadar şanslı olmayan üç kişiyi gördü. İlk hemşire kontrol panelinin üzerine devrilmişti. Ekranlar genç hemşirenin kanına bulanmıştı ve kadının boğazında derin bir yara vardı. İkincisi, kapının yanında yatıyordu. Kaçmaya çalışmış ama başaramamıştı. Göğsüne giren kurşunla sırtüstü yere düşmüştü. Arkadaki küçük odada beyaz gömlekli bir adam sandalyenin üzerine sırtüstü yığılmıştı; kolları iki yana açılmış, başı arkaya devrilmiş ve gözleri tavanda belirsiz bir noktaya dikilmiş halde...

Jeremiah Smith'in yattığı oda en sondakiydi.

Marcus, odadaki yatağı boş bulacağına emindi, o tarafa yöneldi.

"Gel içeri." Kendisini çağıran ses, üç gündür boğazına hortum sokulmuş birinin sesi gibi boğuktu. "Sen bir penitenzieresin, değil mi?" Marcus birkaç saniye kımıldayamadı. Sonra onu bekleyen, ardına kadar açık kapıya doğru ilerledi. Odaları ayıran cam bölmenin önünden geçerken perdelerinin çekilmiş olduğunu fark etti. Buna rağmen odanın ortasında duran bir gölge görür gibi oldu. Bunun üzerine sırtını duvara vererek kapının eşiğinde durdu.

"İçeri gir. Korkma."

Marcus cevap olarak, "Silahlısın," dedi. "Biliyorum çünkü polisin üzerini aradım."

Sessizlik. Sonra ayaklarının dibine doğru bir şeyin kaydığını gördü; bir silahtı.

"Kontrol et istersen, dolu.

Marcus şaşkınlıktan nasıl davranacağını bilemiyordu. Ona neden silahı göndermişti? Teslim olmuş gibi bir havası yoktu. Bu onun oyunu. Benim seçme hakkım yok, oynamak zorundayım. "Bu, silahsız olduğun anlamına mı geliyor?"

Silahtan çıkan ses kulakları sağır ediciydi. Cevap anlamlıydı. Jeremiah da silahlıydı.

"Odadan içeri adım atar atmaz beni vurmayacağını nereden bileyim?"

"Onu kurtarmanın tek yolu bu."

"Söyle, Lara nerede?"

Smith bir kahkaha attı. "Aslında ondan söz etmiyorum."

Marcus buz kesti. Yanında kim vardı? Kontrol etmek için başını biraz içeri doğru uzatmaya karar verdi. Ama aniden kalakaldı.

Jeremiah Smith yatakta oturuyordu, üzerinde çok kısa bir hastane geceliği vardı. Seyrek saçları dağılmıştı. Yeni uyanmış birinin o dağınık ifadesi vardı yüzünde. Bir eliyle yan tarafını kaşıyor, diğer elindeki silahı da önünde diz çökmüş oturan kadının ensesine dayalı tutuyordu.

Polis kadın yanındaydı.

İkinci silahın nereden geldiğini anlayan Marcus öne doğru bir adım attı.

Sandra'nın bileklerinde, Jeremiah'nın öldürdüğü polisin belinden aldığı kelepçeler vardı. Genç kadın bir aptal gibi uyuyakalmıştı. Onu uyandıran, arka arkaya duyduğu üç el silah sesi olmuştu. Gözlerini açar açmaz yaptığı ilk iş silahını kontrol etmek olmuş ama silahı kılıfında bulamamıştı.

Yatağın boş olduğunu da ancak o zaman fark etmişti.

Dördüncü el silah sesi ve tüm olay Sandra'nın gözlerinin önünde, sanki makinesiyle fotoğraf çekiyormuş gibi canlanmıştı.

Jeremiah uyanır, Sandra'nın silahını çalar. Personel bölümünün önünden geçer, nöbetçi iki hemşireyi ve doktoru soğukkanlılıkla öldürür. Girişteki polis silah seslerini duyar. Güvenlik kapısının kilidini açmaya çalışırken Jeremiah çoktan kapıya varmıştır. Otomatik kapı açılır açılmaz polisi gözünü kırpmadan öldürür.

Sandra silahsız olmasına rağmen Jeremiah Smith'i durdurabileceğini düşünerek odadan dışarı fırlamıştı. Bir anlamı olmasa da yorgunluğa yenik düşüp uyuyakaldığı ve tetikte olmadığı için olanlardan kendisini sorumlu tutuyordu. Ancak işin içinde başka bir şey daha olmalıydı.

Neden beni hayatta bıraktı?

Koridora çıkmıştı ama onu görememişti. Çıkışa doğru koşarken ilaç odasının kapısında Jeremiah Smith'i fark etmişti. Orada duruyor ve sevimsiz bir ifadeyle genç kadına sırıtıyordu. Sandra dehşete kapılmıştı. Sonra Jeremiah Smith silahı ona doğrultmuş ve kelepçeleri uzatmıştı.

"Tak şunları, birazdan çok eğleneceğiz."

Sandra dediğini yapmıştı ve böylece bekleme başlamıştı.

Şimdi yerde diz çökmüş otururken, şakağında yara izi olan rahibe dikkatle bakarak iyi olduğunu, merak edilecek bir şey olmadığını söylemeye çalışıyordu. Rahip mesajı aldığını anlatmak için başını hafifçe öne eğdi.

Jeremiah bir kahkaha daha attı. "Ee, beni gördüğüne memnun musun? Uzun bir süredir tek arzum başka bir penitenziereyle tanışmaktı. Tek başıma olduğumu sanıyordum. Eminim ki senin için de aynı şey söz konusudur. Adın ne?"

Ancak Marcus ona imtiyaz vermek istemiyordu.

"Hadi ama," diye ısrar etti Jeremiah. "Sen benim adımı biliyorsun. Beni ortaya çıkaracak kadar becerikli birinin adını öğrenmek hakkım değil mi?"

"Marcus." Marcus adını söyledi ve buna hemen pişman oldu. "Bırak kadını, gitsin."

Jeremiah aniden ciddileşti. "Üzgünüm, dostum Marcus. Ama o planın bir parçası."

"Hangi planın?"

"Aslında onun ziyareti hoş bir sürpriz oldu. Hemşirelerden birini rehine almayı düşünmüştüm ama o kendi ayağıyla gelince... Biz buna ne diyorduk?" İşaret parmağını dudağına götürüp sanki aklına gelmiyormuş gibi yukarı baktı. "Hah, evet. *Anomali.*"

Marcus sessiz kalmaya devam ederek onun sözlerine destek vermedi.

"Bu küçük kızın varlığı varsayımların doğru olduğunu kanıtladı."

"Hangi varsayım?"

"Yaratılmış kötülük, başka kötülükler doğurur. Sana hiç kimse bundan söz etmedi mi?" Kınayan bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Bak aslında ben onunla bir daha karşılaşacağımı sanmıyordum. Ama bir zamanlar kocasını tanırdım."

Sandra başını çevirip adama baktı.

Jeremiah sözlerine devam etti: "David Leoni iyi bir muhabirdi, buna söylenecek laf yok. Penitenzierelerin hikâyelerini çözmüştü. Uzaktan uzağa izleyerek ondan çok şey öğrendim. Özel hayatıyla ilgili onca... onca ayrıntıyı öğrenmek eğitici oldu." Sonra polis kadına bakarak ekledi: "Kocan Roma'dayken seninle tanışmak için Milano'ya geldim; evine girdim, eşyalarını karıştırdım ve sen hiçbir şeyin farkına varmadın."

Sandra, David'in ses kaydedici cihazına katilinin sesiyle kaydedilen şarkıyı hatırladı. *Cheek to cheek.* Kendine o canavarın bu kadar özel bir şeyi nasıl bilebileceğini sorup durmuştu. Jeremiah genç kadının düşüncelerini anlamış gibi, "Evet, hayatım," dedi. "O terk edilmiş şantiyeye kocanı çağıran bendim. O aptal gerekli önlemleri almıştı ama içten içe bana güveniyordu çünkü tüm rahiplerin sonuçta iyi

insanlar olduklarına inanıyordu. Sanırım yere yapışmadan kısa bir süre önce düşüncesini değiştirmiştir."

Sandra, Schalber'dan şüphelenmişti; gerçeklerse bu şüphesini alıp götürmüştü. David'in ölümünün bu kadar yakışıksız şekilde olması genç kadını öfkeden delirtiyordu. Az önce en gizli sırrını kocasının katiliyle paylaşmıştı. Jeremiah o an komada değildi ve tüm kürtaj hikâyesini ve Sandra'nın vicdan azabını duymuştu. Ve şimdi, geri kalan her şeyi aldıktan sonra David ve Sandra'nın başka bir parçasına da sahip olmuştu.

"Günah arşivini keşfetmişti. Sen beni anlamalısın, Marcus, onu hayatta bırakamazdım."

Sandra artık kocasının ölüm nedenini biliyordu ve elindeki silahı ensesine dayamış olan adam bir penitenziereyse Schalber haklıydı: David'i öldüren onlardan biriydi ve Sandra bunu söylediğinde Schalber'ya inanmamıştı. Zaman içinde kötülük, inançlı olanları da baştan çıkarmıştı.

"Ne olursa olsun David'in eşi kocasının intikamını almak için Roma'ya geldi. Ama buna asla cesaret edemeyecekti, değil mi Sandra?"

Sandra tüm nefretiyle ona baktı.

"Ölümün bir kaza olduğuna inanmana izin verebilirdim. Ama ben sana gerçeği bilmen ve beni bulman için bir fırsat verdim."

Marcus, Jeremiah Smith'in sözünü keserek, "Lara nerede?" diye sordu. "İyi mi? Hâlâ hayatta mı?"

"Her şeyi planlarken villadaki gizli sığınağımı bulduktan sonra buraya gelip bana bu soruyu soracağını tahmin etmiştim." Sustu ve gülümseyerek Marcus'a baktı. "Çünkü ben kızın nerede olduğunu biliyorum."

"Söyle öyleyse."

"Her şey zamanı gelince, dostum. Planımı en geç bu akşama kadar anlamayı başaramasaydın kendimi bu yataktan kalkıp sonsuza dek ortadan kaybolmaya zorunlu hissedecektim."

"Planını anladım, senin denginim. Öyleyse neden bu kadının gitmesine izin verip Lara'yı teslim etmiyorsun?"

"Çünkü o kadar basit değil, bir seçim yapmak zorundasın."

"Ne gibi?"

"Benim bir silahım var, senin de öyle. Bu gece kimin öleceğine sen karar vereceksin." Silahın namlusuyla Sandra'nın başını okşadı. "Ben polisi öldüreceğim. Eğer bunu yapmama izin verirsen sana Lara'nın yerini söyleyeceğim. Ancak eğer sen beni öldürürsen polis kadın kurtulacak ama öğrenci kızın başına ne geldiğini asla öğrenemeyeceksin."

"Neden seni öldürmemi istiyorsun?"

"Hâlâ anlamadın mı, Marcus?"

Bu soruyu yöneltirken Jeremiah'nın ses tonunda ve bakışlarında umulmadık bir acı vardı. Sanki Marcus'a oysa onun çok iyi bilmesi gerektiğini söyler gibiydi.

Marcus, "Sen anlat bana," diye cevap verdi.

"Peder Devok, o yaşlı çılgın, penitenzierelere bizzat kendisi ders verdi. Ona göre, kötülüğü durdurmanın tek yolu kötülüğün kendisiydi. Düşünebiliyor musun? Ne kendini beğenmişlik! Kötülüğü tanımamız için onun karanlık topraklarına sızmalı, onunla bütünleşip içeriden her şeyi keşfetmeliydik. Ancak içimizden bazıları geri dönüş yolunu kaybetti."

"Senin başına gelen de buydu."

"Ve benden öncekilerin. Devok'un beni yanına aldığı günü hâlâ hatırlıyorum. Ailem aşırı dindardı, beni bu mesleğe iten çağrının kökeni o zamanlara dek uzanıyor yani. On sekiz yaşındaydım, ruhban okuluna devam ediyordum. Peder Devok beni yanına aldı ve bana dünyaya kötülüğün gözleriyle bakmayı öğretti. Sonra beni sonsuza dek bu gölgeler okyanusuna sürerek geçmişimi, kimliğimi sildi." Katilin gözlerinden iki damla yaş akıp yanaklarından aşağı süzüldü.

"Neden öldürmeye başladın?"

"Ben iyilerin tarafındayım sanıyordum. Ve bunun beni diğerlerinden daha iyi yaptığını..." Bunu sarkastik bir şekilde söylemişti.

"Ancak bir noktada, hepsini yalnızca kafamda büyütmediğimden emin olmak zorunda kaldım. İlk kızı kaçırdım, onu gizli sığınağıma götürdüm. Sen de gördün, orada hiçbir işkence aleti yok çünkü yaptığım şeyden zevk almıyordum. Ben sadist değilim." Kendini savunmaya çalışması içtendi. "Onu serbest bırakmak için bir neden arıyordum, günlerce ona dokunmadım. Ama onu bırakmayı her geçen gün erteledim. Kız ağlıyordu, onu bırakmam için bana yalvarıyordu. Karar vermek için kendime otuz gün tanıdım. Ancak sonunda hiçbir acıma duygusu hissetmediğimi anladım ve onu öldürdüm."

Bu kız Teresa'ydı. Sandra, Monica'nın, bu caninin hayatını kurtaran doktorun kız kardeşinin adını hatırlamıştı.

"Ancak tam anlamıyla tatmin olmamıştım. Devok'a bir şey belli etmeden suç ve suçlularla uğraşarak kilisedeki penitenzierelik görevimi yerine getirmeye devam ediyordum. İki şey birdendim: hem doğruluğun kendisi hem de bir günahkâr. Bir süre sonra aynı şeyi ikinci kızda denedim. Sonra üç, sonra dört... Onların eşyalarından birini yanıma alıyordum, bir tür hatıra gibi. Zaman içinde onlara baktıkça işlediğim günahı anlamama yardım etsinler diye. Ama her seferinde aynı sonuca varıyordum: içimde en ufak bir merhamet duygusu yoktu. Kötülüğe bu kadar alıştıktan sonra kendi yaptığım kötülükler ile penitenzierelerin yaptıklarını artık birbirinden ayıramaz oldum. Bu hikâyenin saçma sonucunu da bilmek ister misin? Kötülük yaptıkça kötülüğü daha yakından tanıyordum. O andan sonra onlarca hayat kurtardım, sayısız suça engel oldum." Acı bir ifadeyle güldü.

Marcus anlamaya başlıyordu. "O yüzden eğer şimdi seni vurursam bu kadının hayatını kurtarmış ama Lara'yı kaybetmiş olacağım. Vurmazsam sen bana öğrenci kızın yerini söyleyeceksin ama sonra polis kadını öldüreceksin. Her iki durumda da işim kolay değil. Senin gerçek kurbanın benim. Aslında her iki seçenek birbiriyle

eşit; bana, sadece kötülük yaparak iyi olunabileceğini göstermeye çalışıyorsun."

"İyiliğin her zaman bir bedeli vardır, Marcus. Ama kötülüğün hiçbir bedeli yoktur."

Sandra allak bullak olmuştu. Fakat bu saçma duruma seyirci kalmak istemiyordu. "Bırak bu ahmak beni vursun," dedi. "Ve Lara'nın yerini öğren, kız hamile."

Jeremiah silahın kabzasını Sandra'nın başına indirdi.

Marcus, "Dokunma ona!" diye bağırdı.

"Güzel, bu halin çok hoşuma gitti. Seni böyle kanlı canlı görmek istiyorum. Öfke de bunun ilk adımı."

Marcus, Lara'nın hamile olduğunu bilmiyordu. Bu yeni haber kendisini sarsmıştı.

Jeremiah durumu hemen fark etti. "Hangisi sana kendini daha kötü hissettirir? Birinin gözlerinin önünde öldürülmesi mi, yoksa uzakta olan birini ölüme mahkûm etmek mi? Polis kadın mı, yoksa karnındaki bebeğiyle Lara mı? Sen karar ver."

Marcus zaman kazanmalıydı. Polisin gelmesini umut etmeli miydi, bilemiyordu. O zaman ne olurdu? Çünkü Jeremiah'nın kaybedecek bir şeyi yoktu. "Polisi öldürmene izin verecek olursam bana Lara'nın yerini söyleyeceğinden nasıl emin olabilirim? İstersen her ikisini de öldürebilirsin. Belki de o zaman benim öfkemi kazanacak ve senden intikam almamı sağlayacaksın. O zaman gerçekten kazanmış olacaksın."

Jeremiah, Marcus'a göz kırptı. "Seninle gerçekten güzel bir iş çıkardık. Söyleyecek söz bulamıyorum."

Marcus anlamıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Düşün biraz, Marcus. Beni nasıl buldun?"

"Alberto Canestrari'nin kendisine enjekte ettiği süksinilkolin, planının çıkış noktası olarak bunu almıştın."

"Sadece bu mu? Emin misin?"

Marcus cevap vermekte zorlandı.

"Hadi, beni hayalkırıklığına uğratma. Göğsümdeki yazıyı düşün."

Öldür beni. Jeremiah ona ne anlatmaya çalışıyordu?

"Sana küçük bir yardımda bulunayım. Bir süre önce, resmî olarak faili meçhul kalmış –oysa ben suçluları biliyordum– cinayet kurbanlarının yakınlarına ya da tanıdıklarına bizim arşivin sırlarını açıklamaya karar verdim. Bunu da arşivden araştırma sonuçlarını çalıp doğruca kurban yakınlarına göndererek yaptım. Ancak sonra düşündüm; ben de suçluydum ve acı çektirdiğim kişilerin de diğer yardım ettiklerim gibi intikam almaya hakları vardı. İşte o kalp krizi numarası ve ambulans senaryosunun nedeni de buydu. Genç doktor benim hayatımı kurtarmak yerine orada ölmemi izleseydi ben de borcumu ödemiş olacaktım. Oysa Teresa'nın kardeşi beni yaşatmayı seçti."

Sandra içinden, *çok da iyi bir seçim olmamış,* diye geçirdi. Monica'nın kaçındığı kötülük ortaya çıkmak için başka bir yol bulmuştu. Bu yüzden şimdi burada, bu durumdaydılar. Çünkü o genç kız iyi biriydi. Çok saçma.

"Oysa her şeyi ayarladığım o kadar ortadaydı ki... Yanlış anlaşılmalara neden vermemek için göğsüme bile yazdım. Ama kimse okumasını bilmedi. Bu sana neyi hatırlatıyor?"

Marcus'un fazla düşünmesi gerekmiyordu. "Valeria Altieri cinayeti. Yatağın arkasına kanla yazılmış *EVIL* kelimesi."

"Aferin." Jeremiah keyifle güldü. "Herkes onu *EVIL* diye okuyordu ama orada *LIVE* yazıyordu. Parkede kurbanların kanıyla yapılmış üç noktayı görenler hemen olayı bir tarikatla ilişkilendirdiler, kimsenin aklına kamera ayağı gelmedi. Cevaplar daima göz önündedir. *Öldür beni.* Ama onları kimse görmez. Görmek istemez."

Marcus bu planın örüntüsünü artık açıkça görebiliyordu: "Federico Noni olayı. Herkes tekerlekli sandalyeye mahkûm bir çocuk görüyordu. Kimse onun ablasının katili olabileceğine inanamazdı,

hele ki yürüyebildiğine asla. Senin için de aynı şey oldu; komada yatan bir adam, görünüşte zararsız biri. Koruma olarak tek bir polis bırakılmış kapına. Kalp krizini atlattıktan sonra doktorların hiçbiri neyin olduğunu anlayamadı. Oysa yalnızca ilacın etkisindeydin, kısa bir süre sonra kendine gelecektin."

"Merhamet, Marcus, insanları yanıltan şey merhamet. Pietro Zini, Federico Noni'ye acımasaydı onu hemen tutuklardı. Bu tatlı polis bana acımasaydı kürtaj olup nasıl kendi çocuğundan kurtulduğunu anlatmazdı. Ve şimdi de kalkmış, Lara'nın hamile olmasıyla ilgileniyor." Küçümsercesine güldü.

"Aşağılık herif! Ben sana acımadım." Sandra'nın o şekilde durmaktan sırtı tutulmuştu. Ama hâlâ bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Jeremiah'nın dikkatinin dağıldığı bir anı kolluyordu. Böylece üzerine atlayabilirdi, Marcus da –artık biliyordu, penitenzierenin adı buydu– onu silahsız hale getirebilirdi. Sonra da bu canavarı Lara'nın yerini söyletene kadar tekmeleyecekti.

Marcus, "Senden hiçbir şey öğrenmedim," diye cevap verdi.

"Farkına bile varmadan tüm derslerini yaptın ve buraya kadar geldin. Bu noktadan sonra nasıl devam edeceğine sen karar vereceksin." Jeremiah ciddi bir ifadeyle bir süre Marcus'a baktı. "Öldür beni."

"Ben katil değilim."

"Emin misin? Kötülüğü tanımak için onu içinde hissetmen gerekir. Sen benim gibisin. Bu yüzden dön ve içine bak. O zaman anlayacaksın." Jeremiah silahı Sandra'nın başına iyice dayadı ve idama hazırlanan bir cellat gibi diğer kolunu sırtına götürdü. "Şimdi üçe kadar sayacağım. Fazla zamanın yok."

Marcus silahını Jeremiah'ya doğrulttu; mükemmel bir hedefti. Bu uzaklıktan onu vurmamasına imkân yoktu. Ama daha önce kadına baktı ve onun bir şeyler yapmaya hazırlandığını anladı. Sadece kadın polisin ilk hareketini beklemeliydi, sonra Jeremiah'yı öldürmeden yaralaması an meselesiydi.

"Bir."

Sandra, Jeremiah'ya sayacak kadar zaman bırakmadı. Aniden yerinden fırladı ve bir omuz hareketiyle Jeremiah'nın elindeki silahı düşürmeyi başardı. Ama Marcus'a doğru ilk adımını attığında sırtında bir kasılma hissetti. Önce vurulduğunu zannetti. Yine de Marcus'un yanına kadar gelip arkasına saklanmayı başardı. O karmaşa sırasında patlama sesi duymadığını fark etti. Elini hemen sırtına götürdü ve kaburgalarının arasına saklanmış şeyin ne olduğunu anladı.

"Tanrım!"

Bu bir şırıngaydı.

Jeremiah, zevkten dört köşe olmuş bir halde yatağın kenarında sallanarak kahkahalar atıyordu.

"Süksinilkolin!" diye bağırdı.

Marcus, adamın aniden arkasından çıkardığı eline bakıyordu. Jeremiah, polisin bu hareketi yapacağını da önceden sezmişti.

Keyifle Marcus'a bakarak, "Bir hastanede böyle bir ilacın bulunması ne harika, değil mi?" diye sordu.

İğneyi, polis memurunu vurduktan sonra hazırlamıştı. Onu ilaç odasının kapısında görmesinin nedeni buydu. Sandra bunu çok geç anlamıştı. Önce, eklemlerinden boğazına doğru ilerleyen bir uyuşukluk hissetti. Başını oynatamıyor, bacaklarını kımıldatamıyordu. Yerdeydi. Bedeni kesik aralıklarla sıçrıyor, genç kadınsa buna engel olmayı beceremiyordu. Sonra nefes alamadığını hissetti. Sanki odadaki tüm hava bitmişti. Buraya girerken yaptığı benzetme geldi aklına. *Gerçek bir akvaryumdayım.* Ama etrafta su yoktu. Nefes alamayan yalnızca kendisiydi.

Marcus kadının üstüne atladı: Sandra bilinçsizce elini kolunu oynatıyordu. Morarmaya başlamıştı. Marcus ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

Jeremiah yatağın yanındaki oksijen maskesini gösterdi. "Onu kurtarmak için bunu ağzına götürmelisin. Ya da alarm verebilirsin. Ama önce beni öldürmen gerekir çünkü başka türlü bunu yapmana izin vermem."

Marcus yere bıraktığı silaha baktı.

"Sadece dört dakikası kaldı, bilemedin beş. İlk üç dakikadan sonra ilacın beyne verdiği zararlar geri dönülmez oluyor. Hatırlasana, Marcus: kötü ile iyi arasındaki sınırda bir ayna vardır. Dönüp içine bakarsan gerçeği keşfedeceksin. Çünkü sen de benim..."

Silah sesiyle cümlesi yarıda kaldı. Jeremiah kolları iki yana açık, başı yatağın diğer tarafına dönük halde sırtüstü düştü.

Marcus ne onunla ne de az önce tetiğini çektiği ve hâlâ elinde tuttuğu silahla ilgilenmeden kadına döndü. "Dayan, lütfen dayan." Sonra kapıya doğru gitti ve yangın alarmının kolunu aşağı indirdi. Yardım istemenin en kestirme yolu buydu.

Sandra olanları anlamıyordu. Tüm hislerini kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı. Ciğerleri yanıyordu ama ne hareket edebiliyor ne de bağırabiliyordu. Her şey içinde olup bitiyordu.

Marcus genç kadının yanına diz çöktü ve elini ellerinin arasına aldı. Çaresiz bir halde polisin sessiz savaşına tanıklık ediyordu.

"Kenara çekilin."

Otoriter ses arkasından gelmişti. Denileni yaptı ve beyaz bir gömlek giymiş, ufak tefek bir kızın Sandra'yı bir kolundan tuttuğu gibi en yakın boş yatağa sürüklediğini gördü. Sandra'nın ayaklarından tutup kaldırarak genç doktora yardımcı oldu. Genç kadını dikkatlice yatağa yerleştirdiler.

Genç kız acil durumlar için hazır bulunan bir servis masasından laringoskobu aldı. Onu kadının gırtlağına doğru soktu ve son derece sakin hareketlerle boğazından içeri bir tüp salıp diğer ucunu solunum cihazına bağladı. Stetoskop ile göğsünü dinledi. "Kalp atışları normale dönmeye başladı," dedi. "Sanırım zamanında müdahale ettik."

Sonra dönüp Jeremiah Smith'in cansız bedenine baktı. Şakağında tek bir kurşun deliği vardı. Genç doktor, benzerliği garipser gibi dönüp Marcus'un yüzüne baktı. Marcus kızı ancak o an tanıyabildi. O Monica'ydı, Teresa'nın ikiz kardeşi. Bu kez de polisin hayatını kurtarmıştı.

Genç doktor, "Buradan gidin," dedi.

Marcus önce anlayamadı.

Monica, "Hemen gidin," diye yineledi. "Onu neden vurduğunuzu kimse anlayamaz."

Marcus tereddüt ediyordu.

Genç kız, "Ama ben anlarım," dedi.

Marcus yüzüne renk gelmeye başlayan kadın polise baktı. Yarı aralık gözlerinde zayıf bir parlama hissetti. O da Monica'yla aynı fikirdeydi.

Genç kadının yanağını okşadı, sonra da çıkış kapısına yöneldi.

BİR YIL ÖNCE
PRİPYAT

Çernobil semalarında batmaya başlayan güneş ufukla kavuşmuştu.

Nehrin kenarında sakince uzanan santral, uyuyan bir volkandı. Aslında sönmüş ve zararsız görünen şey, hiç olmadığı kadar canlı ve ölümcüldü; ölüm ve deformasyon yaymaya da binlerce yıl daha devam edecekti.

Avcı yoldan bakınca aralarında dünya tarihinin en büyük nükleer felaketine sebep olan ve şimdi kurşun ve betonarmeden oluşan tabutunun içindeki 4 numaralı redaktör dâhil, tüm reaktörleri görebiliyordu.

Asfalt, çukurla doluydu ve yaşlı Volvo'nun süspansiyonları her sıçrayışta inliyordu. Gür bir ormanın kenarından yoluna devam etti. Kazadan sonra, radyoaktif rüzgârlar nedeniyle ağaçlar renk değiştirmişlerdi. Hâlâ gerçek anlamda olan bitenden habersiz yöre halkı buraya yeni bir isim uydurmuştu: Kızıl Orman.

Sessiz kıyamet 26 Nisan 1986'da sabaha karşı 01.23'te başlamıştı.

Başlangıçta yetkililer, her şeyin üstünü aptalca örtmeye çalışıp olayı önemsiz göstermişlerdi. Endişeleri, toplumun sağlığından ziyade haberin yayılmasıydı. Bölgenin boşaltılmasına da kazadan 37 saat sonra başlanmıştı.

Pripyat, reaktörlerin birkaç kilometre uzağında yer alıyordu. Avcı, arabanın ön camından oranın hayalet gibi görüntüsünün belirmeye başladığını gördü. Santralle birlikte inşa edilmiş olan betonarme binalarda ne bir ışık ne de bir hayat belirtisi vardı. Boşaltıldığı yıl şehrin nüfusu 47.000'di. Kafeleri, restoranları, sinemaları, tiyatroları, spor merkezleri ve aktif iki hastanesi olan modern bir şehirdi. Hayat şartları ülkenin diğer yerlerine göre çok daha iyiydi.

Şimdiyse kasvetli bir siyah-beyaz kartpostaldı.

Küçük bir kurt arabanın önüne atladı, avcı onu ezmemek için frene basmak zorunda kaldı. Doğa insanoğlunun eksikliğinden yararlanmayı bilmişti. Birçok hayvan ve bitki türü eski anayurtlarına yeniden yerleşmişlerdi. Ama hiç kimse hâlâ sürmekte olan radyasyon etkisi yüzünden gelecekte neler olacağını kestiremiyordu.

Avcının yanındaki koltukta, başka bir boyuttan gelen şifreli bir mesaj gibi ritmik bir ses yaymaya devam eden Geiger sayacı vardı. Avcının fazla zamanı yoktu. Ukraynalı bir görevliye yasak bölgeye geçiş izni için rüşvet vermek zorunda kalmıştı. Yasak bölge otuz kilometrekarelik bir alandı ve avcının ilgilendiği bölüm de kullanılmayan binalardan biriydi. Araştırmasını sonlandırmak için bu alacakaranlıktan yararlanmalıydı çünkü birazdan hava iyice kararacaktı.

Yolun kenarına terk edilmiş askerî teçhizatla karşılaşmaya başladı, yüzlerce vardı. Gerçek anlamda kamyon, helikopter, silah yüklü kamyon ve her türde binek araç mezarlığı. Ordu tarafından olağanüstü durum için görevlendirilmiş ama operasyonun sonunda tamamen radyasyona bulaştıkları için terk edilmelerine karar verilmişti.

Kiril alfabesiyle yazılmış, paslanmış bir tabela şehir merkezine gelenleri karşılıyordu.

Yolun karşısında çocukların kazanın ertesi günü oyun oynamaya devam ettikleri bir lunapark vardı. Radyoaktif bulutların ilk çöktüğü yer burası olmuştu. Lunaparkın büyük dönme dolabı asit yağmurlarından paslı bir iskelete dönüşmüştü.

Yolun ortasına yerleştirilen beton bloklarla Pripyat'a giriş engellenmişti. Dikenli tellerin üzerinde tehlikeli tabelaları sallanıyordu. Avcı, yaya devam etmek niyetiyle arabasını durdurdu. Bagajdan bir sırt çantası alıp sırtına taktı. Geiger sayacını da alarak hayalet şehirdeki macerasına başladı.

Şehre girişi, binalarla çevrili sokakların arasındaki ayak seslerine karışan kuş cıvıltılarıyla karşılandı. Soğuk gün ışığı kaybolmakta acele ediyor ve hava gittikçe soğuyordu. Ara sıra boş sokaklardan gelen

bazı sesler duyar gibi oluyordu. Hayalî sesler ya da artık zamanın bir önem taşımadığı bu yerde tutsak kalmış eski sesler.

Birkaç tane kurt, kalıntıların arasında dolaşıyordu. Onları duyuyor ve gri lekeler şeklindeki varlıklarını hissedebiliyordu. Şimdilik ondan uzak duruyorlardı ama avcı onların gözlerinin, üzerinde olduğunu biliyordu.

Yanında getirdiği şehir planına bir göz attı, sonra etrafına bakındı. Her binanın üzerine beyaz boyayla kocaman numaralar yazılmıştı. Avcıyı ilgilendiren 109 numaralı apartmandı.

Binanın on birinci katında bir zamanlar Dima Karoliszyn ve ailesi oturmaktaydı.

Avcılar bilir. Araştırmaya serinin son cinayetinden değil, ilkinden başlamak gerekir çünkü katil henüz tecrübe sahibi değildir ve yanlış yapma olasılığı daha yüksektir. İlk kurban, önlenemeyecek cinayet serisi için bir tür "sıfır noktası" gibidir ve onun aracılığıyla seri katile dair pek çok bilgi toplamak mümkündür.

Avcının bildiği kadarıyla Dima kendisini Kiev'deki yetimhaneye götürmelerinden önce, transformistin insan kılığına girmiş ilk haliydi.

Asansörü çalıştıracak elektrik olmadığı için merdivenleri çıkmak zorundaydı. Bu binalar radyasyona doymuşlardı. Geiger sayacı sürekli yeni bulgular keşfediyordu. Avcı radyasyonun, kapalı alanlarda açık alanlara oranla daha tehlikeli olduğunu biliyordu. Radyoaktivite genellikle eşyalar üzerinde birikirdi.

Merdivenleri çıktıkça artık oturulmayan evlerden geri kalanları görebiliyordu – boşaltım sırasında evlerde yaşanan günlük olayların yağmacıların ellerinden kurtulabilmiş olanları. Yarıda kalmış bir akşam yemeği. Artık asla bitirilmeyecek bir satranç karşılaşması. Kaloriferin üzerine asılmış çoraplar. Dağınık bir yatak. Şehir, her bir insanın aniden kaçarken emanet bıraktığı koca bir ortak anı defteriydi. Fotoğraf albümleri, en mahrem ve en değerli eşyalar, aile yadigârları; hepsi gerçekleşmesi asla mümkün olmayacak bir dönüşün beklentisi içindeydiler. Her şey asılı kalmıştı. Tıpkı aktörler çekip gittikten sonra her şeyin numara olduğu anlaşılan boş tiyatro

sahnesi gibi. Tıpkı zamanın yaptığı bir saygısızlık gibi. Yaşamın ve ölümün, bir zamanlar var olanın ve bir daha hiç var olmayacak olanın hüzünlü alegorisi bir arada.

Uzmanlara göre insanoğlu önümüzdeki yüzlerce yıl daha Pripyat'a adım atmayacaktı.

Avcı, Karoliszynlerin dairesine girince hemen hemen hiçbir şeye dokunulmamış olduğunu gördü. Dar koridora üç oda, bir mutfak ve bir banyonun kapıları açılıyordu. Duvar kâğıtları yer yer kalkmış, rutubet her yeri ele geçirmişti. Toz, şeffaf bir kefen gibi her şeyin üstünü örtmüştü. Avcı odaları dolaşmaya başladı.

Konstantine ve Anja'nın yatakları mükemmel bir şekilde duruyordu. Dolaplarında hâlâ elbiseler asılıydı.

Dima'nın odasında, çocuğun küçük yatağının yanına seyyar bir yatak yapılmıştı.

Mutfak masası dört kişi için hazırlanmıştı.

Oturma odasında boş votka şişeleri duruyordu. Avcı bunun nedenini biliyordu. Kaza olayı duyulunca sağlık yetkilileri alkolün, radyasyon etkisini önlediğini yaymışlardı. Aslında halkın direncini kırıp itiraz etmeye güçleri kalmaması için uydurulmuş bir yalan haberdi. Avcı masada dört tane bardak gördü. Bu sayının her yerde tekrarlanması tek bir şeyi gösteriyordu.

Karoliszyn ailesinin bir misafiri vardı.

Avcı, üzerinde hoş bir çerçevenin durduğu büfeye yaklaştı. Çerçevede bir aile fotoğrafı vardı: bir kadın, bir erkek ve bir de erkek çocuğu.

Fakat yüzleri karalanmıştı.

Arkasını dönüp baktığında sokak kapısının yanında dört çift ayakkabı fark etti. Bir erkek, bir kadın, iki tane de erkek çocuğu ayakkabısı.

Avcı parçaları birleştirdiğinde transformistin o eve santral faciasının hemen ardından geldiğini anladı. Hiçbir şeyden haberleri olmayan Karoliszyn ailesi de onu ağırlamıştı. O korku ve karmaşa

anlarında korkmuş ve yalnız kalmış bir çocuğu yetkililere emanet etmeyi düşünememiştiler.

Evlerinde ne tür bir canavar ağırladıklarını tahmin bile edemezlerdi. Bu yüzden ona sıcak bir yemek verip Dima'nın odasında yatırmıştılar. Sonra bir şeyler olmuş olmalıydı. Belki o gece. Karoliszyn ailesi ortadan kaybolmuştu ve transformist de Dima'nın yerine geçmişti.

Ailenin cesetleri neredeydi? Ama daha önemlisi, o çocuk kimdi? Nereden çıkmıştı?

Karanlık, şehrin kapılarını kuşatmaya başlamıştı. Avcı evden ayrılmaya karar vererek çantasındaki feneri çıkardı. Ertesi gün yine bu saatlerde gelecekti. Geceyi böyle bir yerde geçirmeye niyeti yoktu.

Tam merdivenleri inmek üzereyken birdenbire aklına gelen bir kuşkuyla durdu.

Neden özellikle Karoliszyn ailesi?

Bu daha önce hiç aklına gelmemişti. Transformist, bu aileyi bir nedenden ötürü seçmişti. Rastlantı olamazdı çünkü o, uzaktan gelmiyordu. Aksine çok yakınlarında olmalıydı.

Avcı elindeki feneri Karoliszyn ailesinin yanındaki kapıya çevirdi. Kapı kapalıydı.

Pirinç bir levhada "Anatolij Petrov" yazıyordu.

Saatine baktı. Dışarısı şimdiden karanlık olmuştu ve yasak bölgenin sınırlarında nöbet tutan Ukraynalı polislere görünmemek için arabanın farlarını yakmadan hareket etmesi gerekecekti. Biraz daha burada kalmaya değerdi. Cevaplardan birine bu kadar yaklaşmış olmak, daha temel önlemler almasını unutturacak derecede avcıyı heyecanlandırmıştı.

Anatolij Petrov'la ilgili sezisinin doğru olup olmadığını bilmeliydi.

DÜN

Saat 04.46

Ceset ağlıyordu.

Bu kez yatağın kenarındaki ışığı açmadı. Serpenti Caddesi'ndeki çatı katının duvarına yeni bir ayrıntı yazmak için keçeli kalemini aramadı. Karanlıkta sessizce oturdu ve rüyasında gördüklerine bir anlam vermeye çalıştı.

O gece Prag'daki otelde olanlardan aklına gelen son ipuçlarını yeniden toparladı.

Kırılan camlar. Üç el silah sesi. Ve solak.

Yerlerini değiştirerek gizemin çözümüne ulaşmıştı.

Jeremiah Smith'in son sözleri, "İyi ile kötü arasında bir ayna mevcut. Eğer dönüp içine bakarsan, gerçeği bulacaksın," olmuştu.

Aynalara bakmaktan neden bu kadar nefret ettiğini bulmuştu. Her biri için bir el ateş; biri kendine, diğeri Devok'a. Ama onlara ateş eden kişi solak değildi. Marcus onun aynadaki aksini hatırlıyordu. İlk kurşun aynayı parçalamıştı.

Odada üçüncü bir kişi yoktu. İkisi yalnızdılar.

Bunu, Gemelli Hastanesi'nin yoğun bakım bölümünde gözünü kırpmadan ateş ettiği zaman anlamıştı ama netleşmesi için rüyasında oyunun finalini görmesi gerekmişti. Prag'da ne işi olduğunu bilmiyordu, öğretmeninin kim olduğunu bilmiyordu. Ne konuştuklarının içeriğinden ne de kullandıkları sözlerden haberi vardı.

Marcus sadece birkaç saat önce Jeremiah Smith'i vurduğunu biliyordu. Ama ondan önce aynı şeyi Devok'a yapmıştı.

Yağmur geceyi sokaklardan temizlemek ister gibi şafakla beraber Roma'ya dönmüştü.

Regola semtinin ara sokaklarında dolaşan Marcus koşarak bir kemeraltına sığındı. Başını kaldırıp göğe baktı. Yağmurun pek duracak gibi bir hali yoktu. Yağmurluğunun yakasını kulaklarına kadar çekip yeniden yürümeye başladı.

Giulia Sokağı'na geldiğinde bir kiliseye girdi. Daha önce buraya hiç gelmemişti. Clemente, kilisenin bodrumunda buluşmalarını istemişti. Taş basamaklardan inerken yerin özelliğini hemen anladı. Burası bir yeraltı mezarlığıydı.

Sağlık açısından ölülerin canlılardan uzağa gömülmelerini buyuran kararnameden önce, her kilisenin kendine ait bir mezarlığı mutlaka olurdu. Ancak bu yer altı mezarlığı diğerlerinden farklıydı. Süslemeler –şamdanlar, dekorasyonlar ve heykeller– insan kemiklerinden yapılmıştı. Duvara sabitlenmiş bir iskelet kutsal suya parmaklarını batıran inananları selamlıyordu. Kemikler türlerine göre ayrılmışlardı ve düzenli şekilde nişlerin içlerine yerleştirilmişlerdi. Milyonlarca kemik vardı. Ancak burası ürkütücü olmaktan ziyade gülünç bir yerdi.

Clemente, ellerini arkasında bağlamış, bir kafatası yığının üzerinde yazan yazıyı okuyordu.

"Neden burası?"

Arkadaşı döndü ve Marcus'a baktı. "Dün gece bıraktığın sesli mesajdan sonra en uygun yerin burası olduğunu düşündüm."

Marcus etrafını işaret etti. "Neredeyiz?"

"Dua ve Ölüm Kardeşliği on altıncı yüzyılın sonlarına doğru dinî temelli bir çalışmaya girişti. Amaçları Roma sokaklarında veya kırlarında ya da Tiber'in kıyılarında bulunmuş isimsiz cesetlerin layığıyla gömülmesiydi. Katiller, katillerin kurbanları veya kimsesizler. Sadece burada sekiz binden fazla kemik yığını var."

Clemente çok rahattı. Marcus mesajında bir gece önce olanları arkadaşına kısaca anlatmıştı ama Clemente olaydan etkilenmiş ya da sarsılmış gibi görünmüyordu.

"Neden söyleyeceklerimin hiçbiriyle ilgilenmeyecekmişsin gibi bir his var içimde acaba?"

"Çünkü her şeyi daha önceden öğrenmiştik."

Bu olanları kabul eden ses tonu Marcus'u rahatsız ediyordu. "Kim? Biz diye konuşuyorsun ama bana kimden söz ettiğini açıklamak istemiyorsun. Senin üstünde kim var? Bunu bilmek benim de hakkım."

"Bunu söyleyemem, biliyorsun. Ancak senden çok memnun olduklarını bilmelisin."

Marcus'un hayal kırıklığı gittikçe artıyordu. "Neden memnunlar? Jeremiah'yı öldürmek zorunda kaldım. Lara için yapacak bir şeyimiz kalmadı ve bu gece, bir yıllık hafıza kaybından sonra ilk anım geri geldi: Devok'u öldüren bendim."

Clemente, Marcus'a biraz zaman tanıdı. "Yüksek güvenlikli bir hapishanede son derece korkunç bir suç işleyen ve yirmi yıldır idamını bekleyen bir tutuklu yatıyor. Beş yıl önce beyin kanseri teşhisi kondu. Beynindeki tümör alınırken hafızasını kaybetti. Her şeyi yeni baştan öğrenmek zorunda kaldı. Ameliyattan sonra kendisi için gözlerini bir hücrede açmak ve itiraf ettiğini hatırlamadığı bir suçtan hüküm giymek onun için son derece garipti. Şimdi, pek çok kurbanı katleden katilden farklı biri olduğunu savunuyor, hatta bir cana kıymaya cesaret bile edemeyeceğini söylüyor. Affedilmeyi talep etti, aksi takdirde günahsız birinin öldürüleceğini iddia ediyor. Psikiyatri uzmanları onun samimi olduğunu, ölüm cezasından kurtulmak için yaptığı bir numara olmadığını kabul ediyorlar. Ancak sorun başka. Bir kişinin eylemlerinin sorumlusu yine aynı kişiyse, suçu nerededir? Bedeninde mi, ruhunda mı, yoksa özünde mi?"

Marcus birden her şeyi anladı. "Prag'da ne yaptığımı biliyordunuz."

Clemente başıyla onayladı, sonra da konuşmaya devam etti: "Devok'u öldürerek ölümcül bir suç işledin. Ancak hatırlamadığın için itiraf etmen de mümkün değildi. İtiraf edemediğine göre bağışlanamazdın. Ama aynı nedenlerden ötürü o suçu işlememiş gibiydin. İşte bu yüzden bağışlandın."

"Bu yüzden beni hep gizledin."

"Penitenzierelerin tekrarladıkları cümle nedir?"

Marcus ezberlediği cümleyi bir kez daha düşünüp, "Aydınlık dünya ile karanlık dünyanın kesiştiği bir yer var. Her şey orada gerçekleşiyor – her şeyin tanımsız, karmaşık ve muğlak olduğu gölgeler dünyasında. Biz o sınırı savunmak için yerleştirilmiş bekçileriz. Ama ara sıra bir şeyler bu sınırı geçmeyi başarıyor. Benim görevim, onları karanlığa geri kovalamak."

"Sürekli o dengede durmaya çalışmak son derece tehlikeli, bazı penitenziereler ölümcül bir adım attılar ve onları yutan karanlıktan geri dönmediler."

"Jeremiah'nın başına gelenlerin, hafızamı yitirmeden önce benim başıma da geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Senin değil. Devok'un."

Marcus bir şey diyemedi.

"Otel odasına silahı sokan oydu. Sen sadece onu etkisiz hale getirmeye ve kendini korumaya çalıştın. Bir boğuşma oldu ve silahlar patladı."

Marcus, "Neler olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye karşı çıktı. "Orada değildiniz."

"Devok, Prag'a gelmeden önce günah çıkardı ve yaptıklarını itiraf etti. *Culpa gravis. 785-34-15.* Papa'nın emirlerinden birine itaatsizlik ve Kilise'ye ihanet etmek. Bu durumda penitenzierelerin gizli varlıklarını da itiraf etmek zorunda kaldı. Muhtemelen bir şeylerin yolunda gitmediğini önceden sezmişti; arşivin kutsallığı bozulmuş, dört genç kız kaçırılmış ve boğazı kesilerek öldürülmüştü, araştırmalar sürekli olarak amacından sapmıştı. Peder Devok adamlarından şüphelenmeye başladı."

"Penitenzierelerin sayıları nedir?"

Clemente içini çekti. "Bunu bilmiyoruz. Ama günün birinde birinin çıkıp er ya da geç bunu çözeceğini umut etmeyi sürdürüyoruz. Devok itirafı sırasında isim vermek istemedi. Sadece, 'Bir hata yaptım, bunu düzeltmeliyim,' dedi."

"Peki o neden bana geldi?"

"Senden başlayarak tüm rahipleri öldürmeye karar verdiğini tahmin ediyoruz."

Marcus neler olabileceğini tahmin etmek bile istemedi. Duyduklarına inanamıyordu. "Devok beni öldürmek mi istedi?"

Clemente bir elini Marcus'un omzuna koydu. "Üzgünüm. Bunu hiç bilmemeni isterdim."

Marcus, yeraltı mezarlığında saklanmış kafataslarından birinin boş göz çukurlarına baktı. Bu kimdi acaba? Adı neydi, yüzü nasıldı? Hiç seveni oldu mu? Nasıl ve neden öldü? İyi biri miydi, yoksa kötü mü?

Devok onu öldürmeyi başarsaydı birileri de aynı soruları onun cesedine soracaktı çünkü tüm penitenziereler gibi onun da bir kimliği yoktu.

Ben aslında hiç var olmadım.

"Jeremiah ölmeden önce, 'Daha çok kötülük yaptıkça onu keşfetmek konusunda da daha başarılı oluyordum,' dedi. Ben de kendime soruyorum: Neden annemin sesini hatırlamıyorum da kötülüğü fark etmede bu denli başarılıyım? Neden her şeyi unuttum ama bu özel yeteneğimi hatırlıyorum? İyilik ve kötülük her birimizin içinde doğuştan mı var, yoksa herkesin kendine çizdiği yolla mı bağlantılı?" Marcus gözlerini kafatasından ayırıp arkadaşına baktı. "Ben iyi miyim, yoksa kötü mü?"

"Şimdi önce Devok'u sonra da Jeremiah'yı öldürerek büyük günahlardan birini işlediğini biliyorsun. Bu yüzden günah çıkarmalı ve Ruhlar Mahkemesi'nin vereceği karara boyun eğmelisin. Ama ben günahlarının bağışlanacağından eminim çünkü kötülükle savaşırken zaman zaman ellerimiz kirlenebilir."

"Ya Lara? Jeremiah sırrını kendisiyle birlikte götürdü. O zavallı kıza ne olacak?"

"Senin görevin burada sona eriyor, Marcus."

"Kız hamile."

"Onu kurtaramayız."

"Bebeğinin bir şansı bile olmayacak. Hayır, bunu kabul etmiyorum."

Clemente kemik yığınlarını işaret etti. "Bunlara bak," dedi. "Bu yerin anlamı, merhamettir. İsimsiz birini, kimliğinden ve bu dünyadaki varlığı sırasında yaptıklarından bağımsız olarak Hristiyanlığa uygun şekilde defnetmek. Kendine biraz merhamet etmeye çalışman için seninle burada buluşmak istedim. Lara ölecek ama senin yüzünden değil. Onun için artık yakınmayı bırak. Sen kendini affetmediğin sürece Ruhlar Mahkemesi'nin seni bağışlamasının hiçbir anlamı olmayacak."

"Öyleyse artık özgür müyüm? Hiç böyle hayal etmemiştim. Düşündüğüm kadar iyi hissetmiyorum."

"Sana vereceğim bir görev daha var." Clemente gülümsedi. "Belki bu senin için her şeyi daha çekilir bir hale getirebilir." Marcus'a arşivden alınmış bir dosya uzattı.

Marcus dosyayı alıp üzerindeki kodu okudu: *c.g. 294-21-12.*

"Lara'yı kurtaramadın. Ama hâlâ onun için bir şeyler yapabilirsin.

Saat 09.02

Yoğun bakımda olağandışı bir görüntü vardı. Polisler ve olay yeri inceleme ekipleri cinayetin dinamiklerini yeniden canlandırmak için her zamanki incelemelerini sürdürüyorlardı. Her şey, kısa sürede yer değiştirmeleri mümkün olmadığından komadaki hastaların yanında oluyordu. Sonuçta araştırmalara engel olacak ya da kanıtlara zarar verecek durumda değillerdi, bu yüzden orada kalmalarında da bir sakınca yoktu. Aslında anlatılması zor olan şey polis memurlarının, sanki birilerini ansızın uyandırmaktan korkar gibi alçak sesle konuşarak ölçülü hareket etmeleriydi. Koridordaki sandalyelerden birinde oturan ve meslektaşlarını izleyen Sandra olayın sadece kendine mi aptalca geldiğini merak ederek başını iki yana salladı. Doktorlar bir süre daha müşahede altında kalması konusunda ısrar etmişler

ancak o kendi rızasıyla çıkmak istediğine dair gereken belgeleri imzalamıştı. Henüz kendini çok iyi hissetmiyordu ama Milano'ya ve kendi hayatına bir an önce geri dönmek istiyordu. Yeniden başlamayı denemek zorundaydı.

Şakağında yara izi olan penitenzierenin adını tekrarladı: Marcus. Bir kez daha onunla konuşmak, onu anlamaya çalışmak isterdi. O kritik anda rahibin, ellerini tutmasıyla kendinde direnme cesaretini bulmuştu, bunu bilmesini isterdi.

Jeremiah Smith siyah bir ceset torbasına konmuştu. Torbayı Sandra'nın önünde açtıklarında genç kadın o adam için hiçbir şey hissetmediğini fark etti. O gece ölümün üzerindeki etkisine karşı sağlam bir deneme yaşamış ve bu tüm nefretinden, öfkesinden, intikam duygusundan kurtulmak için yeterli olmuştu çünkü o anlarda kendisini David'e çok yakın hissetmişti.

Monica, cesur doktorluğu sayesinde Sandra'yı kesin bir sondan çekip almıştı. Sonra olayı polise anlatırken Marcus'u hiç karıştırmamıştı. Rahibin parmak izlerini başarılı şekilde silahtan silmiş ve kendi parmak izlerini bırakmıştı. Olayı da hem kendini hem Sandra'yı kurtarmak için Jeremiah Smith'i vurmak zorunda kaldığı şeklinde anlatmıştı, net bir nefsi müdafaa. Hiç kimse de şimdilik aksini düşünmüyor gibiydi.

Sandra kim bilir kaçıncı kez sorguya alınan genç doktorun kendisine doğru geldiğini gördü. Monica bunalmış gibi görünmüyordu, aksine yüzünde bir gülümseme vardı.

"Nasılsın?" diye sordu Sandra'ya.

Sandra boğazını temizleyerek, "İyiyim," dedi. Solunum cihazı yüzünden hâlâ kısık sesle konuşuyor ve konuşurken bedenindeki her kası ağrıyordu. Ama en azından o korkunç felç atakları artık geçmişti. Bir anestezi uzmanı süksinilkolinin etkisinden derece derece kurtulmasına yardım etmişti. Hayata yeniden dönmüş gibiydi.

"Baban, insanın tokat yedikçe de büyüdüğünü söylemişti, değil mi?" Gülüştüler.

Monica o gece her zamanki akşam vizitesinden sonra tamamen tesadüf eseri yoğun bakım servisine uğramıştı. Sandra genç kıza nedenini sormamıştı ve Monica da onu servise iten nedenin ne olduğunu bilmediğini söylemişti. "Bilemiyorum, sanırım daha önce yaptığımız sohbet yüzünden olmalı."

Sandra kaderi –ya da talihi– için genç kıza mı, yoksa yukarılarda bir yerde her şeyi daha önceden gören ve düzene sokan birine mi teşekkür edeceğini bilemiyordu. Bu biri, Tanrı ya da David olabilirdi, genç kadın için hiç fark etmezdi.

Monica, Sandra'ya doğru eğildi ve ona sarıldı. Sözlere gerek yoktu. Birkaç saniye öylece, kımıldamadan durdular. Sonra genç doktor, Sandra'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

Genç kızın arkasından şaşkınlıkla bakakalan Sandra, Başkomiser Camusso'nun kendisine doğru geldiğini fark etmedi.

"Cesur bir genç kadın."

Sandra dönüp adama baktı. Camusso tepeden tırnağa maviler içindeydi – ceket, pantolon, gömlek ve kravat; hepsi aynı ton maviydi. Sandra'nın aklından çoraplarının da bu *uyumu* bozmadıklarına dair bahse girmek istedi. Tek ayrıcalıklı olan beyaz makosenleriydi. Saçları ve ayakkabıları olmasaydı yoğun bakım servisinin mobilyaları ve duvarları arasına tıpkı bir bukalemun gibi karışıp giderdi.

"Müfettiş De Michelis ile konuştum. Milano'dan seni almaya geliyor."

"Lanet olsun! Neden ona engel olmadınız? Ben bu gece yola çıkmayı planlıyordum."

"Sizinle ilgili bana hoş bir hikâye anlattı."

Sandra korkmaya başlamıştı.

"Görünüşe bakılırsa da çok haklıydınız, Memur Vega. Tebrik ederim."

"Neyle ilgili?"

Sandra'nın aklı iyice karışmıştı.

"Şu gazlı ısıtıcı ve karbonmonoksit olayı. Duştan çıktıktan sonra karısını ve oğlunu öldüren eş sonra banyoya döner ve bayılırken kafasını çarpıp ölür."

Özet mükemmeldi ama sonuç pek net değildi.

"Adli tıp benim iddiamla ilgili bir şey bulmuş mu?"

"Bulmayı bırakın, tamamen doğru olduğunu ortaya çıkarmışlar."

Sandra buna inanamıyordu. Belki her şey yoluna girmemişti ama gerçeğin avutucu olduğunu bir kez daha anlamıştı. Tıpkı David için olduğu gibi. Artık onu öldürenin kim olduğunu bildiğine göre sevgilisinin gitmesine izin verebilirdi.

"Kliniğin tüm bölümleri güvenlik kameralarıyla izleniyor, bunu biliyor muydunuz?"

Camusso en can alıcı cümleyi söylemişti. Sandra ürperdi çünkü bu hiç aklına gelmemişti. Monica tarafından kaleme alınan ve daha sonra da kendisinin doğruluğuna onay verdiği oyun tehlikeye girmişti. Marcus da tehlikedeydi.

"Kayıtları izleme şansınız oldu mu?"

Başkomiser yüzünü ekşitti. "Ne yazık ki yoğun bakım servisinin kameraları günlerdir kullanım dışıymış. O yüzden maalesef olayla ilgili hiçbir kayıt yok. Ne büyük şanssızlık, sizce de öyle değil mi?"

Sandra rahatladığını belli etmemeye çalıştı.

Ancak Camusso'nun söyleyecek birkaç şeyi daha vardı. "Gemelli Hastanesi'nin Vatikan'a ait olduğunu biliyordunuz, değil mi?"

Sandra bunun doğrulama amaçlı sorulan bir soru olmadığını, üstü kapalı laf sokma olduğunu anlamamış gibi yaptı.

"Bunu neden bana söylüyorsunuz?"

Başkomiser omuzlarını kaldırdı, gözlerini devirdi ama konuyu uzatmaya da kalkışmadı. "Öylesine," dedi.

Sandra, adamın başka bir şey söylemesine izin vermemek için ayağa kalktı. "Birilerine bana otele kadar eşlik etmesini söyler misiniz?"

"Sizi ben götüreyim. Burada yapacak başka işim yok."

Sandra yapmacık bir gülümsemeyle hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Teşekkürler ama önce bir yere uğramalıyım."

Başkomiserin eski bir arabası vardı ve ona çok iyi bakmıştı. Sandra arabaya biner binmez zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Arabanın koltukları henüz yetkili satıcıdan alınmış gibi kokuyordu. Hafif hafif yağmaya başlayan yağmura rağmen arabanın karoseri tertemizdi.

Camusso, Sandra'nın verdiği adrese kadar ona eşlik etti. Yol boyunca sadece altmışların müziklerini çalan bir radyo kanalını dinlediler. Veneto Caddesi'ni geçerlerken Sandra'ya Dolce Vita dönemlerine geri dönmüş gibi geldi.

Zaman içinde yapılan yolculuk İnterpol'ün konukevinin olduğu binanın önünde bitti.

Merdivenleri çıkarken Sandra tüm kalbiyle Schalber'yla karşılaşmayı diliyordu. Onu burada bulacağından emin değildi ama şansını denemek zorundaydı. Ona anlatacağı bir sürü şey vardı – hepsinden önemlisi ondan duymak istedikleri. Mesela izlerini kaybettirip onu aptal yerine düşürmesine rağmen Sandra'nın hayatta kalmasına memnun olduğunu söyleyebilirdi. Önceki akşam Sandra'yı Gemelli Hastanesi'ne kadar takip etseydi belki olaylar çok daha farklı gelişmiş olurdu. Sonuçta Schalber sadece genç kadını korumaya çalışıyordu.

Ama Sandra'yı en çok mutlu edecek cümle, gelecekte de kendisiyle görüşmek istemesi olurdu. Sevişmişlerdi ve Sandra kendini çok mutlu hissetmişti. Schalber'yı kaybetmek istemiyordu. Her ne kadar şu an kabul etmek istemese de ona âşık oluyordu.

Konukevinin bulunduğu kata geldiğinde dairenin kapısının açık olduğunu gördü. Bir ümitle ve hiç çekinmeden içeri girdi. Mutfaktan sesler geldiğini duyunca o tarafa yöneldi. Ancak karşısında çok şık mavi bir takım giymiş yabancı bir adam buldu.

Sadece, "Merhaba," diyebildi.

Adam şaşkın gözlerle Sandra'ya baktı. "Eşiniz gelmedi mi?"

Sandra bu sorudan bir şey anlamadı ama buraya geliş nedenini hemen söylemek istedi. "Aslında ben Thomas Schalber'yı arıyordum."

Adam biraz düşünür gibi oldu. "Belki önceki kiracıdır."

"Sanırım sizin meslektaşlarınızdan biri. Onu tanımıyor musunuz?"

"Bildiğim kadarıyla satışla ilgilenen tek emlak bürosu bizimki ve bizimle de bu isimde biri çalışmıyor."

Her şey henüz çok netleşmemiş bile olsa Sandra anlamaya başlamıştı.

"Siz bir emlak bürosundan mı geliyorsunuz?"

Adam yapmacık bir kibarlıkla, "Kapıdaki tabelamızı görmediniz mi?" dedi. "Tüm apartman satılık."

Sandra sevinmeli miydi, yoksa üzülmeli miydi, karar veremedi.

"Ne zamandır?"

Adam şaşırmış gibiydi. "Altı aydır burada kimse oturmuyor."

Sandra ne diyeceğini bilemiyordu. Aklına gelen açıklamalardan hiçbirine ikna olmuyordu.

Adam nazikçe yanına yaklaştı. "Yeni alıcıları bekliyordum. Ama isterseniz bu arada size evi gezdirebilirim..."

"Hayır, teşekkürler. Sanırım yanılmışım, affedersiniz."

Evden çıkmaya yeltendi ama satıcı hâlâ ısrar ediyordu.

"Mobilyaları beğenmediyseniz almanız gerekmiyor. Ücretten düşebiliriz."

Sandra apartmanın çıkışına gelene kadar merdivenleri koşarak indi. Başı dönüyordu, bir süre duvara dayanmak zorunda kaldı. Birkaç dakika sonra apartmandan çıktı ve Camusso'nun arabasına bindi.

"Yüzünüz bembeyaz olmuş. Sizi hastaneye geri götürmemi ister misiniz?"

"Hayır, iyiyim." Ama değildi. Öfkeliydi. Schalber'nın başka bir oyunuyla yüz yüze gelmişti. Bir ajanın bu kadar çok yalan söylemesi mümkün müydü? Ya birlikte geçirdikleri o gece?

Başkomiser, "Burada kimi arıyordunuz?" diye sordu.

"İnterpol'de çalışan bir arkadaşımı. Ama burada değil ve nerede olduğunu da bilmiyorum."

"İsterseniz sizin için onu bulabilirim. Roma bürosundaki meslektaşlarımı ararım. Hepsini çok iyi tanıyorum ve bana hiçbir zahmeti olmaz."

Sandra bu hikâyenin sonuna kadar gitmek istediğini biliyordu. Bu şüpheyle Milano'ya dönemezdi. Kendi hissettiklerinin sadece küçük bir parçasını olsun onun da hissedip hissetmediğini bilmesi gerekiyordu.

"Bana çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Saat 13.55

Bruno Martini, gözlerden uzak yaşamak için oturduğu evin bahçesine bir kulübe yapmış ve burasını âdeta bir laboratuvara çevirmişti. Ufak tefek tamiratlarla zaman geçiriyordu. Elektrikli ev aletlerini onardığı gibi, bazen marangozluk ya da makine tamirciliği yaptığı da oluyordu. Bir Vespa'nın motor kapağını açmış ve kendini işine vermişti.

Alice'nin babası Marcus'un geldiğini fark etmemişti. Bir perde gibi dimdik yağan yağmur yüzünden ancak çok yaklaştığında onu gördü. Motorun yanına diz çökmüştü ve iyice bakınca onu tanıdı. "Benden bu sefer ne istiyorsun?"

Oldukça heybetli olan bu adam, hayatın güçlüklerini karşılayacak güçlü kaslara sahipti ama kızının kaybı karşısında çaresiz kalmıştı. Karakterinin en kötü yanı, kendisini ayakta tutmaya yarayan saldırgan tavrıydı. Bu yüzden Marcus onu kınamadan, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Martini biraz düşündü. "İçeri gelin. Sırılsıklam olacaksınız."

Marcus yaklaştı ve Martini de ayağa kalkıp elini yağ içinde kalmış kirli bir tulumun üzerinde temizledi. "Bu sabah Camilla Rocca ile konuştum. Perişandı, artık adalet diye bir şeyin var olmadığını biliyor," dedi Marcus'a.

"Burada bulunmamın nedeni o değil. Maalesef onun için daha fazla bir şey yapamam."

"Bazen bilmemek daha iyi."

Marcus, Martini'nin bunu söylemesine şaşırdı. Hayatı boyunca kendini kızını aramaya adamış, bu amaçla ruhsatsız bir silah almış ve canilere karşı savaş açmış bir baba. Kendine buraya gelmekle doğru yapıp yapmadığını sordu.

"Peki siz hâlâ Alice'nin başına gelenlerle ilgili gerçeği öğrenmek istiyor musunuz?"

"Üç senedir sanki hayattaymış gibi onu arıyorum ama ölmüş gibi de arkasından gözyaşı döküyorum."

"Bu bir cevap değil."

Marcus'un sert ses tonu Martini'nin bir süre başını öne eğmeye zorladı.

"Ölememek ne demektir, bilir misiniz? Ölümsüzmüş gibi, bunu seçmeden yaşamaktır. Bunun nasıl bir ceza olduğunu düşünebilir misiniz? Kısacası, ben Alice'ye ne olduğunu bulana kadar ölemem. Ve burada kalıp acı çekmem gerek."

"Neden kendinize bunu yapıyorsunuz?"

"Üç yıl önce sigara içme gibi bir kötü alışkanlığım vardı."

Marcus bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadı ama adamın bitirmesini bekledi.

"O gün parkta, Alice'nin kaybolduğu sırada bir sigara içmek için yanlarından uzaklaşmıştım. Annesi de oradaydı ama ona göz kulak olmak benim görevimdi. Ben onun babasıyım. Ama bir anlığına benim dikkatim dağılmıştı."

Marcus için bu cevap yeterliydi. Elini cebine attı ve Clemente'nin kendisine verdiği dosyayı çıkardı.

c.g. 294-21-12

Dosyayı açtı ve içinden bir kâğıt aldı. "Size birazdan açıklayacağım şeyin bir şartı var: Bana asla nasıl öğrendiğimi sormayacaksınız ve asla benden öğrendiğinizi söylemeyeceksiniz. Anlaştık mı?"

Adam afallamış bir ifadeyle Marcus'a baktı. "Tamam," dedi. Sesinin derinliklerinde yeni bir nota vardı; umuttu bu.

Marcus sözlerine devam etti. "Birazdan söyleyeceklerim hiç hoş şeyler değil. Buna rağmen duymaya hazır mısınız?"

Adam zor duyulur bir sesle, "Evet," dedi.

Marcus olabildiğince nazik olmaya çalışarak, "Üç yıl önce Alice'yi kaçıran adam onu yurt dışına götürmüş."

"Nasıl olur?"

"Bir psikopat. Ölen eşinin, kızının bedeninde reenkarne olduğunu sanıyor. Alice'yi bu yüzden kaçırmış."

"Bu yüzden..." Martini kulaklarına inanamıyordu.

"Evet... Ve Alice hâlâ yaşıyor."

Martini'nin gözleri yaşlarla doldu. O kocaman adam yıkılmak üzereydi.

Marcus elindeki kâğıdı adama uzattı. "Burada Alice'yi bulmanıza yardımcı olacak tüm bilgi var. Ama bana söz verin, bunu tek başınıza yapmayacaksınız."

"Söz veriyorum."

"Sayfanın altında kayıp insanların, özellikle de kayıp çocukların bulunmasında uzman birinin telefon numarası var. Onunla irtibata geçin. Çok başarılı bir polis olduğu söylendi bana. Adı Mila Vasquez."

Martini, Marcus'un elinden kâğıdı aldı ve bir süre ne diyeceğini bilemeden yüzüne bakakaldı.

"Artık gitsem iyi olacak."

"Bekle."

Marcus durdu ama adamın konuşmakta zorlandığının farkındaydı. Göğsü sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Marcus adamın aklından geçenleri biliyordu, Martini şu an sadece Alice'yi düşünmüyordu. Yıllar sonra ilk kez yeniden aile olmayı hayal edebiliyordu. Kızlarının kaybolmasından sonra Martini'nin davranışları yüzünden onu terk eden eşi de diğer çocuklarıyla birlikte eve geri dönecekti. Ve bir zamanlar olduğu gibi yine birbirlerini sevmeye başlayacaklardı.

Martini, "Camilla Rocca'nın bunu bilmesini istemiyorum," dedi. "En azından şimdilik. Oğlu Filippo'nun asla geri dönmeyeceğini biliyorken Alice için bir umut olması onun için korkunç olur."

"Hiç öyle bir niyetim yok. Üstelik zaten o kadının bir ailesi var."

Martini başını saldırdı ve soran gözlerle Marcus'a baktı. "Ne ailesi? Kocası onu terk edeli iki sene oldu. Adam tekrar evlendi ve hatta bir de oğulları var. Biz Camilla'yla birbirimize bu yüzden çok bağlandık."

Marcus gayriihtiyari Camilla'nın evindeki buzdolabının kapağında gördüğü notu hatırladı.

On gün sonra görüşürüz. Seni seviyorum.

Kim bilir ne zamandır oradaydı. Ancak ne olduğunu bilmese de kendisini rahatsız eden başka bir şey vardı. "Gitmeliyim," dedi Martin'e. Ve adama teşekkür etme fırsatı bırakmadan dönüp yeniden yağmurun altına girdi.

Sağanak yağışın felç ettiği trafik yüzünden Ostia'ya varmak iki saat sürmüştü. Otobüsten deniz kenarındaki bir kavşakta indi. Bundan sonrasını yürüyerek gidecekti.

Camilla Rocca'nın arabası evin önünde değildi. Ama Marcus evde kimsenin olmadığından emin olmak için bir süre yağmurun altında bekledi. Sonra eve doğru ilerleyip kolayca içeri girdi.

Önceki gün yaptığı ziyarete göre evde değişen bir şey yoktu. Denizci tarzı mobilyalar, ayaklarının altında gıcırdayan kumlar. Ancak mutfak musluğu sıkı kapatılmamış olmalıydı ki su damlatıyordu. O küçük şıpırtılar dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmur seslerine karışıp evin sessizliğinde kayboluyordu.

Yatak odasına yürüdü. Yastıkların üzerinde iki çift pijama vardı. Yanılmamıştı, doğru hatırlıyordu. Biri kadın, diğeri erkek pijaması. Biblolar ve diğer eşyalar aynı düzendeydiler. Eve ilk geldiğinde bu hassasiyetin korkulardan ve evlatlarının kaybolmasının yarattığı kaostan bir sığınma olarak düşünmüştü. Her şey yerli yerinde, her şey

mükemmeldi. Kendine araması gereken şeyi hatırlatarak, *anomali*, diye mırıldandı.

Filippo'nun gülümseyen yüzü ona komodinin üzerinden bakıyordu ve Marcus yönlendirildiğini hissetti. Camilla'nın yattığı yerin yanındaki komodinde, yeni doğmuş bebeğini dinlemeye yarayan bebek telsizi duruyordu. Marcus'u düşündüren de buydu.

Bir zamanlar sadece Filippo'ya ait olan ama şu an ikiye bölünmüş odaya geçti. Onu ilgilendiren bölümde bir kundaklama mobilyası, pelüş oyuncaklar ve bir beşik duruyordu.

Peki ama görmeyi umduğu bebek neredeydi? Bu numara ne gibi bir aldatmacayı saklıyordu? Aklına Bruno Martini'nin sözleri geldi: "Kocası onu terk edeli iki sene oldu. Adam yeniden evlendi ve hatta bir de oğulları var."

Camilla başka bir acıya daha katlanmaya zorlanmıştı. Sevdiği adam onu terk etmişti. Ancak aldatma, başka bir kadının varlığından değil, o kadının kocasına verdiği çocuktan kaynaklanmıştı. Filippo'nun yerine konan bir evlat. Marcus, gerçek cezanın oğlunun kaybı olmadığını düşündü; asıl ceza buna rağmen sürmeye devam eden hayattı. Ve Camilla Rocca anne olmaktan vazgeçmeyi istemiyordu.

Marcus gerçeği anladığında anomaliyi de anlamıştı. Anomali bu kez var olan bir şey değildi. Aksine, olmayan bir şeydi. Beşiğin yanında diğer bebek telsizi eksikti.

Eğer alıcı Camilla'nın odasındaysa verici neredeydi?

Marcus geri döndü ve yatağa oturdu. Elini uzatıp alıcıyı çalıştıran düğmeye bastı. Alet açıldı.

Aralıksız ve aynı şekilde devam eden bir hışırtı. Bu, karanlığın anlaşılmayan sesiydi. Marcus, bir şeyler anlamaya çalışarak telsizi kulağına iyice yaklaştırdı. Hiçbir şey. Sesi sonuna kadar açtı. Hışırtı tüm odayı doldurdu. Tüm dikkatini vererek beklemeye başladı. Saniyeler geçiyordu ve Marcus, diğerlerinden farklı bir renk, ufacık bir farklılık arayışıyla o uğultular denizinin derinliğini ölçüyordu.

Sonra duydu: hoparlörün emdiği o gri tozun altında bir şeyler vardı. Başka bir ses. Düzenli bir şey. Yapay değil, *canlıydı*. Bu... bir nefesti.

Marcus bebek telsizini kaptı ve aleti elinde tutarak sinyalin kaynağını bulmak için evin içinde dolaşmaya başladı. Uzak olamaz, diyordu kendi kendine. Bu zımbırtıların birkaç metrelik alıcı gücü vardı. Öyleyse neredeydi?

Bütün kapıları açtı, odaları kontrol etti. Arka kapıya geldiğinde, bir sinekliğin arkasından bulanık şekilde bakımsız bir bahçe ve alet edevat için yapılmış bir kulübe gördü.

Bahçeye çıktı. Dikkatini ilk çeken şey, komşu evlerin uzakta kaldığı ve yüksek çam ağaçlarının kulübeyi gayet güzel bir şekilde sakladığı oldu. Mükemmel bir yerdi. Çakıllı kum döşeli dar yolu geçerek sactan yapılmış küçük yapının önüne doğru yürümeye başladı. Ayakları ıslak kuma batıyor, yağmur aralıksız şekilde vuruyor ve ters esen bir rüzgâr onu geriye doğru sürüklemeye çalışıyordu; âdeta onu yolundan çıkmaya ikna etmek isteyen karanlık güçlerin elinde gibiydi. Buna rağmen hedefine vardı.

Kapı ağır ve büyük bir asma kilitle kilitliydi.

Marcus etrafına bakındı ve hemen işine yarayacak şeyi gördü; bitkiyi dik tutmak için kullanılan demir kazıklardan biri toprağa saplanmış halde duruyordu. Bebek telsizini yere bıraktı ve kazığı iki eliyle birden kavrayıp yerinden çıkardı. Sonra kilide doğru döndü ve kararlı ama öfkeli şekilde kilide vurmaya başladı. Sonunda çelik halka pes edip yerinden fırladı ve kapı birkaç santim aralandı. Marcus bir an bile tereddüt etmeden kapıyı ardına dek açtı.

Küf kokulu gün ışığı kulübenin birkaç metrekaresine hücum ederek çöp içinde bir kilimi ve bir elektrik sobasını aydınlattı. Diğer bebek telsizi yere atılmış bir ot yatağın hemen yanında duruyordu. Yatağın üstünde de bir paçavra yığını... ama paçavralar kımıldıyordu.

"Lara!" diye bağırdı. Bir türlü gelmek bilmeyen cevap için beklerken saatler geçmişti sanki. Bir kez daha, bu kez daha güçlü seslendi.

"Lara?"

Güvensiz bir ses, "Efendim?" diye cevap verdi.

Marcus genç kızın üstüne kapaklandı. Lara leş gibi örtülerin altında kıvrılmış yatıyordu. Acı çekiyordu, kirliydi ama hâlâ yaşıyordu.

"Sakin ol, senin için buradayım."

Lara, Marcus'un zaten yardım ettiğinin farkına varmaksızın, "Yardım et," diye inledi. "Yalvarırım, yardım et."

Marcus onu kollarına alıp yağmurun altına çıktığında ve koşarak Camilla'nın evine girdiğinde de aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu. Ancak Marcus tam evin kapısında aniden kalakaldı.

Camilla Rocca sırılsıklam bir halde koridorda duruyordu. Elinde bir anahtar destesi ve alışveriş torbaları vardı. Kadın hareketsiz duruyordu. "Onu benim için kaçırdı. Bana onun bebeğini alabileceğimi söyledi..."

Marcus kadının Jeremiah Smith'ten söz ettiğini anladı.

Kadın önce Marcus'u sonra da Lara'yı süzdü. "Bu kız bebeği istemiyordu."

Yaratılmış kötülük, başka kötülükler yaratır. Bunlar Jeremiah'nın kendi sözleriydi. Camilla hayatın haksızlığına uğramıştı. Ancak başına gelen şey onu şu anki haline dönüştürmüş, bir canavarın hediyesini kabul edecek hale getirmişti. Marcus kadının kendisini neden aldatmak istediğini de anlıyordu. Camilla paralel bir hayat yaratmıştı ve kendisi için de bu hayatı gerçekti. Samimiydi, bir tek kısmını bile uydurmuyordu.

Marcus yeniden yürümeye başladı, kollarının arasındaki Lara'yla birlikte kadının yanından geçti. Onu görmezden gelerek elindeki anahtarları aldı.

Camilla arkalarından bakakaldı. Sonra yere yığıldı. Zor duyulur bir sesle kendi kendine konuşuyor ve sürekli aynı cümleyi tekrarlıyordu. "Kız, bebeği istemiyordu..."

Saat 22.56

Müfettiş De Michelis bir kahve makinesine bozuk para atıyordu. Operasyon sürecinde gösterilen özen Sandra'yı büyülemişti. Gemelli Hastanesi'ne bu kadar çabuk geri döneceğini hiç tahmin etmezdi.

Camusso aradığında bir an önce bavullarını toplayıp oteli terk etmek ve kendisini almaya gelen amiriyle birlikte Milano'ya doğru yola çıkan trene yetişmek için acele ediyordu. İlk anda komiserin Schalber hakkında yeni bir haberi olduğunu düşünmüştü ancak sonra komiser ona Schalber olayıyla İnterpol'ün ilgilendiği konusunda güvence vermiş ve Jeremiah Smith olayına ait yeni şeyler bulduklarından söz etmişti. Bunun üzerine De Michelis ve Sandra gerçeği kendi gözleriyle görmek için hastaneye koşmuşlardı.

Lara yaşıyordu.

Kızın bulunması garip bir şekilde gerçekleşmişti. Mimarlık öğrencisi genç kız Roma'daki bir alışveriş merkezinin parkına terk edilmiş bir arabanın içinde bulunmuştu. Polise gelen ihbarsa isimsiz bir kişi tarafından şehirdeki ankesörlü telefonların birinden yapılmıştı. Eldeki bilgiler kopuk kopuktu ve Lara'ya yapılan ilk yardımın bile kimin tarafından yapıldığını aydınlatamıyordu.

Sandra'nın bildiği tek şey, Camusso'nun yanına birkaç adamını alıp bir tutuklama için Ostia'ya gittiğiydi. Lara'nın verdiği ipuçlarından, başka arabada bulunan bir adres onları sahildeki bir eve yönlendiriyordu. Her ne kadar kendisine Jeremiah Smith'in bu işe nasıl karıştığını soruyor olsa da olayın çözümünde Marcus'un parmağı olduğundan emindi.

Evet, oydu, deyip duruyordu kendi kendine. Genç kız mutlaka şakağında yara izi olan gizemli bir kurtarıcıdan söz etmiş olmalıydı. Sorgusunu yapan memurlar kızın bir penitenziereden söz ettiğini anlamış olabilirler miydi? Kim bilir. Sandra böyle olmamasını umut ediyordu.

Kızın kurtarılma haberi duyulur duyulmaz basın kliniğe akın etmişti. Gazeteciler, kameramanlar ve foto muhabirleri hastanenin

karşısındaki parka yerleşmişlerdi. Güneyden buraya gelmek epey zaman aldığı için Lara'nın anne babası henüz gelmemişlerdi. Bu arada genç kızın durumunu kendi gözleriyle görmek isteyen arkadaşları teker teker gelmeye başlamışlardı. Sandra, Christian Lorieri'nin, Lara'nın karnında taşıdığı bebeğin babası olan sanat tarihi asistanın da gelenlerin arasında olduğunu gördü. Birbirlerine binlerce kelimeden daha etkili kaçamak birer bakış attılar. Lorieri burada bulunduğuna göre üniversitedeki konuşmaları işe yaramış demekti.

O ana dek kızın durumuyla ilgili tek bir doktor açıklaması yapılmıştı. Genç öğrencinin sağlığı da yaşadığı strese rağmen bebeğin durumu da iyiydi.

De Michelis plastik bir bardağa üfleyerek Sandra'nın yanına yaklaştı. "Artık bana bir şeyler anlatmanın zamanı geldiğini düşünüyorum. Sence?"

"Haklısın ama tek bir kahvenin sana yeterli olacağını sanma."

"Eh, yarın sabahtan önce yola çıkamayacağımıza göre geceyi burada geçirecekmişiz gibime geliyor."

Sandra müfettişin koluna girdi. "Bu kez arkadaşımla konuşmak ve onun polis kimliğini işin dışında bırakmak istiyorum. Sana da uyar mı?"

"Nasıl? Polisten hoşlanmıyor musun artık?" De Michelis şaka yapmaya çalışmıştı ama Sandra'nın hâlâ ciddi olduğunu görünce o da ses tonunu değiştirdi. "David öldüğünde senin yanında olamadım. Şu an elimden gelen en iyi şey seni dinlemek."

Sonraki iki saat boyunca Sandra moralini her zaman yerine getirmeyi başaran adama her şeyi anlattı. De Michelis sadece birkaç kez soru sordu ve onun dışında hiç araya girmeden genç kadını dinledi. Sandra bitirdiğinde kendisini hafiflemiş hissediyordu.

"Penitenziereler dedin, değil mi?"

"Evet. Onlardan söz edildiğini hiç duymamış olman mümkün mü?"

De Michelis omuzlarını kaldırdı. "Bu meslekte o kadar çok şey gördüm ki artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Kimi zaman olayların

tek bir ihbarla ya da şans eseri ve hiçbir açıklaması olmaksızın çözüldüğü de oldu. Ama hiçbir zaman bunu polisle paralel araştırma yapan birine bağlamadım. Biliyorsun, ben bir kanun adamıyım. Pek akla uymayan ama her gün gördüğüm kötü olaylarla baş edemediğimde güvenebileceğim bir şeyin varlığını bilmek hoşuma gider."

Tıpkı Marcus'un yoğun bakım odasında, sonsuza dek Sandra'nın hayatından çıkıp gitmeden önce yaptığı gibi, De Michelis de uzanıp genç kadının yanağını okşadı.

O sırada Sandra, müfettişin omuzlarının arkasından takım elbiseli iki adamın bir polis memuruna bir şeyler sorduğunu, memurun da genç kadını işaret ettiğini gördü. İki adam yanlarına geldiler. Biri, "Sandra Vega siz misiniz?" diye sordu.

"Benim."

Diğeri, "Biraz konuşabilir miyiz?" diyerek araya girdi.

"Tabii ki."

Konunun gizli olduğunu belirterek kimliklerini gösterdiler. "İnterpol'deniz."

Komiserin yanından uzaklaşıp bir köşeye doğru giderlerken Sandra neler olduğunu sordu.

Adamlardan biraz daha yaşlı olanı, "Bugün öğleden sonra Başkomiser Camusso bizi arayıp birlikte çalıştığınızı söylediği bir ajanımızla ilgili bilgi almak istedi. Adı Thomas Schalber. Onu tanıdığınızı onaylar mısınız?"

"Evet."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Dün."

İki adam bakıştılar. Genç olan ajan, "Emin misiniz?" diye sordu.

Sandra'nın sabrı taşmaya başlamıştı.

"Elbette eminim."

"Tanıdığınızı söylediğiniz adam bu mu?"

Sandra'ya vesikalık bir fotoğraf gösterdiler ve genç kadın daha iyi görebilmek için eğildi. "Ona en ufak bir benzerliği olmadığı gibi bu adamın kim olduğunu da bilmiyorum."

İki adam yeniden bakıştılar, bu kez endişeli gibiydiler. "Robot resim çizim uzmanlarımızdan birine tanıdığınızı söylediğiniz kişiyi tarif etmeniz mümkün mü?"

Sandra'nın sabrı artık tükenmişti, neler olduğunu bilmek istiyordu. "Pekâlâ. Hanginiz bana olanları anlatacak? Çünkü sanırım kaçırdığım bir şeyler var."

Genç olan ajan, daha yaşlı olana dikkatle bakarak bakışlarında onay ifadesi aradı. Yaşlı ajan başıyla hafifçe onay verince konuşmaya karar verdi. "Thomas Schalber bizimle en son bağlantı kurduğunda son derece gizli bir görevdeydi."

"Neden 'görevdeydi' diyorsunuz?"

"Çünkü aniden ortadan kayboldu. Ve bir yıldan fazladır kendisinden haber alamıyoruz."

Duydukları Sandra'yı allak bullak etmişti, ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Affedersiniz," dedi. "Sizin adamınız o fotoğraftaki kişiyse ve başına neler geldiğini bilmiyorsanız, benim tanıştığım adam kimdi?"

BİR YIL ÖNCE
PRİPYAT

Kurtlar, karanlık gökyüzüne onun adını uluyarak ıssız sokaklarda avcıyı çağırıyorlardı. Pripyat'ın sahipleri artık onlardı.

Avcı 109 numaralı apartmanın on birinci katında, Anatolij Petrov'un kapısının kilidini sökmeye çalışırken bile onların ulumalarını duyabiliyordu.

Kurtlar yabancının şehri terk etmediğini biliyor ve şimdi de onu arıyorlardı.

Güneş doğmadan önce oradan ayrılması mümkün değildi. Soğuktan elleri donmuştu ve kilidi açmakta zorlanıyordu. Ama sonunda başardı.

Bu daire de yandaki daireyle aynı büyüklükteydi. Evde hiçbir şeye el sürülmemişti. Pencereler paçavra ve yalıtım bantlarıyla sıkıca kapatılmıştı. Anatolij nükleer kazadan sonra radyasyonun eve girmesinden endişelenerek böyle bir önlem almış olmalıydı.

Avcı, girişe asılmış santrale ait üniformanın yakasında adamın resimli kimlik kartını gördü. Aşağı yukarı otuz beş yaşlarındaydı. Düz ve sarı saçlar, alnına düşen bir tutam perçem. Kalın camlı miyop gözlüklerinin arkasından boş bakan mavi gözler. Açık renk ayva tüyüyle süslenmiş ince dudaklar. Santraldeki görevi, "türbin teknisyenliği"ydi.

Avcı çevresine bakındı. Ev gayet mütevazı şekilde döşenmişti. Oturma odasında çiçek desenli kadife bir koltuk ve televizyon vardı. Bir köşeye şu an içleri boş iki tane cam vitrin yerleştirilmişti. Duvarlardan birini boydan boya bir kütüphane kaplıyordu. Avcı ciltlerin adlarını okumak için yaklaştı. Kitapların çoğu zooloji, antropoloji ve özellikle de etolojiyle ilgiliydi. Darwin, Lorenz, Morris ve Dawkins

gibi yazarların kitapları da mevcuttu; hayvanlarla ve türlerinin çevre koşullarıyla ilgili araştırmalar ve içgüdüyle dıştan gelen dürtüler arasındaki bağla ilgili bilimsel incelemeler. Kitaplığın alt raflarında hepsi numaralanmış yirmi kadar not defteri duruyordu.

Avcı ne düşüneceğini bilemedi. Ama en önemli konu, Anatolij Petrov'un yalnız yaşadığıydı. Etrafta ailesi olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Ne bir eş ne de bir çocuk.

Birden canı sıkıldı. Bütün bir geceyi burada geçirmeye mecburdu. Ateş yakamazdı çünkü sıcaklık, radyasyonun etkisini artırırdı. Yanında yiyecek hiçbir şey yoktu, sadece su vardı. Kendini soğuktan koruyacak örtüler ve konserve bulmalıydı. Bu umutla evi araştırırken yatak odasındaki dolabın ve çekmecelerin boş olduğunu fark etti. Tüm bunlar Anatolij'in Çernobil faciasından hemen sonra, şehrin boşaltılmasından daha önce Pripyat'tan ayrılmak için hazır olduğunu düşündürüyordu. Herkes gibi şehri apar topar terk etmemişti. Muhtemelen yetkililerin böyle bir facia karşısında evden çıkmamaları konusunda yaptıkları uyarıları dikkate almamıştı.

Avcı bulduğu bir yorgan ve divandaki yastıklarla kendine eğreti bir yatak hazırladı. Yanındaki suyla, radyoaktif tozdan biraz temizlenmek için elini ve yüzünü yıkamayı düşündü. Torbasındaki matarayı çıkarırken bir zamanlar sahte Dima'ya ait kumaş tavşancık da eline geldi. Oyuncağı bu garip durumun içinde kendisine yoldaşlık etsin diye Geiger sayacının ve el fenerinin yanına koydu. Gülümsedi kendi kendine.

"Belki de sen bana yardımcı olursun, yaşlı dostum."

Tavşancık sadece tek gözüyle ona bakmakla yetindi ve avcı kendini aptal gibi hissetti. Bakışları yeniden kitaplıktaki not defterlerine kaydı ve rastgele içlerinden birini –altı numaralı olanı– alıp yatağına geri döndü.

Defterde herhangi bir başlık yoktu ve el yazısıyla yazılmıştı. Kiril alfabesi karakterleri son derece düzgün ve titiz şekilde kullanılmıştı. Avcı ilk sayfayı okudu. Bu bir günlüktü.

14 Şubat

68 numaralı deneyimi tekrarlamaya niyetim var ama bu kez yöntemimi önemli ölçüde değiştireceğim. Amaç çevre koşullarının, basımlama dinamiklerini altüst ederek davranışları etkilediğini göstermektir. Bu düşünceyle denek olarak bugün pazardan iki tane tavşan aldım...

Avcı hemen dönüp oyuncak tavşana baktı. Bu garip bir rastlantıydı ve avcı da rastlantılardan hiç hoşlanmazdı.

22 Şubat

Her iki denek birbirlerinden ayrı olarak yetiştirildiler ve gereken olgunluğa eriştiler. Bugün birinin alışkanlıklarını değiştirmeyi deneyeceğim...

Avcı şu an boş olan cam vitrinlere baktı. Anatolij Petrov kobaylarını bu vitrinlerin içinde tutuyordu. Şu an bulunduğu oturma odası da bir tür hayvan denek laboratuvarıydı.

5 Mart

Yiyecek yetersizliği ve elektrot kullanımı yüzünden tavşanlardan biri daha saldırgan olmaya başladı. Yaradılışındaki sakin karakteri aşamalı olarak tarih öncesi çağlardaki içgüdüsüne doğru değişmekte...

Avcı anlamıyordu. Anatolij neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Bu deneylere neden bu kadar büyük bir özveriyle eğiliyordu?

12 Mart

İki kobayı aynı camekâna koydum. Açlık ve saldırganlığa zorlama girişimlerim meyvelerini verdi. Tavşanlardan biri ölümcül şekilde yaralamak suretiyle diğerine saldırdı...

Avcı korku içinde yataktan kalktı ve gidip kütüphaneden diğer günlükleri de aldı. Bazılarında daha önceki deneylerin fotoğrafları

da vardı. Kobaylar, doğal yapılarında olmayan davranışlar kazanmak üzere eğitilmeye zorlanıyorlardı. Tüm olay denekleri bir süre boyunca aç veya susuz bırakarak ya da karanlıkta veya çok güçlü ışıkta tutarak, kimi zaman küçük elektrik şokları kimi zaman da ruhsal tedavilerde kullanılan ilaçlar vererek gerçekleşiyordu. Fotoğraflarda hayvanların gözlerinde deliliğin o karmaşık korkusunu görmek mümkündü. Deneyler daima kanlı sonuçlanıyordu çünkü ya deneklerden biri diğerini öldürüyor ya da Anatolij kendisi ikisini birden ortadan kaldırıyordu.

Avcı son günlüğün –dokuzuncu olan– şu an kütüphanede bulunmayan diğer günlüklerden söz ettiğini fark etti. Muhtemelen Anatolij Petrov daha az önemi olanları evde bırakıp diğerlerini yanında götürmüştü.

Ancak son sayfaya el yazısıyla yazılmış bir not avcıyı özellikle çok şaşırttı.

... Doğadaki her canlı öldürüyor. Sadece insan türü bunu gereksinimden öte sadece sadistlik için, karşısındakine acıyı zorla kabul ettirmenin verdiği haz için yapıyor. İyilik ve kötülük sadece vicdani değerler değiller. Bunca yıl boyunca herhangi bir hayvana yavaş yavaş ölümcül bir öfke akıtılarak türünün kalıtımsal özelliklerinin ortadan kalktığını kanıtladım. İnsanoğlu neden farklı olsun ki?

Avcı bunları okurken ürperdi. Aniden tavşanın ısrarlı bakışlarından rahatsız oldu. Bir elini uzatıp tavşanın yerini değiştirmek isterken eli dalgınlıkla matarasına çarptı ve mataradan yere biraz su döküldü. Avcı matarayı yerden kaldırırken dökülen suyun ince bir yol halinde kütüphanenin altına doğru aktığını gördü. Avcı yere bir miktar su daha döktü ve aynı şekilde bu su da kütüphanenin altına doğru akıp gitti.

Avcı duvarlara baktı ve odanın ölçülerini değerlendirdi. Sonunda kütüphanenin arkasında bir şeylerin –belki de bir aralığın- olabileceğini fark etti. Ayrıca kütüphanenin önündeki tuğlalarda yuvarlak

bir halka biçimi dikkatini çekti. Yakından kontrol etmek için eğildi. Ellerini yere dayayıp yıllar boyunca döşemeyi sarmış olan tozları üfledi. Sonra ayağa kalkıp ortaya çıkan şeye baktı. Yerde yüz seksen derecelik mükemmel bir yarım daire vardı.

Kütüphane bir kapıydı ve sürekli kullanıldığından yerde o izi yaratmıştı.

Raflardan birini tuttu ve açmak için kendisine doğru çekti. Çok ağırdı. Kitapları çıkartıp rafları boşaltmaya karar verdi. Birkaç dakika bu işle uğraştı. Sonra tekrar denedi ve kütüphanenin menteşeleri üzerinde hareket etmeye başladığını hissetti. Kısa bir süre sonra kapıyı açmaya başarmıştı.

Ardından iki çift sürgüyle sürgülenmiş küçük bir kapı ortaya çıktı.

Kapının göbeğinde bir gözetleme deliği, yanında da elektrik olmadığından pek işe yaramayan bir elektrik düğmesi vardı. Avcı delikten içeriye bir göz atmayı denedi ama olmadı. Bunun üzerine o kapıyı da açmaya karar verdi. Bir süre sürgüleri açmaya uğraştı çünkü zaman içinde metal paslanmıştı.

Kapıyı açmayı başardığında karşısına karanlık bir giriş çıktı. İçeriden gelen dayanılmaz ağır koku yüzünden geri çekildi. Sonra bir elini ağzına kapatarak feneri aldı ve önündeki karanlığa tuttu.

Burası birkaç metre genişliğinde, tavan yüksekliği en fazla bir buçuk metre olan bir yerdi.

Kapının iç kısmı ve duvarlar, ses geçirmez yalıtım maddelerine benzeyen koyu renk, yumuşak süngerimsi bir maddeyle kaplanmıştı. Tepede düşük voltajlı, metal bir çerçeveyle korunmuş bir ampul sallanıyordu. Bir kenarda iki tane çanak duruyordu. Duvarlarda, sanki içeride bir hayvan tutsak edilmiş gibi kancalar vardı. Fenerin ışığı hücrenin içindeki bir şeyi aydınlattı. Avcı eğilip küçük şeyi yerden aldı ve dikkatlice baktı.

Mavi renkte plastik bir bileklik.

Dehşet içinde, *hayır, burada kalan bir hayvan değilmiş*, diye düşündü.

Bilekliğin üzerinde Kiril harfleriyle şu yazıyordu:

KIEV DEVLET HASTANESİ. YENİDOĞAN SERVİSİ.

Avcı ayağa kalktı, burada daha fazla kalamayacaktı. Kusma isteğiyle sarsılarak koridora çıktı. Karanlıkta, bayılmaktan korkarak duvara dayandı. Sakinleşmeye çalıştı ve sonunda rahat soluk almaya başladı. Bu arada aklında bir açıklama şekilleniyordu. Her şeyin anlaşılır ve mantıklı bir nedeninin olmasından tiksiniyordu. Buna rağmen olayı çözmüş sayılırdı.

Anatolij Petrov bir bilim insanı değildi. Bir sadist, bir psikopattı. Deneyleri bir saplantıyı gizliyorlardı aslında, tıpkı bir taşla kertenkeleleri öldüren çocuklar gibi. Aslında onlarınki de oyun değildi. Çocukları şiddet ve ölüme iten garip bir meraktı. Bilmiyorlardı ama acımasızlığın ilk kez tadına varıyorlardı. Zararsız bir canlıyı öldürdüklerinin bilincindeydiler ama kimse onlara bu yüzden kızmıyordu. Ancak Anatolij Petrov artık tavşanlardan sıkılmış olmalıydı.

Bu yüzden yeni doğmuş bir bebeği kaçırmıştı.

Onu kobay olarak kullanarak esaretin içinde büyütmüştü. Yıllarca, doğasını değiştirmek adına o bebeğin üzerinde her türlü deneyi yapmıştı. Onda bir katil içgüdüsüne neden olmuştu.

İyi veya kötü olarak mı doğulur yoksa sonradan mı olunur? İşte, cevabını aradığı soru buydu.

Transformist de bir deneyin meyvesiydi.

Nükleer santral faciasının ardından Anatolij şehri terk etmek için acele etmişti. Kendisi türbin teknisyeniydi, durumun ne denli büyük olduğunu biliyordu. Ama çocuğu yanında götüremezdi.

Belki de onu öldürmeyi düşündü. Ancak sonra düşüncesini değiştiren bir şey olmuş olmalıydı. Belki de yaratığının dünyayla boy ölçüşme zamanının geldiğini düşündü. Eğer hayatta kalabilirse Anatolij için gerçek başarı olurdu.

Böylece artık sekiz yaşına gelmiş olan kobayını serbest bırakmaya karar vermişti. Küçük çocuk biraz evin içinde dolaşmış, sonra da kim olduğunu bilmeyen komşularına sığınmıştı. Bu noktada Anatolij Petrov'un hesaplayamadığı bir şey vardı: çocuğa bir kimlik vermeyi

unutmuştu. Transformistin kim olduğunu anlama çabası Dima'yla başlamıştı ve hâlâ sürüyordu.

Avcı birden bunaldığını hissetti. Avı empati duygusundan yoksundu, en temel insani duyguları kökünden kazınmıştı. Onun öğrenme kapasitesi olağanüstüydü. Ama sonuç olarak o yalnızca bembeyaz bir sayfa, boş bir kabuk, faydasız bir yansımaydı. Tek kılavuzu, içgüdüsüydü.

Kitaplığın arkasındaki –insan dolu ve benzer daireleri olan bir apartmanda– hiç kimsenin fark etmediği hapishane, onun ilk yuvasıydı.

Avcı bunları düşünürken yere baktı. Gözleri koridorun karanlığına alışmıştı ve şimdi sokak kapısının yanındaki koyu renk lekeleri fark edebiliyordu.

Yerde yine kan vardı. Küçük damlacıklar. Avcı, Kiev'deki yetimhanede veya Paris'te yaptığı gibi yere eğilip lekelere dokundu.

Ama kan bu defa tazeydi.

GÜNÜMÜZ

Sandra otelde, bir gün önce hazırlamayı bitiremediği bavulunu topluyordu. Bir yandan da kendisini Thomas Schalber olduğuna inandıran adamla İnterpol'ün konukevlerinden biri zannettiği evde geçirdiği geceyi düşünüyordu; kızı Maria olduğunu iddia ettiği küçük kızın fotoğrafını, genç kadına akşam yemeği hazırlamasını, birbirlerine açıkladıkları sırlarını.

Bunların hepsi Sandra'ya... gerçek gibi gelmişti.

Gerçek iki İnterpol ajanıyla tanışınca o günlerde kiminle karşılaştığını kendisine sürekli sorar olmuştu. Ama o an aklındaki soru işareti başkaydı.

O gece kiminle seviştim?

Buna bir cevap bulamamak hiç hoş değildi. O adam değişik rollere girerek hayatına sızmıştı. Başlangıçta kocasının ölümüyle ilgili olarak Sandra'da şüphe uyandırmaya çalışan telefondaki rahatsız edici sesti yalnızca. Sonra genç kadını bir nişancının kurşunundan tam zamanında kurtaran kahraman rolünü üstlenmişti. Daha sonra güvenini kazanmak için onu baştan çıkarmaya uğraşmıştı. Leica'dan çıkan fotoğraflara sahip olduğu anda da onu aldatmıştı.

Jeremiah Smith, David'in rahiplerin gizli arşivini keşfettiğini anlamış ve bu yüzden onu öldürmek zorunda kalmıştı.

Sahte Schalber da arşivi mi arıyordu acaba? Belki de çözümü içeren ama görüntünün olmadığı o son karanlık fotoğrafın karşısında durmak zorunda kalmıştı.

O noktada, tam da Sandra'nın korktuğu gibi, Marcus'un kim olduğunu araştırmaya başlamıştı çünkü David'in çekmeyi başardığı rahibe ait fotoğraf Schalber'nın tutunacağı son şeydi.

Ama sonra Santa Maria sopra Minerva'da, San Raimondo di Peñafort Şapeli'nin önünde, sadece Sandra'ya neden böyle davrandığı konusunda açıklama yapmak için yeniden ortaya çıkmış, sonra yine kaybolmuştu. Aslında bunu yapmayabilirdi. Öyleyse amacı neydi?

Tüm olayları toparlayacak mantıklı bir bağ aramaya zorlandıkça her davranışın anlamı gözünden kaçıyordu. O adamı dost mu yoksa düşman olarak mı düşüneceğini bilmiyordu.

İyi mi yoksa kötü mü?

"David," diye mırıldandı. O, kiminle yüz yüze olduğunu anlamış mıydı acaba? Onda telefon numarası vardı, o evin banyosunda Leica ile kendi fotoğrafını çekip eksik şifreleri gösteren de David olmuştu. Kocası tüm ipuçlarını verecek kadar Schalber'ya güvenmiyordu ama onun yine de Sandra'yla karşılaşmasını istemişti. Ama neden?

Düşünüyordu, düşündükçe karşısına başka kafa karıştırıcı detaylar çıkıyordu. Sandra bir an bavul hazırlamayı bıraktı ve yatağın kenarına oturup düşünmeye başladı. Nerede hata yapmıştı? Bütün bu hikâyeyi bir an önce unutmak istiyordu ve aklındaki yeni bir hayat projesini tehlikeye atmak istemiyorsa bunu bir an önce yapmalıydı. Ama o soru işaretleriyle de yoluna devam edemeyeceğini biliyordu. Delirebilirdi.

Cevap David'di, bundan emindi. Kocası neden böyle bir olaya dâhil olmuştu? Başarılı bir foto muhabiriydi, böyle bir hikâyeyle hiç işi olmazdı. Yahudi'ydi ve Sandra'nın aksine hemen hemen ağzına hiç Tanrı'nın adını almazdı. Dedesi, Nazi toplama kamplarında hayatta kalmayı başarmış biriydi ve David her zaman bu tür korkunç olayların halkını yok etmek için değil, Tanrı'ya olan inançlarını kaybettirmek için düşünüldüğünü söylerdi. Böylece Yahudilerin Tanrı'nın var olmadığına inanmak için yeterli kanıtları olmuştu ve bu onları yok etmeye yeterliydi.

Dinî bir durumla en ciddi karşılaştıkları tek an düğünlerinden kısa bir süre sonra olmuştu. Bir gün Sandra duş yaparken küçük bir yumru fark etmişti. David'in tepkisi tam bir Yahudi'ninki gibi olmuştu, konuyla ilgili Sandra'ya şakalar yapmaya başlamıştı.

Sandra, David'in bu davranışını karakterinin zayıflığına veriyordu. Kocasının onun sağlık problemleriyle alay etmesi ve oyuna çevirmesi sadece sorunu çözecek yeterlilikte olmadığı için kendini suçlu hissetmesinden kaynaklanıyordu. David sevgi doluydu, böylece Sandra da birlikte oldukları tüm zaman boyunca sorunlarla alay etmeyi öğrenerek ona eşlik etmişti. Sandra o şakalarıyla aralarındaki tansiyonu eritmeyi başarıyordu. Oysa içinde fırtınalar kopuyor ve sadece David'in bunları artık uzatmamasını istiyordu. Ancak bu, David'in olaylarla yüzleşme şekliydi ve Sandra da er ya da geç bunun sorun olacağını biliyordu. Bir gün bu konuyu konuşmaları, hatta belki de tartışmaları gerekecekti.

Test sonuçlarını bekledikleri hafta David o dayanılmaz davranışlarına devam etmişti. Sandra zamanı öne almayı ve sorunu hemen çözmeyi düşünüyor ama sakin davranıp kendisini tutamamaktan korkuyordu.

Sonucu öğrenecekleri günden önceki gece uyanmış ve elini David'e uzatarak yatağın içinde onu aramıştı. Ama David yoktu. O zaman yataktan kalkmış ve evde hiçbir lambanın yanmadığını fark etmişti. Kendi kendine David'in nerede olabileceğini sorarken mutfağın eşiğine gelmiş ve onu görmüştü. Sırtı kapıya dönük vaziyette oturuyordu. Alçak sesle anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak öne arkaya sallanıyordu. Sandra'yı fark etmemişti, aksi halde dua etmeyi bırakırdı. Bunun üzerine Sandra yatağa geri dönmüş ve ağlamıştı.

Neyse ki yumru temiz çıkmıştı. Ama Sandra'nın bu konuya açıklık getirmesi gerekiyordu. Evlilikleri süresince başka sınavlarla da karşılaşacaklardı, bu yüzden devam edebilmeleri için alaycı olmaktan daha fazlasına ihtiyaçları olacaktı. David'e dua ettiği geceden söz etmişti ve kocası da biraz utanarak onu kaybetmekten çok korktuğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. Kendisi ölmekten korkmuyordu, yaptığı iş kendiliğinden ölüm riski olan mesleklerin başında geliyordu. Ama söz konusu Sandra olunca ne yapacağını bilememişti. Aklına gelen ilk şey, hiçbir zaman kabul etmediği bir Tanrı'ya koşmak olmuştu.

"Başvurabileceğin hiçbir kaynağın kalmayınca sana kalan son şey, inanmadığın bir Tanrı'ya güvenmektir."

Sandra için bu, salt aşkın açıklaması gibiydi. Ama şimdi o otel odasında, yarı toplanmış bir bavulun yanında yatağa oturmuş, kendi kendine şunu soruyordu: David'in Roma'da öldürülmek gibi bir şüphesi varken neden kendisine bir araştırmanın ipuçlarını veda mesajı gibi göndermişti?

Fotoğraflar – geride, meslekleri gereği onların ortak dili fotoğraflar bırakmıştı. Ama neden, örneğin, Sandra'ya onun ne kadar önemli olduğunu anlatan bir video hazırlamamıştı? Ona ne bir mektup, ne bir not bırakmıştı. Hiçbir şey. Madem Sandra'yı bu kadar çok seviyordu neden düşündüğü son şey karısı olmamıştı?

"Çünkü David bana, ona baktıkça öldüğünü hatırlatacak bir şey bırakmak istemiyordu." Birdenbire bir şeyleri kendisine açıklamış gibi oldu.

Bana hayatımın geri kalanını hediye etti. Yeniden âşık olmam, bir aileye, çocuklara sahip olmam için bir fırsat. Dul bir eş olmaktan farklı bir yaşam. Ama yıllar sonra değil. Hemen şimdi.

David'e veda etmenin bir yolunu bulmalıydı. Milano'ya döner dönmez anılarını bir kenara bırakmalı, onun elbiselerini dolaptan çıkarmalı, evden kokusunu –kalitesiz tıraş losyonu ve anason aromalı sigaraları– ortadan kaldırmalıydı.

Buna hemen şimdi de başlayabilirdi – cep telefonunda sakladığı ve peşinden Roma'ya kadar geldiği David'in son mesajından. Ancak önce bir kez daha dinlemek istiyordu. Kocasının sesini bir daha hiç duyamayacaktı.

"Selam, seni defalarca aradım ama sürekli telesekreter çıktı. Fazla zamanım yok, bu yüzden hemen özlediğim şeyleri sıralayacağım. Yatağa girdiğinde hemen benim ayaklarımı arayan soğuk ayaklarını özledim. Buzdolabındaki yiyeceklerin bozulup bozulmadığından emin olmak için bana tattırmanı özledim. Ya da gecenin üçünde ayağına kramp girdiği için bağırarak beni uyandırmanı özledim. Hatta buna inanmayacaksın ama bacaklarındaki tüyleri almak için benim tıraş

bıçağımı kullanmanı ve bana bunu asla söylememeni özledim. Her neyse. Burada, Oslo'da zehir gibi bir soğuk var ve geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, Ginger!"

Sandra hiç tereddüt etmeden "sil" tuşuna bastı. "Seni çok özleyeceğim, aşkım." Gözyaşları sel gibi yanaklarına akıyordu. Uzun zamandan sonra ona ilk kez Fred diye hitap etmemişti.

Sonra orijinalleri hâlâ sahte Schalber'da olan, Leica ile çekilen fotoğrafların kopyalarını topladı. En üste o karanlık olan fotoğrafı koydu. Hepsini yırtmaya ve unutmaya hazırdı ama durdu.

David'in çektikleri arasında San Raimondo di Peñafort şapeline ait bir fotoğraf yoktu. Oysa Dominikan keşiş bir zamanlar penitenziereydi. Ama Sandra'yı bazilikaya çeken, otel kapısının altından azizin kartpostalını atan Schalber olmuştu. O ana dek Sandra bu ayrıntıyı hiç düşünmemişti. Schalber neden bir hileye başvurarak o kiliseyi öğrenmesini istemişti?

Karanlık fotoğraf.

Eğer Schalber o fotoğrafta, penitenzierelerin arşivi üzerindeki gizemi kaldıracak cevabın olduğuna inanıyorsa, öyleyse o cevap şapelde olmalıydı. Sadece Schalber girişi bulacak yetenekte değildi.

Fotoğrafa bir daha baktı. Görüntü Sandra'nın hep sandığı gibi bir hatanın meyvesi değildi. David özellikle karanlık çıkmasını istemişti.

"Başvurabileceğin hiçbir kaynağın kalmayınca sana kalan son şey inanmadığın bir Tanrı'ya güvenmektir."

Milano'ya hareket etmeden önce Santa Maria sopra Minerva'ya dönmeliydi.

David'in son ipucu inançtı.

BİR YIL ÖNCE
PRİPYAT

Avcı yalnız değildi. Hayalet şehrin bir sakini daha vardı.

O burada.

Transformist saklanmak için dünya üzerindeki en konuk sevmeyen yeri seçmişti, hiçbir insanın onu aramaya gelmeyeceği yeri.

Eve döndü.

Avcı onun varlığını hissedebiliyordu. Yerdeki kan izleri henüz pıhtılaşmamıştı bile.

Yakınlarda.

Hemen karar vermeliydi. Oturma odasında, el feneriyle birlikte içinde bayıltıcı silah olan çantası vardı. Ancak oraya kadar gidecek zamanı yoktu.

Beni gözetliyor.

İstediği tek şey Anatolij Petrov'un dairesinden kaçmaktı. Tek kurtuluşu, şehre girilmesine engel olmak için yolun ortasına konulmuş beton blokların arkasına park ettiği Volvo'ya ulaşmaktı. Güzel bir yol güzergâhı. *Şans benimle olsun*, diyerek koşmaya başladı. Hiçbir stratejisi yoktu. Yapabileceği tek şey kaçmaktı.

Sokak kapısına doğru atıldı ve hızla merdivenleri inmeye başladı. Karanlıkta nereye bastığını görmüyordu. Düşecek olsa sonu gelmiş demekti. Kırık bir bacakla binanın içinde mahsur kalmak, düşmanının ortaya çıkmasını beklemek düşüncesi onu tedbirli olmaya zorlayacağı yerde, kendini tehlikeye sokmasını sağlıyordu. Sık sık basamaklardaki kalıntıları atlamak zorunda kalıyordu. Güçlükle nefes alıyordu ve teri sırtında buz kesiyordu. Ayak sesleri merdivenlerde yankı yapıyordu.

Soluğu kesilene dek on bir katı indi ve yola çıktı.

Etrafında sadece gölgeler vardı. Binlerce boş gözle kendisine bakan binalar, onu ağırlamaya hazır mezar gibi arabalar, kırılgan kemik dallarını öne doğru uzatarak onu yakalamaya çalışan ağaçlar. Bastığı yerlerdeki asfalt, dünya ayaklarının altından göçüyormuş gibi ufalanıyordu. Göğsünde bir iç sıkıntısı büyüyor, ciğerleri yanıyordu.

Her soluk alışı göğsüne batan bir sancıydı artık. Demek ki kötülük yapmak isteyen birinden kaçmak böyle bir şeydi.

Avcı, av olmuştu.

Neredesin? Yakındasın ve beni izlediğini biliyorum. Çaresizliğime gülüyorsun. Bir yandan da bana görünmek için hazırlanıyorsun.

Köşeyi döndü ve kendisini geniş bir yolun başında buldu. Birdenbire ne taraftan geldiğini hatırlamadığını fark etti.

Yönünü kaybetmişti. Durdu, iki büklüm olup düşünmeye çalıştı. Sonra atlıkarıncaların paslanmış iskeletlerini gördü ve lunapark yönünde olduğunu anladı. Volvo beş yüz metre kadar uzaktaydı. Başarabilirdi.

Başaracağım.

Acıyı, yorgunluğu, soğuğu ve korkuyu göz ardı ederek biraz daha hızlandı. Ama göz ucuyla ilk kurdu gördü. Hayvan iyice yaklaşmıştı ve onunla birlikte koşuyordu. Biraz sonra ikincisi ortaya çıktı. Sonra üçüncü. Araya mesafe koyarak avcıyı izliyorlardı. Avcı yavaşladığı an kendisine saldıracaklarını biliyordu.

Durmadı. *Çantasındaki şu bayıltıcı tabancayı alabilseydi...*

Volvo'yu gördü. Bıraktığı yerde duruyordu. İçi biraz rahatladı, gerçi arabaya bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Eğer öyleyse bu son şaka olurdu. Ama şu an vazgeçemezdi. Arabaya birkaç metre kala kurtlardan biri saldırmaya karar verdi. Hayvana bir tekme attı, tam isabet ettirememiş olsa da kurdun uzaklaşmasını sağladı.

Araba bir serap olmaktan çıkmıştı. Gerçekti.

Başardığı takdirde birçok şeyin değişeceğini düşünmeye başladı. O anda birdenbire yaşamayı ne kadar çok sevdiğini fark etti. Ölümden korkmuyordu. Korktuğu şey burada ve hayal bile edemeyeceği şekilde ölme düşüncesiydi.

Hayır, lütfen bu şekilde olmasın.

Arabaya vardığına inanamıyordu. Kapıyı açtı ve kurtların yavaşladıklarını gördü. Başaramayacaklarını anlamışlar, şimdi yeniden karanlığın sığınağına dönmeye hazırlanıyorlardı. Ateşli bir şekilde arabanın gösterge tablosuna astığı anahtarları aradı. Onları bulunca bu kez arabanın çalışmayacağından korktu. Oysa motor hemen çalışmaya başladı. İnanamıyordu, gülmeye başladı. Geri dönmek için direksiyonu çevirdi. Her şey mükemmel gidiyordu. Hâlâ adrenalinin etkisindeydi ama yavaş yavaş yorgunluk belirtileri hissetmeye başlamıştı. Midesi yanmaya, eklem yerleri ağrımaya başlamıştı. Belki de bedeni rahatlamaya başlamıştı.

Dikiz aynasına son kez göz attı: Gözleri hâlâ korku doluydu ve hayalet şehir giderek uzaklaşırken arka koltukta da bir adamın gölgesi belirdi.

Avcı düşüncesini tamamlayamadan üstüne sancılı bir karanlık çöktü.

Onu kendine getiren su sesi oldu. Kayadan damlayan küçük su damlacıkları. Gözlerini açmadan da bulunduğu yeri hayal edebilirdi. Bakmak istemiyordu ama sonunda gözlerini açtı.

Tahta bir masanın üzerinde yatıyordu. Zayıf ışık tavana asılı üç ampulden geliyordu. Akkorlaşmış filaman teller her voltaj değişiminde titriyorlardı. Onları hayatta tutan jeneratörün uğultusunu duymak mümkündü.

Kımıldayamıyordu, bağlıydı. Zaten hareket etmeyi denememişti bile. Böyle iyiydi.

Bir mağarada mıydı? Hayır, yeraltındaydı. Bulunduğu yere küf kokusu hâkimdi. Ama başka bir şey daha vardı. Metal gibi bir koku. Ve ayrıca ölümün o belirgin pis kokusu.

Güçlükle başını çevirdiğinde daha net görebildi. Burası bir yer altı mezarlığıydı. Duvarlar sıralanmış mozaikle kaplıydı. Bu görüntüde hem güzel hem de korkunç olan bir şey vardı.

Mozaik değil, hepsi kemikti.

Üst üste yığılmış ya da birbirine geçirilmiş kemikler. Uyluk kemikleri, dirsek kemikleri, kürek kemikleri. Tabutlarda kullanılan çinkoyla kaynaşmış kemikler burasını radyasyondan koruyordu.

Yuvası için daha kullanışlı bir sistem bulunamazdı. Çok kurnazcaydı. Her objenin radyasyon taşıdığı bu yerde zehirlenmemiş tek şey ölülerdi. Onları mezarlarından çıkarmış ve bu sığınağı yapmak için kullanmış olmalıydı.

Karanlıktan gizlice ona bakan üç kafatası fark etti; iki yetişkin, bir de çocuk. Bunlar gerçek Dima ve ailesi olmalıydılar.

Onun yaklaştığını hissetti. Dönüp bakmasına gerek yoktu. Biliyordu.

Sakin ve düzenli nefesini sezdi. O, elini avcının alnına uzatıp terden yapışmış saçlarını arkaya itti. Bir okşama. Sonra avcıyla göz göze gelene kadar tahta masanın etrafında döndü.

Askerî bir tulum giyiyordu, kırmızı bir boğazlı kazak. Yüzünde bir kar maskesi vardı ve sadece ifadesiz bakan gözleriyle bakımsız sakalları seçilebiliyordu.

Yüzünün bu bölümünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sadece merak ediyor gibiydi. Tıpkı çocukların bir şey anlamaya çalışırken yaptıkları gibi başını eğdi. Bakışlarında bir soru işareti vardı. Avcı ona bakarken hiç şansı kalmadığını anladı. O, merhamet nedir bilmiyordu. Kötü olduğu için değil. Kimse öğretmediği için.

Oyuncak tavşanı elinde sımsıkı tutuyor, umursamayan hareketlerle oyuncağın başını okşuyordu. Sonra uzaklaştı. Avcı bakışlarıyla onu takip etti. Köşede örtüler ve paçavralarla kaplı bir yer yatağı vardı. Tavşanı yatağın üzerine bıraktı, sonra kendisi de oturup bağdaş kurdu ve avcıya bakmaya başladı.

Avcı ona binlerce şey sormak istiyordu. Kaderini biliyordu; buradan sağ çıkması olanaksızdı. Ama kendisini en çok üzen şey cevapları bilmemekti. Bu av için çok fazla güç harcamıştı. Bir tür onur meselesiydi.

Metamorfoz nasıl gerçekleşiyordu? Transformist, neden her kimlik çalışında kendi kanını –bir tür imza– akıtıyordu?

"Lütfen benimle konuş."

"Lütfen benimle konuş."

"Bir şeyler söyle."

"Bir şeyler söyle."

Avcı gülmeye başladı. O da güldü.

"Benimle oyun oynama."

"Benimle oyun oynama."

Avcı birden anladı. Avı oyun oynamıyordu. Alıştırma yapıyordu. Yataktan kalktığını ve cebinden bir şey çıkardığını gördü. Uzun ve parlak bir şey. İlk önce ne olduğunu anlayamadı. Ama avı kendisine yaklaşırken neşterin parlayan ağzını gördü.

Avı, neşteri avcının yanağına sürttü ve bir süre sonra daha derinleştirmeye başlayacağı küçük çizikler atmaya başladı. Derisinde tehlikeli bir gıdıklanma hissetti, hoş ama buz gibi.

Sadece cehennem var, diye düşündü. *O da burası.*

Transformist onu yalnızca öldürmek istemiyordu; birazdan av, avcıya dönüşecekti. Ama bu olmadan önce başka bir şey gerçekleşti. Bir cevap. Av, başındaki kar maskesini çıkardı ve avcı ilk kez onun yüzünü yakından gördü. Asla bu kadar yakın olmamışlardı. Sonunda başardığını söyleyebilirdi. Avcı amacına ulaşmıştı.

Ama transformistin yüzünde bir şey vardı, belki kendisinin bile fark etmediği bir şey. Avcı sonunda o imza zannettiği şeyin kökenini anladı. Oysa bu, avının kırılganlığının belirtisiydi. Avcı karşısındakinin bir canavar değil, bir insan olduğunu anladı. Ve tüm insanlar gibi transformistin de belirgin bir işareti vardı, birçok kimliğe girmeyi başarsa da onu "tek" yapan bir şey.

Avcı birazdan ölmüş olacaktı ama o an kendisini rahatlamış hisseti.

Düşmanı hâlâ durdurulabilirdi.

GÜNÜMÜZ

Yağmur Roma'nın üstüne kara bir matem gibi düşüyordu. Gündüz mü, gece mi olduğu belli değildi.

Sandra arkasında kuşkusuz Roma'nın tek gotik kilisesinin saklandığı avludan içeri girdi. Gösterişli mermerleri, göğe doğru uzanır gibi görünen işlemeli tavanları ve muhteşem freskleriyle genç kadını karşılayan Santa Maria sopra Minerva o gün yine ıssızdı.

Ayak sesleri sağ taraftaki avluda yankı yapıyordu. Sandra doğruca sondaki sunağa doğru gitti. En küçük, en kaba olanına. San Raimondo di Peñafort onu bekliyordu. Ama daha önceki gelişlerinde Sandra bunu anlamamıştı. Ve sanki şimdi kendi davasını iki melek arasında yargıç olan Mesih'e açıklıyordu.

Ruhlar Mahkemesi.

Fresk her zaman inananların adak için yaktıkları mumlarla çevriliydi ve eriyen mumlar sürekli yere damlıyordu. Kilisedeki diğer şapellerden farklı olarak burada –en bakımsız durumda olanında– onlarca mum sürekli yanıyordu. Gayretli alevler her hava akımında başlarını hep birlikte eğiyor, sonra yeniden dikleştiriyorlardı.

Sandra daha önceki gelişinde, bu mumların kim bilir hangi günahlar için yakıldığını düşünmüştü. Şimdi cevabını biliyordu: herkesin günahları için.

Çantasından Leica'nın son fotoğrafını çıkardı. Bu fotoğrafın karanlığında saklı olan şey ise bir inanç sınavıydı. David'in son ipucu en gizemlisi, aynı zamanda da en anlamlısıydı.

Cevabı dışarıda değil, kendi içinde aramalısın.

Son beş aydır kendisine David'in şimdi nerede olduğunu ve ölümünün ne anlama geldiğini sorup duruyordu. Şüphenin karşısında

kaybolmuş gibiydi. O bir fotoğrafçıydı, ölümü ayrıntılarda arardı ve ancak bu şekilde her şeyin açıklanabileceğine inanırdı.

Ben her şeyi fotoğraf makinemin aracılığıyla görüyorum. Ayrıntılara güveniyorum çünkü bana olayların nasıl geliştiğini anlatıyorlar. Ama penitenziereler için gördüklerimizin ötesinde de bir şeyler var. Gerçek olan ama bir fotoğraf makinesinin algılamadığı bir şeyler. Bu yüzden bazen bilinmeyene teslim olmayı öğrenmeliyim. Ve her şeyi anlamak için iznimiz olmadığını kabul etmeliyim.

Varoluşun böyle büyük soruları karşısında bilim insanı sıkıntı duyar, din adamı durup bekler. Ve o an, o kilisede Sandra bir sınır çizgisine ulaştığını hissetti. Aklına penitenzierenin sözleri geldi: "Aydınlık dünya ile karanlık dünyanın karşılaştığı bir yer var ve her şey orada olup bitiyor – her şeyin tanımsız, karmaşık ve muğlak olduğu gölgeler dünyasında."

Marcus bunu Sandra'ya çok net bir şekilde söylemişti ama Sandra daha önce anlamamıştı. Gerçek tehlike karanlık değildi. Esas tehlikeli olan aradaki durumdu, ışığın yanıltıcı olduğu nokta. İyi ile kötünün birbirine karıştığı ve birbirlerinden ayırt edilemedikleri yer.

Kötü karanlıkta gizlenmez, *gölgededir.*

Ve oradan her şeyi çarpıtmayı başarır.

Canavar diye bir şey yoktur, onlar sadece korkunç suçlar işleyen normal insanlardır. Bu yüzden gerçek sır, karanlıktan korkmamaktır çünkü tüm soruların cevabı ondadır.

Sandra bunları düşünüp elindeki karanlık fotoğrafa bakarken adak mumlarının üzerine eğildi ve üfleyerek hepsini söndürmeye başladı. Onlarcaydı ve biraz zaman aldı. Söndürmeye devam ettikçe karanlık yayılmaya başladı. Genç kadının etrafındaki her şey kayboldu.

Tüm mumları söndürdüğünde bir adım geri gitti. Şu an hiçbir şey görmüyordu, korktu ama içinden sadece beklemesi gerektiğini tekrarlıyordu, sonunda öğrenecekti. Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi; yatağında uyumadan önce karanlık ona tehditkâr görünürdü ama gözleri alışınca her şey –oyuncaklarla dolu odası, bebekleri– büyülü bir şekilde görünmeye başlardı ve Sandra da huzurlu bir

uykuya dalardı. Yavaş yavaş Sandra'nın gözleri bu yeni duruma alıştı. Gözleri ışığın parlaklığını unutmuştu ve birdenbire yeniden bir şeyler seçmeye başladı.

Etrafındaki görüntüler yeniden gün yüzüne çıkmaya başladı. Sunağın üzerindeki San Raimondo di Peñafort yeniden ışıldayarak ortaya çıktı. Aynı şekilde Mesih ve iki melek de parlak ve farklı bir aydınlığa büründüler. Kurumdan kararmış duvarların pütürlü sıvalarında bazı şekiller belirmeye başladı. Bunlar fresklerdi. Kefaret ve bağlılık, aynı zamanda da bağışlanma sahnelerini tasvir ediyorlardı.

Mucize gözlerinin önünde gerçekleşiyordu ve Sandra son derece şaşkındı. Şapellerin en yoksulu, o değerli mermerlerden ve süslerden yoksun olanı inanılmaz derecede güzelleşmeye başlamıştı.

Çıplak duvarlarda, tavana kadar yayılan turkuaz rengi gömme süs şekilleri yaratan yeni bir ışık oluştu. Parlak çizgiler çıplak gibi görünen kolonlara tırmanmaya başladılar. Tüm görüntü bir okyanusun dingin derinliklerindeki mavilikte bir ışıltıydı. Hâlâ karanlıktı ama gözleri kamaştıran bir karanlıktı bu.

Sandra gülümsedi, *fosforesan boya.*

Mantıklı bir açıklaması olsa da onu keşfetmek için Sandra'nın içinde attığı adımın hiçbir mantığı yoktu. Bu yalnızca kendini bırakma, sınırlarını kabullenme, anlaşılmayana ve akla sığmayana mutlu bir teslimiyetti. Bu, inançtı.

İşte David'in son hediyesi. Sandra için hazırladığı aşk mesajı. *Kendine bu kaderin neden gelip bizi bulduğunu sormadan ölümümü kabullen. Ancak bu şekilde mutlu olabilirsin.*

Sandra başını yukarı kaldırdı ve kocasına teşekkür etti.

"Burada gizlenmiş hiçbir arşiv yok. Tek gizem bu güzellik."

Arkasından gelen adım sesleri yaklaştı. Sandra dönüp bakınca Marcus'la karşılaştı. "Fosferasanın keşfi on yedinci yüzyıla dayanır. Keşfedense Bolognalı bir ayakkabıcı. Topladığı bazı çakıl taşlarını yanan kömürün üzerine koyar ve garip bir olaya tanık olur: taşlar soğuduklarında bile karanlıkta saatlerce ışık yaymaya devam ederler." Marcus etrafını işaret etti. "Tüm bu gördüklerin, şapeli boyamak

için ayakkabıcının yöntemini kullanan ve adı bilinmeyen bir sanatçı tarafından çok sonra yapıldı. O devirde bu tür bir şey görmemiş insanların şaşkınlıklarını düşünsene. Bugün artık böyle bir şeye şaşıran olmuyor çünkü olayların nedenlerini biliyoruz. İsteyen bunu Roma'nın onlarca eşsizliklerinden biri olarak görmeyi seçer isteyen de bir mucize olarak."

Sandra biraz hüzünlü bir ifadeyle, "Ben mucizeyi görebilmeyi istiyorum, bunu cidden istiyorum," diye itiraf etti. "Ama akıl öne çıkıyor. Bana Tanrı'nın var olmadığını, dolayısıyla David'in yaşamını sürdürdüğü ve mutlu olduğu bir cennetin de bulunmadığını söyleyen aklım. Yanılmayı çok isterdim."

Marcus şaşırmamıştı. "Anlıyorum," dedi. "Birisiyle buraya ilk kez geldiğimde o kişi bana kendime sorduğum sorunun cevabını ancak bilincimi kaybettikten sonra, bir rahip gibi davrandığımda bulacağımı söylemişti." Şakağındaki yara izine dokundu. "Kendime soruyorum; eğer ben gerçekten rahipsem inancım nerede?"

"Peki cevabın nedir?"

"Bunun yalnızca bir armağan olmadığı. Ama sürekli aramam gerektiği." Bakışlarını yere çevirdi. "Ben onu kötülüğün içinde arıyorum."

"Ne garip bir kader bizi birbirimize bağlıyor. Sen boş bir hafızayla düşünmek zorundasın, benimse aklım David'in anılarıyla dolu. Ben hatırlamamak zorundayım, sense unutmaya mahkûmsun." Durup içini çekti, sonra da Marcus'a baktı.

"Şimdi ne yapacaksın? Devam edecek misin?"

"Henüz bilmiyorum. Ama bana bir gün bir şeylerin beni de baştan çıkaracağından korkup korkmadığımı soruyorsan sana cevabım 'evet' olur. Önceleri dünyaya kötülüğün gözleriyle bakmamın bir lanet olduğunu düşünüyordum. Ama Lara'yı bulduğumda yeteneğime bir anlam verebildim. Geçmişte kim olduğumu hatırlamıyor olsam da şu an olduğumu bildiğim şeye minnettarım."

Sandra onu haklı buluyordu ama bu kendisini rahatsız hissetti. "Sana açıklamam gereken bir şey var." Doğru kelimeleri bulmak

için uzunca bir ara verdi. "Seni arayan bir adam var. Arşivi aradığını sanıyordum ama burada gördüklerimden sonra amacının farklı olduğunu anladım."

Marcus tedirginleşti. "Niçin?"

"Bilmiyorum ama bana yalan söyledi. Bir İnterpol ajanı gibi davrandı ama bu doğru değildi. Gerçek kimliğini bilmiyorum fakat çok tehlikeli biri olmasından korkuyorum."

"Beni bulamaz."

"Bence bulur. Elinde senin bir fotoğrafın var."

"Bulsa bile bana ne yapabilir?"

"Seni öldürecek."

Sandra'nın emin konuşması Marcus'u etkilememişti. "Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Eğer polis değilse ve seni tutuklamak istemiyorsa o zaman geriye tek bir amacı kalıyor."

Marcus gülümsedi. "Daha önce bir kere öldüm. Artık ölmekten korkmuyorum."

Sandra rahipteki huzurun kendisini de etkilemesine izin verdi. Ona güveniyordu. Hastanedeyken yanağını okşamasını hatırladı. Ne iyi yapmıştı. "Bir günah işledim ve kendimi affedemiyorum."

"Her şey için bağışlanma vardır, büyük günahlar için bile. Ancak af dilemek yeterli olmaz, suçu biriyle paylaşmak da gerekir; onu dışa vurmak kendini özgür bırakmanın ilk adımıdır."

O zaman Sandra başını önüne eğdi, gözlerini kapadı ve yüreğini açmaya başladı. Marcus'a kürtajını, kaybettiği ve sonra yeniden bulduğu aşkını, kendi kendini cezalandırmasını anlattı. Her şey çok doğal şekilde gelişti, sözleri çok derin yerlerden çıkıp geldiler. Taşıdığı ağır bir yükten kurtulmuş gibi olacağını düşünmüştü. Ama aksi oldu. İçinde hiç doğmamış bir bebek tarafından açılan boşluk kapandı. O aylarda duyduğu keder, korku kayboldu. İçinde bir şeylerin değiştiğini, yepyeni bir insan olduğunu hissetti.

Sonunda Marcus, "Benim de vicdanımı rahatsız eden büyük bir günahım var," dedi. "Tıpkı senin gibi benim de mahvettiğim

hayatlar oldu. Ama bu bizi katil yapmak için yeterli mi? Kimi zaman sadece yapman gerektiği için öldürürsün, birini korumak için ya da korktuğun için. Bu gibi durumlarda daha farklı bir adalet ölçüsü olmalı."

Sandra, Marcus'un bu sözleriyle rahatlamış hissetti.

"1314 yılında, Güney Fransa'nın Ardèche şehrinde halk vebadan kırılıyordu. Salgından yararlanan bir haydut çetesi yağmalayarak, tecavüz ederek, öldürerek korku salıyordu. Halk korku içindeydi ve yaşamlarının sınırına gelmişlerdi. Dağdaki manastırlarda yaşayan bir rahip grubu hazırlıksız ve tecrübesiz olmalarına rağmen bu suçlulara karşı birleştiler. Silahlarını kuşandılar ve haydutlarla savaştılar. Sonunda başardılar. Tanrı'nın adamları kan dökmüşlerdi, onları kim bağışlayacaktı? Kiliselerine döndüklerinde halk onları birer kahraman gibi karşıladı. Onların sayesinde o şehirde bir daha suç işlenmedi. O günden itibaren halk o rahipleri 'karanlık avcıları' diye adlandırmaya başladı." Marcus bir mum alıp yaktı ve Sandra'ya uzattı. "Bu yüzden hareketlerimizi yargılamak bizim işimiz değil. Biz sadece bağışlanma dileyebiliriz."

Sandra da bir mum aldı ve Marcus'un mumuyla yaktı. Sonra ikisi birlikte Mesih'in ayaklarının dibine konmuş tüm adak mumlarını yakmaya başladılar. Mumların alevleri çoğalmaya başladıkça Sandra tam da rahibin daha önceden söylediği gibi kendisini özgür bırakılmış hissetti. Eriyen mumlar yeniden yere damlamaya başladılar. Sandra huzurlu, mutlu ve eve dönmeye hazırdı. Fosforesan etkisi zayıflamaya başladı. Işıltılı freskler, parlak çizgiler silindiler. Şapel gittikçe eski yoksul ve sıradan haline geri döndü. Gösteri bitmek üzereyken Sandra gayriihtiyari yere baktı ve erimiş mum damlacıklarının bazılarının kırmızı olduğunu fark etti.

Koyu renk bir taç oluşturur gibiydiler ama bunlar balmumu değil, kandı.

Başını kaldırıp Marcus'a baktı ve rahibin burnunun kanadığını gördü.

"Dikkat et," dedi çünkü Marcus olayın farkında değildi. Marcus bir elini yüzüne götürdü ve sonra kan içinde kalmış parmaklarına baktı.

"Arada sırada oluyor. Ama sonra geçiyor. Her zaman geçiyor."

Sandra çantasını karıştırıp bir paket kâğıt mendil çıkardı ve burnuna tampon yapması için Marcus'a uzattı. Marcus mendili burnuna tutup başını öne doğru eğerken, "Kendimde henüz açıklayamadığım bazı şeyler var," dedi. "Keşfettiğim her yeni şey önce beni korkutuyor, sonra şaşırtıyor. Burun kanaması da öyle. Nereden geldiğini bilmiyorum ama sonuçta benim bir parçam. O zaman kendi kendime, belki bir gün bunun da önceden kim olduğumu hatırlamam için bana yardımcı olacağını söylüyorum."

Sandra öne doğru geldi ve Marcus'a sarıldı. "İyi şanslar," dedi.

"Elveda."

BİR YIL ÖNCE
PRAG

Başkalarının da gelip kendisini aramadığından emin olmak için birkaç ay daha Pripyat'ta kaldı. Son kurbanı üstündeki çalışması zor ve yorucu olmuştu. O, birkaç işkenceden sonra her şeyini sayıp döken diğerleri gibi değildi. Kimliğini alabilmek için öğrenmesi gerekenleri günlerce uğraşarak söyletmek zorunda kalmıştı. Garipti ama ağzından en zor çıkan şey adı olmuştu.

Transformist aynaya baktı. "Marcus." Bu ismi sevmişti.

Şehre üç gün önce gelmişti ve otelde bir oda ayarlamıştı. Bina eskiydi ve pencereden Prag'ın siyah çatılarının keyfini çıkarmak mümkündü.

Yıllar boyunca ona yaşamlarını veren insanlardan çaldığı bir sürü parası vardı. Ve ayrıca, son kurbanından çaldığı ve fotoğrafını değiştirdiği, Vatikan tarafından verilmiş diplomatik bir pasaport sahibiydi. Evraktaki bilgiler sahteydi çünkü kurbanından aldığı bilgilerle uyuşmuyordu. Açıklamasıysa çok basitti.

Avcı aslında hiç var olmamıştı.

Bu, transformist için ideal bir durumdu. Kimsenin tanımadığı bir adam olmak, tanınma riskini sıfıra indiriyordu. Ama henüz bundan tam emin değildi. Beklemeliydi, onun için buradaydı.

Pripyat'ta aldığı notları gözden geçiriyordu; yeni kimliğiyle ilgili biyografisinin bir özeti. Sadece belli başlı noktaları yazmıştı çünkü diğerlerini ezbere biliyordu.

O anda kapı açıldı.

Eşikte kırışık yüzlü, yorgun görünümlü, siyahlar giymiş yaşlı bir adam belirdi. Elinde bir silah vardı. Ama hemen ateş etmedi. İçeri girdi ve kapıyı kapadı. Sakin ve kararlı görünüyordu.

"Seni buldum," dedi. "Bir hata yaptım ve onu düzeltmeye geldim."

Transformist sessizliğini korudu. Bozuntuya vermeden okuduğu kâğıtları sehpanın üzerine bıraktı ve soğukkanlı bir havaya büründü. Korkmuyordu –korkunun ne olduğunu bilmiyordu çünkü ona kimse öğretmemişti– sadece merak ediyordu. Neden bu yaşlı adamın gözlerinde yaşlar vardı?

"En iyi öğrencimden seni bulmasını istedim. Ama sen buradaysan demek ki Marcus öldü. Bu da benim suçum."

Transformist, adamın silahı ona doğrulttuğunu gördü. Ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştı. Daima hayatta kalmak için savaşmıştı. Şimdiyse öldürülmek istemiyordu. "Bekle," dedi. "Bunu yapamazsın. Bu doğru değil, Devok."

İhtiyar adam durdu. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Onu durduran şey, ne karşısındakinin sözleri ne de onun adını bilmesiydi. Adamın konuşurken kullandığı ses tonuydu.

Transformist, Marcus'un ses tonuyla konuşmuştu.

Yaşlı adamın şimdi kafası karışmıştı. "Kimsin?" diye sordu korkuyla.

"Kim miyim? Beni tanımıyor musun?" Bunu sanki yalvarıyormuş gibi söylemişti çünkü transformistin –en etkili ve tek ihtiyacı olan– silahı illüzyondu.

Yaşlı adamın gözlerinin önünde anlamadığı bir şeyler oluyordu. Bir tür değişime tanıklık ediyordu. "Bu doğru değil. Sen o değilsin." Kesinlikle emin olduğunu bilmesine rağmen Devok'u durduran bir şey vardı; öğrencisine olan düşkünlüğü. Bu yüzden artık o tetiği çekecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Sen benim öğretmenim, akıl hocam oldun. Bildiğim her şeyi sadece sana borçluyum. Ve şimdi beni öldürmeye mi kalkışıyorsun?" Konuşmaya devam ederken bir yandan da yaklaşıyordu. Her defasında bir adım.

"Seni tanımıyorum."

Transformist, ezberlediği gibi, "Aydınlık dünya ile karanlık dünyanın karşılaştığı bir yer var. Her şey orada gerçekleşiyor; her şeyin tanımsız, karmaşık ve muğlak olduğu gölgeler dünyasında. Biz, o sınırı savunmak için yerleştirilmiş bekçileriz. Ama ara sıra bir şeyler

bu sınırı geçmeyi başarıyor. Benim görevim, onları karanlığa geri kovalamak."

Yaşlı adam titredi, yere düşmek üzereydi. Transformist artık adama iyice yaklaşmıştı, elinden silahı alabilirdi ama o anda parkeye düşen ilk kan damlasını gördü. Burun kanaması kendisinde değiştiremediği tek şeydi. Tek orijinal özelliği, geri kalanı ödünç alabiliyordu. Onlarca diğer kimlik altında kalmış olan gerçek kimliği sadece bu özel ayrıntıdan ibaretti.

O sırada illüzyon bozuldu ve yaşlı adam aldatmacayı anladı. "Lanet olsun!"

Transformist, adamın eline doğru bir hamle yaptı ve tam zamanında silahı yakaladı. Yaşlı adam sırtüstü yere düştü.

Parkenin üzerinde sırtüstü yatarken Devok kanla kirlenmiş elini gömleğine silerek gülmeye başladı. Transformistin kanayan burnu yüzünü kan içinde bırakmıştı.

"Neden gülüyorsun? Şu an korkmuyor musun?"

"Buraya gelmeden önce günah çıkardım. Özgürüm ve ölmeye hazırım. Ayrıca beni öldürünce sorununun biteceğini düşünmen beni eğlendiriyor. Ama aslında sorunlar yeni başlıyor."

Transformist bunun bir tuzak olduğunu düşündü, bu tuzağa düşmeyecekti. "Belki de sessizlik daha iyidir, ne dersin? Son sözlerini söylemeden gitmek durumuna daha uygun. Çok asilce olmaz mı? Öldürdüğüm adamların hepsi sonunda ölümlerini sıradan kelimelerle kirletiyorlardı. Merhamet dileniyor, bana yalvarıyorlardı. Bu benim için sadece bir onaydı – bana söyleyecek başka bir şeyleri kalmadığının onayı."

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Zavallı ahmak. Benden daha iyi bir rahip çoktan peşine takıldı bile. Senin yeteneğin onda da var, istediği herkese dönüşebilir. O, yalnızca bir transformist değil ve kimseyi öldürmüyor. Kaybolmuş kişilerin karakterine girmekte son derece başarılı. Şu an bir İnterpol ajanı ve polisin sahip olduğu tüm ipuçlarına ulaşabilir. Yakında tepene binecek."

"Güzel. Öyleyse şimdi bana onun adını söyleyeceksin."

Yaşlı adam kaba bir şekilde yeniden güldü. "Bana işkence etsen de işine yaramaz. Penitenzierelerin adları yoktur. Onlar var olmazlar, bunu bilmen gerekir."

Transformist ihtiyarın blöf yapıp yapmadığını düşünürken Devok onun dalgınlığından yararlandı ve öne doğru fırladı. Transformistin elindeki silahı yakaladı ve beklenmedik bir çeviklik göstererek adamı itti. Güç sınavı başlamıştı. Ama bu kez Devok avını bırakmak istemiyordu.

Silah ateş aldı ve transformist aynadaki görüntüsünün paramparça olduğunu gördü. Silahı düşmanına yöneltmeyi başardı ve tetiği çekti. Devok'un yüzünde acı bir ifade belirdi, gözleri yerinden fırlamış gibiydi, ağzını ardına kadar açtı. Kurşun kalbine isabet etmişti. Ama sırtüstü düşmek yerine öne doğru düştü ve katilini de birlikte yere yuvarladı. Yerdeki itiş kakış sırasında silah bir kez daha ateş aldı. Transformist kurşunun, şakağına girmesinden önce sanki gözlerinin önünden geçişini görür gibi oldu.

Yerde yatmış, sonunun gelmesini beklerken paramparça olmuş aynanın parçalarına bakıyordu. Çaldığı tüm yüzler, tüm kimlikler şimdi bu parçalardan ona bakıyorlardı, sanki şakağındaki kurşun yarası onu belleğinin esaretinden kurtarmıştı.

Hepsi ona bakıyordu. Giderek o yüzleri unutmaya başladı.

Ve ölmeden önce artık kim olduğunu bilmiyordu.

Saat 07.37

Ceset gözlerini açtı.